

RAYMOND E.

FEIST

DELI TANRININ

GAZABI

Karanlık Savaş Efsanesi - 3

ithaki

RAYMOND E. FEIST, Güney Kaliforniya’da doğdu ve büyüdü. Kaliforniya Üniversitesi’nde İletişim Bilimleri eğitimi aldı. Çok satan ve övgü toplayan *Gediksavaşları Efsanesi* (Riftwar Sağa) kitaplarının yazarı olan Feist, *İmparatorluğun Kızı*, *İmparatorluğun Hizmetkarı* ve *İmparatorluğun Hanımefendisi* kitaplarını ise Janny Wurts ile birlikte kaleme almıştır.

Raymond E. Feist, Rancho Santa Fe, Kaliforniya’da roman yazarı olan eşi Kathlyn Starbuck ve kızıyla birlikte yaşamaktadır.

Raymond E. Feist
Deli Tannın Gazabı (Karanlık Savaş Efsanesi 3)
Özgün Adı; *Wrath of a Mad God* (*Darkwar Saga* 3)

Ithaki Yayınlan - 869

Kapak Tasarımı: *Şükrü Karakoç*
Grafik Uygulama: *Şükrü Karakoç*
Kapak Görseli: www.fotolia.com
1. Baskı, Eylül 2013, İstanbul
ISBN: 978-605-375-308-7

Sertifika No: 11407

© Türkçe Çeviri: Yosun Erdemli, Ozancan Deminşik, 2013
© Ithaki, 2013
© Raymond E. Feist, 2008

Bu eserin tüm hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Ithaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsüyü Cad. Topkapı Çenter, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 25001

Raymond E. Feist

Deli Tanrının Gazabı

Karanlık Savaş Efsanesi 3

Çevirenler

Yosun Erdemli - Ozancan Demirişik

Raymond Lacey
Deft Tattler Gazab

Raymond Lacey
Deft Tattler Gazab
Raymond Lacey
Deft Tattler Gazab
Raymond Lacey
Deft Tattler Gazab

Raymond Lacey
Deft Tattler Gazab

Raymond Lacey
Deft Tattler Gazab

Raymond Lacey
Deft Tattler Gazab

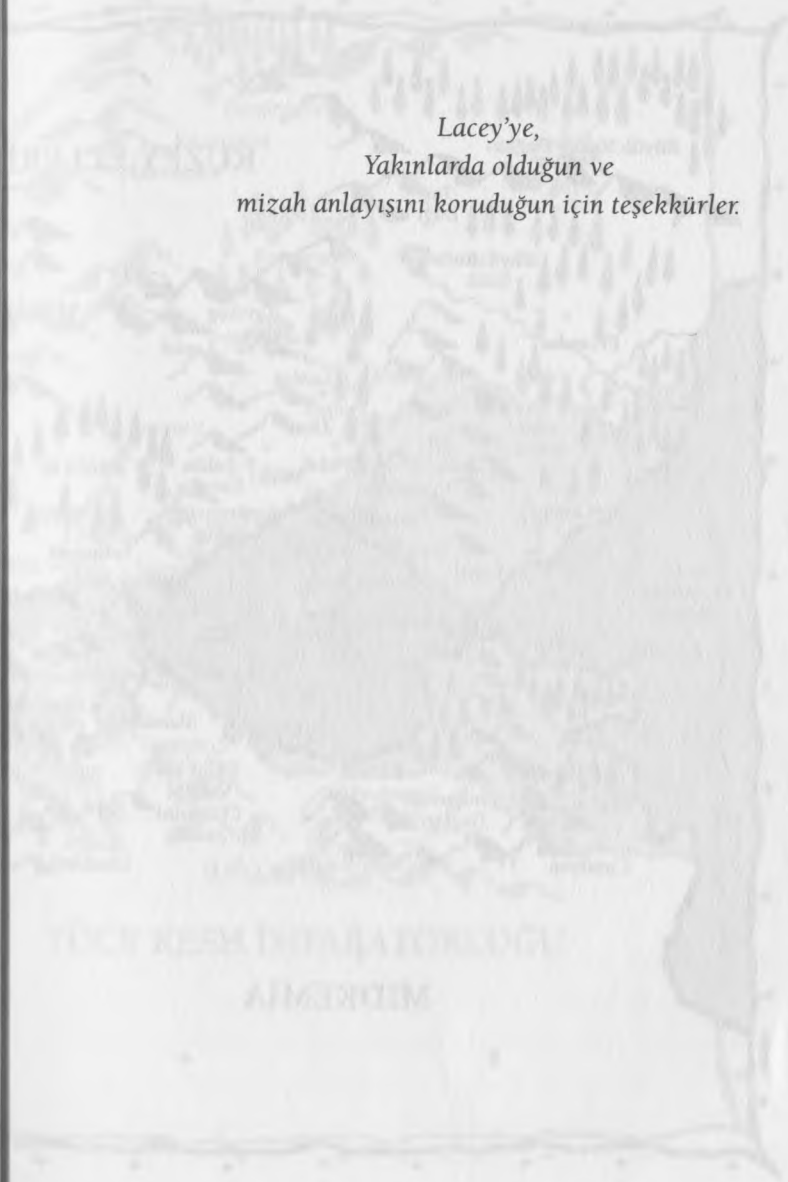
Raymond Lacey
Deft Tattler Gazab

Raymond Lacey
Deft Tattler Gazab

Raymond Lacey
Deft Tattler Gazab

Raymond Lacey
Deft Tattler Gazab

Raymond Lacey
Deft Tattler Gazab

Lacey'ye,
Yakınlarda olduğun ve
mizah anlayışını koruduğun için teşekkürler.

YÜCE KEM DİFA'AT BÜKÜ
MİDREHA

11 Büyük Kuzey Dağlan

KUZEY ELLER

· Demirgeçidi
Kuzeyreisi
* YüksekşatoI

i à ^r-Sog

»i röl

ik

Rodez

i^an

»i

●zn^*tv^v

y-' . "■

MSfSVy't1*1*' (Æ» n^T'a. Sri».

SONU
OLMAYAN
DENİZ

r^rf

Queg
WW Büyütütün

JP&raav

^graveU.S AdaO

KRALLIĞI

lkarán

,S5ttı&.-
ul r>I il iZV |ıtı radaëRff^W^

KRALLIK DENİZİ

ACI DENİZ Sone

Durbin i

Shitma

** |lii IDenn TM

Ranön

DÜŞLER-,

ÄI>VJRä
Simm)

ryt

^ Ebegümeçi

İğne U,

JA-PUR ÇÖLÜ

Direklermiş,

/s

MIDKEMIA

YÜCE KESH İMPARATORLUĞU

FİRAR

Miranda ığlık attı.

Zihnini zapteden yakıcı acı bir an için yumuşadı ve aradığı şeyi tam da o anda buldu. Onu esir alanlarla arasındaki irade savaşı bilincini meşgul ediyordu etmesine, fakat küçük bir parça -bilincinin disiplinli bir parçası- hazırlıklıydı. Sorgu ve tetkikle geçen günler boyunca, bu idrak kırıntısını ayrı tutarak korkunç ıstırabın üstesinden gelebilmek ve gözlem yapabilmek için bulunduğu her fırsatı değerlendirmişti. Dasati Ölüm Rahipleriyle son dört karşılaşmasında bu ayrımı gerçekleştirebilmiş ve bedeninin acıya katlanmasını sağlayabilmişti. Oradaydı, biliyordu, iltihaplı sınırlar zihnini bir baştan bir başa kateden, derinliklerine inen, varlığına nüfuz etmeye çalışan yabancı enerjilere karşı koyuyordu, ama Miranda bziksel acıyı görmezden gelmeyi yüzyıllar önce öğrenmişti. Zihinsel saldırılar daha zordu, çünkü kudretinin kökenini, kendi dünyasında onu üstün bir büyücü kılan eşsiz zekâsını hedefliyorlardı.

Bu Dasati rahiplerinin ince eleyip sık dokumaya niyetleri yoktu. Kopardığı ağaç kütüğünde bal arayan bir ayı misali yarıp çıkarmışlardı Miranda'nın düşüncelerini. Bu ilk saldırıda, daha düşük bir zihin iyileşemeyecek kadar hasar alabilirdi. Üçüncü seferde Miranda hemen hemen serseme dönmüştü. Yine de, hayatta kalamazsa zafere de erişemeyeceğinin bilinciyle mücadeleyi sür-

dürmüş, hatırı sayılır tüm yeteneklerim önce dayanıklılığa, sonra da irfana yoğunlaştırmıştı.

Mantığımı yitirmesini önleyen, korkunç saldırılan bir kenara bırakıp o küçük bilgi kırıntısına odaklanma kabiliyetiydi. Esaretin üstesinden gelme ve o bilgiyle eve dönme azmi, ona bir amaç bahşetmişti.

Şimdi mücadelesinde yeni bir taktik deniyor, bilincini kaybetmiş rolü yapıyordu. Miranda'nın şu âna dek gördüğünden daha etkili marifetleri yoksa, oyununu tespit etmeleri de mümkün değildi: Aciz olduğunu düşünüyorlardı zaten. Bu sahte bilinç mahrumiyeti, esareti başladığından beri başarıya ulaşan ilk hilesiydi. Kendisini inceleyen Ölüm Rahipleri'nin insanlarda hangi fiziksel işaretleri gözlemlenmesi gerektiği hakkında pek bir fikirleri olmadığından şüphelense de, beden farkındalığım yavaş ve sığ nefes aldığından emin olacak kadar riske atmıştı. Esas mücadeleyi zihninde veriyordu ve eninde sonunda zafer onun olacaktı. Bir konuda emindi: Onu esir alanlar hakkında, onların kendisi hakkında bildiğinden daha çok şey biliyordu.

Yalnız başına hiçbir Dasati, değil Miranda'nın dengi olmak, yurdundaki ileri düzey öğrencilerinden bir tanesiyle bile yarışmazdı. Leso Varen kafasını karıştırmak için bir kapan kurmuş olmasa, kendisini ele geçiren iki Ölüm Rahibi'nden kolaylıkla kurtulabileceğinden emindi. Fakat Varen yüzyılların deneyimine sahip bir ölüm büyücüsü, dikkate alınması gereken bir tehditti. Miranda'nın bir başına onu alt etmesi zordu: Bildiği kadarıyla, geçmişte birden fazla düşman tarafından üç kere gafil avlanıp o sıralar sahiplendiği bedenler öldürüldüğü halde hâlâ yaşıyordu. Varen ve Ölüm Rahipleri arasında kalmak Miranda'yı mahvetmişti.

Dasati Ölüm Rahiplerinin neyin nesi olduğunu biliyordu artık: bir nevi ölüm büyücülere. Hayatı boyunca Miranda, Midkemia'daki çoğu büyücünün âdeti olduğu üzere, tanrıların kudreti-

nin bir tür belirtisi olan ilahi büyüü görmezden gelmeyi tercih etmişti. Böyle bir hata yaptığı için pişmandı şimdi. Kocası Pug, ilahi büyüye bir nebze de olsa nüfuz edebilmiş, farklı tarikatların ser verip sır vermeme eğilimine rağmen bu konuda öğrenebildiği kadar çok şey öğrenmiş olan tanıdığı tek büyücüydü. Delice hırs-lara haiz bir ölüm mezhebi olan Pantathia Yılan Rahipleriyle pek çok kez karşılaşmış, dünyayı yakıp yıkmaya yönelik girişimleriyle yüzleşmiş, böylece büyüün bu en karanlık yüzü hakkında bir hayli bilgi edinmişti. Miranda bu konu hakkındaki tartışmaları kayıtsızca dinlemişti; daha fazla dikkat etmiş olmayı diliyordu şimdi.

Fakat zaman geçtikçe yeni şeyler öğreniyordu: Ölüm Rahipleri baştan savma bir araştırma yürütüyor, Miranda'nın büyüü hakkında bir şeyler öğrenirken ister istemez kendi büyüü tabiatlarını da ifşa ediyorlardı. Kurnazlıktan yoksun olmaları Miranda'nın yararına işliyordu.

Rahibin gittiğini işittiyse de gözlerini açmaksızın bilinci zih-ninin üst katmanlarına süzülürken biraz evvel ulaştığı kavrayışa tutundu. Derken berraklık geri döndü. Onunla beraber acı da. Ağlama arzusunu bastırmak için uğraştı, ıstıraba hakim olabilmek için derin derin nefes aldı ve zihinsel disiplin uyguladı.

Yabancı bir enerji yayan, kötücül tabiatlı bir taş levhada uzan-maktaydı Miranda. Taşa dokunmak bile rahatsız ediciyken, giysi-lerin aracılığı olmaksızın bağlanmıştı oraya. Terden sıırılsıklamdı, başı dönüyordu. Kaslarına kramp girdi girecekti ve buna baskı altındaki uzuvları da eklenince acıya katlanmak zorlaşıyordu. Ağlama arzusunu bastırmak, sakinleşmek ve acının akıp gitmesini sağlamak için, bildiği bütün hileleri kullandı.

Hemen hemen bir haftadır Dasatiler tarafından sorgulanıyor-du: Kendisi ve insan ırkı hakkında öğrenebilecekleri kadar çok şey öğrenmeye çalışırlarken, Miranda hem hakir görülmüş hem

de acıyla boğuşmuştu. Yine de beceriksizlikleri için gizliden gizliye minnettardı, çünkü ona iki avantaj sağlamışlardı: insan ırkının kurnazlığına dair hiçbir tecrübeleri yoktu ve onu hayli hafife alıyorlardı.

Dasatiler hakkındaki varsayımlarını bir kenara bıraktı ve dikkatini firarda topladı. Leso Varen ve Ölüm Rahipleri tarafından kapana kısıldıktan sonra, sorgu sırasında söylediklerini inanılır kılmaya yetecek miktarda hakikati açık etmenin en iyisi olacağını fark etmişti. Habis bilinci şu sıralar Tsurani bir büyücü olan Wyntakata'nın bedeninde barınan Varen, Miranda yakalandığından beri ortalarda gözüküyordu; kadın buna minnettardı zira varlığı Dasatilere, kendisiyle başa çıkmakta büyük avantaj sağlayacaktı. Varen'in kendi çılgınca gündemine sahip olduğunu ve işine geldiği sürece Dasatiler ile işbirliği yaptığını, onların deli ihtiraslarının kendisinininkinin yanında hiç önemi olmadığını biliyordu.

Gözlerini açtı. Tıpkı beklediği gibi, Dasati gardiyanlar gitmişti. İçlerinden birinin onu gözleyecek kadar oyalanmış olabileceği ihtimali bir an için kendisini endişelendirmişti. Miranda'yla bazen bir konukla sohbet edermiş gibi konuşuyor, bazense şiddete başvuruyorlardı. Bu tercihlerinde bir düzen, bir mantık neredeyse yok gibiydi. İlk başta güçlerini muhafaza etmesine izin vermişlerdi, çünkü Ölüm Rahipleri kendilerinden gayet eminlerdi ve Miranda'nın kabiliyetlerinin kapsamını görmek istiyorlardı. Ama esaretinin dördüncü gününde, çıplak bedenine dokunmaya kalkışan bir Ölüm Rahibi'ne büyüsunün bütün gazabıyla saldırmıştı. Bunun ardından, büyü kullanmaya yönelik tüm çabalarını boşa çıkaran bir efsun yardımıyla Miranda'nın güçlerini dizginlemişlerdi.

Vücudunun her karışında yakaran sınırlar Miranda'ya işken-
cenin henüz bitmediğini hatırlatıyordu. Uzun, derin bir soluk

aldı ve sahip olduğu tüm becerileri acıyı yok sayana kadar hafifletmek için seferber etti.

Miranda derin bir nefes daha aldı ve gardiyanlarından öğrendiği şeyin gerçek olup olmadığını -yersiz bir umuda tutunup tutunmadığını- görmeye çalıştı. Zihnini yeni bir biçimde işlemeye zorlayarak küçük bir büyü yaptı, sözleri öyle usulca dile getirmişti ki yok denecek kadar az ses çıktı. Derken acı süzülüp uzaklaştı! Aradığını bulmuştu sonunda.

Gözlerini yumarak işkence sırasında edindiği imgeyi yeniden oluşturdu. Son derece önemli bir şey bulduğunu içgüdüsel olarak biliyordu, ama bunun tam olarak ne olduğu hakkında net bir fikri yoktu. Bir an için, Pug'la veya dostu Nakor'la irtibata geçebilmeyi diledi; ikisinin de büyü'nün tabiatına dair hassas sezgileri vardı, büyücülerin kullandığı enerjilerin esas kökeni -Nakor'un 'madde' diye anmakta ısrar ettiği şey- dahil olmak üzere. Minik bir tebessüm etti ve derin bir soluk daha aldı. Bu denli rahatsız bir vaziyette olmasa kahkaha atardı.

Nakor buna bayılırdı. Dasati âlemi hakkında edindiği bu yeni istihbarat tam da ona göreydi, çünkü bu âlemin 'maddesi' Efsuncunun Adası'ndaki her büyücünün bildiği enerjilere benzese de... bunu Nakor'un nasıl ifade edeceğini düşündü. Doğru kelime bükülmüştü. Enerjiler dik açılarla onun bildiği şeylere ilerlemek istemişlerdi sanki. Yürümeyi yeni baştan öğreniyor gibiydi, ama bu kez ilerleyebilmek için 'yanlamasına' düşünmeliydi.

Zihniyle uzanıp, kendisini sınırlayan kopçalara zihinsel 'parmaklarıyla' dokundu. Onları çözmesi için hemen hemen hiç gayret sarf etmesi gerekmedi. Kendini çabucak çözdü.

Oturur pozisyona geçip omuzlarını, kalçasını ve bacaklarını esnetirken kan dolaşımının ve iliklerine sızan ağrının döndüğünü hissetti. Miranda yüzyıllarla ifade edilebilecek kadar zamandır yaşıyordu, ama kırkından büyük göstermiyordu. Efsuncunun

Adası'ndaki tepelerde yürümeyi sevdiği ve denizde bol bol yüzdüğü için, ince vücuduna rağmen şaşırtıcı ölçüde kuvvetliydi. Bir miktar gri tel siyah saçlarını gölgeliyordu; siyah gözleri de berrak ve genç görünüyordu. Büyünün etkilerinin belli başlı kullanıcılara uzun bir hayat bahsettiğine inanmaya başlamıştı.

Derin bir nefes daha aldı. Midesindeki çalkalanma yatışmıştı. En azından Dasatiler kızgın demir ya da kesici alet kullanmamış, şimdilik daha iyi bilgi alabileceklerini düşündüklerinde dövmeyle yetinmişlerdi.

Nakor'u bir daha görebilirse öpecekti. O büyü'nün temel bir enerjiden meydana geldiği fikrinde böylesine ısrarcı olmasa, Miranda'nın Dasati âleminde büyü'nün neden bu kadar farklı işlediğini anlaması da mümkün olmazdı...

Hâlâ Kelevvan'da, yakalanmadan dakikalar önce gördüğü siyah enerji küresinde olduğundan emindi. Bu 'oda' sadece küçük bir hücreydi ve yukarıda karanlık bir boşluk açılıyordu veya tavan o kadar yüksekti ki karanlıklar içinde kayboluyordu. Etrafa bakındı, artık masaya bağlı olmadığı için görebilmesi gereken şeyi aradı. Etrafi perdeyle çevrilmişti, fakat sütunlar ve perdeleleri tutan çubuklar sadece üç metre olduğundan kubbenin yukarı uzanan eğrisini görebiliyordu. Odadaki ışıktan, yakındaki bir masanın üzerine konmuş garip görünüşlü gri bir taşın nabız gibi atan parıltısından anlayabildiği kadıyla, kumaş koyu gri-mavi renkteydi. Gözlerini yumup zihninin genişlemesini sağladı ve birkaç saniye sonra kürenin kabuğu olduğunu anladığı bir yapıyla karşılaştı.

Nasıl oldu da, diye düşündü, bilindik büyü kuralları Dasati kurallarıyla yer değiştirebildi? Sanki kendi dünyalarını da beraberlerinde getirmişlerdi...

Ayağa kalktı. Ansızın anlamıştı. Kelewan'ı yalnızca işgal etmeyeceklerdi; onu değiştirecek, içinde rahatlıkla yaşayabilecekleri

bir dünyaya dönüştüreceklerdi. Kelewan'ı sömürgeleştireceklerdi!

Artık bu hapishaneden kurtulması, Meclis'i bulmak ve Yüceleri uyarmak için geri dönmesi şarttı. Dasatilerin tek yapması gereken bu küreyi genişletmekti. Kolay olmayabilirdi, ama dolambaçsızdı. Yeterli enerji temin edildiği takdirde küre bütün dünyayı saracak, onu gerçekliğin ikinci âlemindekilerden birine benzetecek veya en azından Pug'ın bulduğu, her nasılsa iki âlem arasında var olan Delecordia benzeri bir dünyaya dönüştürecekti.

Zihniyle dışarı uzandı. Ufak ve zayıfça ilerliyor, bir Ölüm Rahibi'ni veya başka bir Dasatiyi serbest kaldığına dair uyarması olasılığına karşı bilinçli bir şeye dokunduğu anda geri çekilmeye hazırlanıyordu.

Odaya bir göz atınca giysilerinin bir köşeye yığıldığını gördü ve çabucak giyindi. Büyücüler Meclisi'nin salonlarında çıplaklık belirlemekle ilgili bir endişesi olmadığı ve Tsurani çıplaklıkla Midkemia'daki çoğu kültürden daha az ilgilendiği halde, hiç de saygın bir tutum olmazdı bu.

Miranda tereddüde kapıldı. Zaman azalıyordu, ama burada biraz daha oyalanıp araştırmasını genişletmek, Meclis'e daha sağlam bir istihbaratla dönmek isterdi. Bir an buralarda... bu 'kabarıkta' gezinebilmek için kendini görünmez kılacak bir efsun yapıp yapamayacağını düşündü. Fakat hayır, en iyisi uyarıyı iletmek ve buraya Meclis'in desteğiyle beraber dönmekti.

Gözlerini yumdu ve yukarıdaki kabuğu yokladı. Acıdan dolayı hemen geri çekilmesi gerekti, ama öğrenmesi gerekenleri öğrenmişti. Kendi âlemiyle Dasati âlemi arasındaki bir sınırdı bu - veya en azından sınırın kendileriyle beraber Kelevvan'a getirdikleri kısmıydı. İçinden geçmeyi başarabilirdi, ama gereken hazırlıkları yapmak için daha fazla vakte ihtiyacı vardı.

Kubbede onunla beraber kaç kişi olduğunu merak edince küçük bir algı ipliği, hayat enerjisini sezebilmek için minicik bir

dokunaç yolladı. Eğer layıkıyla idare edebilirse kimse farkına varmazdı. Bir meltemin taşıdığı karahindiba tohumu yanağına değermiş gibi hafif bir enerji hissetti ve fark edilmemek için hemen geri çekildi. Bu ilkiydi. Kubbede yalnızca iki Ölüm Rahibi bulunduğundan emin olana kadar tekrar ve tekrar araştırdı.

Derin bir nefes aldı ve kendini hazırladı. Derken tereddüde kapıldı. En mantıklı seçimin kaçıp mümkün olduğunca hızlı Meclis'e gitmek ve Kara Cüppeli bir ekiple beraber Kelewan'a yönelik ihlali durdurmak için buraya geri dönmek olacağını biliyordu. Ama bir parçası, neyle yüzleşmekte olduklarını daha iyi anlayabilmek için bu istilacılar hakkında daha çok şey öğrenmeyi diliyordu, içindeki korku, düşüncelerini tamamladı: Pug'ın Dasati dünyasından dönmemiş olması ihtimaline karşılık.

Yetilerine güveniyor, iki Ölüm Rahibi'ni de alt edebileceği, belki bir tanesini esir alabileceğini düşünüyordu. Kendisine sergilenen misafirperverliği iade etmekten memnun olurdu. Fakat her nasılsa Varen'in muhtemelen Meclis'e döndüğünü ve nerede olduğu sorulduğunda Miranda'nın beklenmedik biçimde Midkemia'ya döndüğünü söyleyeceğini biliyordu. Eve dönmediği haberinin Kelevvan'a ulaşması belki de haftalar alacaktı ve ancak ondan sonra Meclis kayboluşu hakkında soruşturmalara girişebilirdi. Gölgeler Meclisi ajanı olmanın dezavantajlarından biri, çoğu işini gizli saklı yürütmesiydi. Binlerinin onu araması bir ay, hatta belki daha fazla sürebilirdi.

Ona en yakın olan 'duvarı' inceledi. Sezgileriyle nazikçe yoklayarak enerjilerin ritmini hissetmeye çalıştı. Etraftaki arazi hakkında pek bir bilgisi olmadığı için alengirli bir durum söz konusuydu ve yoğun büyü küresinden tanıdık bir mekâna, mesela Meclis'e uzun mesafeli bir atlama bilinmedik başka sorunları da beraberinde getirecekti.

Kısa bir mesafeye, tırmanıp küreyi görmeden hemen önce

fark ettiği, çiçek açmış bitkilerden dolayı aklında kalmış bir tepeye sıçramanın akıllıca olacağına karar verdi.

Ansızın birinin varlığını hissetti. Döndüğünde Dasati Ölüm Rahiplerinden birinin bir çeşit cihazı ona doğrulttuğunu gördü. Buradaki büyü hakkında öğrendiklerini elinden geldiğince uygulayarak adamı sadece yere düşürmesi gereken bir büyü yaptı. Bunun yerine, vücudundan kopartılırcasına püsküren enerjileri hissetti ve görünmez bir güç tarafından perdenin ötesine fırlatılan yabancıнын afallamış yüz ifadesini gördü.

Perdenin arkasında, tuhaf bir tür odundan yapılmış bir duvar vardı. Ölüm Rahibi'nin bedeni çarpıp arkasındaki hücreye fırlarken duvar patladı. Ölü beden zeminde kanlı bir iz bıraktı ve Dasati kanının kırmızından ziyade turuncuya çaldığını görmek Miranda'yı şaşırttı.

Saldırının şiddeti beklenmedik bir fayda sağlamıştı. Aralarındaki boşluktan uçan ortağının darbesiyle bilincini yitiren ikinci Ölüm Rahibi de yerde uzanmaktaydı.

Miranda iki Dasatiyi de hızla inceledi ve birinin ölü, diğeri bilinçsiz olduğunu teyit etti. Bililerinin gözünden kaçmış olma ihtimaline karşılık tüm yönleri taradı, ama bir ceset ve potansiyel bir tutsak hariç yapayalnız olduğunu kabullenmesi uzun sürmedi.

Duvarlardan biri çatladığı ve diğeri yerle bir olduğu için Miranda nihayet hapisanesini eksiksiz görebiliyordu. Çapı otuz metreden fazla olmayan, ahşap duvarlar ve perdelerle bölünen kürenin içinde üstü örtülü iki minder, bir yazı masası, o tuhaf taş lambalardan biri daha, bir sandık ve hasırdan dokunmuş büyük bir kilim vardı. Miranda öteki alanları da hemen gözden geçirdi ve akıl almaz bir eşya yığını buldu. Keşfedemediği tek şey, Dasati âleminde Kelewan'a yolculuk etmeyi sağlayan cihazdı. Tsurani gedik makinelerine benzeyen büyük bir şey veya en azından üze-

rine çıkılabilecek bir tür kaide bekliyordu, ama gözüne hiçbir şey çarpmamıştı.

Zaten öfkeliydi, buna bir de şu anki hayal kırıklığı eklenince adeta burnundan solumaya başlamıştı. Bu yaratıklar ne cüretle bu âleme gelip ona saldırabilirdi! Kendini bildi bileli, annesinden miras kalan şiddetli öfkesiyle savaşmıştı. Çoğu zaman nispeten sakin bir tutum sergilese de, en sonunda gözü karardığında ailesi Miranda'yı uzaklara yollamanın en uygun çözüm olacağını kararlaştırmıştı bile.

Tuhaf bir biçimde cilalanmış bir kâğıt yığını yere saçılmıştı. Miranda bir kısmını almak için eğildi. Üzerlerine bu yabancı dille neler yazıldığını kim bilirdi? Belki de bu yaratıkları daha iyi kavrayacakları vakit yaklaşıyordu.

Hahf bir inilti işitti. Sağ kalan Ölüm Rahibi kıpırdamaya başlıyordu. Hiç düşünmeksizin ayağa fırladı, tek bir adım attıktan sonra adamın çenesini olabildiğince sertçe tekmeledi. "Ahh!" Dasatinin çenesi granitten yapılmaydı sanki. Ayağını kırdığını düşünerek, "Lanet olsun!" diye homurdandı. Bir elinde kâğıtlar, baygın varlığın yanma çöktü ve küppesinin önünü kavradı. "Benimle geliyorsun!" diye tısladı.

Miranda gözlerini yumdu ve tüm dikkatini yoklamakta olduğu küre duvarlarına verdi. Derken tuhaf bir enerji akışı hissetti ve kendini ona uydurdu: tıpkı tellerin perdelerini ayarlamak için bir lavtanın vidalarını çevirir gibi.

Hazır olduğuna kanaat getirince, kendini dışarıya, duvarın öte yakasının biraz ilerisine yolladı. Enerji sağanağı altında bir an için parçalara ayrılırken, sinirlerine buz sızıyormuş gibi çılgılık attı, ardından kendini Lash Bölgesi'nin tepelerinde, kuru çimenler üzerinde diz çökmüş buldu. Vakit sabahtı ve bu her nedense onu şaşırttı, üstelik nefes alınca bile dayanılmaz bir acıya maruz kalıyordu.

Vücudu, doğal ortamına dönmesine adeta itiraz ediyordu. Dasatiler, dünyalarında veya en azından kubbenin altındaki kısmında yaşayabilsin diye ona her ne yaptılarsa, geri dönüş sancılıydı.

Görünüşe bakılırsa Ölüm Rahibi de dönüşümden canlı çıkmıştı. Adamın yanma çöktü ve bilinciyle arasındaki tek bağmış gibi cüppesini tuttu. Bir an geçti, acı azaldı, derken uyum sağlamaya başladığını hissetti. Derin bir nefes alıp görüşünü netleştirmek için gözlerini kırıştırdı, sonra hemen yumdu. “Bu hiç iyi değil.”

Derin bir nefes daha aldı, gözlerini açmanın sebep olduğu keskin acıyı görmezden geldi ve kendini Meclis’teki Desen Odası’na yolladı.

Miranda belirlediğinde odada iki büyücü vardı. Tutsağını onların önüne koydu. “Bağlayın bunu. Dasati bir Ölüm Rahibi.” Talnoy incelenmek için Kelevvan’a getirildikten sonra Pug’ın Meclis’le paylaştığı istihbarattan bu ikisinin haberdar olup olmadığını bilmiyordu, fakat yaşayan her Yüce, Dasatileri duymuştu. Ayaklarının dibinde bilinçsiz bir Dasati bulmak tereddüt etmelerine yol açtı, ama sonra iki Kara Cüppeli emirlerini yerine getirmek için uzaklaştı. Fırarın ve yanında bir tutsak getirmenin gerilimi, Miranda’nın zaten kurumakta olan kaynaklarının sonunu hazırlamıştı. İki sarsak adım attı, derken kendinden geçip yere yığıldı.

Miranda gözlerini, ziyaretleri sırasında kendisi veya Pug için ayrılan odada açtı. Büyücüler Meclisi’nin en önemi üyesi olan Alenca yatağın yanındaki bir taburede oturuyordu, yüzü sakin ve dertsizdi. Bir çocuğun hastalıktan uyanmasını sabırla bekleyen bir büyükbaba gibi görünüyordu.

Miranda gözlerini kırıştırdı ve inledi. “Ne kadar oldu?”

“Öğlen, dün gece ve bu sabah. Nasılsın?”

Miranda ihtiyatla doğruldu ve üzerinde sade beyaz ketenden bir gecelik olduğunu fark etti. Alenca gülümsedi: “Seni temiz-

lememize itirazın yoktur muhtemelen. Önümüzde belirlediğinde korkunç bir haldeydin.”

Miranda ayaklarını yataktan sallandırdı ve temkinle ayağa kalktı. Temizlenip ütülenmiş cüppesi, göle bakan pencerenin önündeki divanda onu bekliyordu. Öğle güneşi gölde parıltılar oluşturuyordu. Yaşlı adamın onu izliyor oluşunu umursamadan elbiseyi çıkardı ve cüppeyi giydi. “Dasatiden ne haber?” diye sordu, duvardaki küçük bir aynada kendine bakarken.

“Hâlâ baygın ve görünüşe göre ölüyor.”

“Sahi mi?” dedi Miranda. “Yaralarının o kadar ciddi olduğunu fark etmemiştim.” Yaşlı büyücüye baktı. “Onu görmem gerek. Çağırabildiğimiz kadar çok sayıda üyeyi de Meclis’e çağırmalıyız.”

“Çağırdık bile,” diye kıkırdadı yaşlı adam. “Esaretinin haberi çabucak yayıldı. Seyahat edemeyecek kadar hasta olanlar gelemedi yalnızca.”

“Wyntakata’dan ne haber?”

“Ortalarda yok elbette.” Miranda’nın kapıdan çıkması için işaret ederek koridorda ona katıldı. “Ya ölmüştür ya da bu işte bir parmağı vardır diye tahmin ediyoruz.”

“Wyntakata’nın işi değildi,” dedi Miranda. “Leso Varen’di, ölüm büyücüsü.”

“Ah,” dedi yaşlı adam. “Bu pek çok şeyi açıklıyor.” Bir köşeyi dönerlerken iç geçirdi. “Yazık oldu aslına bakarsan. Wyntakata’dan hoşlanırdım. Ağzına geleni söylerdi, ama zeki adamdı ve daima iyi bir dost olageldi.”

Miranda için paraziti konağından ayırmak kolay değildi, ama yaşlı adamın samimi bir keder sergilediğinin de farkındaydı. “Bir dost kaybettiğin için üzgünüm,” dedi, “ama korkarım bu iş bitmeden daha fazla dost kaybedeceğiz.”

Büyük bir kavşağa geldiklerinde durdu ve yaşlı adama baktı. Alenca girmeleri gereken uzun koridoru işaret ederek, “Dasatiyi korumalı bir odada tutuyoruz,” dedi.

“İyi,” dedi Miranda.

Odanın kapısında gri cüppeli iki ıarak büyücü nöbet tutuyordu. İçeride ise iki Yüce, Dasati lm Rahibi’nin başında beklemekteydi.

Onlardan biri, Hoştan isimli adam, Miranda’yı selamlarken diğeri uyku şiltesindeki bilinçsiz figürü izlemeye devam etti. “Cubai ve ben bu... adamlarla ilgili bir terslik olduğunu düşünüyoruz.”

Ölüm Rahibi’ni incelemekte olan büyücü başıyla olumladı. “Hiçbir ayılma belirtisi sergilemedi, üstelik zar zor nefes alıyor. İnsan olsa hummaya yakalanmış derdim.” Başını umutsuz bir tavırla iki yana salladı. “Ama bu yaratık söz konusu olduğunda neye bakmam gerektiği hakkında zerre fikrim yok.”

Cubai, genelde Küçük Yol şifacılarının ve belli tarikatlara mensup rahiplerin alanı olan şifa sanatlarına çoğu Kara Cüppeli’den daha çok ilgi duyan bir büyücüydü. Ölüm Rahibi’ne göz kulak olmak için bu adamın ideal bir seçim olduğunu düşündü Miranda.

“Esaretim sırasında bu yaratıklar hakkında birkaç Şey tespit ettim,” dedi Miranda.

“Dasatiler, insanlardan o kadar da farklı değiller, en azından elfler, cüceler ve goblinler gibi bize benzeyen yönleri var: kabaca insanı andırıyorlar, iki ayak üzerinde duruyorlar, ayırt edilebilir bir yüzleri ve o yüzün n tarafında gözleri var - geri kalanları siz de görebilirsiniz. İki cinsiyetleri olduğunu biliyorum -erkek ve kadın- ve kadınlar yavrularını bedenlerinde taşıyor. Ölüm Rahipleri tarafından incelenirken ancak bu kadarını toplayabildim. Dillerini konuşamıyorum, ama birkaç kelime öğrenebildim ve insanlar hakkında neler varsaydıklarını biraz olsun biliyorum.”

Uyanıp lm Rahibi’nin yanma geldiği haberi yayılınca odaya doluşan büyücülere döndü. Sesini hepsinin duyabileceği kadar yükseltti. “Fiziksel olarak bizden kayda değer lde kuvvetliler. Bunun, doğalarının bir özelliği olduğunu ve bu dünyadaki

varlıklarıyla arttığını düşünüyorum. Ama iki dünya arasındaki farklılıklar dolayısıyla bazı zorluklar çekiyor gibiler, o yüzden içinde yaşamak üzere bir enerji kubbesi yarattılar. Ortalama tek bir savaşçısı, en güçlü insan hariç, ister Tsurani savaşçısı olsun ister Krallık askeri, tüm insanları alt edebilir.” *Midkemia’den yardım alma konusunu açmak için şu andan daha uygunu yok*, diye düşündü.

Ölüm Rahibi’ne baktı ve o ve arkadaşı kendisi üzerinde deneyler yaparken gözlemediklerini, şu an gördükleriyle karşılaştırmaya çalıştı. “Pek iyi durumda olmadığı kesin.” Eğildiğinde adamın alnında parıltıyan teri gördü. “Galiba humma konusunda haklısın Cubai. Rengi solmuş, gerçi bu ışık farkından da...” Yaratığın gözkapaklarının kımıldadığını görünce cümlesi yarım kaldı. Geriledi. “Uyanıyor!”

Diğerleri kısıtlama efsunları hazırlarken iki büyücü hemen engelleme duasına başladı, fakat Dasati ne uyandı ne de ayağa kalktı. Bunun yerine, ıstırap dolu bir homurtuyla beraber vücudu kasılıp çırpınmaya başladı. Miranda ona dokunmakta tereddüt ediyordu ve bu tereddüt yüzünden Dasatinin şilteden fırlayıp yere kapaklanmasını önleyemedi.

Adam giderek daha şiddetle kıvranırken teninde kabarcıklar peyda oluyordu. Sebebini tam olarak bilmeseyse de, “Uzaklaşın!” diye haykırdı Miranda.

Büyücüler geri çekildi. Ölüm Rahibi’nin bedeni aniden alevler tarafından yutuldu ve muazzam bir ısı ve ışık akımı civardakilerin neredeyse kör olmasına, saçlarının alazlanmasına ve gerilemesine sebep oldu.

Sülfürü ve pişmekte olan çürük eti andıran koku, pek çok kişinin öğürmesine sebep olmuştu. Adak alanından geriye birkaç adım atan Miranda, zeminde beyaz küle bulanmış halde yatan cesedin silik hatlarını seçebildi sadece.

Belli ki bu deneyimden kötü etkilenen Alenca, “Ne oldu öyle?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” diye yanıtladı Miranda. “Sanırım kubbenin dışındayken bizim alışık olduğumuz miktarda enerjiyle başa çıkamıyorlar. Enerji adama fazla gelmiş olmalı... eh, neler olduğunu sen de gördün.”

“Peki şimdi ne yapacağız?” diye sordu yaşlı büyücü.

“Kubbeye geri dönüp araştıracağız,” diye cevapladı Miranda, öyle bir talep olmamasına rağmen olayın komutasını üstlenerek. “Bu istila İmparatorluk’a karşı bir tehdit oluşturuyor.”

Yalnızca bu bile İmparatorluk Yücelerini bir araya getirmek için yeterli bir sebepti. Alenca başıyla onayladı. “Sadece araştırmamız değil, kubbeyi yok etmemiz de şart.” Bir başka büyücüye dönüp, “Hochaka,” dedi, “Kutsal Şehir’e gidip sözlerimi Cennetin Işığı’na iletir misin lütfen? İmparator neler yaşadığını bilmeli. Her şey sona erdikten sonra kendisine detaylı bir rapor sunacağımızı da söyle.”

Yaşlı büyücünün takındığı sert tavır, Miranda’nm hoşuna gitmişti: Gençliğinde etkileyici bir figür olsa gerekti. Kontrolü ele aldığında diğerlerini şaşırtan, daha yüksek bazı sesler duymazdan gelinirken dikkati üzerine çekmeyi başarabilen türden, sessiz bir otorite figürüydü.

Miranda onun liderliğini kabullendi. Usulca, “Kaçmadan önce kubbenin içinde yolumu... sezmem gerekti,” dedi ve etkiyi arttırmak için bir an durakladı. “Bu işte sana rehberlik etmeme izin ver.”

Odadaki Yüceler bu ricadan dolayı hayrete kapılmış görüyorlardı - bir kadın, üstelik yabancı bir kadın onlara yol mu gösterecekti? Ama ötekiler, “En mantıklısı bu,” diyen Alenca ya güvendiler. Bu üç sözcükle, iki dünyadaki en kudretli büyü topluluğu olan Büyücüler Meclisi’nin gücünü Miranda’ya teslim etmişti.

Miranda başını salladı. “Lütfen Meclis’in olabildiğince büyük bir çoğunluğunu bir saat içinde Büyük Büyü Salonu’nda toplanmaya çağır. Bildiklerimi anlatacağım ve yapılması gerekenler hakkında önerilerimi sunacağım.”

Büyücüler, ulaşabildikleri kadar çok sayıda Meclis üyesini çağırarak için sanatlarını seferber etmek üzere oradan ayrıldılar. Her ne olursa olsun, İmparatorluk’a yönelik tehdidin haberi en uzaktaki Meclis mensubuna bile ulaşınca, hepsinin uyarılarını dinlemek üzere geleceğini biliyordu Miranda. Kendisi Tsuranunin İmparatorluğu ve bütün Kelewan dünyasının gelmiş geçmiş en ağır tehditle yüzleşeceğini açıklarken, yalnızca ulaşamayacak kadar uzakta veya seyahat edemeyecek kadar hasta olanlar Salon’da olmayacaktı.

Miranda odasına çekilerek kendini yumuşacık divana attı. Hemen uyuyakalacağını bildiği için yatağa uzanmayı göze alamamıştı. Bir gecelik istirahat ve yemek, Dasatilerin maruz bıraktığı hasarı silememişti. Göreve odaklanmalı; korkuyu, acıyı ve bir an önce harekete geçme ihtiyacını yemek ve içecek gibi kullanmamalıydı, çünkü zamanın onlara karşı işlediğini biliyordu.

Dasatiler nasıl bir süreç başlatmışsa, zaman geçtikçe durdurmak iyiden iyiye zorlaşacaktı. Kapının tıklatılması, gri cüppeli bir çırağın, büyü öğrencisi olan birkaç genç kadından bir tanesinin geldiğinin işaretiydi. Taşdığı tepside porselen bir sürahi, bir fincan ve meyve ve ekmek dolu bir tabak vardı. “Yüce Alenca hafif bir yemeğe ihtiyacınız olabileceğini düşündü Yüce.”

Kıza tepsiyi bırakmasını işaret ederek, “Teşekkürler,” dedi. Kız odadan çıktığı anda Miranda aklıktan öldüğünü fark etti. Yemeye koyuldu ve acı içindeki hasarlı bedenine enerjinin geri döndüğünü hissetti. Kocasının yaptığı gibi ilahi büyü üzerinde daha çok çalışmış olmayı dilediği zamanlardan biriydi bu. Pug o sanatlara birkaç kere başvurmuştu ve Miranda onun bir dua okuyarak veya

tadı iğrenç ama etkili bir iksir hazırlayarak, bir haftadır uyuyormuş ve günler boyu aşağılanmaya ve işkenceye maruz kalmamış gibi hissetmesini sağlayabileceğini biliyordu.

Pug'ı düşününce Miranda'nın gözleri uzaklara daldı. Dasati âlemine, ya da Pug'ın andığı gibi 'gerçekliğin ikinci düzeyine' yapılan yolculukla o üçünden daha iyi başa çıkabilecek kimseyi tanımıyordu. Yine de endişeliydi. Hisleri karmakarışık yumaklardan ibaret muğlak bir kadın olmasına rağmen Miranda kocasını yürekten seviyordu. Gençliğin getirdiği hararetili bir coşkuyla değil -Pug henüz bir çocukken Miranda öyle duyguları çoktan geride bırakmıştı- onu kusursuz bir hayat arkadaşı kılan emsalsiz yeteneklerine beslediği minnetle. Kudretli hayat büyüsü ona oğullarını bahşetmişti ve akli hayalinin alabileceğinden çok daha büyük bir nimet olmuşlardı. Bazı insanların değer yargılarına göre 'en iyi' anne olmayabilirdi, ama 'bir' anne olmaktan memnundu.

Caleb'in büyü sanatlarına yönelik herhangi bir becerisi olmadığını keşfetmek, hele bir de Magnus'un mucizevi yetileri söz konusuysen, tam bir meydan okumaydı. İki oğlunu da seviyordu - ilk göz ağrısı Magnus'a beslediği hisler özeldi, ama ailenin en küçük mensubu Caleb'e de, büyü kullanıcılarından oluşan bir toplulukta ne kadar zor bir çocukluk geçirdiğinin bilinciyle artan bir o kadar özel hisler besliyordu. Diğer çocuklar gaddar eşek şakaları yapmışlardı ve Magnus'un küçük kardeşini koruması hem bir lütuf hem de bir lanet olmuştu. Yine de iki çocuğu da büyüyüp ender bulunur kabiliyetlere sahip, gurur ve sevgiyle baktığı adamlara dönüşmüşlerdi.

Bir süre sessizce oturdu, derken ayaklandı. O üç adam -Pug, Magnus ve Caleb- eğer gerekirse Dasati âlemini yok etmesi için yeterli sebebi sağlıyordu, çünkü uzun geçmişi boyunca karşılaştığı başka hiçbir üçlü onlar kadar önem arz etmemişti. Öfkeye kapılıyordu ve bir şeyden emindi: Eğer Pug burada olsaydı öfkesini

dizginlemesini, yoksa sağduyusunun glgeleneceğini söylerdi.

Miranda kaslarını esnetirken adeta yakaran sınırlarını ve ağrıyan eklemlerini görmezden geldi. Fiziksel rahatsızlığıyla ilgilenmek için daha sonra yeterince vakti olacaktı. Başa çıkması gereken bir istila vardı şimdi.

Kapının tıklatılması, Alenca'nın geldiğinin işaretiydi. "Buradalar," dedi adam.

Miranda başını salladı. "Teşekkürler eski dost." Alenca'yla beraber Büyücüler Meclisi'nin Büyük Salonu'na yürüdüler.

Miranda'nın beklediği gibi neredeyse bütün koltuklar doluydu. Alenca kürsüde yerini alırken salonu saran mırıltılar kesildi.

"Biraderlerim... ve hemşirelerim," diye başladı, artık odaya yayılmış kadın Yüceler de olduğunu kendine hatırlatarak. "Burada eski bir dostun, Miranda'nın ricası üzerine toplandık." Miranda yerini alsın diye kenara çekildi. Büyük Salon'daki kimseye bu kadının kim olduğunu söylemeye gerek yoktu. Ycelerden biri olarak Pug'ın statüsü Alenca doğmadan çok daha önce belirlenmişti ve bu bağlantı ile beraber kendisinin de güçlü bir büyü kullanıcısı olması Miranda'nın yararınaydı.

"Kelewan istila ediliyor," dedi Miranda, girizgah yapmadan. "Tam şu anda, kara enerjiden oluşan bir kubbe kuzeydeki bir vadide genişletiliyor. İlk başta onu bir kıyı başı zannettim, atalarınızın dünyamı istila etmek için kullandığı gedik gibi." Gedik Savaşı'na kasıtlı bir gönderme yapmıştı. Meclis'teki her öğrencinin, çok sayıda hayatın çirkin bir politik güç oyunu uğruna harcandığı o uğursuz istilanın tarihini öğrendiğini biliyordu. lmcl 'Konsey Oyunu', Yüce Konsey'deki politik bir grubun manevrası için binlerce Midkemialı ve Tsurani askerin ölümüne neden olmuştu. Hatta bazı Kara Cppeliler bile o zamanki Savaşlardı ve partisinin pozisyonunu sağlamlaştırmak için bu korkunç kumpasa iştirak etmişti. Sadece Pug'ın müdahalesi ve

Acomalı Mara adındaki olağanüstü bir kadının gücü elinde toplaması, bu ölümcül oyunun gidişatını değiştirebilmişti.

“Hepiniz Gedik Savaşı’ın neden patlak verdiğini biliyorsunuz. Dolayısıyla, zaten bildiğiniz bir şey hakkında size vaaz vermeyeceğim. Politik kazanç için, ganimetten gelecek zenginlik için, zafer imtiyazları için gerçekleştirilecek bir istila değil bu. Bildiğimiz türde bir savaştan da bahsetmiyoruz.

“Sıradan bir istila değil, bu dünyadaki her bir hayat formunu büsbütün yok edecek bir sömürge sürecinin başlangıcı söz konusu.”

Bu, herkesin aynı anda nefeslerini tutmasına ve şüphe dolu mırıldıların odada gezinmesine yol açtı. Miranda elini kaldırıp devam etti: “Talnoy’un ve esir alman Dasati Ölüm Rahibi’nin üzerinde çalışanlar, bildiklerinizi olabildiğince çok sayıda üyeye yaymanızı istiyorum.”

Duraklayıp odaya bakındı ve mümkün olduğunca Meclis mensubuyla göz teması kurdu. “Ben de bildiklerimi söyleyeyim,” dedi sonra. “Dasatiler dünyanızı yeniden yapmak niyetindedir. Onu tamamen değiştirip kendi dünyalarına benzetecekler. Toprağın her karışını kendi dünyalarından alınma yaratıklarla bezeyecekler: en küçük böcekten en büyük canavara kadar.

“Su içilemeyecek kadar zehirli hale gelecek, hava ciğerlerinizi yakacak ve o dünyadan gelen en küçük yaratığa bile dokunursanız hayat bedeninizden çekip gidecek. Bu çocukları korkutmak için uydurulmuş bir masal değil Yüceler. Kaçtığım siyah kubbede Dasatilerin halihazırda yapmakta oldukları şey.”

Genç üyelerden biri, “Harekete geçmeliyiz!” diye haykırdı.

“Evet,” diye onayladı Miranda. “Hızla ve katıyetle, ama acele mahale vermeden. Benim önerim, aramızda ışık, ısı ve diğer enerji hallerinde en çok ustalaşanlardan oluşan bir grup, yaşayan varlıkların sanatlarında usta olanların eşliğinde -belki ulaşabildi-

ğimiz en güçlü Küçük Yol büyücülerine de ulaşmalıyız- hemen o vadiye gitmeli, tehdidi ölçüp incelemeli ve ardından kubbeyi yok etmeliyiz.”

“Ne zaman?” diye sordu biraz önce konuşan genç büyücü.

“Mümkün olduğunca çabuk,” dedi Miranda, “İmparator’la irtibata geçmemiz gerek. Askerlere de ihtiyacımız olacak. Kararım biz kubbelerini yok etmeye çalışırken Dasatiler boş boş oturup buna müsaade etmeyecek. Ölmekten korkusu olmayan, hatta büyümüze büyüyle karşılık verebilecek varlıklarla yüzleşme ihtimalimiz çok yüksek. Onlarla başa çıkabilmek için güçlü kollara ve kılıçlara ihtiyacımız olacak.”

“Küçük gruplara ayrılıp söylenenleri tartışmayı ve akşam yemeğinden sonra burada toplanmayı öneriyorum,” dedi Alenca. “Miranda’nın uyarısını o zaman tartışacağız ve tehlide yönelik en uygun yol haritasını çizeceğiz.” Bastonunun altını yere vurarak toplantının bittiğini vurguladı.

Miranda çıkış kapısına doğru yürürken Alenca’ya, “O gençten işleri karıştırmasını sen mi istedin?” diye fısıldadı.

“Harika bir zamanlama gibi geldi.”

“Çok tehlikeli bir adamsın eski dostum.”

“Şimdi bekleyeceğiz,” dedi Alenca. “Ama gece mutlak fikir birliğine varacağımız kanısındayım ve senin eylem planın için bir alternatif göremiyorum.”

Miranda’nın odasına doğru yürürlerken, “Öyle umuyorum,” dedi kadın. “Ve umarım planım işler. Aksi takdirde İmparatorluk’u gelmiş geçmiş en saldırgan savaş lorduna karşı hazırlamamız gerekecek.”

Tsuranuanni Yücelerinin toplanma çağrısını tereddütsüz yanıtlayan iki yüz adam -şehrin en yakınındaki evlerden gelen şeref muhafızları- hazır beklemekteydi, iki grup halinde dizilmişlerdi,

ikisi de Miranda'dan emir bekleyen birer Yüce'nin komutası altındaydı. Bir nesilden uzun zamandır İmparatorluk'ta barış hüküm sürdüğü halde, Tsurani disiplini ve eğitimi değişmemişti. Lordların evleri uğruna ölmeye hazır, katı ve hırslı adamlardı bunlar.

Miranda bir düzine Yüce'yle beraber kadının Dasati kubbelerini ilk kez gördüğü tepeye doğru yavaş adımlarla yürüyordu. "Herkes hazır mı?" diye sordu usulca.

Adamlar başlarını sallayarak birbirlerine baktılar. İmparatorluk'un yaşayan hiçbir Yücesi çatışma görmüş değildi: Savaşarak ölen bir Yüce'ye en son Gedik Savaşı sırasında, yani yüz yıldan uzun zaman önce rastlanmıştı. Bunlar âlim adamlardı, savaşçı değil. Fakat bu büyücüler, gerektiğinde inanılmaz bir gücü beraberlerinde getirebilme konusunda rakipsizlerdi.

On üç büyü kullanıcısı, savaş sanatlarının nispeten en kudretli uygulayıcıları, tepeye çıktı. Zirvede, Miranda aşağı bakmak için kelimenin tam anlamıyla parmak uçlarına yükseldi ve "Lanet olsun!" dedi.

Önlerinde boş bir vadi vardı ve Dasati işgalinin tek kanıtı, daha önce kürenin olduğu yerde büyük bir çember halinde karrmış topraklı.

"Gitmışler," dedi genç büyücülerden biri.

Arkasına dönen Miranda, "Geri gelecekler," dedi ve derin bir nefes aldı. "Her köyün, çiftliğin, vadinin, dağ geçidinin, terk edilmiş her kuytu ve yarığın denetleneceği, tekrar ve tekrar aranaçağı haberini imparatorlukta bütün evlere yaymanızı tavsiye ediyorum." Çevresindeki insanların yüzlerine teker teker baktı. "Geri gelecekler ve bir dahaki sefere kubbeleri bu kadar küçük olmayacak. Bence bir dahaki sefere temelli gelecekler."

TAKTİK

Jommy kaşlarını çattı.

Amansız yağmura karşı bir sığınak sağlamak için alelacele serilmiş keten bir bezin altında otururken, göğsüne kadar çektiği dizlerine kollarını sarıp, “Ama nedenini anlamıyorum,” dedi.

Genç subayın yanma sıkışmış olan Servan, “Nedenini nasılnı sormayız biz; emirlere uyarız, o kadar,” diye karşılık verdi. Uzak bir koya bakan bir dağ yamacında oturuyorlardı: birinin fark edilmeden gelmesini önleyen bir gözetleme noktası. Şu anki sorun, yağmurun bölgeyi sarmış ve görüş mesafesini birinin daha yakın bir yerde oturmasını gerektirecek kadar azaltmış olmasıydı: bu durumda, o ‘biri’ Servan’dı ve onunla beraber oturmak için de Jommy seçilmişti.

Islak siyah saçları alnında birbirine dolanmış Jommy, yoldaşını süzdü. Son birkaç ayda ince yüzü çarpıcı biçimde yaşlanmıştı. Yürüyüşle geçen çetin hayat genç çehresini eritmiş, güneşli günler ve toprağın üzerinde uyumak cildine sert, kayışimsı bir nitelik katmıştı. Jommy’nin son birkaç aydır iyiden iyiye tanımaya başladığı saray soylusunun yerini, birkaç ayda üçüncü seferine çıkan genç ama kıdemli bir asker almıştı.

Asla arkadaş olamamış bu ikili, diğer dört yoldaşlarıyla beraber -Tad, Zane, Grandy ve Geoffry- birbirlerini güvenilir görevdaşlar olarak görmeye başlamışlardı. Roldem’deki üniversiteden

teklifsizce alınıp genç subay rolüne sokulduklarından bu yana geçen nispeten kısa zaman zarfında, askeri hayatın hakikatlerine yönelik yoğun dersler almışlardı. Jommy'nin bitmek bilmez rahatsızlığının sebebi ise bu sefere Servan'ın komutan atanması, dolayısıyla Jommy'nin onun emirlerine uymak zorunda olmasıydı. Kendisinin komutan olduğu görevde Servan'a yaptığı haylazlık için herhangi bir misilleme işareti yoktu henüz, ama Jommy giderek yaklaştığını biliyordu.

İki genç subay, Quor Zirveleri olarak bilinen, Yüce Kesh imparatorluğunun doğu yakasından kuzeye doğru çıkıntı yapan engebeli dağlık yarımada eteklerinin alçak bir konumunda görevlendirilmişti. Bu iki genç subay dahil yaklaşık yüz subay bir hafta önce bu kumsala yerleştirilmişti ve Jommy'nin tüm bildiği buraya bir çıkarma beklendiğiydi, ne var ki istilacıların kesin kimliği genç subaylarla paylaşılmamıştı. Jommy'nin tek bildiği, dost canlısı olmayacaklarıydı.

Jommy de yaşlanmıştı, ama bir çiftlik çocuğu ve kervan işçisi olarak Servan'a kıyasla daha ağır bir hayat sürdüğü için son zamanlardaki tecrübelerin çarpıcı belirtilerini daha az açık ediyordu. Aksine, kibirli küstahlığı sessiz bir güvene evrilmiş, Roldem üniversitesindeki diğer genç subaylarla geçirdiği vakit de ona bol miktarda tevazu aşlamıştı; hepsi bir konuda ondan daha iyiydi. Yine de kişiliğinin bir parçası değişmemişti: çoğu durumdan mizah çıkarabilmedeki eşsiz kabiliyeti. Yalnız bu seferki sınırlarını zorlamıştı. Sağanak yağmur dört gündür aman vermiyordu. İsnabilmek için yegane kaynakları, sefil bir tepenin bir buçuk kilometre yukarısındaki geniş bir mağarada yakılmış ateşti ve beklemeleri söylenen düşmanın vaktinde geleceğine dair hiçbir belirti yoktu.

“Hayır,” dedi Jimmy, “Buraya *neden* geldiğimizi sormuyorum. Neden *buraya* geldiğimizi soruyorum.”

Arkalarından bir ses, “Yüzbaşı emirleri verirken uyukluyor muydun yoksa?” dedi.

Dönüp sezdirmeden yaklaşan belirsiz figüre baktı Jommy. “Keşke bunu yapmasan,” diye yakındı.

Adam, bedeninin yarısının geçici sığınağın sağladığı korumanın dışında kalmasına aldırmaksızın Jommy’nin yanına oturdu. “Fırtınada siz ikinize sessizce sokulamasam pek de matah bir hırsız olamazdım, değil mi?” diye karşılık verdi.

Yeni gelen onlardan yalnızca birkaç yaş büyüktü, ama yüzünde erken yaşlanma belirtileri vardı: müzmin dağınık ve hırpani kişiliğine bir nebze gösteriş katan düzgün tıraşlı siyah bıyık ve sakallarına serpilmiş beklenmedik gri kıllar da dahildi buna. Jommy kadar iriyarı olmasa da hemen hemen onun kadar uzundu, ama yürüyüşü ve duruşu zarif bir sertliği, Jommy’yi ayak üzerinde bir dövüşte rekabet edilmesi zor bir adam olacağını düşündüren sıırım gibi bir dayanıklılığı ele veriyordu.

Servan başını sallayarak, “Jim,” diye duyurdu. Genç hırsız her nasılsa, Servan ve Jommy’yi bu kuş uçmaz kervan geçmez yamaca getirenle aynı kumpas ağına yakalanmayı başarmıştı. İlk kez bir hafta önce, Jommy’nin ‘Lanetli Sefer’ diye andığı sefer için erzak taşıyan bir gemiyle ortaya çıkmıştı.

Servan ve Jommy bir süredir Roldem Ordusu’nda görev yapıyorlardı, fakat Jommy dünyanın öte yakasındaki bir diyardan gelmişti. Servan’da asalet, hatta krallık havası vardı -on-on bir akraba beklenmedik biçimde ölürse varis o olabilirdi. Fakat hepsi en cömert tabirle sıradışı denebilecek bir bölüğü oluşturuyordu artık: Roldem’den, Adalar Krallığı’ndan, Kesh’ten askerler, hatta cüce şehri Dorgin’den madenci ve istihkam birlikleri artık, şimdi Roldem Krallığı’na bağlı olan Olasko’nun eski dükü Kaspar’ın komutası altındaydı. Bir zamanlar kellesine ödül konmuş, aranan bir suçluyken, son yıllarda saygınlığını geri kazanabilmiş ve

hem Roldem hem de Yüce Kesh İmparatorluğu'nda özel bir itibar edinmişti. Emir subayı da Stefan adında Roldemli bir yüzbaşı ve tesadüfen Servan'm kuzeniydi - ki bu Roldem Krallığı'nın bir başka uzaktan kuzeni olduğu anlamına geliyordu.

Yeni gelen, bu seferin bir başka karmaşık yönünü daha gözler önüne sermişti. Jim, hiç ama hiçbir surette asker olmayan, ama askerlerle beraber konaklayan, askerlerle beraber görevlere yollanan ve kendileri de askermiş gibi talimatlara sorgulamadan uymaları beklenen yarım düzine adamdan biriydi. Jommy ve Servan'ın, genellikle geveze olan ve bizzat itiraf ettiği gibi hırsızlık yapan bu adamdan tüm öğrenebildikleri, Roldem, Kesh, Krallık ve bir miktar Doğu Krallıkları subayından oluşan birleşik bir kuvvetle beraber talim görmek için buraya gelmiş özel 'gönüllü' takımın bir parçası olduğuydu.

Zaten kendini bildi bileli meraklı olan Jommy neler döndüğünü öğrenmek için kuduruyordu, ama Roldem'den çeşitli kuvvetlerle beraber hizmet ettikleri son birkaç ay ona genç bir subayın yapabileceği en iyi şeyin sessiz kalıp dinlemek olduğunu öğrenmişti. Servan bu yetiye doğuştan sahipti.

Yine dejommy'nin merakının büsbütün dizginlenmesi mümkün değildi, dolayısıyla belki de konuya farklı bir açıdan yaklaşmanın neler döndüğüne dair biraz ipucu edinmesini sağlayabileceğini düşündü. "Jim, sen Krallıktansın, değil mi?"

"Evet," dedi genç hırsız. "Kronдор'da doğdum; şimdiye kadar orada yaşadım."

"Bir hırsız olduğunu iddia-" diye başladı Jommy.

Jim ağırlığını başka bir tarafa kaydırды, hafifçe Jommy'ye değdi, derken sırtarak Jommy'nin kemer çantasını havaya kaldırdı. "Bu senin galiba?"

Jommy önceden tuniğinin altına sokmuş olduğu kemer çan-

tasını kaparken Servan gülmek için kendini zor tutuyordu. “Pekala,” dedi Jommy. “Bir hırsızısın.”

“Sıkı bir hırsız.”

“Sıkı bir hırsız,” diye kabul etti Jommy. “Ama bilmek istediğim, Krondor’dan sıkı bir hırsızın kendini nasıl burada, dünyanın bir ucunda bulduğu.”

“Uzun hikâye,” dedi Jim. “Bol bol seyahat ettim.”

“Öyle mi?” dedi Servan, dikkatleri can sıkıcı yağmurdan uzaklaştırma fırsatını hoş karşılayarak.

“Evet,” dedi uysal hırsız. “Bir sürü tuhaf yerde bulunmuşluğum var.” Gülümseyince yıllar görüntüsünden kopup giderek neredeyse çocuksu bir ışıltıyı ortaya koydu. “Bir keresinde tam da bunun gibi şiddetli bir yağmur yüzünden uzaklardaki bir adada bir mağaraya sığınmam gerekmişti.”

Jommy ve Servan bakiştılar, gülümsediler ve başlarını sallayarak aynı düşüncüyü sessizce birbirlerine iletiler: Tek bir kelimesi bile doğru olmasa da eğlenceli bir hikâye dinleyeceklerdi.

“Ben... Krondor dışına bir yolculuğa çıkmıştım.”

“İş meselesi mi?” diye sordu Servan.

“Sağlık meselesi,” dedi Jim, daha fazla sırtarak. “Bir süre için Krondor’dan uzak kalmak güzel bir fikir gibi gelmişti.”

Jommy gülmemeye çalıştı. “Nereye gittin peki?”

“Krondor’un dışına, Uzak Sahil’e gidecek bir gemiye atladım ve sonra Carse’da, katılan herkese cömert bir hayat sağlayacak bir tür... teşebbüs hakkında bir şeyler öğrenmiş geleceği parlak birkaç adam buldum.”

Jommy ve Servan aynı anda, “Korsanlar,” dediler.

“Günbatımı Adaları’nda Özgür Liman’ın hemen dışındaki çapulcular.” Jim başını salladı. “O zaman kaptan Krallık’tan bir korsanlık fermanı altında yol aldıklarını iddia ediyordu, gerçi ben

hiç görmedim. Ama hep çabuk güvenen bir oğlan olageldiğim için sözüyle yetindim.”

Jommy bu hırsızın hayatının herhangi bir evresinde ‘çabuk güvenen bir oğlan’ olduğundan kuşkuluydu, ama yorumu aldırmadı.

“İşte, kendimi o adadaki mağarada, şu elf kızla beraber buldum...”

“Arada anlatmadığın bir şeyler mi var?” diye sordu Servan.

“Eh, çok şey var, ama bulunduğum tuhaf *mekânlardan* söz ediyorum.”

“Bırak da devam etsin,” dedi Jommy, pek gizleyemediği bir neşeyle.

“Her neyse, gemide beraber yolculuk ettiğim adamlar hâzinedeki payımla ilgili pek de onurlu olmayan niyetlerini öğrendiğim için beni arıyordu-”

“Ne hâzinesi-” diye başladı Servan, ama Jommy bir elini havaya kaldırdı. Hikâyeyi duymak istiyordu.

“Şey, o hikâyenin başka bir kısmı,” dedi Jim. “Her neyse, dediğim gibi mağarada saklanırken şu elf kızla tanıştım, Jazebel’di adı-”

“Jazebel,” diye yankıladı Jommy.

Jim, “Jazebel,” diye tekrar etti. “Onun da oraya nasıl düştüğüne dair bir hikâyesi vardı. Canını kurtarmak için ayılardan kaçırıyordu, ama tam olarak ayı da değillerdi, daha ziyade kürklü iri baykuşlar.”

“Kürklü iri baykuşlar,” dedi Servan, yüzünde apaçık bir hayret ifadesiyle. Jommy de kendini zor zapt ediyordu, buz gibi ıslak sefaletleri bir süre için unutulmuştu.

“Eh, dedim ya, tuhaf bir yerdi, Günbatımı Adalan’ın çok dışında. Bir tür elf büyüsü için yumurta topluyordu. Her neyse, eli kanlı yol arkadaşlarımla mağaranın oradan geçmesine yetecek

kadar uzun süre onunla beraber yaratıkları savuşturmayı başardık, sonra da sıvıştık ve güvenli bir yere geçtik.”

“Eve nasıl döndün?” diye sordu Jommy.

Jim sırttı. “Büyülü bir taşı vardı -bir tür elf zimbirtısı- ve büyü yapabileceği bir yere vardığımızda bizi Elvandar’a götürdü.”

“Elvandar? Bulut Diyarı’na yakın mı orası?” diye sordu Servan, çocuk masallarındaki efsanevi bir diyarın adını anarak.

“Elvandar gerçek Servan,” dedi Jommy. “Orayı ziyaret etmiş tanıdıklarım var.”

“Bir dahaki sefere birkaç elf tanıdığımı da söylersin.”

Jommy gülümsedi. “Bizzat değil, ama tanıyan insanlar tanıyorum.”

“Eh,” dedi Jim. “Kızı kurtardım falan diye, Kraliçe ve kocası bana bir akşam yemeğiyle ziyafet çektiler, teşekkürlerini sundular ve ne zaman uğramak istersem hoş karşılanacağımı söylediler. Sonra Jonril’deki ileri karakola gitmeme yardım ettiler -Crydee Düklüğü’ndeki; ismini aldığı Kesh’teki değil- ve oradan da Krondor’a geri döndüm.”

“Müthiş,” dedi Jommy.

“Müthiştense öte,” dedi Servan tekrar ürpererek. “İnanılmaz.”

Jim elini tuniğinin içine soktu ve boynunda asılı, ucunda güzelce oyulmuş bir ziynet bulunan deri bir şerit çıkardı. “Bizzat kraliçe bunu bana verdi,” dedi. “Tüm elflerin bunu tanıyacağını ve Elfdostu diye adlandırılacağımı söyledi.”

Jommy ve Servan, ziyneti incelemek için öne eğildiler. Birbirinin içine geçen düğümlerden mürekkep bir motife sahipti, kemik ya da fildişine oyulmuş görünüyordu -tasarımı ve biçiminde insanüstü bir şeyler vardı.

Hırsız birdenbire ciddileşti. “Pek çok şey olabilirim çocuklar: düzenbaz, maceracı, hırsız ve gerektiğinde ölümcül bir eşkıya, ama bugüne kadar kimse Eluzun Jimmy’ye yalancı dememiştir.”

“Eluzunjimmy mi?” diye sordu Jommy.

“Şey... bir bakıma profesyonel ismim. Geçmişteki meşhur bir hırsızdan, Eliuzun Jimmy’den gelme. Kimileri ona çok benzediğimi söylüyor. Kimileri büyük deden olabilir diyor - ama bence annem kendimi özel hissetmem için öyle demişti. Sidikli veledin tekiyken, i harfini bir türlü araya sıkıştıramadığım için ‘Eluzun Jimmy’yim ben’ derdim. Üzerimde öylece kaldı. Gerçek adım Jim Dasher.”

Efsuncunun Adası’nda Caleb ve ailesiyle geçirdiği zaman zarfında Jommy eski kurtlardan bolca ‘bir keresinde’ hikâyesi dinlemişti ve az sayılmayacak bir kısmı meşhur Eliuzun Jimmy çevresinde dönüyordu: efsaneye göre Krondor Prensi’nin ajanı haline gelen, sonraları soylu bir unvana kavuşan, hem Rillanon hem de Krondor Dükü rütbesine -Kral’dan sonra Krallık’taki en kudretli iki makama- kadar yükselen bir hırsız.

Jommy hırsızını inceledi. Onu pek tanııyordu ama iyi bir yol arkadaşı olduğunu düşünüyordu, abartılı öyküleri asla gelmeme ihtimali olan bir düşmanı beklemekle harcanan bunaltıcı günler içinde hoş bir ferahlıktı. Jim’in iddia ettiği kadar tehlikeli olduğundan şüphesi yoktu, ama yüzeyin altında, Jommy’nin genç yaşta yolda yalnızken tanımayı öğrendiği bir özellik mevcuttu: kime güvenebileceği ve kime güvenemeyeceğine dair bir içgüdü. Başını sallayarak, “Jim,” dedi, “açığımı yakaladığım güne kadar sana yalancı demeyeceğim.”

Jim, uzun bir an boyunca Jommy’yi süzdü, sonra sırtışı geri döndü. “Bu da bir şey.”

Servan dikkatini gözlemekle görevlendirildikleri uzak kumsalla çevirdi. “Daha ne kadar sürecek?”

“Gerektiği kadar,” dedi Jommy.

“Ki çok uzun sürmeyecek,” dedi Jim, yağmurlu karanlığın derinliklerini işaret ederek. “Tekne geliyor.”

Servan, “Sen nasıl-” diyordu ki o da gördü: bir filika koya girerken saniyeden saniyeye büyüyen küçük, kara bir benek.

“Alagarda yatacak bir gemi herhalde,” dedi Jommy.

“Yüzbaşı’ya söyleyeceğim,” dedi Servan, teçhizatın altından çıkararak. “Sen onlara göz kulak ol.”

Jommy de sığmağın altından çıktı. “Gel biraz daha yaklaşalım.”

Jim onu geri çekti. “Bekle. Başka bir tekne daha var.”

Bir an sonra, Jommy karanlığın içinden beliren ve ilkini bir metre kadar geriden takip eden ikinci filikayı görebildi. “Şimdi,” diye fısıldadı Jim, duyamayacakları kadar uzakta olmalarına rağmen, “buna ne diyorsunuz?”

“Eh, Yüzbaşı’nın istihbaratı şimdiye dek doğru çıktı diyebilirim,” dedi Jommy.

“İkinci tekne hakkında değil,” diye düzeltti Jim.

“Mızımız,” diye mırıldandı Jommy.

İki filika kıyıya kürek çekti ve ikisinden de birtakım adamlar dışarı atlayıp tekneleri kumda yukarı kaldırdılar, kazıklar ve hatlatlarla sabitlediler. “Anlaşılan bir süre burada kalmayı planlıyorlar,” dedi Jommy.

“O da ne?” dedi Jim, ikinci tekneyi işaret ederek.

İki teknenin mürettebatı da alelade denizciler gibi giyinseler de, sol kulaklarının arkasında bağlanmış siyah bir tür başlıkları vardı. Çoğu denizci olduklarını gösterecek biçimde yalınayken, bir kısmı ağır botlar giymişti. Ne var ki ikinci teknedeki çıkan son adam, siyahla süslü koyu turuncu bir cüppeye bürünmüştü. Kukuletası çehresini gizliyordu, ama diğer adamlar ona korkuyla karışık bir hürmet besliyor gibi görünüyorlardı. Teknedeki çıkarken hiçbiri ona yardım teklif etmedi ve kıyıya adım atarken herkes onunla arasına geniş bir mesafe koydu.

“Büyücü,” dedijim, tükürürcesine. “Büyücülerden nefret ederim.”

“Hazzettiğim birkaç tanesini tanıyorum,” dedi Jommy usulca.

“Eh, ben tanıyıyorum. Bir keresinde Darindus’daki bir büyü tuzagında az kalsın kellemi kaptırıyordum. Ölümlü insan ellerince yapılmış, yeterli zamanda çözemeyeceğim hiçbir tuzak yok, ama büyü...”

“Eh,” dedi Jommy, “tanıdığım birkaç tanesi idare eder.”

Teknedeki adamlar dışarı çıkarken Jim sessizliğe büründü. Gözlenip gözlenmediklerini anlamak için çevrelerini kolaçan ettikleri aşıkardı. Jommy ve Jim uzandılar ve aceleyle oluşturulmuş sığınağı sessizce parçalayıp kumaşı ağacın arkasına sakladılar, sonra da sağ taraftaki daha sık bir çalılığa doğru ilerlediler. Söze dökmeseler de aynı düşünceyi paylaşıyorlardı: birkaç dakika içinde kumsaldakilerin iki misli silahlı adamdan oluşan bir grup arkalarındaki tümseğe ulaşacaktı, fakat o zamana dek bu adamların gözüne görünmemek en iyisiydi.

Jim, Jommy’nin omzunu daha sıkı kavradı. Kendini ve Jommy’yi, sonra da tepeyi işaret etti. Jommy patikanın üç metre kadar gerisindeki bir kaya çıkıntısını işaret etti ve Jim başını salladı. Biraz yavaşlamış olan yağmurun altında ilerlerken Jommy fısıltıyla küfretti. Daha az değil daha fazla kamuflej istiyordu ve hava günlerce başına bela olduktan sonra uysallaşmak için yanlış zamanı seçmişti.

Kayaya ulaştıklarında ıslak çamuru boş vererek yere yattılar. Teknelerdeki adamlar çevreyi sarmıştı, aralarından birkaçı erzak gibi görünen bir şeyleri indirmeye başladı.

“Bir süre kalmayı düşünüyorlar anlaşılın,” diye yineledi Jommy.

“Üçüncü tekne!” diye fısıldadı Jim.

Üçüncü tekne diğer ikisinin sağına yerleşti ve daha çok asker

dışarı atladı, tekneyi kumsala çekti ve erzak indirmeye koyuldu. Daha fazla kasa elden ele dolaşırken, “Ölümcül köpekler olabilirler, ama disiplinliler,” diye gözlemledi Jim.

Jommy çalışmalarını yorum yapmaksızın gözlemledi.

“Şu başlıklar,” diye fısıldadı Jim. “Bir benzerini Günbatımları’nın güneyinde, Özgür Liman’ın deniz yoluyla bir hafta uzağında gördüm.”

“Kim bunlar?”

“Tam olarak bilmem mümkün değil: ölü olmayanlarını ilk kez görüyorum. Tütmekte olan, su kesimine kadar yanmış ve adamaklı bir ismi olmayan bir adaya oturmuş bir gemi enkazına rastladık. Kaptanım gemiyi tanıyordu, ama o başlıklı cesetleri gemideki hiçbir denizcinin tanıdığı yoktu. Etrafta neler olduğunu bize anlatacak kimse olmadığı için bir tür sır olarak kaldı. Yanmış geminin kaptan ve mürettebatının köle olarak taşınmakta olduğunu varsayabiliriz sadece.”

Arkalarından gelen bir ses, iki genç adamın dönmesine neden oldu. Kaspar ile Yüzbaşı Stefan çömelerek tepeden aşağı iniyordu. Çalılıklardaki hareketlilik, adamların çıkarma grubunun etrafını sarmak üzere mevzilendiklerinin işaretiydi.

“Kaç tane?” dedi Kaspar, gözleriyle koyu tarayarak.

“Otuz civarı,” dedi Jommy, “ve aralarında bir tür efsuncu var. Mürettebat ondan düpedüz korkuyor gibi.”

“Görünüşe göre Günbatımları’nın dışından korsanlar, General,” dedi Jim.

“Burada ne halt ediyorlar?” diye homurdandı Kaspar.

Jim, “Günbatımları’ndan doğrudan batıya yelken açarsan-” diyordu ki, “...Krallıklar Denizi’ne ulaşırsın,” diye tamamladı Kaspar. “Buraya nasıl geldiklerini biliyorum. Bilmek istediğim, sebebi.” Yüzbaşı Stefan’a, “Haberini ilet,” dedi. “Tutsak istiyorum. Becerebilirsek özellikle o büyücüyü.”

“Büyücüler,” dedi Jim, küfreder gibi.

Jommy’yle Kaspar bakıştılar. “Birkaç tane iyi büyücü tanıdığımı söyledim.”

Kaspar’ın tebessümü kederliydi. “Ben de sefil canavarlar olan birkaç tanesiyle karşılaştım,” diye karşılık verdi General. “Yüzbaşı?”

“Efendim?”

“Adamlar konumlarını aldı mı?”

Yüzbaşı dönüp eliyle küçük bir hareket yaptı. Tepenin neresine bakarsa baksın karşılık olarak gelen sinyali göremedi Jommy, ama Yüzbaşı, “Mevzideler efendim,” dedi.

Kaspar başını salladı. “Yüzbaşı, ne zaman hazır olursanız-”

“O da neyin nesi?” dedi Jim, eliyle işaret ederek.

‘O’nun ne olduğunu Jim’in diğerlerine açıklamasına gerek yoktu, çünkü onlar da görmüştü. Büyücü başının üzerinde bir asa tutuyordu ve çevresinde bulutlara kadar yükselen bir ışık sütunu belirmişti. Oradaki hiç kimsenin aşına olmadığı bir dilde konuşan derin bir ses, görünüşe göre büyücünün çevresindeki havadan yanıtladı.

Derken efsuncunun önünde dumanla kaplı gölgemsi bir figür belirdi. Yağmurun daimi gürültüsü içinde bile, metal üzerinde dans eden kıvılcımlar misali havanın enerjisiyle patırdadığı ve çatırdadığı duyulabiliyordu. Yaratık konuştuğunda o derin ses yeniden yabancı sözcükleri yankıladı. Büyücü o yabancı dilde cevap verdi ve yaratık çevresine bakınıp bölgeyi inceledi.

Yaratığın bakışları onunla buluşunca Jommy’nin ensesindeki tüyler diken diken oldu. Figür kendini insan benzeri, rahatlıkla iki metre uzunluğunda bir hale dönüştürmeye başlıyordu. Omuzları inanılmaz derecede genişti ve boynu yok gibiydi. Yaratığın görünürde hiçbir leke olmayan kurşuni mavi ‘derisi’ ipek bir giysinin altından süzülen rüzgar misali dalgalandı ve titreşti;

gözlerin olması gereken yerdeki iki kızıl alev parçası hariç, biçimsiz bir yüzü vardı. Deri sertleşti ve siyah bir kaya gibi görünmeye başladı.

“Şimdi yüzbaşı,” dedi Kaspar usulca.

Yüzbaşı Stefan, sol elinde beyaz bir kumaşla ayağa kalktı ve tek bir doğru hareketi yaptı.

Kaos patlak verdi.

Oklar havada süzülüp kumsaldaki birkaç adama saplanırken arkalarındaki tepeden haykırışlar yükseldi. Jommy kılıcını çekerken üç şey birden oldu. Kumsaldaki adamlar panik yapmadan ve kendilerini kaybetmeden belli bir düzende dizildiler ve korunabilecekleri bir yer aramaya başladılar - küpeşterin arkası, kumdan tepeler ve dalgalarla karaya sürüklenen dal kümeleri. Kumsaldaki birkaç okçu saldırıya karşılık verdi, ama yukarıdakilerin kumda net hedefleri varken onlar yamaçtaki çalılıklara körü körüne ok atıyordu.

Kesh ve Krallık yelekleri giyen askerler koşuşarak Jommy’yi geçtiler, Jommy ise ayağa dikilip, “Hadijim!” diye bağırdı.

Çağırılmış yaratık kükredi. Meydan okur gibi bir tavrı vardı: saldırmaya ya da saldırıya uğramaya hazırılmış gibi kolları iki yana açıktı ve siyah kaya derisinden yükselen dumanların miktarı artarken yaklaşan adamlar ondan yayılan ısı dalgalarını hissedebiliyorlardı.

Yaratığa koşan adamlar sendeledi, katledilmeyi bekleyenler ise cesaret kazandı. Jommy yamaçtan aşağı yarı koşup yarı düşerek, şeytani varlığın çılgılığıyla bir anda duran birkaç askeri geçti. Aniden öncü kolu geçmek üzere olduğunu fark etti, önünde onu kesip biçmek için kaldırılmış silahlar yetmezmiş gibi olağanüstü bir karabasandan fırlamış bir yaratık vardı.

Jommy gerilemeye koyuldu fakat akıncılardan biri hâlâ yamaçtan yağmakta olan oklara aldırılmayarak üzerine atıldı. Akıncı

ileriye doğru bir adım atmıştı ki uzun bir mızrakla deşilerek yere kapaklandı. Jommy yere çöküp diğerlerinin yetişmesini bekledi. Geriye bir göz attığında askerlerin ya kımıldamıyor ya da geri çekiliyor olduklarını gördü.

Sebebini bir an sonra anladı. Çağırılan yaratık büyüyordu! Şimdi daha önce olduğundan yarım metre kadar daha uzundu ve Jommy'nin omuz olarak düşündüğü kısmı çok daha genişti. Kolları artık daha kaslı görünüyordu ve yanmakta olan metal şeritleri andıran bir şeylerle, Jommy'nin yağmura rağmen hissedebileceği kadar çok ısı yayan sıcak bir tür metalden çubuklarla kaplıydı. Kayamsı 'deri'de behren çatlaklardan minik alevler sızıyordu.

“Jim!” diye bağırdı Jommy, “Buradan...” Çevresine bir göz atınca Jim Dasher'ın görünürde olmadığını fark etti. Hızla geri-lerken, “Kahretsin,” diye mırıldandı. “Ya korkak tavuğun teki ya da benden çok daha akıllı!”

Bir korsan Jommy'ye doğru koştu ve ağır bir palayla kafasının üzerinden, Jommy'nin kılıcını kırması ya da omzundan karnına doğraması mümkün şiddetli bir darbe vurdu. Talim ve deneyim genç adama sola kaçıp kuvvetin büyük kısmından kurtulurken kılıcını sağa ittirecek refleksi bahşetti. Kumsalın kumları berbat bir temel teşkil ediyordu, dolayısıyla Jommy dönüp adamın belkemiğini doğrama güdüsüne aldırılmayıp bunun yerine sağ dirseğini çenesine indirmeyi seçti. Acı Jommy'nin kolundan omzuna sıçrarken adamın gözleri karardı. Geriye doğru bir adım atan Jommy kılıcını yana savurdu ve adamın boynunu kesti. Havaya kan fışkırırken Jommy gerilemeyi sürdürüyor, ama önünde yükselen dehşetten gözlerini alamıyordu.

Kaspar'ın sesi havayı yarıdı: “Haklayın onları: şimdi!”

Askerler iyi eğitimliydi ve büyümlü mahluk iki buçuk metreyi aşarken giderek büyüyen korkularına rağmen saldırdılar. Kum-saldakiler kendilerini adanışlardı, hatta fanatiklerdi, ama eğitim-

li askerler değillerdi; aniden savunmalarının sol kolu çöküverdi.

Çekilebilecekleri hiçbir yer olmadığı için şiddetle dövüştülerse de Kaspar'ın komutasındaki askerler saniyeler içinde yarım düzinesini öldürüp geri kalanları da denize doğru, kumsala çekilmiş teknelerin sağladığı yetersiz korumaya sığınmak zorunda bıraktı. Krallık, Roldem ve Kesh'ten askerler yaratığın yalnızca birkaç metre uzağındaki orta kola saldırmak için ona katıldığı sırada Jommy daha kararlı bir savunmayla yüzleşmekteydi.

Akıncılar için için yanmakta olan yaratığın beklediği yere çekilmekten, ölümlü insan ellerinde ölmekten daha çok korkarcasına, deli gibi dövüşüyorlardı. Derken yaratık ileri atıldı ve Jommy'nin yanındaki adam şeytani varlık tarafından boynundan yakalanırken acıyla uludu. Tutuşan etin sesi boğuk çığlığın yerini aldı ve mahlukat askeri kırık bir oyuncak gibi bir kenara fırlattı. Jommy ellerinden alev çıkan yaratığın görünüşü evrilmeye devam ederken üzerinden ısı dalgaları yayıldığını hissedebiliyordu. Kurşunu mavi deride şimdi parıldayan kızıl çatlaklar oluşuyor, kayadan bir kabuğun altındaki erimiş metal gibi görünüyor ve yağmurun değdiği yerler cızırdayıp küçük buhar patlamaları çıkarıyordu.

Jommy geriye atıldı, arkasından gelen bir askere çarptığında az kalsın düşüyordu. “Efendim!” diye kulağına haykırdı adam. “İki tekne daha kuzeye demirledi ve daha fazla piç kurusu sağ yanımıza üşüşüyor.”

Jommy kısa bir tereddüdün ardından askerin beklemekte olduğunu ve kendisinin, en azından yakınındaki adamlar düşünülürse, kıdemli subay olduğunu fark etti. Büsbütün hezimetini önlemek için bir şey yapılması gerekiyordu. “Bana doğru!” diye bağırdı. “Bana gelin!”

Artık alev saçmakta olan canavar çığlıklar atan bir başka adamı kavrayıp sağ kolunu parçalarken ve adamın gövdesi alevlerce yutulurken, adamlar Jommy'e doğru koştu.

“Çember oluşturun!” diye bağırdı Jommy ve civarındaki adamlar gergin bir düğüm gibi çevresini sardı. Sağ kollarındaki faaliyet hakkında onu uyaran askere, “General’i bul ve o her neredeyse diğerlerine oraya çekilmesini söyle,” diye haykırdı. “Onları burada tutacağız! Haydi!”

Haberci koşarak uzaklaştı.

Jommy’nin sonraki emri, “Kalkan duvarı!” oldu ve talimli askerler kalkanlarını birbirlerine yanaştırdı. Birdenbire o ve iki Krondorlu gayri nizami, küçük bir kalkan kalesinde durur hale gelmişti.

Kendi emrine inandığı yoktu. Büyümekte olan canavar kalkan duvarının ön tarafına saldırırsa birkaçının yanıp tutuşacağını ve savunma pozisyonunun çökeceğini biliyordu. Fakat diğer adamlara Kaspar’ın beklediği yere geri çekilmek için birkaç dakika kazandırmanın başka bir yolunu düşünemiyordu.

Yaratık bir an kıpırdamadı ve büyü kullanıcısı asasıyla Jommy’nin yanına toplanmış askerleri işaret edip yabancı lisanda bir şeyler bağırdı. Yaratık onlara doğru büyük bir adım attı ve Jommy, “Sabit!” diye bağırdı.

Yaratık bir an için durdu ve yumruğunu onların çok yukarısına doğru kaldırdı. Jommy, “Kaplumbağa!” diye bağırdı. Kılıcını bırakıp sertçe yere oturdu, yanındaki iki adamı da yaralanmaktan kurtarmak için yere çekti.

Adamlar kalkanlarını kafalarının üzerine yükselttiler ve üzerlerine yağın oklardan korunurcasına kendilerini hazırladılar. Alevler içindeki yaratığın artık bir örs boyutundaki yumruğu iki kalkanın üzerine savruldu ve adamlardan birinin dizleri üzerine çöküp diğerinin tamamen yıkılmasına sebep oldu.

“Lanet olsun!” dedi gayri nizamilerden biri, gözleri dehşetle fal taşı gibi açılmış halde.

“Dağılın!” diye bağırdı Jommy: olabildiğince çok sayıda ada-

mı kurtarabilmenin tek yolu kafa karışıklığıydı. İki gayri nizami sürünerek uzaklaşırken askerler talimlerine uygun davranıyor, yoldaşlarıyla aralarına mümkün olduğunca mesafe koyarak kaplumbağanın merkezinden doğrudan uzaklaşıyorlardı. Ön taraftakiler geri bir mevziye çekildiler, sonra dönüp kaçtılar.

Kaspar'm okçuları yaratığa zarar vermeyi denedi, ama oklarının hiçbir tesiri yoktu: demir uçları yaratığın kabuğundan sekerken saplar alev alıyordu. Kapağı açık bir fırının önünde duruyormuş gibi, ısı dalgaları Jommy'yi sarıp sarmalamıştı.

Yaratık, artık bir mızrak kadar uzun kollarının bir darbesiyle adamları sanki çocuklarla oynar gibi bir kenara savurdu. Dokunduğu her şey alev alıyor, adamlar yerde çığlıklar atarak ölüyordu.

Yaratık, geri çekilmekte olan Jommy'yi görmüş gibi ona doğru ilerlemeye başladı. Jommy bir an sonra ya ezileceğinden ya da yanıp öleceğinden emin olarak kendini hazırladı. Kendini savunmak için kılıcını kaldırırken yaratığın ötesinde, kıyıya vuran dalgalardan çıkan bir figür gördü. Çömelmiş durumdayken kalıp büyücünün arkasına kadar ilerleyen, yüzünden sular damlayan, giysileri sırlıslık olan Jim Dasher, gaipen gelmiş gibiydi. Jommy'nin zorlukla takip edebildiği kadar süratli, becerikli bir hamleyle Krondorlu hırsız ellerini büyücünün önüne doğru kaldırdı, bileklerini çaprazladı ve büyücünün başına bir şey fırlattı. Jim dizini büyücünün belkemiğine gömerken efsuncu birdenbire geriye doğru çekildi ve dalgaların foşurtusu, yağmurun tapırtısı ve ölmekte olan adamların çığlıkları arasında bile Jommy büyücünün belkemiğinin kırıldığını duyabildi. Boynundan kanlar fişkıran büyücü, bir an ellerini sağa sola salladıktan sonra gevşedi.

Büyücü öldüğünde yaratık bocalayıp durdu ve birinin ne yapması gerektiğini söylemesini bekliyormuş gibi çevresine bakındı. Kulak tırmalayan ve Jommy'nin ürpermesine yol açan bir sesle uludu. Derken bir o yana bir bu yana saldırmaya başladı. Adam-

lar dağıldı, siyah başlık takanlar bile mahlukatla aralarına mesafe koymaya, kalıp dövüşü sürdürmekten daha çok özen gösterdiler. Jonımy kendini geriye atarak yönünü değiştiren alevler içindeki yaratıktan kaçındı ve kumda yuvarlandıktan sonra çömelir pozisyona geçip kılıcım hazır tuttu.

Derken o yöne doğru koşup Jommy'nin çıkaramadığı bir şeyler bağırان ve doğrudan onu işaret eden Servan'ı gördü. Aynı anda Jommy arkasında biri olduğunu hissetti ve Servan'ın kendisini değil arkasındaki bir şeyi işaret ettiğinin farkına vardı. Kendini sola attı, yuvarlanıp döndü ve Servan uyarımasa kellesini koparacak kılıcın havayı yardığını gördü.

Jommy ayağa kalkmayı denemeyi bile düşünmedi, bunun yerine kılıcıyla saldırdı ve adamı topuğunun üzerinden kesip tendonunu kopardı. Çığlık atan adam az kalsın Jommy'nin üzerine düşüyordu. Akabinde Jommy kılıcının keskin ucunu akıncının koltukaltına sapladı. Akıncı Jommy'nin kolunu kesmek için tasarladığı darbeyle misilleme yapmaya çalışırken birdenbire adamın yanından kanlar fışkırmaya başladı.

Jommy kılıcın kuma çarptığını işiterek yeniden yuvarlandı. Şimdi sırtüstü yatıyordu. Bunun savaş için mümkün olan en kötü konum olduğunu bilincinde olarak, rakibini tekrar görebilene kadar yuvarlanmaya devam etti. Derken biri üzerine basıp geçti ve bir başka kılıcın ucu savrulup akıncının hayatını sona erdirdi.

Servan uzanıp Jommy'nin ayakları üzerinde durmasına yardımcı oldu. "Geri çekilmemiz lazım!" diye bağırdı genç soylu. "O şey hâlâ yakınlardaki her şeyi öldürüyor ve zaman geçtikçe daha da sıcak oluyor."

Jommy'nin bunu yol arkadaşından duymasına gerek yoktu; yaratıktan yükselen ısı dalgalarını hissedebiliyordu. Islak kumda attığı her adımda buhar püskürüyordu. Etraflarındaki herkes hâlâ mücadeleye kilitlenmişti, ama çatışma tümüyle düzenli olmaktan

çok uzaktı ve Jommy herhangi bir çeşit karşı atak geliştirmenin hatta sistemli bir geri çekilme tertiplemenin dahi mümkün olmadığını biliyordu. “Herkesin şuradaki büyük kayaya çekilmesini sağlamamız lazım!” diye bağırdı Jommy, kılıcıyla işaret ederek.

Servan başını salladı. “General ya da Yüzbaşı’mın nerede olduklarını bilmiyorum.”

Duraksayıp koyun her tarafını gözleriyle taradılar, derken Servan, “Orada, yukarıda!” diye feryat etti.

Jommy, Kaspar ve Yüzbaşı Stefan’ın yamacın on metre kadar yukarısında, yarım düzine korsan çevrelerini sararken sırt sırta dövüşüklerini gördü. Servan’a baktı.

“Şimdi ne olacak?”

Jommy savaş meydanında iyi bir liderdi ve taktiklerle ilgili basit de olsa bildiği şeyler vardı, ama Servan lider olarak doğmuş, birinci sınıf bir stratejist ve içgüdüsel bir taktisyendi. “O büyük kaya toplanma noktamız, ben onlara-”

Jommy yine Kaspar ve Stefan’ın dövüşmekte oldukları yere baktı ve Kaspar’la mücadele etmekte olan iki adamın arkasında-görünüşe bakılırsa yine gaipten- beliren Jim Dasher’ı gördü. İki elinde birer hançerle iki adamı da boyunlarının arkasından bıçakladı; adamlar hemen yere kapaklandı. Birdenbire durum altıya iki değil dörde üç olmuştu, adamlardan biri yoldaşlarına ne olduğuna bakmak için döndüğünde Kaspar onu da delip geçti: üçe karşı üçtü artık.

Jommy bağırdı. “Ben buradan gideceğim, sen şuraya gidip adamları harekete geçir! General’e nerede toplanacağımızı söyle!”

Servan başıyla onayladı ve uluyan ve her yöne saldıran titrek ateş kulesinin çevresinden dolaşarak uzaklaştı. Jommy, adamlarından bir bölümünün denk sayıda korsanla yüzleşmekte olduğu kumsala yöneldi, iki taraf da rakiplerini öldürmektense birbir-

lerinden ayrı düşmekten daha çok endişeleniyor gibiydi. “Bana doğru!” diye haykırdı Jommy.

Adamları dövüşü bırakarak ona doğru çekildiler ve saniyeler içinde nispeten tertipli bir geri çekilme başladı. Belirlenen konuma doğru ilerleyen Jommy, adamlarına kendisini izlemelerini işaret etti. “Şu kayada toplanın. General’i arayın!”

Jommy’nin bugüne dek gördüğü en sıcak ateş kadar parlak yanan büyümlü yaratık şimdi onun olduğu yöne doğru hantal hantal gelmekteydi. “Dikkat!” diye uyardığı adamlarına, hareket geçip toplanma noktasının çevresinde çember oluşturmalarını işaretledi.

Alevler içindeki canavardan uzaklaşırken adamlar bir başka teknenin daha karaya çıkmakta olduğunu haykırdılar. “İşler kontrolden çıkıyor,” dedi Jommy kendi kendine. Akıncıların nereye konuşlandığını görmek için çevresini tararken yandan kuşatıldığını fark etti. Dikkatli olmazsa geride bıraktığı düşman, geri çekilmekte olan adamlarını paravan olarak kullanacak ve böylece çevreden dolanıp Kaspar’ın konumunu arkadan vuracaktı.

“Sen, sen ve sen,” dedi Jommy, en yakındaki üç askeri, iki Roldemli ve bir Keshli’yi işaret ederek, “beni izleyin.” Büyük bir savaş narası attı ve en yakındaki akıncıya saldırdı.

Roldemli askerlerden birinin arkasından, “Kafayı mı yedin sen?” diye bağırdığını işitti ve, “Öyle düşünsünler istiyorum!” diye karşılık verdi Jommy.

Diğerleri de peşinden geldi ve Jommy, üzerlerine gelen askerleri görünce kendilerini bir saldırıya hazırlayan korsanlara doğru koştu. Tam karşı karşıya geleceklerken Jommy, “Koşun!” diye bağırdı ve kumsaldan dönüp Kaspar ve Stefan’ın savunma pozisyonu düzenlemekte olduğu yamaca doğru kaçmaya koyuldu. Omzundan geri bakınca bunun ne yararı olabileceğini merak etti: Yaratık iyiden iyiye öfkelenmiş, elinin uzanabildiği yerdeki herkesi harap etmekteydi. Bunun Kaspar’ın güçlerine yegane

faydası, artık akıncıların dövüştükleri adamlar kadar canavarı da düşünmeleri gerekmesiydi. Aradaki fark, Kaspar'm gerekirse askerlerini tertip edip onları yamacın yukarisına, tepenin bir buçuk kilometre mesafesindeki ana kampa geri çekebilecek oluşuydu. Akıncıların teknelere atlamaktan başka gidebilecekleri bir yerleri yoktu, ama o an aralarından ikisi dehşetin dokunuşuyla alevler içinde kalmıştı ve hiçbiri yarattığı geçip kalan teknelere ulaşabilecek cesarete sahip değildi. Kuşkusuz bazıları dördüncü teknenin karaya çıktığı sahile koşacaktı, ama Jommy canavardan kaçmak isteyenlerin hepsinin ona sığabileceğini zannetmiyordu.

“Bu yöne gelmeleri an meselesi!” diye bağırdı. “General'in yanına gidin ve mevzilenin!”

Kısa ama yoğun mücadele sebebiyle halihazırda bitkin düşmüş askerler çamurun içinden yokuş yukarı koştular ve Jommy birden arkasında hiçbir dövüşme sesi kalmadığının farkına vardı. Tek duyabildiği canavarın yankı yapan kükremeleri, yukarıdaki ormandaki yağmur ve güvenli bir yere ulaşmak için didinen askerlerin kesik nefes sesleriydi.

Kaspar'm konumuna ulaştıklarında adamların öfkeyle çalırlar ve kayalar kullanarak savunma noktaları oluşturmakta, kılıç ve hançerlerle siper kazmakta olduklarını gördüler. Bir yandan okçular yaylarını yokuşu çıkmakta olanların muhakkak birkaç saniye ardında olan düşmanlara karşı etkili olacak kadar kuru tutmaya çabalıyorlardı.

“İşte geliyorlar!” diye haykırdı Kaspar.

Jommy savunmacıların ilk sırasına ulaştı ve döndü. Bir akıncı kümesi yolun başlangıcına dizilmiş, saldırmak için kollara ayrılmaktaydı. Jommy kuzeye baktı ve bir başka akıncı grubunun kalan tekneye koştuğunu gördü. Zihnini okumuş gibi, “Eğer bunu sağ salim atlatırsak döküntüleri toplaması için oraya bir ekip yollayacağız,” dedi Kaspar.

“Bunu neden atlatamayalım ki General?” diye sordu Servan, zorlukla nefes alarak.

“Yokuş yukarı saldırıyorlar ve biz de hazırız,” dedi Jommy.

“O caniler yüzünden endişelenmiyorum,” dedi Kaspar. “Onları kovalayan şey asabımı bozuyor. Büyümesi durdu, ama dokunduğu her şeyi tutuşturuyor.”

“Ve biz yukarıdayız,” dedi Yüzbaşı Stefan.

“Şey, belki de geri çekilip tepenin öbür tarafına geçmeliyiz,” diye önerdi Jommy.

Kaspar, “Vakit yok,” dedi ve bağırdı: “Okçular!”

Kafalarının üzerinden oklar süzüldü ve saldırganlar dağıldı, ama ok saldırısı etkisiz kaldı. “Kahrolası yağmur,” dedi Servan.

Tepeye çıkan düşman, onları bekleyenleri görüyor ama gelmeye devam ediyordu. Jommy dizlerini esnetti, kılıcı savrulmaya ya da saplanmaya hazır; derken bir şey fark etti. Sadece kendi adamları savaş nidası savuruyordu: onlara doğru gelenler harap olmuştu, değil haykırmak veya çığlık atmak, nefesleri tırmanmaya bile zar zor yetiyordu. Suratlarında kasvetli bir teslimiyet ifadesi vardı. Azimliydiler ama Jommy’nin diğer çatışmalarda gördüğü olağan deliliği sergilemiyorlardı. Bu adamlar öleceklerini biliyordu.

Jommy geriye, Kaspar’ın yanına döndü. “General, onları öldürmemize göz yumacaklar.”

Eski Olasko Dükü başını salladı. “Öyle bakıyorlar, değil mi?” Dönüp, “Tutsak istiyorum!” diye bağırdı. Arkalarındaki alevler içindeki canavara bir bakış atınca usulca ekledi: “Tabii herhangi birimiz sağ kalırsak.”

Yaratık daha önce saldırabildiği her şeye amaçsızca saldırırken şimdi yamaca dikkat kesilmiş gibiydi. “Galiba bizi gördü,” dedi Jommy.

“Bu şeyin gözleri var mı onu bile bilmiyorum,” dedi Kaspar,

“ama durumu ele alsak fena olmaz, çünkü kesin bir şey varsa o da buraya geldiği.”

Savunuculara ulaşan ilk yarım düzine akıncı kendilerini manik bir şiddetle ileri attılar. Kaspar’ın birkaç adamı yaralanmıştı, ama bütün saldırganlar katledildi. Jommy bekliyordu, ama kimse doğrudan ona yaklaşmadı. Beklediği yerin hemen aşağısında bir düzine ceset olduğunu gördü, yamacın daha da aşağısında yaklaşık iki düzinelik bir küme izlemekteydi. İçlerinden biri bir şey söyledi ve diğerleri başlarını sallayıp ileri sıçradılar, Jommy artık haykırış ve feryatları duyabiliyordu. Lisanı tanımasa da kasıt belliydi: kendileri ölmeden önce Kaspar’ın mümkün olduğunca çok adamını öldürmeye niyetliydi.

Jommy akıncılardan birinin dönüp tepeden aşağı koştuğunu ve yaratığa sataştığını gördü. Bunu nasıl becerdiğini Jommy hayal bile edemiyordu, ama pek de önemi yoktu zira adam canavarın dikkatini çekmişti. Şeytani varlığı yavaş yavaş tepenin yukarılarına çekti, sonra bekledi. Akıncı kılıcını yere bırakıp yaratığın onu bir insanın böceği ezmesi gibi ezmesine müsaade etmesini hayretten fal taşı gibi açılan gözlerle izledi jommy. Adamın çılgılığı kısa ve tizdi ve birdenbire kesildi. Ateşten el dokunmadan bir saniye önce adamın vücudu alevler saçarak patladı: yamaçtakiler bu kadar uzaktan bile ısıyı hissedebildi.

ikinci bir adam daha aşağı, canavarla Kaspar’ın mevzisinin ortasına koşarken saldırganlar savunma konumuna geçmişti. Fakat bu sefer şiddetli bir taarruzdan ziyade bir tür yoklama temposu vardı, Jommy askerlerin bunu düşmanlarının gücünü ölçmeye çalıştıklarında yaptığını anlamıştı.

Jommy birdenbire anladı. “General!” diye haykırdı.

“Evet?” diye yanıtladı Kaspar, iki asker arasında kalan bir akıncının gönülsüz darbesini rahatlıkla bir kenara iterken. General kılıcıyla bir kesme hamlesi yaptı ve boğazı kızıl bir şelaleye

dönüşen akıncının ölü bedeni yere yığıldı.

“O şeyi bize getiriyorlar! Onu buraya getirebilmek için ölüyorlar!” dedi Jommy.

“Geri zekâlılar,” dedi Servan, ama belirgin biçimde gergin görünüyordu.

Jommy taktiklerinin etkili olduğunu kabul etmeliydi, tabii işe yaramasını sağlamak için ölmeyi göze alıyorsanız. Şimdi üçüncü bir akıncı daha kendini yaratığa sunmuştu ve ısının şiddeti neredeyse dayanılmazdı.

Konumlarının umutsuzluğunu anlar gibi, bir miktar düşman sahte saldırılar yaptı ve kendilerini kasıtlı olarak öldürücü darbeler için açık bıraktılar.

“Tutsak!” diye bağırdı Kaspar. “Birini sağ bırakın!”

Jommy yerinde duramıyordu; canavarın demirci ocağından yükseliyora benzeyen ısısından herkes geri kaçmaya başlamıştı. Aynı zamanda akıncılar ilerledi ve Jommy sarp bir bayıra geri çekilirken savaşıma devam etmek zorunda kaldı. Zemin nemli ve tehlikeliydi. Jommy bir adamı öldürürken az kalsın ölüyordu; bir başka adam yoldaşını Jommy’nin kılıcına doğru itirdi. Yalnızca omzunun üzerinden gelen hızlı bir darbe Jommy’ye kılıcını çekip serbest bırakacak saniyeleri kazandırdı.

Topuğu bir kayaya takılınca neredeyse dengesini yitiren Jommy, düşmanlardan birinin darbesinden zorlukla kaçınabildi. Kılıcını vahşice savurdu ve rakibi ölmeye hevesli olmasına rağmen refleksle geriye kaçtı. Yeniden atıldığında Jommy hazırды ve adam sessiz sessiz öldü.

Yaşamak isteyen adamlar ölmek isteyenlere yol açmaya çalışırken umutsuz bir mücadele gerçekleşti. Jommy çatışmanın temposunun değiştiğini hissetti ve çevresindeki savaşta bir farklılık olduğunu teşhis etti: panik pek yakındı. Kaspar’ın bölüğündeki adamlar hemen hemen imkânsız bir tertipli geri çekilmeyi dener-

ken umutlarını yitirmeye başlıyorlar ve saldırganlar esir alınmaktan kaçınmaya çalışıp canavarı düşmanlarına yöneltirken giderek çılgınlaşıyorlardı.

Yamaca çekilmeye uğraşırlarken, havayı yüksek bir uğultu sardı.

Bulutlardan görkemli, beyaz bir mızrak düşünce yaratık aniden ışıkla yıkandı. Donakaldı, hareket edemiyordu ve birkaç adam onu seyretmek için durunca yara aldılar.

Jommy önündeki bir adamı öldürdü ve ölen akıncının omzunun üzerinden ileri baktı. Düşman günü kaybettiklerini sezmiş olacak ki geri çekiliyordu.

Birdenbire iki taraf da savaşmayı kesti. “General?” diye bağırdı Jommy.

Emir, “Bekle”ydi ve Jommy de öyle yaptı. Akıncıların gözlerini Kaspar’ın adamlarından almadan yaklaştığı aşağıdaki yaratığı izledi. Artık yağmur yarattığı soğutuyordu, sanki mistik ateşi gücünü kaybetmişti. Yüzeyinden püsküren buharın cızırtısı azalmış ve rengi parlak sıcak bir sarıdan erimiş kayanın kızıl-kara görünümüne geri dönmüştü. Jommy omzunun üzerinden Kaspar’a baktı ve arkasında, daha yukarıdaki bir kayada başka bir figür gördü. “Bakın General,” dedi işaret ederek.

Geyik derisi giymiş, dalgalı altın saçlı bir varlık, başının üzerinde bir asa tutarak duruyordu. İlahi söylüyor gibiydi. Mistik ışığın yaratıcısı olduğu Jommy ve Kaspar için aşıkardı.

Bir zangırtı eşliğinde, parçalara ayrılan sıcak kayalar gibi çözülüverdi yaratık. Muazzam duman bulutları havayı sardı.

“Tutsaklar!” diye bağırdı Kaspar: çok geç kalmıştı. Akıncılar, kaçış yolu kalmadığını fark ederek, kılıçlarını birbirlerine doğrultmuşlardı.

Jommy pek çok kez dövüşte ölen adamlar görmüştü, ölümcül darbeleri görünce tanıyacak kadar. Kaspar’a döndü ve başını

iki yana salladı. Generalin yüz ifadesi tutsaklarım kaybetmekten kaynaklanan mide bulantısıyla belli ki bir büyücü olan yeni gelenin müdahalesinin rahatlığının bir karışımıydı. İç çekerek, “Pug’ın adamlarından biri bizi bulmaya gelmiş olmalı,” dedi. “Eh, bu da iyi-”

Jommy başını iki yana salladı. “Zannetmiyorum General.”

Kayadaki figür esasını yere bırakırken Yüzbaşı Stefan ve Servan gelip komutanlarının yanında durdular. “O bir elf,” dedi Servan. “Yaşarken-”

“Sanırım haklısınız Teğmen,” dedi Kaspar.

Elf, tonuna bakılırsa soru olan bir şey söyledi.

“Bir düzineden fazla dil biliyorum, ama bunu anlamış değilim,” dedi Kaspar.

Elf onların üzerindeki konumundan yavaşça aşağı yürüdü, sonra Kaspar’ın birkaç adım yukarısında durdu ve onları inceledi. “Dedim ki, siz kim oluyorsunuz da Quor Zirveleri’ne izinsiz giriyorsunuz?” Kesh dilinde konuşmuştu, ama tuhaf bir aksan ve ahenkle.

“Ben Kaspar, eski Olasko Dükü ve bu bölüğün komutanıyım. Sınır ihlaline gelirsek, ikisi de bu bölgede hak iddia eden Roldem Krallığı’nın ve Yüce Kesh İmparatorluğumun izniyle buradayım.”

Elfin mimikleri hiçbir duygusunu açık etmiyordu, bir saniye kadar sonra bir tür kara mizah ifadesine dönüştü. “Efendilerinizin kibri beni ilgilendirmiyor. Bu bölge Quor’a aittir.”

Kaspar medeni kalmaya çalıştı. “Size teşekkür etm-”

“Bir şey için bana teşekkür etmeden evvel, insan, seni o ilkel yaratıktan kurtarmadığımı bil. Öyle meşum bir büyüün eseriymi ki sizinle ilgilenmeden önce ondan kurtulmam gerekiyordu.”

“Bizimle ilgilenmeden evvel mi?” dedi Kaspar.

“Evet,” dedi elf. “Benim tutsaklarımsınız.”

Altı üstü bir tane elf bile olsa, canavarı hemen hemen hiçbir

çaba harcamadan alt ettiğini gördükleri için adamlar hemen dövüş pozisyonu alddar. “Hepimizi tek başına mı yakalamaya niyetlisin?” dedi Kaspar. Arkasında saldırıya hazır otuz asker vardı hâlâ.

“Hayır,” dedi elf, sonra sesini yükseltti ve diğer lisanda bir şey söyledi.

Bir büyü yapılmış gibi, kayaların ve ağaçların arkasından Kaspar’ın grubunun iki misli sayıda elf çıkıverdi. Görünüşleri ilk bakışta dikkat çekiyordu: hepsi sarışındı, güneşte bronzlaşmış derileri ve büyücüyle aynı gök mavisi renkte gözleri vardı. Aynı geyik derisinden giymişlerdi: bazı tuniklerdeki kesimlerde ya da kol yenlerinin saçaklarındaki farklılıklar hariç neredeyse bir üniformaydı. Kimi elflerin saç örgülerinde ya da savaş düğümünde kuş tüyleri ya da cilalı taşlar vardı ve büyük kısmı da saçlarını omuzlarından aşağı salmıştı. Çoğunun elinde okları onlara yöneltilmiş yaylar vardı; yarım düzinesi de değnek taşıyordu. Kaspar bunların da önlerindeki elf gibi büyü kullanıcısı olduklarından emindi. Bir an sonra, “Silahlarınızı yere atın,” dedi. Adamlar isteksiz isteksiz itaat etti ve Kaspar, “Teslim oluyoruz,” dedi elfe.

Elf başını salladı. “Seyahat edebilecek yaralılarımızı toplayın ve bizimle gelin.”

Kımıldayabilenleri bulmak ve seyahat edebilsinler diye onlara yardım etmek birkaç dakika aldı. Bir düzine adam hareket edemeyecek kadar yaralıydı. “Bırakın onları,” dedi elf. “Onlarla ilgilenilecek.”

Kaspar başını salladı ve adamları hazır olduğunda, elfler onlara yamacın yukarısına, Kaspar’ın operasyon üssü olarak kullandığı mağaradan inen yol boyunca eşlik etmeye başladılar. Elfin ilk ortaya çıktığı noktaya vardıklarında, boğuk bir çığlık işiten Jommy ürperdi. Dönüp bakacaktı ki biri kolunu sıkıca kavradı. “Bakma,” dedi Jim Dasher. “Öylesi daha iyi.”

Jommy başını salladı. Elfler hareket edemeyecek kadar yaralı olanları çabucak öldürüyorlardı ve Jommy muhtemelen birinin bir bağırsak yarasından veya maruziyetten ölmesine izin vermekten daha nazik bir yol olduğunu bilse de bunu düşünmek dahi içini nefretle dolduruyordu.

Tutsaklar yamaçtan yukarıdaki dağlara doğru yavaşça yol almaya başladılar.

Hâlâ yağmur yağıyordu.

AYAKLANMA

Pug güneşe baktı.

Algısını gözle görülebilir ışık tayfından artık tanıyabildiği diğer enerji hallerine kaydırdı. Ne kadar çabalarsa çabalasın gördüklerini ifade edecek kelimeleri bulamıyordu, iki haftadır Dasatilerin ana dünyasında, bir Dasati savaşçısı ve Beyaz'm gizli bir müridi olan Martuch'un koruması altında bir binada saklanıyordu. Bu âlemdeki becerileri üzerindeki hakimiyetini sağlamlaştırmak için kullanmıştı bu fırsatı.

Eski dostu ve yoldaşı İsalanlı Nakor küçük bahçedeki bir başka bankta oturmuş Pug'ı izliyordu. Sorumluluğundaki tuhaf genç savaşçı Ralan Bek, Martuch'un çırağı rolüne hazırlanıyor ve bir Dasati savaşçısı olmanın incelikleri üzerinde çalışıyordu.

Pug'ın büyük oğlu Magnus babasının yanındaki bankta düşüncele dalmıştı - üç büyücü de vazifeleri üzerine kafa yormaktaydı. Magnus babasına mutlak bir güven duyuyordu, ama onları bu karanlık âleme, daha evvel hiçbir insanın yolculuk etmediği bu mekâna neyin getirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu; ne aradıklarını sadece babası biliyordu. Dasatilerin oluşturduğu tehdidi anlayabiliyordu, ama evden akla hayale gelmeyecek kadar uzaktaki bu dünyada nasıl bir başarıya ulaşabileceklerini bilmiyordu. *Uzaklık kavramı*, diye düzeltti kendini, buldukları yer hakkında konuşurken anlamını yitiriyordu. Kendi evrenlerinde

bu dünyanın bir ikizi, belki Magnus'un da bildiği bir dünya olacağına dair bolca kanıt mevcuttu, ama eve, kendi gerçeklik düzlemlerine nasıl dönecekleri Magnus'un kavrayışını aşıyordu.

Bu son farkındalık genç büyücüde endişe kıvılcımları oluşturdu: annesi ve babasından, belki bir de Nakor'dan sonra, Midkemia dünyasındaki en güçlü büyü kullanmıştı ve muhtemelen bir gün onları da aşacaktı. Ne var ki bütün yetenek, beceri ve bilgi birikimine rağmen nasıl geri dönecekleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Onları buraya getiren büyüün tabiatını anlamayı denemişti. Bir kısmı... tanıdıktı, bir bedeni mekândan mekâna nakletmeye dair bildiklerini yankılıyor ve gedik büyüünü de çağırıyor, ama Magnus tüm bunların nasıl bir araya geldiğinden bihaberdi. Martuch bir bakıma kolay bir dönüşüm olduğunu ima etmiş, ama detaylar hakkında muğlak bir tutum sergilemişti.

Magnus her ne kadar bu Dasati döneline güvenmesi gerektiğini bilse de içten içe bazı şüpheler besliyordu. Aşağı yukarı benzer amaçlara hizmet ediyorlardı, ama hedefleri tamamıyla aynı değildi ve Martuch'un kendi halkının ihtiyaçlarını dört Midkemi-ali insanın önünde tutacağından Magnus'un şüphesi yoktu.

Magnus'un huzursuzluğunun diğer sebebi de minik bahçeye adım attı. Babasının söylediklerine inanacaksa bu adam dedesi, efsanevi Kara Macros'tu. Fakat karşısında bir insan değil, bir Dasati duruyordu. Ne var ki adamın yalnızca Macros'a ait olabilecek hatıraları vardı; Kral Lisam'ını, Tsurani ve Kesh dillerini ve Midkemia'yla Kelewan'ın birçok başka dilini kusursuz konuşabiliyor, pek çok konuda kendi dünyasından bir insanın aklına sahip olduğunu gösteriyordu. Yine de Macros'un bu dünyada bu biçimde var olması karmaşık soruları beraberinde getiriyordu. Gizliden gizliye, Magnus korku içindeydi.

Pug ve diğerleri geldiğinden beri Macros pek ortalıklarda görünmüyordu ve Pug'la yalnızca birkaç dakika konuşabilmişlerdi.

Uzun boylu Dasati başıyla selam verip Pug ve Magnus'un yanına geldi. "Oturabilir miyim?" diye sordu.

Magnus başıyla onaylayarak Dasati büyücüye yer açmak için taş bankta biraz yana kaydı.

"Haftalar geçtiği halde akıl sır erdiremiyorum," dedi Pug. "Değiştığinin farkındayım, ama hâlâ... sen olduğunu da görüyorum." Yanında oturan Dasatinin vücut hatlarını inceledi. "Epey sabırlı olduğum konusunda hemhirsindir herhalde." Yanındaki iki kişiye baktı. "Bir araya getirdiğimiz parçalardan anlayabiliyoruz ki daima tehlike altındaki bir grubun liderisin, pek çok da sorumluluğun var. Ama hazır buradayken, zaman bulmuşken, bize bütün hikâyeyi anlatmaya ne dersin?"

Nakor oturduğu banktan kalkıp Pug'ın önüne çöktü. "Sıkı hikâyelerden hazzetsem de bu kez yalnızca gerçekleri duymamızda yarar var Macros."

Macros gülümsedi. "Belki de en korkunç günahım yalan söylemekti. O zamanlar..." Acı veren bir hatırıya bakar gibi uzaklara baktı. Derin bir nefes aldı. "Uzun yıllar önceydi dostlarım. Öyle kibirliydim ki insanlara basit -veya bazen pek de basit olmayan gerçekleri söyleyip doğru olanı yapıp yapmamayı onlara bırakacak kadar güvenmiyordum.

"Yalanlar savurarak insanları manipüle ettim, böylece..." Başını iki yana salladı. "Diğer günahımın kibir olduğunu itiraf etmeliyim. O zamanlar kendimden çok emindim... gençken, insanken." Eliyle bir daire çizdi. "Bu tecrübe beni mütevazı kıldı Pug." Magnus'a baktı. "Yetişkin bir torunum var ve hayatının her bir gününü kaçırdım."

"İki tane," dedi Magnus. "Bir de kardeşim var."

"Caleb," dedi Macros. "Biliyorum."

Pug hâlâ adamın yabancı varlığıyla boğuşuyor, gözleriyle gördüklerini kabul etmesi için akıyla mücadele ediyordu. Bu şaş-

kınlığı geride bıraktığında bile bir sorun vardı: karşısındaki adamın karısının babası Kara Macros olması.

Bizzat kabul ettiği gibi insanları alet misali kullanan, çıkarları için arsızca yalanlar savuran bir adamdı, insanları rızaları olmadan tehlikeye atmış ve başkaları adına, acı ve ölümle sonuçlanan seçimler yapmıştı. Dolayısıyla ona güvenmek kolay değildi. Üstelik Pug, Macros'un diğerlerini İblis Kral Maarg'tan korurken ölüşünü izlemişti. Bu son derece büyük fedakarlık, Yılan Savaşları'nın yalnızca hafif bir girizgah olduğu dehşetten Midkemia'yı kurtarmıştı. Yeterince vakti olsa Maarg'ın bütün dünyayı yok edeceği muhakkaktı.

"İkiyüzlülük vakti geride kaldı," dedi Macros sakin bir sesle. Magnus'a baktı ve uzanıp yüzünü usulca okşadı. "Bu bedende senden daha gencim," dedi acı bir tebessümle, "hatıralarım yıllarca yıllık olsa da Dasati zaman birimlerine göre otuz yaşındayım." Elini Magnus'un yüzünden çekti. "Gözlerinin çevresi anneni andırıyor." Magnus başını belli belirsiz salladı. Macros'un bakışları torunundan Nakor'a, sonra da Pug'a kaydı.

"En baştan başla," dedi Pug.

Macros güldü. "Bu hikâyede başlangıç benim sonumdu. Size söylediğim gibi, İblis Kral Maarg'ın ellerinde öldüm." Bahçenin ötesine, uzaklara bakarak anısına odaklandı. "Öldüğümde..." Gözlerini yumdu. "Bazen... hatırlamak zor oluyor. Bir Dasati olarak yaşadıkça... insan hatıralarım uzaklaşıyor, özellikle duygularım, Pug." Torunu Magnus'a baktı. "Affet beni evlat, ama hissetmem gereken aile bağlarının yerinde yeller esiyor." Gözlerini aşağı çevirdi. "Annemi sormadım bile, değil mi?"

"Sordun aslında," dedi Magnus.

Macros başını salladı. "O zaman korkarım ki hafızam hızla çöküyor. Dokuz yüz yıldan fazla zamandır yaşayan bir insan için ironik ama, görünüşe göre ölüyorum."

Pug'ın hayreti bundan daha aşikar olamazdı. "Ölüyor musun?"

"Hastalıklara Dasatilerde nadiren rastlanır ama duyulmamış değildir; sülalemiz ve Bakıcılar hariç biri bundan şüphelenseydi zayıflığım yüzünden hemen öldürülürdüm. Yaşlılarda görülen insan hastalıkları Dasatilere yabancı. Gözler bozulur veya hafıza kurursa, bu kadar sorunlu biri ikinci kez düşünülmeden öldürülür."

"Yapılabilecek bir-" diye başladı Magnus.

"Hayır, yok," dedi Magnus. "Bu kültür ölüm üzerine kurulu, hayat değil. Narueen kendi bölgelerinde Kan Cadıları'nın belki bir şeyler yapabileceğini söyledi, ama orası bir kıta uzakta ve zaman çok önemli." Gülümsedi. "Hem bir defa öldüysen ölüm pek de korkulacak bir şey sayılmaz, değil mi? Bu kez tanrıların benim için ne hazırladığım merak ediyorum." Oturduğu yerde kıpırdanırken habfçe yüzünü buruşturdu. "Ölüm kolay. Zor olan ölmek." Çevresine bakındı. "Neyse, dediğim gibi hafızam zayıflıyor, dolayısıyla size bilmeniz gerekenleri söyleyeyim de ortak bir amaca hizmet edebilir miyiz görelim." Nakor'a bakarak, "Kumarbaz," dedi. "Beni aldatan adam! Artık hatırlıyorum."

Nakor gülümsedi. "Nasıl yaptığımı tanrılığa yükselişinden geri döndüğünde anlatmıştım."

"Evet... sıralı desteye geçmiştin!" Bu hatıra Macros'u eğlendirmişe benziyordu. Gözlerini kıstı ve Nakor'u bir an için daha yakından inceledi. "Göründüğünden daha fazlası var sende, küçük dostum." Bir başparmağını Martuch'un evine doğru kaldırıp, "Genç dostun gibi," dedi. "Onun varlığında da tehlikeli, çok tehlikeli bir şey var."

"Biliyorum," dedi Nakor. "Ralan Bek'in isimsiz Olan'dan küçük bir parça taşıdığını düşünüyorum."

Macros düşüncelere daldı, sonra, "Tanrı ve tanrıçalarla münasebetlerimde onların yeteneklerini ve sınırlarını biraz olsun anla-

maya başladım," dedi. "Siz neler biliyorsunuz peki?"

Nakor, Pug'a göz ucuyla baktı.

"Tanrıların insanların tapınması sonucu pek çok şekilde tanımlanan doğal varlıklar olduklarına inanıyoruz. Ateş tanrısının meşale taşıyan bir savaştı olduğu inandırsak, o hale dönüyor," diye yanıtladı Pug.

"Aynen öyle," dedi Macros. "Fakat bir başka ulus o varlığı alev saçlı bir kadın olarak görürse, ilah o kadına dönüşüyor." Bakışları yüzden yüze dolaştı. "Kadim günlerde, Dasatilerin hayal edebileceğiniz bütün doğa halleri için tanrı veya tanrıçaları vardı. Bazılarının daha önemli olduğu aşıkardı: ateş, ölüm, hava, doğa tanrıları ve geriye kalanlar - hatta aşkın veya kadın ve erkekleri üremeye yönlendiren güdünün tanrısı ya da tanrıçası. Fakat bunun haricinde, sırf listelemenin bile bir âlimin başına ağrılar sokacağı bollukta küçük tanrı mevcuttu.

"Şömine tanrıçası, ağaç tanrısı, su tanrısı ve onunla ortaklaşa tapılan deniz tanrısı, yetmezmiş gibi nehir tanrısı, dalga tanrıçası, bir de yağmur tanrısı. Seyahat için bir tanrı, inşa tanrısı ve maddede çalışanlar için de bir tane. Anladığım kadarıyla her köşe başında ve yol üzerinde mabetler varmış; inançlarına bağlı, sorumluluk sahibi bir halk genel ibadetlere, şenliklere ve adamalara katılıyormuş." Derin bir nefes aldı, "inançlı Dasati ırkının görev bilinci bir Tsurani rahibesini bile utandırabilirdi. Binlerce tanrı ve tanrıçanın yer aldığı bir panteon kurmuşlardı ve herkesin belli kutlama günleri vardı, bu kutlama sunağa bir çiçek koymak ya da bir tavernada tanrının şerefine içki içmekten ibaret olsa bile.

"Bu tanrı ve tanrıçaların, âlemleri küçük de olsa, en az Midkemia'da karşılaştıklarınız kadar önemli olduğunu unutmamanız lazım. Yetkileri her bahar tarlada güzel çiçekler açmasını sağlamaktan ibaret de olsa, tanrısal birer kıvılcım vardı içlerinde."

Pug’a, “Son karşılaşmamızdan bu yana Kaos Savaşları hakkında ne öğrendin?” diye sordu.

“Pek az şey. Tomas, Ashen-Shugar’ın yararlanabileceğimiz birkaç anısına daha erişti, ben de tuhaf bir-iki tane mit ve efsane buldum. Önemli bir şey yok.”

“Dinleyin öyleyse...” dedi Macros ve doğrudan Nakor’a baktı, “...gerçeği.”

Nakor sertçe başını salladı, ama bir şey söylemedi.

Macros anlatmaya koyuldu. “İnsanlık Midkemia’ya gelmeden önce, bazılarına aşına olduğunuz kadim ırklar vardı, sözgelimi dünyaların hükümrani ve ejderhalar ile elflerin efendisi olan Valherular. Ama isimleri ve tabiatları insan hafızaları oluşmadan önce unutulmuş başka ırklar da mevcuttu.

“En büyük zirvelerin bile üzerinde süzülen uçan bir ırk ve okyanusların dibinde yaşayan yaratıklar vardı. Barışçıl mıydılar savaş yanlısı mı, asla bilemeyiz, çünkü Valherular tarafından yok edildiler.

“Ama ikisi, hepsinin üzerindeydi: Düzen Tanrısı Rathar ve Kaos Tanrısı Mythar. Yaratılışın İki Kör Tanrısı. Çevrelerindeki evrenin dokusu onların alanıydı: Rathar uzayın ve zamanın dokularını öreerek düzen haline getiriyor, Mythar’sa sırf tekrar dokusunu diye onları tekrar tekrar yırtıyordu.

“Çağlar önce, uzay ve zamanın o belli noktasının merkezinde yer alan Midkemia dengedeki bir dünyaydı ve hemen hemen her şey yolundaydı.”

Nakor sırttı. “Eğer inanılmaz güçlere sahip bir varlıksan tabii.”

“Evet, zayıf olunacak zamanlar değildi, çünkü her şeye güç hükmediyordu; adalet veya merhametin var olduğuna dair hiçbir ipucu da yoktu,” diye karşılık verdi Macros. “Valherular kötü olmaktan ziyade o çağı temsil ediyorlardı; o zamanlarda iyilik ve

kötülük kavramlarının bir anlam ifade etmediği dahi öne sürülebilir.

“Ama bir şeyler değişti. Kainatın düzeni sarsıldı. Bu sarsıntının sebebini bilmeyi her şeyden çok isterdim, ama zaman içinde kaybolup gitti. Şeyler en baştan yeniden düzenlendi - bunun ne kadar zaman aldığı söylemek olanaksız, ama o vakitler Midkemia’da yaşayan ırklar için bu yeniden tertip fazla aniydi. Uzay ve zamanda, hiçlikten geliyormuş gibi görünen muazzam gedikler belirdi ve birdenbire Midkemia’ya yabancı ırklar dünyaya adım attı: insanlar, cüceler, devler, goblinler, troller ve diğerleri. Varlığını bugüne dek sürdüremeyen ırklar da dahil.

“Yıllar boyu evrende savaş hüküm sürdü ve biz zavallı insanlar. ..” Duraksadı, usulca güldü. *.siz* zavallı insanlar sadece bir kısmını anlayabildiniz. Bildiklerimiz efsaneler, mitler ve fabllardan ibaret. Tarih parçacıkları içlerine sızmıştır belki, ama hakikati kimse bilemeyecek.”

Nakor güldü. “Zamanda yolculuk edebilen bir adam olduğun düşünürsek gerçeği keşfetmek için yeterince imkânın var.”

Macros sırtı. “Öyle düşünüyorsun, değil mi? İşin aslı, zamanda yolculuk etme yeteneğim yok, en azından düşündüğünüz şekilde değil.” Pug’a bakarak, “Tomas ve senin Bahçe’ye, Ebedi Şehir’in kıyısına beni bulmaya geldiğiniz zamanı hatırlıyorum,” dedi.

Pug da hatırlıyordu. Dünyalar Salonu’nu ilk kez o zaman görmüştü.

“Zamanda yolculuk etme yeteneğim olsaydı, Pantathian Yılan Rahiplerinin bizi zamanda geriye fırlatacak tuzağı kurmasına asla müsaade etmezdim.”

“Yine de, bana sürecin nasıl hızlandırılabileceğini öğretmiştin - zamanın önemini yitirdiği bir noktaya kadar,” diye gözlemledi Pug.

“Doğru. Üstelik o konuda *senin* kadar becerikli olmadığım gibi Pantathialıların zamanı idare etmeye yönelik yeteneklerinden de mahrumdum.”

“Yılan Rahipleriyle ne zaman karşı karşıya gelsek,” dedi Pug, “akıllı olduklarını fark ettik, ama dahi sayılmazlardı ve bir araya gelince tehlikeli olsalar da tek başlarına parlak değillerdi.” Bir an düşündükten sonra, “Zaman kumpasının onların yeteneklerini açacak kadar karmaşık bir büyü olduğunu düşünmedim hiç,” dedi. “En azından o rahiplerden biri bir şeylerden esinlenmişti.”

“Her şey İsimsiz Olan’a döner,” dedi Nakor. “Leso Varen’e dokunduğu gibi Pantathialı bir yüce rahibe de dokunmuş olmalı, işte senin esinlenen dehan.”

Macros eliyle geçiştirdi. “Evet. Hepsi o kadar yetenekli olsaydı savaş bambaşka bir hale bürünürdü, ama o bilgin hariç, olsa olsa birer baş belasıydılar-”

“Baş belası mı?” diye böldü Pug. “O *baş belaları* yüzünden iki savaşta on binlerce kişi öldü.”

“Beni yanlış anladın,” dedi Macros. “Kaosa vesile oldular, ama Nakor’un da belirttiği gibi her şeyin kökünde İsimsiz Olan vardı.”

Macros doğruldu, birkaç adım attı, sonra dönüp, “Söylenecek çok şey var ve nereden başlayacağımı bilemiyorum,” dedi. Hepsinin yüzlerine baktı. “Aklınıza bir soru gelirse, anlatacağım şeyi bitirene kadar kendinize saklarsanız iyi olur.” Elini havaya doğru sallayınca bir küre beliriverdi. Pug’ın hemen tanıdığı bir illüzyondu, çünkü Kelewan’daki Meclis’te, Yıldızlımam’ndaki Akademi’de ve Efsuncunun Adası’nda öğrencilerini eğitirken bu gibi şeyleri kendisi de kullanırdı.

“Var olabilecek tek şey bu küreymiş gibi düşünün,” dedi Macros. “Boşlukla sarılı halde, anlayabileceğimiz her şeyi simgeliyor.” Elini salladı ve küre gri gölgelerle doldu: en alt kısım siyah, en üst ise kirli beyazdı. “Her katman bir gerçeklik düzeyini tem-

sil ediyor, merkezindeki bizim... *sizinki* olmak üzere,” diye düzeltti kendini. “Kosridi’de fark ettiğiniz gibi orası fiziksel olarak Midkemia’ya eş, bu dünyanın Kelewan’a eş olduğu gibi.”

“Kelewan,” dedi Pug. “Aklımın ucundan bile geçmemişti.”

Macros başını salladı. “Tsurani coğrafyasını doğru hatırlıyorsam, Kutsal Şehir Kentosani’de, İmparator’un sarayının büyük salonunun ortasındaki bir bahçede oturuyorsunuz. Fiziksel yaratılar arasında, anlamış gibi yapmayacağım bir akrabalık sözü konusu - yalnızca bir tane fiziksel dışavurum olup tüm düzlemlerin aynı uzayda onun üstüne binen ruhani âlemler olduğu bile iddia edilebilir. Zor bir konu ve normalde böyle soyut tartışmaların sınırları sadece tabiat felsefesi öğrencilerine uygun. Ama Omadrabar’ın Kelewan’ın bir benzeri olduğunu fark etmemeniz anlaşılabilir: Kelevvan insanlığa yuva olmadan çok daha önceleri bu topraklar Dasatiler tarafından işgal edildi.

“Çok yükseklere çıkacak olursanız, denizler tanıdık görünse de bu dünyanın daha fazla yapıyla çevrili olduğunu görürsünüz.” Duraksadı. “Dasatilerin çiftçilik biçimleri düşünüldüğünde, halkı besleyebilmek için şehirlerin içinde dev çiftlik toprakları buldurmaya mecbur bırakıldıklarım biliyor muydunuz?”

Macros omuz silkti. “Konuyu daha fazla dağıtmayalım. Bu gerçeklik düzey ya da düzlemleri... şey, tahminimce zamanın başlangıcından beri sabit, gördüğünüz gibi.” Elini salladı ve sanki biri kürenin dibinden bir iğne batırarak her katmanın bir parçasını bir üsttekiyle kesişene kadar yukarı itmiş gibi bir bozukluk oluştu. “Akabinde Kargaşa diye adlandırabileceğim olay yaşandı.”

Pug yoldaşlarına göz ucuyla baktı, ama bir şey söylemedi.

Macros devam etti. “Tıpkı insanlığı Midkemia’ya getiren ayaklanmanın sebebi gibi, Kargaşa’nın sebebini de asla bilemeyiz.”

Nakor sırtıttı. “İkisi aynı şey mi?”

Macros öfkelenmiş bir öğretmen gibi kaşlarını çattı. “Öğrenirsen lütfen bana da söyle. Kargaşa bir tür... denge yoksunluğu: en aşağıdaki gerçeklik âleminden en yukarıdakine kadar yükselen bir baskı. Tıpkı Dasatilerin âlemimizde... âleminizde zuhur etmeye çalışması gibi, üçüncü âlemden mahluklar da buraya yükselmeyi deniyor.”

“Emsalsiz kapsamda bir felaketi tarif ediyorsun,” diye fısıldadı Pug.

Macros başını salladı. “Evet dostum. Evrenin dokusu yırtılıyor ve durum daha da kötüleşmeden buna bir dur demek zorundayız.”

“Nasıl?” diye sordu Magnus kısık sesle.

Macros, bir Dasatiye göre fazla insansı kaçan bir tavırla iç çekti. “Tam bir malumatım yok, yalnızca içgüdülerim... ki onlar bile yeterince etkili değil.” Elini salladı ve büyülü küre yitip gitti. “Kaos Savaşları tüm gerçeklikteki dengeleri, en üstten en alt düzleme kadar, yeniden düzenlemeye yönelik bir çabaydı gibi görünüyor. Diğer gerçeklik âlemlerinde ne olduğuna dair yalnızca tahmin yürütebiliriz, ama bana kalırsa denge yeniden kuruldu, yoksa yüzleşmekte olduğumuz kriz çok daha yıkıcı olurdu. Benim de eskiden yaşadığım asıl âleminizle bir üstteki yani birinci cennet arasında bir etkileşim olduğuna yönelik hiçbir kanıt edinemedik.”

“İsimsiz Olan hapsedildiği için mi?” diye önerdi Nakor.

“Muhtemelen,” dedi Macros. “Dolayısıyla kaos düşük âlemlerden kaynaklanıyor. Karanlık Majesteleri, yani Dasatilerin Karanlık Tanrısı, öyle kudretli bir üstünlüğe sahip ki aşağıdan gelip bu düzlemi tehlikeye atan baskınların neredeyse tamamen hakkından gelindi.”

“Bir şey sorabilir miyim?” dedi Magnus.

Büyükbabası bu bölünmeye yönelik sabırsızlığını gizlemekte zorlanarak, “Ne?” diye sordu.

“Neden burası? Neden Kelewan ve Midkemia?”

Macros duraksadı, sonra, “Fena soru değil,” dedi gülümseyerek. “Zannediyorum bir yerlerde, bir âlemden bir sonrakine ilk kez zuhur edilen mahal veya mahaller olmalı - Gri Kule Dağları’ndan Midkemia’ya açılan ilk gedik gibi.

“Unutmayın, her bir âlemdeki tanrılar evrenlere yayılan çok daha engin bir varlığın yerel ifadeleri. İsimsiz Olan Midkemia’nın da yer aldığı evrenin tümünü kapsayan, hayal edilemeyecek bir ölçekteki kötülüğün tezahürü: üzerinde sayısız yaratığın barındığı milyarlarca dünyadan oluşan evren boyunca çok sayıda varlık o kötülüğe dair görümler edinip ona bir kılık birliği bahşediyor. Yine de belli bir kesinlikte varsayabiliriz ki, bu dünyada yoğunlaşan çatışmanın sonucu olarak İsimsiz Olan tıpkı Midkemia’da hapsediği gibi başka pek çok mekânda da hapisti.

“Zannediyorum ki biri Midkemia’dan ne kadar uzağa giderse Kaos Savaşları tarihinin değişmeme ihtimali o kadar azalır. Küreyi hatırlıyor musunuz? Uçlarda olursanız varlık düzlemlerinin düzeni normal, eskisi gibi görünür. Ama baskın noktasındaysanız, kaosun da tam ortasında olursunuz.”

“İkna edici bir argüman geliştirdin,” dedi Pug. “Ama bunun bizimle, kendimizi burada bulmamızla ne ilgisi olduğunu bilmek istiyorum.”

Macros başını sallayarak gülümsedi. “Sadede gel diyorsun.” Pug’ın gözlerinin içine baktı. “İsimsiz Olan hapsedilmiş durumda, ama tanık olduğunuz gibi etkisi hâlâ sürüyor, hatta sağ kalan diğer Büyük Tanrılar yani Denetleyiciler tarafından sınırlansa bile güçlü.

“Aşağıdan yani Dasati Karanlık Tanrısı’ndan gelen baskından hiç hoşnut değil. Midkemia’nın diğer tanrılarıyla birlik olarak eşyanın düzenini mümkün olduğunca yeniden oluşturmaya çalışıyor.

“İsimsiz Olan için mi çalışıyoruz yani?” diye sordu Nakor.

“Bir anlamda evet,” diye yanıtladı Macros. “Eninde sonunda hepimizin İsimsiz Olan’ın planlarında bir rol oynadığımıza inanıyorum.”

“Planı neymiş?”

Macros’un yüz ifadesi öncekinden bile daha karanlık bir hal aldı. “Bana kalırsa tanrılar arasındaki bir çekişmeye tanık oluyorum dostlarım. Deyim yerindeyse bizler birer silahız.”

“Silah mı?” diye yankıladı Mangus. “Altı üstü üç tane büyücü ve...” Nakor’a bir bakış attı.

“Bek bir silah olabilir. Onunla ilgili doğal pek az şey var.”

“Bir kehanet söz konusu,” dedi Macros. “Bir Dasati lordu, TeKarana’ya isyan edecek ve Tanrı Katili’nin geleceği yolu hazırlayacak.”

“Sence Bek...”

“Bir silah,” dedi Nakor. “Orası kesin sayılır.”

“Bilmediğim şey ‘o silah’ olup olmadığı.” Macros öksürdü ve Pug onun göğsünün sıkışıp spazma maruz kaldığını gördüğü halde darbeye mücadele etti. Bunu sona erdirince, “Açık bir zayıflık belirtisi görürlerse dibin en dibindekiler bile bana saldırır,” dedi.

Bir uşak içeri daldı, saniyeler sonra Sadharin giysilerine bürünmüş bir savaşçı da onun peşinden geldi. “Efendi,” dedi uşak. “Bir şey-”

Sözü asker tarafından kesildi: “Martuch’tan haber var. Kaçmanız lazım. Bir saat içinde Saray’dan duyuru yapılacak. Günbatımında Büyük Ayıklama’ya başlıyoruz.”

Macros tamamen doğruldu, iradesi zayıf düşmüş bedenini alt etmişti. “Yapman gerekenleri biliyorsun,” dedi uşağa. “Sadece alman gerekenleri al ve halkımızı en yakın sığınağa götür.”

Uşak başını eğerek, “Efendi,” dedi ve koşarak gitti.

Askere ise, “Martuch’un yanma dön ve benimle mümkün ol-

duğunca çabucak Delmat-Ama Korusu'nda buluşmasını söyle,” dedi Macros. “Yapabilirse Valko’yu ve işe yarayacağını düşündüğü başka birilerini de getirsin. Galiba vakit gelmek üzere.”

Genç savaşı hürmetle başını salladı, sonra hemen uzaklaştı. “Tanrılar, lütfen hayatta kalsınlar,” dedi Macros.

“Ne oluyor?” dedi Pug.

Macros, “Eşyalarınızı toplayın. Birkaç dakika içinde ayrılıyoruz,” dedi. “TeKarana, Büyük Ayıklama’yı ilan etti: Günbatımında, Dasati İmparatorluğundaki herkesin öldürebilecekleri herkesi öldürme müsaadesi olacak. Bütün ateşkesler bırakıldı, bütün ittifaklar bir kenara atıldı: Karanlık Majesteleri cinayet istiyor.”

“Bu ne demek oluyor?” diye sordu Magnus.

Macros gergin görünüyordu. “Karanlık Tanrı aç demek oluyor. Uyruklarının her zamanki katli onu beslemeye yetmiyor demek oluyor. Ve korkarım, bir sonraki âlemi istila etmeye hazır demek oluyor.”

Pug, Nakor ve Magnus birbirlerine baktılar. “Bek’e ne olacak?” dedi Nakor.

“Martuch’un yanında idare ediyor,” diye cevapladı Macros. “Bazı açılardan, tanıştığım tüm Dasati Ölüm Şövalyeleri’nden daha çok Dasati. Önümüzdeki gece ve gün muhtemelen hayatındaki en büyük eğlenceyi yaşayacak. Tek umudum Martuch’u sağ bırakması.”

“Neden bırakmasın ki?” diye sordu Pug.

“Şu anda yapılan ayarlamalar hariç ne bir müttefik var ne de bir dost. Martuch ve diğer Langradin Lordları’nın Langradin Büyük Hanesi’nin yakınında güvenli haneleri ve erzakları vardır, en azından alışkanlık icabı. Ama çoğu sıradan insan için bu gece, ödülün hayatta kalmak olduğu bir şans oyunu demek. Biri bu geceki günbatımdan yarınki günbatıma kadar sağ kalabilirse, sıradan düzen geri dönecek. Kanlı da olsa kural kuraldır.

“Fakat bir gün boyunca hiçbir kural olmayacak. Komşuna ait bir şey mi istiyorsun, al onu. Çok iyi korunan birine geçmişten gelen bir garezin mi var, çaresine bakmanın tam zamanı. Ya da yalnızca hırslısın da grubundaki, savaş topluluğundaki, hatta ailededeki daha iyi konumda bulunan binlerinin ölmesinin sana yararı olacağını mı düşünüyorsun, kılıçlarını bile öyleyse. Her ölüm Karanlık Majesteleri’ne bir armağan, her cinayet bir takdis kabul edilecek.

“Ölüm Rahipleri ve Vaizler her kasaba ve şehrin sokaklarında olacaklar. Herkes meşru bir hedef. Yağmacılar taşrada gezinecek, imkanı olan herkes tüm kapı ve pencerelerdeki delikleri kapatıp barikat kuracak ya da kendine saklanacak bir delik bulacak. Öte yandan biz yolda, şehrin at üzerinde bir günlük güneyindeki bir kır mezrasına ulaşmaya çalışıyor olacağız ve şehrin sınırına ulaşmamız gecenin ve gündüzün büyük kısmını alacak.” Çevresindekilerin yüzlerine teker teker baktı. “Güvenliğimiz için pek korkum yok. Hepimiz yolda karşılaşılabileceğimiz kişilerden kendimizi koruyabilecek kadar kabiliyetliyiz.”

“Ama keşfedilmekten korkuyorsun,” dedi Nakor.

“Evet,” dedi Macros. “Zira beni tanıyan ya da sizin kim olduğunuzu tahmin edebilecek birileri varlığımızdan haberdar olursa, İmparatorluk’un tüm kuvveti, TeKarana ve Karanlık Tanrı’nın tüm kaynakları bizi yok etmek üzere seferber edilecek.”

“Gidelim öyleyse,” dedi Pug.

Macros tebessüm etti. “Evet, gidelim. Ayrıca, tüm bu gördüklerinizden sonra dua edecek haliniz kaldıysa şimdi tam zamanı.”

İMPARATORLUK

Miranda meydan okurcasına bakıyordu.

Meclis’in iki mensubu -Alenca ve Delkama adında bir büyücü- bir yanılısama küresi oluşturmayı yeni bitirmişti. Yüzeyinde cızırtılı, parlak altın sarısı ve ışıl ışıl çelik mavisi yamalara benzer enerji katmanlarının kıvıldandığı bu şeffaf baloncuk yavaş yavaş genişliyor ve genelde gayet amansız olan birden fazla Tsuranı soylusunun gözle görülür biçimde geri çekilmesine sebep oluyordu. Hiçbir büyülm uzakgörünün gerçekleşmek üzere olan görüşmelere sızmaması için tasarlanmış bir koruma efsunuydu bu. Dahası, görüşmeleri uzaktan izlemeye kalkışan biri, yalnızca İmparator’u aslında tartışılmakta olanlarla alakasız konularda bilgilendiren üç büyücü görecek. Bu ayrıntılı oyun, yakınlarda bulunup hatırı sayılır gücünü Konsey’e kulak misafiri olmak için kullanması ihtimaline karşılık Leso Varen için hazırlanmıştı.

Miranda’ya eşlik eden diğer Büyücüler Meclisi üyeleri paniğe kapılmış gibiydi. İmparatorluktaki en yüksek rütbelilerden olmalarına rağmen onlar bile İmparator’a huşuyla yaklaşmalarını gerektiren geleneklere bağlıydı. Ne var ki Miranda omuzlarını geri atmış, gözlerini genç adama kilitlemiş, beklenti dolu bir ifadeyle Cennetin Işığı’nın huzurunda beklemekteydi. Tsuranuanni İmparatorluğunun liderine, koruma tedbirleri hazır olana kadar hiçbir şey söylememesi gerektiği konusunda bilgi, batta neredeyse emir vermişti.

imparatorluk tarihinde bir dışarıklının İmparator'un huzurunda durduğu nadiren görülmüştü, imparatorluk Yüce Konsey salonu, tıpkı Kutsal Şehir Kentosani'nin tamamı gibi kutsaldı ve oraya girenler ya elçi ya da esir liderlerdi. Öyle bir durumda bile İmparator'un bizzat gelmesi olağandışıydı, çünkü o ilahi bir varlık, Cennet'in cömertliğinin vücut bulmuş hali, Tsurani halkına bir lütuftu. Ne var ki Meclis'ten imparatorluk Tahtı'na gelen mesaj öyle korkunçtu ki, Sezu, İsminin İlki, Tsuranuanni Uluslarının Hükümdarı, katılımcıları şereflendirmeye ve yabancı kadının uyarılarını bizzat dinlemeye karar vermişti.

Yüce Konsey'in muazzam salonu hıncahınç doluydu, yüksek rütbeli her soylu -imparatorlukta ki yüzlerce Rütbe Evi'nin yönetici lord ve leydileri olan tüm erkekler ve birkaç kadın-Miranda'nın uyarılarını duymak üzere oraya gelmişti. Bir renk cümbüşü içinde, evlerinin renklerinde -orada kızıl süslemeli sarı bir tane, şurada soluk maviyle süslü siyah bir tane- her biri boncuk ve örgülerle, değerli taşlar ve kıymetli metal kopçalarla bezenmiş çüppeler giymişlerdi. Tsurani geleneği gereğince klanları oluşturan gruplar halinde dizilmişlerdi, ama çoğu sessizce oturup İmparator'un cevabını bekliyor, salonun öteki kısımlarındaki müttefiklerine, kendi siyasi partilerinin mensuplarına bakışlar atıyorlardı. Tsurani siyaseti yalnızca ölümcül değil aynı zamanda sarmal ve giriftti: sürekli değişen, kan sadakatiyle bir tarafa, çıkar ve fırsatlarla diğer tarafa eğilen bir denge oyunu.

Miranda konuştu. "Majesteleri, Yüce Konsey'in lord ve leydileri, bugün bu dünyaya yaklaşan, hayal edilebilecek en korkunç tehdidin uyarısıyla buradayız."

Yücelerle beraber Konsey'in toplanmasını beklerken Miranda söyleyeceği her şeyi prova etmişti, kendi dünyasında Olaskolu Kaspar'm Talnoy'u keşfetmesiyle başlayıp çabucak bu dünyaya yakın zamanda yapılan Dasati istilasına geçti. Hiçbir şeyi atla-

madiği gibi hiçbir şeyi süslemeye de kalkışmadı. Cilasız hakikat yeterince dehşet vericiydi. Sözlerini bitirdiğinde İmparator'un sessizce oturduğunu ve söylediği hiçbir şeye şaşırılmış görünmediğini fark etti. Göz ucuyla baktığı Alenca da başını hafifçe iki yana sallayarak bu tepki yoksunluğunu anlamadığını belli etti. Meclis'in elindeki Talnoy'la ilgili neler yaptığına dair gelişmelerden Cennetin Işığı'nı haberdar ettiğini, fakat kendisi kaçırıldığından beri olanlar hakkında İmparator'a hiçbir bilgi verilmediğini biliyordu. Dasati istilasının varlığı genç İmparator için bir şok olmalıydı, fakat akşam yemeği için ne hazırlatacağını düşünür gibi sakin sakin oturuyordu. İmparator Sezu bu makama yakın zamanda, dört yıl önce yükselmiş ve babası gibi o da nispeten barış içindeki bir imparatorluğa hükmetmişti.

Miranda dikkatini Cennetin Işığı'ndan Yüce Konsey'e yöneltti. Tsurani zihninin işleyişi karşısında bir kez daha hayrete kapıldı, çünkü daha biraz evvel hayal edilebilecek en korkunç uyarıyı yaptığı halde, misafir lordların en az üçte birinin yaklaşan kaostan nasıl çıkar sağlayabileceğini düşündüğü belliydi ve yüz ifadelerine bakılırsa üçte biri de duydukları şeyi tamamen anlam kabiliyetinden yoksundu. Son üçte birlik kısım kendisinin bahsettiği tehlikeleri idrak edebilmiş, hepsinin tehlike altında olduklarını anlamış, uygun bir endişe içindeydi ve Cennetin Işığı'nın keyfini sessizce bekliyordu. İpeklerin sabırsız hışırtısı ve yere vurulan deri sandaletlerin tıkırtısı, herkes İmparator'un konuşmasını beklediği için ortalığı bürüyen sessizliğe tezat oluşturuyordu.

Genç hükümdarın yanında başka bir siyah çüppeli büyücü daha vardı: Miranda'nın kısa bir tanışıklığı olan, Finda adında daha yaşlı bir büyücü. Meclis'in İmparatorluk Tahtı için atadığı son danışmandı ve yüz ifadesine bakılırsa şu an engin Tsurani İmparatorluğu'nda buradan başka her yerde olmayı tercih ederdi.

Miranda, Tsurani toplumu hakkında kocası gibi uzman degil-

di -Pug onlar arasında yıllarca yaşamıştı- ama hükümdar ailelerin ne gibi tepkiler göstereceğini tahmin edebilecek kadar bilgisi vardı. İmparatorluk siyaseti hâlâ savaşçı Tsurani geleneklerinin yani Konsey Oyunu'nun etkisi altındaydı, ama silahlı yüzleşmelerdense yeni nüfuz ve tesir yöntemleri kullanılıyordu: servet, nüfuz ve sosyal konum. *Ara sıra cinayet, gece baskınları ve adam kaçırmayla beraber tabii*, diye düşündü Miranda. Kimi zaman Tsurani siyaseti ona Yüce Kesh'teki suç savaşlarını hatırlatıyordu: Krondor Şakacıları buraya hemen uyum sağlardı.

Beş büyük aile -Keda, Mimvanabi, Oaxatucan, Xacatecas ve Anasati- hâlâ İmparatorluk'un iktidarını belirleyen çoğu klanı ve siyasi partiyi yönlendiriyordu. Gelenek gereği Savaş Lordu unvanına yalnızca bu aileler aday olabilmmişti, ta ki mevcut İmparator'un büyük büyükannesi tahtı oğlu için ele geçirene dek. Başka her şeyin üzerinde tek bir sabit vardı: İmparator. Cennetin Işığı, Yüce Konsey'in herhangi bir yargısını feshedebilirdi. Savaş emredebilir veya bir anlık hevesi dolayısıyla, birbirlerine kan davası güden klanları silah bırakmaya zorlayabilirdi. Böylesine bir kudretti onunki.

İmparatorluk tarihinin gördüğü iki bin yıl boyunca kudret makamı olan altın tahttaki İmparator cevabı üzerine kafa yorarken herkes bekledi. Büyük evlerin bir araya gelmiş lordlarının her biri sessizdi. Cennetin Işığı'nın huzurunda konuşmaya hiç kimse cüret edemiyordu.

İmparator'un yanındaki, kürsüde bir nebze aşağıya yerleştirilmiş boş sandalye Miranda'nın dikkatini çekti. Sezu'nun büyük büyükannesi, İmparatorluğun Hanımefendisi, efsanevi Acoma Leydisi Mara tarafından konmuştu oraya - Tsurani halkının uzun mazisinde bu unvanı elinde tutan tek kişi. Evini azılı düşmanlardan kurtarılan, bir ulusu ıslah etmiş, acıyla boğuşan milyonlarca kişiyi umutsuz hayatlardan azat etmişti. Yaptıklarının sonucun-

da, sanat, müzik ve edebiyata da Şeref, cesaret ve savaş fedakarlıkları kadar önem veren bir ulus doğmuştu. İmparatorluk’un ekilŐmeler ve güçlüklerden yoksun olduğu söylenemezdi, ama İmparatorluk’u eski değer ve yöntemlere geri döndürmeye çalışan gelenekilere rağmen son üç İmparator sayesinde yeniden doğmuştu.

Tüm gözler, kıpırdanmakta olan Cennetin IŞığı’na döndü.

Sezu, İsminin İlki, sonunda tepkisini belli etmişti: son derece sıkıntılı görünüyordu. Büyük büyükannesi İmparatorluk’u ıslah ettiğinde aynı zamanda İmparator’u da neredeyse tümüyle sembolik bir konumdan İmparatorluk’un mutlak g makamı haline getirmişti ve sorumluluklarının yükü onu Şimdiden otuz altı yıldan çok daha fazla yaŐlandırmıŐtı. Usulca, “Bunlar sahidenden uğursuz sözler Leydi Miranda,” dedi, “iki nesilden fazladır nispeten barış içinde bir ulus olduk. Thuril Dağları’ndaki ve Kan Denizi’nin güneyindeki komŐularımızla yaşadığımız birtakım zorluklar, halkımızın kimi gençlerine zafer ve evlerine Şeref getirdi. Ama dünyanızın istilasından beri büyük bir savaşta yer almadık.”

Miranda başıyla onayladı. İmparator’un damarlarında Midkemia kanı akıyordu: Mara’nın Midkemialı aŐıĐı Kevin’in İmparator Justin’in babası olduğu tasdik edilmişti. Bu belirsiz bir yakınlık hissi verse bile genç adam tamamen Tsuraniydi. Sonraki sorusunda ise başka bir Şey, prova edilmiş gibi bir tını vardı: “Talnoy’un diyarımızdan alınıp dünyanıza geri götürülmesi işe yaramaz mı?”

Miranda Yücelerin en yaŐlısına, Alenca’ya baktı. “Cennetin IŞığı, bu seçeneği biz de gözden geçirdik, ama anlamsız olduğunu düşünüyoruz,” dedi Alenca. “Dasatilerin buraya gelebilmesi için gerekli desteği temin eden, hain Leso Varen’di. Artık buraya nasıl döneceklerini biliyorlar ve dneceklerinden de eminiz.” Kelimelerini dikkatle tanıyormuŐ gibi duraksadı. “Dünyamız hakkında

bir şeyler var... Çoğumuz Dasatilerin bu dünyayı bir sebepten dolayı seçtiğini düşünüyoruz. Ama sebebin ne olduğunu henüz bilmiyoruz.” Uzun bir an boyunca sessiz kaldıktan sonra ekledi: “Bize kalırsa uluslar istila için hazırlanmalı.”

İmparator bunun üzerine düşünürken uzun bir müddet sessiz kaldı. Akabinde Miranda'nın sadece kesin diye tabir edebileceği bir tavırla konuştu. Bu genç İmparator'un ahmağın teki olmadığı açıktı. Kendisinin ve Alenca'nın söyleyeceklerini, daha onlar ağızlarını açmadan biliyordu. Şaşırmadığına yönelik içgüdüleri de böylece doğrulanmıştı. Ama nereden bildiğini merak ediyordu. Cevabını prova ettiğinden de emindi üstelik!

Cennetin Işığı ayağa kalkarken resmi bir tavırla, “Bana katılın,” dedi orada toplanmış Konsey'e. Toplanmış imparatorluk lordları da hemen ayaklandılar, çünkü hükümdar oturmuyorken daha aşağı bir varlığın oturması yasaktı. “Kadim bir geleneğimiz, zamanın onurlandırdığı yöntemlerimiz var, fakat şimdi hiçbir hatıradaki bulunmayan yeni tehlikelerle yüz yüzeyiz. Eski çağların kutsallığı, mitlerin zamanı, ulusların altın köprü üzerinden buraya varışı hatırlatılıyor bize.

“İrfanustalarımız, Tarih Öncesi Ev'den kaçmamıza sebep olan şeyin açıklanamayacak kadar korkunç olduğunu düşünüyor, dolayısıyla hiçbir tanım, hiçbir öykü, hiçbir şarkı bizi bu dünyaya neyin getirdiğine dair imada dahi bulunmuyor. O sadece ulusların kaçtığı şey, hepsi bu.” Bir anlık duraksamanın peşinden ilave etti: “Korkumuz, böylesine bir dehşetin ulusları sınamak için geri dönmüş olduğu.” Söylediklerinin sindirilebilmesi için sessizliğe büründü. Miranda, Tsurani irfanı hakkında bildiklerinden yola çıkarak genç adamın Yüce Konsey lordlarında bir etki uyandırdığını bildiği sonucuna ulaşmıştı, zira Tsurani tarihinin kökünde Varış Efsanesi yatıyordu. Pug'ın ona birden fazla kez anlattığı bir hikâyeydi: Kaos Savaşları'nın dehşetinden kaçarken ışıktan oluş-

ma heybetli bir altın köprü aracılığıyla büyük bir gedikten geçip Kelewan'a doluşan binlerce mülteci. Sonraları Tsurani haline gelecek insanların doğumunun bu tasviri, her Yüce'nin eğitiminin temelini oluşturuyor ve her büyücünün İmparatorluk'a hizmet etmek için ettiği yeminin özü olan derin bir topluluk hissini aşı-lıyordu.

“Geleneğe göre, uluslar savaşa girdiğinde Savaş Lordu'na savaş faaliyetlerini yürütme gücü verilir. Bu makam yıllarca boşta kaldı.” Miranda belli başlı altı asilin hevesle baktığını görebili-yordu. İmparatorluktaki en kudretli ikinci konum olan ve kimi zaman tarihte Altın Taht'tan bile daha fazla önem arz etmiş bu görev, hakkıyla onlardan birine verilecekti. Herhangi bir hırslı Tsurani soylusunun alıp alabileceği en büyük armağandı. “Tekli-fim, kuzenimiz Minvvanabili Tetsu'ya.” Ağır fiziğine ve saçlarının rengine rağmen etkili duruşunu koruyabilen kır saçlı bir asile baktı. “Bu ağır yükü üstlenebilir misiniz lordum?”

Mimvanabili Tetsu duygularını zorlukla dizginleyerek başını eğdi. “Memnuniyetle Majesteleri. Hizmet etmek için yaşıyorum: hayatım ve şerefim sizindir.”

imparator toplanmış lordlara döndü. “Komutanlarınıza haber salın lordlanm. Uluslar savaşa giriyor. Şimdi yola çıkıp yarın şa-faktan sonraki ikinci saatte geri dönün. Hazırlanacağız.” Birinci Danışman'ma, daha önceleri babasının da Birinci Danışmanı olan Janain adındaki yaşlıca adama baktı. “Jastur Rahipleri'ne, yarın öğlen Kutsal Mührü kırmak üzere orada olacağımı haber ver.”

Miranda bu son buyruğun ne anlama geldiğinden emin ota-mayarak Alenca'ya göz ucuyla baktı. Yaşlı büyücü başını usulca iki yana salladı. Fakat salondaki herkesin tavırlarından bu du-yurunun hem önemli hem de panik sebebi olduğunu söylemek mümkündü.

İmparator, “Leydi Miranda, birlikte geldiği Yüceler ve Savaş

Lordu ile görüşeceğim,” diye devam etti ve bir anlık duraksamanın ardından resmi bir dille meclisi azletti: “Ceddinize saygılar lordlarım.”

Kürsüden inerken salondaki herkes başım eğdi ve alelade uşaklar diz çöktü. İmparator hızla ilerlerken Miranda’ya doğru bakarak peşinden gelmesini işaret etti.

Yeni atanmış Savaş Lordu, İmparator’un bir adım arkasına geçerken Alenca, Miranda’yı bir süreliğine geride tuttu. Girizgaha gerek duymadan, “Cennetin Işığı Savaş Tanrısı’nın Tapınağındaki mührü kırarak diğer tüm meselelerin önemsiz olduğuna hükmediyor,” dedi. “Tapınağın kapısı yeniden mühürlenmeden ne hizip çatışması, ne klanlar arası kan davası, ne de kan borcunun icabına bakılabilir ve son zafer kazanılana kadar gerçekleşecek bir şey değil bu.” Binlerinin kulak misafiri olacağından endişelenir gibi çevresine bakındı. “Bunun ciddiyetini anlamam lazım. Yalnızca savaş ihtimali için hazırlık yapmakta olduğumuzu değil, savaşa girdiğimizi söyledi onlara.”

Miranda’nın kafası karışmıştı. “Zaten bunu istemiyor muyduk?”

“Benim beklediğim bu değildi,” dedi Alenca. “Hem hiçbir imparatorun Savaş Lordu makamını yeniden yürürlüğe koyabileceğini düşünmezdim. Bir Mimvanabi’yi o konuma atamak...”

“Ne demek?” diye sordu Miranda, ilk defa olmasa da öncekilerden daha şiddetli biçimde kocasının burada olmasını dileyerek. Pug tüm bu olan bitenlere bir anlam verebilirdi.

“Sizin halkınızın da kullandığını tahmin ettiğim eski bir deyiş vardır: dostlarını yakın, düşmanlarını daha da yakın tut. Minwanabi, İmparator’un ataları Acoma tarafından alt edilmişti ve tüm aile üyelerinin kılıçtan geçirildiği veya köle olarak satıldığı bilindik imha yerine İmparatorluğun Hanımefendisi müthiş Acoma Leydisi, hiçbir Tsurani asilin hayal bile edemeyeceği bir merhamet

sergileyerek Mimvanabi'nin yaşamasına müsaade etti. Bu, esas beş büyük evden birini daha küçük bir evin uyruğu haline getirerek, merhametin cömertliğine rağmen atalarımızı aşağıladı.”

“Anlamıyorum,” dedi Miranda.

“Korkarım tamamen anlayabilmen için Tsurani olman gerekir,” dedi Alenca, Miranda'ya peşinden gelmesini işaret ederek. “Son gerçek Minwanabilerin hayatta kalan üyelerinden biri olan uzaktan bir kuzen yönetici lord haline getirildi ve sonradan Acoma bir kuzenle evlenerek iki aileyi birbirine iyiden iyiye bağladı, ama Acoma'nın Minvanabi'yi aşağılayışı hiçbir zaman unutulmadı. Zannediyorum ki, tapınaktaki mührü kırmak ve İmparatorluktaki en tehlikeli adama savaş yetkisi vermek Cennetin Işığı'nın, Yüce Konsey'deki en azılı düşmanını tahmin edilebilir gelecek boyunca meşgul tutup kral katli ihtimalinden uzak tutmak için bulunduğu taktik.”

Miranda sakinleşebilmek için derin bir soluk aldı ve ilk defa olmamak üzere, Tsuranilerin sahiden deh olup olmadığını düşündü.

Miranda, İmparator'un özel odasındaki konferansı takip ederken bir yandan da genç adamı gözlemlemeye devam ediyordu. Daha evvel yalnızca iki kez karşılaşmışlardı: biri babasının sarayında bir çocukken, İkincisinde de tahta geçerken. Bu sonuncusu Tsurani geleneğine öyle bağlıydı ki Miranda en fazla beş dakika orada bulunabilmiş ve konuşmanın tamamı genç imparator ve Pug arasında gerçekleşmişti. Miranda, konumunu gelenekleri hiçe sayan bir kadına, büyük büyükannesine borçlu olan gelenek yanlısı bir genç adam tarafından görmezden gelinmeyi sinir bozucu ölçüde ironik bulmuştu.

Yeni atanmış Savaş Lordu ve İmparator, Alenca'yla Meclis'in diğer iki önde gelen büyüçüsüne bir yığın soru yöneltirken Mi-

randa yine konuşmanın kıyısında bırakılıyordu. Bir saat süren görüşmenin bir noktasında bir gözlemini dile getirmeye yeltenmiş, ama Alenca ona uyarıcı bir bakış atıp başını iki yana sallayınca sessiz kalmıştı. Kocasının bu yaşlı adamdan hazzetmesi ve onunla anlaşmaları dolayısıyla onun söylediklerini yapıyor, ama nasıl bir oyun oynadığını da merak ediyordu.

Gururuna ve bağımsız tabiatı incinse bile Miranda İmparator'un tartışmayı maharetle yönetip kendi istediği yönlere çekmesinden, tartışmanın akışını başarıyla idare edip fikirleri manipüle etmesinden etkilenmişti. Tartışmayla geçen ikinci saatin sonunda, gençliğine rağmen İsminin İlki, Tüm Tsuranuanni'nin İmparatoru ve Cennetin Işığı Acomalı Sezo'nun ahmaklıktan çok uzak olduğundan emindi. Görüşme sona erdiğinde, bir kez olsun otoritesine başvurmaya gerek duymadan bir fikir birliği sağlayabilmişti.

Miranda ayağa kalkarken, "Leydi Miranda, bir dakikanızı rica ediyorum," dedi İmparator.

Kısa bir tereddüdün akabinde Alenca, İmparator'a hafifçe başını eğdi ve meraklı bir yüz ifadesiyle Miranda'ya dışarıda onu bekleyeceğini işaret etti. Tsurani asilleri ve büyücüler çıktığında, "Bir şey içer misiniz? Şarap?" diye önerdi İmparator. "Adalar Krallığınızdan gelme birkaç güzel kırmızı şarabım var. Burada yetiştirdiklerimiz de var, ama korkarım sıcak iklimimiz ağır mahsullere vesile oluyor."

Neredeyse büyülenmiş Miranda, imparator'un kendisine tedbiri elden bıraktırmaya uğraştığını fark etti. "Su yeterli Majesteleri," dedi.

imparator elini salladı ve daha indirmemişti ki bir uşak üzerinde büyük seramik bir kadeh su olan bir tepsi getirdi. Miranda suyu içerken İmparator uşakların dışarı çıkmasını işaret etti ve sarayın bahçesine bakan muazzam bir pencerenin önündeki iki

sandalyeyi gösterdi. "Lütfen, resmiyete hiç gerek yok," dedi neredeyse aksansız bir Kral Lisam'yla.

Miranda hayretler içinde bakakaldı.

"Muhafızlarım beni ve hayatımı kendi hayatları pahasına korumaya yeminli," dedi, odada kalan dört kişiyi, İmparator'un şahsi muhafızlarının geleneksel altın-beyaz zırhlarına bürünmüş adamları işaret ederek. "Ama onlar da insan ve bu sebepten insanların kusurlarından yoksun değiller. Bir kelime, bir yorum, işimizin bitmesine yol açabilir. Dolayısıyla Kelewan'daki çoğu kişi ana dünyanın dillerinden birini bilse de, bunların bilmemesini sağladım." Bunu mizahi bir tonla söylemişti ama Miranda'ya kilitli gözlerinde neşe yoktu. "Gerçekten ne düşünüyorsunuz?"

"Ne hakkında Majesteleri?" diye sordu Miranda, önerilen sandalyeye yani İmparator'unkine bakan güzel yastıklarla destekli divana otururken. Adamın suratını inceledi. Midkemia'daki Adalar Krallığı ve Yüce Kesh İmparatorluğu gibi Tsurani İmparatorluğu da çeşit çeşit insandan oluşuyordu, dolayısıyla Midkemia'dakilere kıyasla daha kısa boylu olmaları hariç belli bir Tsurani 'görünüşü' yoktu. Sezu ortalamaya oranla biraz daha uzundu, belki de Miranda'nın bir yetmiş beşlik boyuna denkti - çoğu Tsurani beş-on santim daha kısa olurdu, hatta bazıları cücelerden kıtı kıtına uzundu.

Bunun dışında genç adam Tsurani asaletinin bir simgesi gibi görünüyordu: temkinli, sakin ve okunması neredeyse olanaksız. Tsurani hakkında genel olarak Miranda'nın sinirini bozan bir şey varsa o da görünürdeki amansız dinginlikleriydi. Ortak bir alanda ses yükseldiği ya da gergin laf dalaşları yapıldığı nadiren duyulurdu.

İmparator oturdu. "İyi iş çıkardınız.

"Teşekkürler," dedi Miranda. "Sanırım."

Genç adam gülümsedi ve üzerinden yıllar eksiliverdi. "Bazen

sizin hayli yaşı olduğunuzu hatırlamak için uğraşıyorum. Benden çok yaşı görünmüyorsunuz, ablam ya da genç teyzem olabilirsiniz.”

“Çok genç,” dedi Miranda.

İmparator kıkırdadı. “Kocanızın nerede olduğu hakkında bir şeyler işittim. Bu raporlar doğru mu?”

“Sıradan yollarla ya da büyü yoluyla ona ulaşmanın mümkün olmadığı hesaba katılırsa ancak bir yere kadar doğru,” diye yanıtladı Miranda.

İmparator düşünceli bir tavırla geriye yaslandı. “Akla hayale sığmayacak tehlikede bir yolculuğa çıkmış.”

Sakin kalma çabalarına rağmen Miranda’nın yüz ifadesi, endişesini açık etti. “Bunu çok iyi biliyorum Majesteleri.”

“Demek ki benim de bilmem gereken şeyler var.”

“Ne bilmek istiyorsunuz Majesteleri?”

“Gerçeği,” dedi genç hükümdar. “Alenca ve diğerleri genelde benim bir çocuk olduğumu düşünüyorlar - ileri yaşlarından gelen bakış açılarını düşünürsek. Öyle de olmalıyım, ama sizin açınızdan onlar da bir çocuk gibi görünüyordun ”

“Uzun zaman önce yaşın bilgelikle pek bir alakası olmadığını öğrendim Majesteleri. Birisi birkaç yılda bir ömürlük tecrübeyle yüzleşebilir veya çevresindeki dünyanın dertlerini fark etmeden mutlu bir hayat sürebilir. Kişiye bağlı. Alenca kaosun ortasındaki bu vaziyete dair yalnızca gıpta edebileceğim bir idrake sahip.”

Söylediklerini düşünürken İmparator sessiz kaldı. “Görünüşe göre, mukaddes büyük büyükannem Mara bir düzine ömürlük tecrübe ve bilgelige haizdi,” dedi sonra.

Bu saygıdeğer kadına yönelik göndermeye şaşırın Miranda, hiçbir şey söylemedi.

“Sanırım kocanız onu tanıyordu.”

“Emin değilim Majesteleri,” dedi Miranda. “Yıllar içinde en

azından bir defa karşılaştıklarım biliyorum, ama Pug’ın bu salonlarda her zaman hoş karşılanmadığını unutmayın.”

İmparator gülümsedi. “İmparatorluk Oyunları. Evet, o hikâyeyi biliyorum. Kocanız herkesin içinde Savaş Lordu’nu ke-paze edip gücünü elinden aldığında büyük büyükannem o oyundaki pek çok asilden biriydi. Milamber’in büyük stadyuma verdiği hasarı onarmanın neredeyse beş yıl aldığını biliyor muydunuz?”

Miranda tebessümünü bastırdı. Pug, Tsuranilerin ona verdiği isimle Milamber, bugüne dek karşılaştığı en sabırlı adamdı -Miranda’nın hem saygı duyup hem sinir bozucu bulunduğu bir özellik- ama en sonunda sükunetini yitirdiğinde sonuçlar korkunç olabiliyordu. Uzun yıllar önce o oyunlardaki gösterisi, her açıdan kahramanca, hatta tanrısal diye tabir edilebilirdi. Gökten ateş yağdırmış, kasırga ve zelzele çağırmış ve İmparator’un tüm asillerini dehşet içinde titretmişti. Sonunda, “Hasarın büyük olduğunu duymuştum,” dedi Miranda.

İmparator’un gülümsemesi yitip gitti. “Bunu konuşmak istemiyorum. Kastettiğim şu ki, kocanız ve büyük büyükannem sadece bir ömürlük sürede İmparatorlukla yüzyıllardır görüldüğünden daha fazla değişikliğe yol açtılar.” Sözlerini dikkatle seçiyormuş gibi düşüncelere daldı. Derken usulca ekledi: “Ailem dışında kimsenin, en yakın müttefiklerimiz hatta kuzenlerim ve amcalarımın bile bilmediği bir şey söylemek üzereyim size.”

Miranda bir şey söylemedi.

“Büyükbabam kısa süreliğine tahttayken, babası sizin dünyanızdan döndükten sonra, müthiş Leydi Mara, İmparator Justin’i kenara çekip ona bir sır söyledi. Justin bu sırrı sadece oğluyla, babamla paylaştı; ben neredeyse bir adam olduğumda babam da benimle paylaştı.” İmparator ayağa kalktı, Miranda da kalkacakken eliyle oturmasını işaret etti. “Resmiyete lüzum yok Miranda: Tsuranuanni tarihindeki en sıkı korunan sırrı paylaşmak üzere-

yim sizinle.” Sarı ahşaptan oyulmuş, girift ve gösterişli bir tasarımı olan bir sandığa doğru yürüdü. Işıldayacak kadar cilalanmış olan sandıkta Miranda’nın dikkatini cezbeden bir şeyler vardı.

“Büyü,” dedi usulca.

“Evet,” dedi İmparator. “Ben veya kan akrabalarım hariç buna dokunmanın bile hemen ölüm getireceği söylendi bana - mutlak otoritenin güzel yanlarından biri, hiçbir uşak bunun tozunu almaya bile kalkışmadı.” Bir saniyelğine duraksadı. “Gerçi tozunun alınması gerektiği de söylenemez.” Yavaşça uzandı ve parmakları tahtada gezinirken durakladı. “Ne zaman bunu açacak olsam bir anlık endişeye kapıldığımı itiraf etmem gerek.” Sonra üst kısmı kavradı ve çekti. Kolayca çıkan kapağı bir kenara koydu. Akabinde uzandı ve sandığın içinden bir parşömen çıkardı.

Miranda’nın yüreğine meşum bir his çöktü. Bunun gibi bir parşömeni daha önce görmüştü.

imparator tek kelime etmeden parşömeni ona verdi. Miranda açtı ve okudu. Derken parşömenin ellerinden düşmesine izin verdi, gözlerini yumdu ve sandalyesine gömüldü.

Bir anlık sessizliğin ardından, “Anlaşılan bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz?” dedi Sezu.

Başıyla onayladı Miranda. Ayağa kalkarken, “İzninizle Majesteleri, kendi dünyamdaki birkaç dostuma danışmam gerek,” dedi. “Bunu yorumlamaya başlamadan önce başka bilge tavsiyeler de almalıyım: esas anlamı gözümden kaçıyor olabilir.”

İmparator, resmiyeti boş verip yere düşen parşömeni almak için eğilerek, “Kutu yüz yıldan uzun zamandır ailemin gözetiminde,” dedi. Parşömeni tekrar rulo yaptıktan sonra Miranda’ya geri verdi. “Birkaç günün yapılması gereken şeye pek az etkisi olur. Bunun ne anlama geldiğine karar verirseniz verin, yine de seferber olmamız gerek.”

“Ulusları niye seferber ettiğinizi şimdi anlıyorum.”

Genç adamın yüzüne bir hüznün ifadesi çöktü. “Ben uluslara harekete geçmeyi emredene kadar neye kalkışacağımızı kimse bilmemeli. Bu çok önemli. Yüce Konseyim her Tsurani askeri gibi anında itaat edecek son derece seçkin liderlerden oluşuyor... düşünecek zaman verilene kadar. İşte o zaman bir iç savaş çıkabilir.”

“Alenca ve diğer bazı Yüceler uyarılmalı.”

“Emri verdiğim o âna dek, olabildiğince az kişiyi, sadece en güvenilir olanları, başka hiç kimseyi değil.”

Miranda başını salladı. “Pekala Majesteleri, ama ilk olarak hemen eve dönmem lazım. Eğer eylem planınız bu olacaksa başlaması gereken pek çok hazırlık olacak, bir de ikna edilmesi gereken birtakım zorlu insanlar. Ardından Alenca ve diğerleriyle konuşmak için geri döneceğim.”

“Gün veya gecenin herhangi bir safhasında bana ulaşmanıza izin verilmesi için haber bırakacağım. Gediğin bu tarafında elimde ne varsa size temin edeceğim.”

“Elveda Majesteleri,” dedi Miranda, “ve ikimizin de yapabileceği bir şey önerebilir miyim: dua etmek.”

İmparator bir anda kendini boş bir sandalyeye bakarken buldu, çünkü Miranda gözden kaybolmuştu. Odadaki dört muhafıza baktı, ama her zamanki gibi kılları dahi kıpırdamıyordu, gözleri ileriye kilitliydi. Önlerinde bir kadının gözden yitip gitmesi onları etkilememişti. İsminin İlki, Tsuranuanni'nin Tüm Uluslarının Hükümdarı sandalyesine çöktü ve kendini sakinleştirmeye başladı. Çünkü her ne yaklaşırsa yaklaşsın, hükmetmesi gereken bir imparatorluk vardı.

Caleb başını kaldırıp baktı ve annesini görünce hemen rahatladı. “Endişelenmeye başlıyordum...” Miranda'nın yüzündeki ifade onu durdurdu. “Ne oldu?”

“Varen denen yaratık, Dasatilerin beni yakalamasını sağladı.”

“Peki sana...” Görebildiği kadarıyla annesinin incinmemiş ve belli ki kaçmış olduğunu fark edince sorusunu yarım bıraktı.

“Sadece itibarım hasar gördü. Bildiğin gibi acı geçip gider.” Dizlerinde bir parşömen rulosu, başka bir sandalyeye oturdu. “Haberler nedir?”

“Rosenvar ve Joshua, Talnoy’a göz kulak oluyor. Rosenvar, Nakor’la deneylerinizin iyi sonuç verdiğini rapor etti. Kontrol kristalleri de yüzük kadar iyi çalışıyor, üstelik kötü bir etkisi yok.” Bir parşömen ve kâğıt yığını karıştırmaya başladı. “Raporu buralarda bir yerlerde.”

“Sonra okurum.” İç geçirdi. “Baban, kardeşin ve Nakor’u sormak anlamsız olur herhalde?”

Caleb başını salladı. Pug’ın oğlu ve karısıyla irtibat kurabileceği bir yol bulabileceğine dair bir umut vardı, ama küçük bir umuttu.

“Kaspar’ın keşif gezisinden de ses seda yok.”

“Peki şeyden gelen uyarı... kendilerine ne diyorlardı?”

“Çember,” diye yanıtladı Caleb.

“Quor Zirveleri’yle ilgileniyorlardı... belirli bir zaman konusunda muğlak bir rapordu değil mi?”

Caleb bir başka parşömen aldı. “Basit bir ifadeyle, Bahar Şenliği’nden önce yarımadanın rüzgaraltı bir bölümünde belirmelerini beklemeliymişiz.”

“Bu bir hafta daha demek. Şimdi onlarla uğraşıyor olabilirler.” Oğluna baktı. “Tedirgin misin?”

Siyah saçlı avcı kendini masadan geriye itti. “Her zaman. Özellikle de babam ve sen yetkiyi bana bıraktığınızda.” Ayağa kalktı ve masanın etrafını adımladı. “Sadece oğlun olduğum için buradayım, biliyorsun. Gölgeler Meclisi’nde benden daha uygun-”

“Hayır,” diye kestirip attı Miranda. “Bunun ilk tercihin olmadığını, ormanlarda dolanmayı ya da dağın tekine tırmanmayı yeğ-

leyeceğini biliyorum, ama gerçek şu ki hayatın boyunca bize bir şey olursa yetkiyi ele almak için yetiştirildin. Çok şey biliyorsun, başka kimsenin, Nakor’un bile bilmediği binlerce küçük detay. Bildiğini bilmiyorsun, o kadar.” Düşüncelere daldı. “Ama ben- ce bir asistan bulmamız lazım sana, bir büyücü - belki şu genç kız...”

“Lettie mi?”

“Evet, o. Elimizdeki en iyi öğrenci değil, ama bir şeylerin nasıl birbirine bağlandığıyla ilgili olağanüstü bir kavrayışı var. Evet, kızı sana göndereceğim, böylece onu eğitmeye başlayabilirsin. Şu âna kadar fark etmemiştim, ama *senin* başına bir şey gelirse öne çıkacak kimse yok.”

“Tüm bunlar da neyin nesi?” diye sordu Caleb. “Genelde şeylerle pek ilgilenmezsin... olasılıklarla.”

Miranda küçük oğluna baktı. Ağız çevresinde ve düşünceli olduğunda başım bir tarafa eğmesinde kocasının izlerini görebiliyordu. Onun dışında, alınının üst kısmı ve dar çenesinden hareket etme şekline ve ince uzun yapısına kadar annesine benziyordu. Pek çok ebeveyn gibi arada sırada ve beklenmedik biçimde, çocuklarını ne kadar çok sevdiği ona çarpıyordu. “Aslında iki şey,” dedi. “O Varen denen delinin planı işleseydi hâlâ bir Dasati masasına bağlı halde Ölüm Rahipleri tarafından inceleniyor olacaktım - ya da ölmüş ve çürümüş. Benim rahatsızlığım ve nihai sonum dışında birçok başka şey de gerçekleşecekti, bunlardan bir tanesi de *senin* hâlâ burada olan tek aile üyesi haline gelmen.”

“Bunu zaten biliyorduk,” dedi Caleb, elini annesinin omzuna koyarak. “Bir şeyler daha var. Ne peki?”

İmparator’dan aldığı parşömeni ona uzatırken, “Bu,” dedi annesi.

“Tsurani,” dedi Caleb. “Babamın el yazısı.”

“O lanet notlardan bir tane daha!” Miranda’yı huzursuz eden,

notların gelecekte gizemli bir biçimde gelip durmaları değil - tehditlere dair uyanlar, ne yapmaları gerektiğine dair talimatlar - her zaman şifreli olmaları ve verilen bilgiyle nasıl başa çıkmaları gerektiği hakkında asla açık olmamalarıydı. Dahası, kocasının bunlardan ona söz etmesinin yıllarını alması, Nakor'a bile ondan önce söylemesi onu delirtiyordu!

Caleb notu okudu. Babasının imzasının üzerinde üç satır yazı vardı:

Miranda'yı dinle.

Bunu ona ver.

Tahliyeye hazırlan.

Milamber.

“Tahliye mi?” diye sordu Caleb. “İmparator'dan neyi tahliye etmesini istiyor? Sarayı mı? Kutsal Şehir'i mi?”

Miranda başını öfkeyle iki yana salladı. Yüreğinin derinlerinde biliyordu ki kocasını bir daha hiç görememe ihtimali çok yüksekti ve notun ne anlama geldiğini de aynı katiyette biliyordu. Duygularıyla katılaştıran bir sesle, “Hayır,” dedi. “*Dünyayı* tahliye etmesini istiyor. İmparator'a, Tsurani'nin Kelewan'dan ayrılması gerektiğini söylüyor.”

TUTSAKLAR

Kaspar yerde acıyla kıvrılmıştı.

İlerlemeyi reddederse ona yeniden vurmaya hazır bir elf başında duruyordu. Servan ayağa kalkmasına yardımcı olmak için eğildiğinde, Kaspar'ın gözleri bu elfi yakın zamanda unutmaya hiç de niyeti olmadığını gösteriyordu. Uzun yürüyüş sırasındaki bu ilk molayı uzatmaya çalışmış ve çabasının ödülü böğrüne değnek yemek olmuştu.

Onlarla ilk konuşan elf, Kaspar'a yaklaştı. "Harcayacak zamanımız yok. Siz insanlar çok yavaşsınız. Acele etmek zorundayız, daha Baranor'a dik bir tırmanış bekliyor bizi."

"Baranor mu?" diye sordu Kaspar.

"Yuvamız," dedi elf. "Günbatımından önce orada olmalıyız, bu yüzden de oyalanamazsm."

Hasar görmüş böğrünü inceleyen Kaspar, ona vuran askere karanlık bir bakış daha attı ve, "Arkadaşınız bunu gayet belli etti," dedi.

Elf de mavi gözlerini eski dükten ayırmayarak karşılık verdi.

Kaspar'a bakmaksızın, "Sinda su kıyısında hepinizin öldürülmüş olması gerektiğini düşünüyor," dedi elflerin lideri. "Öylesi daha basit olurmuş."

"Rahatınızı bozduğumuz için özür dileriz," dedi Jommy, yaralı askerlerden birine ayağa kalkabilmesi için yardım ederken.

“Rahatımızı bozduğunuz falan yok,” dedi lider. “Gerekirse sizi hâlâ öldürebiliriz. Ama sorgulanmak için Baranor’a götürülmenize dair talimatlarım var.”

“Kimin talimatları?” diye sordu Kaspar, böğüründe değneğin çarptığı yere pansuman yapmaya devam ederken.

“Liderimizin.”

Kaspar hiçbir şey söylemedi, ama Jommy General’in yüz ifadesinden bir kaçış yolu düşündüğünü anlayabiliyordu. Kendisi ise, iki misli sayıda adama sahip olsalar da bunun imkânsız olduğu kanısındaydı. Jommy tahta değnekleri olan altı-yedi kadar eliln büyücü ya da efsuncu olduğu sonucuna varmıştı, ya da elf büyü kullanıcılarına her ne diyorlarsa ondan.

Arkasına baktığında çevresine göz atan Jim Dasher’ı gördü. Hırsızın ne düşündüğünü bilmek için Jommy’nin zihin okumasına gerek yoktu: Saklanma yerlerini ve kaçma noktalarını not ediyordu. Jommy kaçma mefhumunu pek aklına getirmiyordu - fakat kendi ormanlarında elflerden sıvışabilecek biri varsa o da Jim’di; Jommy nasıl bir anda belirip kumsalda o büyücüyü öldürdüğünü hâlâ merak ediyordu.

Yine de, sahile ulaşırsa bile Kaspar’m güçlerine takviye yapmak için bir filika yollanması bir hafta daha sürerdi ve saklı koya, kuzeyde Kaspar’m gemisinin demirlendiği yere yol almak yayan halde bir haftadan fazla vakit alırdı. Kaspar’m gemilerinin demirli olduğu yere yüzmek de, hırçın sular ve kayalar arasında, tabii köpek balıkları ve diğer yırtıcıların da eşliğinde, neredeyse olanaksızdı. Jommy girişimci hırsızın böyle delice bir plan üzerine kafa yorup yormadığını merak etti. Üstelik oraya takviye teknesi kampı boş bulduktan sonra varırsa, demirleme alanında gemilerin uzaklaştığını izlemek zorunda kalabilirdi, çünkü emirler aynen öyleydi: Eğer Kaspar’m güçlerine bir şey olursa, hemen uzaklaşın.

Tutsaklar yamaca doğru yavaş yavaş çıktılar - sağlam olanlar yaralılara yardım ediyordu. Gölgeler uzarken, elfler giderek artan bir aciliyet hissinin ipuçlarını sergilemeye başladı. Kaspar’a, “General, elfler size de biraz huzursuz görünüyor mu?” diye fısıldadı Jommy.

Kaspar başını salladı. “Yarım saatten fazladır öyle. Daha ne kadar yolculuk etmemiz gerektiğini bilmiyorum, ama oraya gece çökmeden önce ulaşmak istedikleri kesin.”

Jommy’nin tahmini çok geçmeden doğrulandı. Elfler tutsakların hızlanmasında ısrarcıydı ve zor durumdaki yaralılara aldırıcıları yoktu. Güneş batıdaki dağların ardında batarken, devam edemeyenleri sağlam çiftler taşımak zorunda kaldı.

Kaspar, “Sorun ne?!” diye haykırdı, fakat elfler tutsakları önceden olduğu kadar yakından gözlemektense ormana dikkat kesildikleri için duymazdan gelindi.

Birdenbire lider kendi dillerinde bir uyarı haykırdı. Bir çeşit saldırıyı karşılamak üzere yayılırlarken Kaspar bu elf savaşçı ve büyücülerin iyi talim görmüş olduğunu görebiliyordu. Adamlarına, “Çökün!” diye bağırды ve kendini yere attı.

Sarsıcı bir gürültü havayı sardı ve muazzam ağaç gövdelerinin arasındaki gölgeler, karanlık somutlaşıp hareket edebilecek hale gelmişçesine kıpırdadı.

Elflerin lideri, “Boşluk okçuları!” dedi Kaspar’a. “Size dokunmalarına izin vermeyin.”

“O zaman silahlarımızı verin de kendimizi savunabilelim!

Elf talebe aldırmadı, gözleri asker sırasına kilitlenmişti. Derken ileriden yükselen bir haykırış Kaspar’ı saldırının başlamak üzere olduğuna dair uyardı.

Bir kâbusun ortasındalarmış gibi, karanlık parıltılar -gözlerle meydan okuyan belirsiz şekiller- havada hızla uçtu. Kaspar kartal gözülü olmaktan gurur duyardı, ama şu anda neye bakmak-

ta olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Kamamsı, bir kuştan çok vatoz veya kedibalığı gibi hareket eden figürler havada bir kırlangıçtan bile hızla süzülüp, inanılmaz yön değişimleriyle bir oraya bir buraya fırlıyorlardı. Öyle yassılardı ki aniden döndüklerinde bir anlığına gözden kaybolup imkânsız birer hedef teşkil ediyorlardı. Kaspar bu yaratıkları kılıçla deşmenin zor, okla ise daha da zor olacağını biliyordu.

Elf savaşçılar kılıçlarını hazır tutmaktaydı, ama Kaspar uçan yaratıkların çelik kılıçlarla temasının tamamen tesadüf eseri olacağını farkındaydı. Kaspar'ı umutlandıran tek şey, yaratıkların narin, hatta dayanıksız görünmeleriydi; bir kılıç darbesinden sağ çıkabileceklerini hayal edemiyordu. Esas sorun, o darbeleri nasıl isabet ettirebilecekleriydi.

Yine de kılıçların çıkması mahlukların tereddüt etmelerine sebep olmuş gibiydi. Dasher'ın yakın bir mesafeden haykırdığını duydu Kaspar. "Bu şeyler çelikten hiç hazzetmiyor. Kemer kopçaları!"

Askerler çabucak kemerlerini çözdüler ve kaçık bez bebekler gibi yerde yuvarlanarak yegane silahlarını serbest bırakmaya ve bir yandan alçak konumda kalmaya çalıştılar. Bazıları savrulmaya hazır kemerleriyle diz çöker ya da çömelirken, diğerleri kemerlerini yumruklarına, kopçası üstte, bir el silahı misali sardılar.

Saldırgan uçucular bundan etkilenmekten ziyade yön değiştirdiler, ama Kaspar yalnızca avlarını sınamakta olduklarını anlayacak kadar deneyimli bir avcıydı. "Eğilin!" diye bağırdı. "Geliyorlar... şimdi!"

Uçan yaratıklar ona itaat eder gibi yön değiştirip doğrudan yoldakilerin üzerlerine uçtular. Belli ki bu yaratıklarla başa çıkmakta tecrübeli elfler hazırды, insanlar ise talimli dövüşçülerdi, Meclis tarafından diğer kabiliyetlerinin yanı sıra kararlılıkları dolayısıyla seçilmişlerdi.

Kaspar iki tarafına da baktı: Jommy sağında, Servan ise hemen sol arkasında duran Jim'le beraber solundaydı, her adamın artık en azından bir yanı korunuyordu; derken siyah dehşetin doğrudan üzerine uçtuğunu gördü.

Son anda Kaspar, yaratıkların altın benekli parlak mavi mücevherlere benzeyen minik gözleri olduğunu görebildi. Hançer misali bir ağız bir saniyelğine açılıp lal kızılı küçük ama keskin dişleri gözler önüne serdi.

Kaspar yapabildiği kadar sertçe saldırdı, kemer kopçası Boşluk okçusunu 'çenesinin' altından vurdu. Kılıcıyla bir meşeye vurmuş gibi, temasın şokunun el ve kollarına yayıldığını hissetti. Yaratık geriye doğru uçtu, tökezledi, uçma kabiliyetini yitirdi. Yere düştü ve metalik, kurşuni mavi bir ışıltıyla gözden kayboldu, geride yalnızca yağ benzeri siyah bir duman bıraktı.

Jommy de saldırdı ve biraz isabetsiz olan darbesi yaratığın sağma yönelmesine yol açtı. Servan başım eğdi ve Jim Dasher üzerinde kemer tokası olan sarılı bileğiyle saldırdı. Şok doğrudan koluna yayılırken acıyla inledi.

Üç seferinde de sonuç aynıydı: Yaratıklar acıdan korkunç birer çığlık atarak kaçtılar.

Kaspar yeniden çevreye göz attı ve adamlarının çoğunun yaralanmamış olduğunu gördü. İki istisna yerde acıyla kıvranmaktaydı. Birinin sol bacağına yaratıklardan biri yapışmıştı ve ona değdiği yerlerden kötücül mavi duman demetleri havaya yükselmekteydi. Diğeri göğsünden darbe almıştı. Sırtını öylesine eğmişti ki, Kaspar omurgasını kıracağını düşündü.

Bir elf ilk adamın bacağına yararken kılıcın keskin ucu yaratığın sırtım deldi. Ufak, mavi bir alev püskürdü ve Kaspar elflerin kılıçlarının çelikten değil daha evvel hiç görmediği bir şeyden yapıldığını ilk kez fark etti. Yaratık kıvranmakta olan adamı saldı. İkinci adam o kadar şanslı değildi: Gelip önünde duran elf kılı-

emin keskin ucunu yapışmış olan Boşluk okçusuna, dolayısıyla tutsağa sapladı. İkisi de hemen öldü.

Başka bir uçucu daha başını sarmaya yeltenirken Kaspar başını eğdi ve yaratık kafa derisini sıyrıp geçerken bir şey derisinden ısıyı emer gibi acı dolu, buz gibi bir sızı hissetti. *Buz yanığı*, diye düşündü, çocukken babasıyla dağlarda avlanmanın ve babası elinden çekerken derinin bir katmanını sıyracak kadar soğuyan bir hançere dokunmanın hissini hatırlayarak.

Aniden elf efsuncular karşılık verirken muazzam, kuşatıcı bir enerji etrafı sardı. Boşluk okçuları dönüp kaçarken elflerin lideri bağırdı. “Koşun! Efendilerini alıp dönecekler!”

Yoldaki ölüyü görmezden gelen Kaspar, “Yaralıları kaldırıp taşıyın!” diye bağırdı. Bacağından yaralanan adamı kaldırıncaya neredeyse dokunulmayacak kadar buz kesmiş olduğunu gördü ve avladığı bir geyiği taşır gibi omuzlarının üzerinde taşımaya koyuldu. Adam bitkin bitkin inledi, ama Kaspar eğer başarabilirse kimseyi geride bırakmamakta kararlıydı. Deliliğinin zirvesinde, şeytani büyücü Leso Varen’in etkisi altındayken dahi, adamlarının şahsi sadakatini temin eden belli başlı ilkelerden şaşmazdı Kaspar ve bunlardan biri esastı: Savaş meydanında her asker onun kardeşiydi — yaşayan hiç kimse bilinçli olarak geride bırakılmazdı. Kaspar bir zamanlar canı piç kurusunun teki olduğunu kabul ediyordu, ama sadık bir caniydi.

Kaspar gözlerini önündeki yolda tuttu ve yirmi metre kadar koştuktan sonra ileride, ağaçların arasındaki bir boşlukta tahtadan bir çit gördü. Tek bir bakış bunun, zeminin altı metre kadar üzerine yükselen siperlerle hayli sağlam bir istihkam olduğunu anlamasına yetti. İçindeki asker tepenin üzerinde, şiddetli bir ok yağmuru altında surun temeline çıkarken böyle bir konum almanın zorluğunu hesap etti... disiplinli askerler tarafından desteklenen yetenekli bir mühendis bölüğünün başa çıkamayacağı

bir şey değildi, ama istihkamda göze görünenden daha fazlası olduğundan şüpheleniyordu. Öyleyken bile, içinde lağımcılarla beraber bir çift kaplumbağa bir saat içinde temeli iki-üç kazık boyunda kazabilirdi. Koşarken yola göz attı ve makul boyutta bir koçbaşıyla onu destekleyen okçuların kapıyı muhtemelen bunun yarısı kadar bir vakitte kırabileceğini düşündü. Elbette büyük kullanılmıyorsa. ...

Bu tepenin zirvesinde, doksan-yüz metre kadar gerideki bir uçurumun karşısındaki kuytuda Kaspar'ın daha evvel hiç görmediği bir biçimde düzenlenmiş, hepsi de heybetli bir ahşap duvarla çevrili bir dizi ahşap yapı vardı.

Yaklaşırlarken Kaspar boş bir katliam alanı yaratmak için nasıl yüzlerce ağacın temizlenmiş olması gerektiğini fark etti. Topraktan bir tahkimli mevzi çitin önüne dikilmişti. Yol şimdi, kapının önündeki saldırganları daha kapalı bir alana akıtacak ya da en sonunda yukarıdan ölümcül ok yağmuru tehlikesi altında duvarın dibinde dikilecekleri biçimde o veya bu tarafa dökülecek şekilde her iki tarafa doğru uzanıyordu.

Kaspar sağ tarafında, yıllarca devam eden savaşın toprağı nasıl çıplak bıraktığını görebiliyordu. Yaralı askerini güvenliğe ulaştırmak için didinirken, *tuhaf bir şey var*, diye düşündü, ama ne olduğunu tanımlayamıyordu. Bu savaş meydanında farklı bir şey vardı, görülmekten ziyade sezilen bir şey.

Kaçan adamların arkasından bir uluma yükseldi ve Kaspar onları neyin takip ettiğini görmek için arkasına döndü.

Boşluk okçuları arkalarından hızla geliyordu, ama yakın ta-kipteki varlıklar derin bir cehennem çukurundan fırlamış şeytanlar diye tanımlanabilirdi ancak. Kömür rengi paçavralara sarınmış mürekkep siyahı varlıklar, hummalı bir hezeyanın delice eserleri gibi görünen yaratıkların üzerinde oturuyordu.

Hayvanlar uzamış kurtlar gibi görünüyor, ama neredeyse kedi

gibi hareket ediyorlardı. Uçan varlıklar gibi gölgeden ve karanlıktan meydana gelmiş şeylerdi, ama bu yaratıkların soluk, süt beyazı gözleri vardı.

Biniciler kabaca insan şeklindeydiler, ama suretleri yanlarda dalgalanıyor, arkalarında akşam karanlığında neredeyse hemen kaybolan gri demetler bırakan bir sis veya duman süzülüyordu. Uludular ve Kaspar ellerinde en koyu kırmızı tonda hiddetli enerjilerle parıldaayan ve kıvılcımlanan palalar olduğunu gördü.

Kaspar'a yaklaşırken, "Ban-ath beni korusun!" dedijim Dasher.

"Koşun!" diye bağırdı Kaspar, adamların bazıları sessiz bir dehşetle durdukları için.

Adamlar düzensiz bir şekilde dizildiler; elfler şimdi onlara esir muamelesi yapmıyor, herkes surların güvenliğine ulaşmaya çalışıyordu. Kaspar geri çekilmeyi destekleyecek okçular görmeyi bekliyordu, ama bunun yerine siperlerin üzerinde birkaç suratla karşılandı ve hiçbirinde ok yok gibi görünüyordu.

Gölgeler Meclisi'nin kıymetli bir mütefiki olmadan önce onu tehlikeli bir düşman kılan azmi tekrar bulan Kaspar, taşıdığı adamın yüküyle kaleye doğru zorlukla ilerledi. "Okçularınız nerede?" diye haykırdı.

Elflerin lideri dönüp, "Oklar efendilerine karşı hiçbir işe yaramaz," dedi. "Kapılara ulaşmamız gerek!" Kaspar ve diğer tutsakların kargaşa onlara yetişmeden önce güvenliğe erişip erişemeyeceklerini görünüşe göre umursamadan dönüp kaçtı.

Barınakları yalnızca yüz metre kadar ileride olduğu için Kaspar yetişmeye gayret etti, ilk elfler şimdiden oraya ulaşmıştı ve Kaspar sadece kendi adamlarının geride kaldığını görünce dehşete kapıldı. "Kahretsin! Bize yardım edin!" diye bağırdı.

"Kimse size yardım edemez!" diye haykırarak karşılık verdi lider. "Kapılara ulaşmalısınız yoksa yok olup gideceksiniz!"

“Kurtların çığnediği bir kısrak gibi burada gafil avlanırsam kahrolayım!” Kaspar dönüp askerlerinden birine, “Alın şu adamı!” diye kükredi. Aşçısına temizlenmiş bir geyik fırlatır gibi, adamı askerın omuzlarına attı. Asker bu ani yükten dolayı az kal-sın çöküyordu, ama kendini yukarı itti ve yapabildiği kadar hızla ilerlemeye koyuldu.

Kaspar en yakındaki binicinin sadece birkaç dakika sonra üzerinde olacağını gördü. Kemerini yine bir silah gibi hazırlarken, birkaç sene önce elindeki tek silah olan tutsak zinciriyle Novindus tepelerinde göçebeler ona doğru at sürerken tıpkı bunun gibi beklediğini acı bir ironiyle anımsadı.

Sağından bir ses geldi. “Bir fikrim var.”

Jim Dasher, ellerinde iki kaya, yanma gelmişti. Kaspar başını salladı ve taşlardan birini aldı.

Jim binici neredeyse üzerlerine gelene dek bekledi, sonra kolunu kaldırdı ve kayayı fırlattı.

Kaya havada süzüldü ve binicinin yüzüne çarptı. Dumanı deler gibi içinden geçti ama binici ürktü ve şaşkın bir çığlıkla tırmanışa geçti.

“Kurt!” diye bağırdı Dasher. Eline başka bir kaya alıp atarken Kaspar da kayasını olanca kuvvetiyle yaratığın tam ağzına fırlatmaktaydı. Kurda benzeyen binek hayvanı soğuk, derin bir sesle hırladı ve üzerinden seken kaya, sendelemesine sebep oldu.

Dasher bir kayayı yaratığın ayağına fırlatarak sendelemesine ve yere yapışmasına yol açtı. Binici Kaspar’ın kayasına bağışık olabilirdi, ama binek hayvanı sendeleyince herhangi bir ölümlü biniciyle aynı kurallara bağlıydı görünüşe göre, çünkü yaratığın kemer koltuğundan uçmuştu.

Kaspar, “Koşun!” diye haykırdı.

Önüdekilere sadece birkaç saniye kazandırmıştı, ama bu saniyeler adeta ölüm kalım meselesiydi. Dasher’ın son bir kayayı

kaptığı gibi dönüp fırlattığını, sonra da koşmaya başladığını gördü. Genç hırsızın daha hızlı olduğunu gördüğü ve kapıya ulaşmayı başaramayan tek kişi olmak istemediği için eski Olasko Dükü uzun adımlar atarak genç adamla beraber eşiğe ulaşabilecek gücü derinlerinde buldu.

İstihkâmın avlusuna atladılar ve takipçilerinden öfkeli bir uluma işittiler, ama kapı hâlâ açık olmasına rağmen şeytani yaratıklar peşlerinden gelmedi. Elf büyücüler yukarıdaki mazgallı siperlere doğru rampayı çıktılar ve yerlerini aldıkları zaman hep beraber kazıklarını yukarı kaldırdılar.

Kumsalda elemental yaratığı yok ettiklerindeki gibi bir patırtı sesi havayı sardı ve duvarlardan beyaz bir ışık dalgası titreşti. Yoldaki yaratıklar anında geri çekildiler ve öfkeli haykırış ve çığlıkları akşam rüzgarında belirsiz yankılardan ibaret kaldı.

Kaspar'ın adamları yerde oturuyordu, çoğu bitkinlik sınırındaydı. Aralarından bazıları, geri çekilmenin zorluklarına maruz kalan yaralılar, bilinçlerini yitirmişti. Kaspar kendini ayakta kalmaya zorladı, fakat kanlı canlı Jim Dasher bile oturma ihtiyacına boyun eğmişti. Jommy ve Servan sabırsız gözlerle Kaspar'a bakıyor, generalin şimdi ne yapmaları gerektiğini söylemesini bekliyorlardı.

Elflerin lideri onlara yaklaşırken, “Eh, işte buradayız ve tutsağınız,” dedi Kaspar. “Ne olacak bize?”

“Liderimizin huzuruna çıkacaksınız.”

“Ne zaman?”

“Şimdi,” dedi, Kaspar'a takip etmesini işaret ederek. “Diğerleri burada bekleyecek.”

Kaspar elfin peşine düşerken, “Sana ne diye seslenmem lazım?” diye sordu.

Elf omzundan arkaya bir bakış attı. “Bir önemi var mı?”

“Yaşadığım ve sana hitap etmem gerektiği sürece var.”

Elf hafif bir tebessüm etti. “Bana Hengail derler.”

“Surda neden geri çekilirken bizi kollayacak okçular yoktu?”

Hengail kısa bir tereddüdün ardından, “Tüm okçularımız bizimle,” dedi. “Kampta sadece çocuklar ve kadınlar kalmıştı.”

Topluluğa egemen olan büyük binaya doğru bir patikayı çıkarırken Kaspar çevresini bir çırpıda inceledi. Binalar göz alıcıydı. Beklediğinin aksine, kemerli çatıları düz keresteler değil kıvrımlı ahşap kirişler destekliyordu. Binanın ahşap yüzeyleri öylesine parlatılmış ve cilalanmıştı ki ayna gibi akşam yıldızının ışık huzmelerini yansıtıyordu hepsi. Bu ışıltılı akislerin altında, Kaspar ahşabın pek çok derin renk tonuna bürünecek kadar eskitilmiş olduğunu gördü - çoğunlukla koyu kırmızı ve kahverengi, ama bunun yanı sıra beklenmedik gri gölgeler, hatta orada burada mavinin izleri. Bu devasa düzlükte bir düzineden fazla bina vardı, ama çoğu boş görünüyordu. Girişlerin tümü açıktı. Binaların en büyüğüne adım atarken, başının yukarısındaki kemere bir göz attı.

Görünüşe bakılırsa tutkuyla ilgilenilen döşemeler de parlatılmış ahşaptandı. Duvarlar tıpkı dışarıdaki gibiydi: Muazzam bir sadeliğe sahip, ama aynı zamanda zarif. Bina büyük bir haça yerleştirilmiş gibiydi, merkezi de devasa bir taş şömine oluşturuyordu. Tepede, dumanın dışarı süzülmesini sağlayan büyük bir oyuk vardı ve bunun üzerinde, köşelerinden büyük kirişlerle desteklenen koruyucu çatı, oluşu şiddetli sağanaklar dışında her şeyden koruyordu.

Şöminenin önünde üç elf oturuyordu, aralarından biri belli ki çok yaşlıydı, çünkü diğerlerinin daimi görünen gençliklerinin aksine uzun yılların hasarlarını taşıyordu: yüzünde derin kırışıklar, kar beyazı saçlar ve kambur bir duruş. Buna rağmen gözleri parıldamakta, Kaspar'ı şüpheyle süzmekteydi.

Usulca doğruldu. “Quor topraklarına gelen sizler, kimsiniz?”

“Şimdilerde Roldem ve Adalar krallarının ve Yüce Kesh İmparatoru'nun hizmetinde olan, eski Olasko Dükü Kaspar.”

İhtiyar elf uzun bir an boyunca sessiz kaldı, derken kıkırdadı. “Bu üç kibirli prens uyum içinde hareket edebiliyorsa meşum bir şeyler ayaklanmış olsa gerek.” Kaspar'ı inceledi. “İnsan diyarlarının üç güçlü hükümdarının neden Quor Zirveleri'ne asker yolladığımı söyle bana, hakikatin ta kendisi olsun, çünkü hayatlarımız söyleyeceğin şeye bağlı.”

Kaspar odaya göz gezdirdi. Yaşlıca iki elf oturmuş dikkatle izlemekte ve Hengail adlı elf sağ taraflarında sessiz sessiz beklemekteydi. Kapıda iki muhafız daha vardı, ama bunun haricinde büyük bir haç şeklindeki salon boştu. “İsminiz nedir?”

“Bana Castdanur derler. Sizin dilinizde ‘karanlığa karşı koruyup kollayan’ demek. Bir zamanlar genç ismim de vardı, ama üzerinden çok zaman geçti, korkarım hatırlamıyorum.”

Bir an bekledikten sonra, “Belki size biraz yardımımız doku-nabilir,” diye karşılık verdi Kaspar. “Size destek olacak kişileri öldürmeniz yazık olur.” İhtiyar elfin gözlerinin içine baktı. “Görünüşe bakılırsa desteğe ihtiyacımız var.”

Castdanur gülümsedi. “Desteğe ihtiyacımız olduğunu nereden çıkarıyorsun?”

“Buranın bir zamanlar yüzlerce yuva olduğunu görmemek için kör ya da aptal olmak gerek,” dedi Kaspar. “Kala kala bir avuç kişi kalmış. Yardıma ihtiyacımız var. Halkınız ölüyor.”

KATLIAM

Magnus duvarın ardına daldı.

Üç insan ve üç Aşağılık, bariyerden ziyade bir sınır teşkil eden alçak bir duvarın arkasına çökmüştü. Ölüm Şövalyeleri'nden biri varninin -büyük bir kertenkele ve at melezi- döndürdü ve saklanma yerlerine doğru ilerledi. Pug da kendini duvarın ardına atıp Magnus'un hemen yanında konumlandı.

Fark edilme riskini göze alarak yaklaşan binicilerin arkasına dek temiz bir görüş açısı yakalayabileceği kadar kalktı ve kendi âlemindeki gibi burada, Omadrabar'da da işe yarayacağını umarak bir büyü yaptı. Büyüsünü adapte etmeyi öğrenmek için o kadar çok vakit harcamıştı ki, bu yabancı koşullarda neredeyse evde olduğu kadar alışkanlık olmuştu. Çoğu zaman doğru değerlendirmeyi yapabilse de ara sıra beklenmedik sonuçlar patlak veriyordu.

Bu sefer her şey beklendiği gibi gelişti ve binicilerin arkasında kopan ani bir gürültü etrafa bakınmalarına sebep oldu. Biraz ötede gayet detaylı bir illüzyon belirmişti: Pug ve yol arkadaşlarının saklandığı konumun tam ters yönünde kaçışan kadınlar ve çocuklar. Ölüm Şövalyeleri buna Dasati usulüne göre tepki vererek savaş tezahüratları eşliğinde peşlerinden koştular.

Ölüm Şövalyeleri onlardan yeterince uzaklaşana kadar herkesin beklemesini işaret etti Pug. Silahlı adamlardan -ya da bu

durumda silahlı Dasatilerden- oluşan küçük çetelerle çoğu yüzleşmesinde kendi güvenliğinden pek az endişe ederdi. Şu an serabı kovalamakta olan yaklaşık bir düzine biniciden de kolaylıkla kurtulabilirdi. Ama kendi ırkının her üyesini öldürmeye meyilli olanlar dahil, boş yere Dasati canı almak istemiyordu - kontrol edemeyecekleri karanlık güçler tarafından diz çöktürülmüş bir halktı bu. Üstelik bu gecenin yalnızca gelişigüzel bir katliam gösterisi değil, gezegen boyu bir seremoni, muazzam bir kan ve ölüm ayini olduğunu, her ölümün Karanlık Majesteleri'nin gücüne güç kattığını biliyordu. Pug, Karanlık Tanrıyı yarım düzine hayattan bile mahrum bırakabiliyorsa, bırakacaktı.

Pug bu ilahı, ulu kötülük tanrısını düşündü. Yıllar boyunca Midkemia tanrılarının tabiatları üzerine yaptığı çalışmalardan, eğer İsimsiz Olan hükümdarlığını elde ederse bunun kendi dünyasının sonu demek olacağını biliyordu. Gel gör ki bu ihtimal, Karanlık Majesteleri'ni Pug'ın ana âleminden uzak tutmaya kıyasla ikincil bir endişe teşkil ediyordu. Dasati Karanlık Tanrısı'nın yok edilmesine bir katkı sağlayabilirse, Midkemia ve Kelewan'daki tüm insanların yanı sıra Dasatileri de kurtarmış olacaktı.

Pug sadece birkaç dakika kazandıklarını, Ölüm Şövalyelerinin bu oyunu çabucak fark edip geri döneceğini biliyordu. Mümkünse onlarla karşılaşmaktan, dahası gerçek kimliklerinin keşfedilmesine sebep olacak her riskten kaçınmayı çaresizce istiyordu. Eğer Ölüm Şövalyelerini yok edecek bir büyü yaparsa, çevrede gizlenmiş Aşağılıklar da dahil, hiç kimsenin varlıklarını ifşa etmemesini sağlaması gerekecekti. O, Macros, Magnus ve Nakor bir araya gelince kayda değer bir Ölüm Şövalyesi ordusuna karşı koyabilir, gerekirse binlercesini öldürebilirlerdi, ama her biri iki-üç Ölüm Rahibi veya Vaiz'e denk olsa da, onları yok etmeye kararlı ve kendi hayatları hakkında endişelenmeyen yirmi veya daha fazlasından gelecek bir saldırıyla onlar bile başa çıkamazdı.

Tsuraniler arasında geçirdiği yıllar, amaçları uğruna ölmeye hazır düşmanların arz ettiği tehlike hakkında bilmek isteyebileceği her şeyi öğretmişti Pug'a.

Nakor yolun açık olduğunu işaret ettiğinde kaçaklar anayolun kenarındaki bir patika boyunca koştu. Hâlâ büyük şehrin sınırları dahilinde, ama kilometrelerce uzunluktaki o *rayon* denen yerleşimlerden -şehir içinde tamamen tarıma adanmış, kendi kendini yöneten idari bölgelerden- birindelerdi. Macros, kıymetli zamanı Dasati sivil idaresinin inceliklerini açıklamak için harcamamış, ama Pug'a normal şartlarda *ray onlar* şehrin geri kalanından daha az tehlikeli muhitler olsa da şu anki şartların hiç de normal olmadığı izlenimini vermişti.

Rayonun dış çevresi bizzat şehrin kendisi tarafından kuşatıldığı için bilindik vahşi hayvanların çoğu yıllar önce avlanmıştı, fakat bu başka tehlikeler olmadığı anlamına gelmiyordu. Gece avcıları bu yörede yaygın olmasa da duyulmamış değildi ve sıklıkla daha büyük arazi yırtıcıları içeri girmenin bir yolunu buluyordu. Dahası, bu gece yanlarında olmayan her Dasati, düşmanlarıydı. Normalde saldırgan davranışlar sergilemeye yeltenmeyecek Aşagılıklar çete halinde sapa yolları arşınıyor, vahşete yönelik Dasati iştahını tatmin etmek için bu ender fırsattan istifade ediyorlardı. Normalde onun kapisine göre yaşayıp ölenler, topluluğundaki kardeşlerinden ayrı düşen ahmak bir Ölüm Şövalyesi'nin icabına bakabilirdi. Büyük hanelerin lordları bile yanlarındakileri en sağlam ve güvenilir uşaklarıyla sınırlandırmak zorunda kalmışlardı.

Çünkü Büyük Ayıklama sırasında Karanlık Tanrı'nın talebi, zayıf olanın düşmesiydi. Hayatta kalmayı başaramayan her Dasati bu tanıma göre zayıftı ve kan ve ateşle Karanlık Majesteleri'ne sunulmalıydı.

Sadece bir el arabasının sığabileceği genişlikte bir patikada koşarlarken Pug takip edilip edilmediklerini anlamak için düzen-

li olarak arkasına bakıyordu. *Sellabok* denen uzun bir tahıl ekini ile neredeyse bir buçuk kilometre boyunca gözlerden gizlenerek dar patikadan süratle inerlerken yukarıda sema aydınlanmaya başlamıştı. Pug durmalarını istedi. “Bekleyin.”

Diğerleri döndü ve Pug, “Dinleyin,” dedi usulca.

Şafak öncesi hava durgundu ve yalnızca gece yaratıklarının uzaktan gelen sesleri sükuneti delebiliyordu. Derken arkalarındaki uzak bir haykırış daha evvel karşılaştıkları Ölüm Şövalyeleri’nin konumunu onlara bildirdi. Pug, “Ne kadar uzaktalar?” diye sordu Macros’a.

“Bir şeyler bizi oyalamazsa iki saat içinde Camlad diye bilinen bölgenin dışına ulaşacağız, bu esnada şehrin çevresini dış sahası boyunca mı dolaşacağımıza, ki bu yolculuğumuza birkaç saat ekleyecektir, yoksa doğrudan bölgenin kalbinden mi geçeceğimize karar vermeliyiz. İkincisi tercih sebebi, ama tehlike çok daha büyük.”

“Neden?” diye sordu Nakor.

“Kan dökümünün ilk sağanağı Büyük Ayıklama’nın ilan edildiği ilk birkaç saatte gerçekleşir,” dedi Macros. Nefesi normalden daha sık kesiliyordu ve Pug, muhtemelen geçen gece sergilediği çabalar dolayısıyla, hastalığının kendini belli etmeye başladığını fark etmişti. “Dasatilerin ifadesiyle açıklamak gerekirse, aptallar, zayıflar, cüretkarlar ve ahmaklar birkaç saat içinde kayıplara karışacak. Pusular kurulacak, çatışmalar yaşanacak. Sonra, muhtemelen bir veya iki saatlik bir sükunetin akabinde, daha acımasız ve cesur olanlar birbiriyle çarpışmaya başlayacak. Kurtulduğumuz o Ölüm Şövalyesi çetesi kanlar içindeydi, çünkü büyük olasılıkla benzer bir başka çeteyle karşılaşmış galip gelmişlerdi.

“Geride kalanlar, avlarını arayan tehlikeli, sert katiller. Kan arzusu şu an en üst noktasında ve sabah boyunca da böyle devam edecek. Günün sonlarına doğru,” diye ekledi usulca, “en eh kanlı

katiller bile günbatımının yaklaştığını sezip geriye yalnızca kendileri gibi olanların, bir başka tabirle öldürme ve bir o kadar da gizlenme konusunda ehil olanların kaldığını fark edince, ortalık bir nebze sakinleşecek.

“Bu noktada, herkes bir yerlere sığınıp güneşin batmasını bekleyecek - şehrin herhangi bir bölümünde hareket halindeki herkes pusu için kolay bir hedef teşkil edecek. Dolayısıyla, yapmamız gereken ilk şey öğleden önce Camlad’ı geçip sonraki *Tüyo-na* ulaşmak. Bir kere şehirden çıktık mı, Delmat-Ama Korusu’na yalnızca birkaç saat mesafede olacağız. Koru ve çevresindeki bölgenin büyük kısmı Beyaz’ın idaresinde; orada güvende olabilir ve bu son kasaplığın neyin alameti olduğunu öğrenmeyi bekleyebiliriz.”

“Sence neyin alameti?” diye sordu Magnus.

Macros soruyu kafasında evirip çevirerek bir süre sessiz kaldı. “Bir başlangıcın,” dedi sonunda. “Karanlık Majesteleri açgözlü bir tanrı. Kan arzuluyor, ama böylesine bir açlık duyması genellikle muazzam bir değişimin habercisidir.” Bir zamanlar insan olan Dasati iç geçirdi. “Daha yüksek bir âlemi istila etmenin bir tanrı için bile kolay bir şey olabileceğini tasavvur edemiyorum. Kendisi de ordusunun peşinden gitmeye niyetli olabilir.” Bakışları, çevresindekilerin yüzlerinde dolaştı. “Gelin, Delmat-Ama Korusu’na vardığımızda bunları daha detaylı tartışabiliriz.”

Doğu seması yaklaşan şafakla aydınlanırken, üç uşakla beraber dönüp yeniden patikada ilerlemeye koyuldular.

Durdukları konuma göre karşı tarafta, zahiren sonu olmayan on-on iki kat yüksekliğinde yapılarla çevrelenen geniş bir bulvara ulaştıklarında *rayonun* açık arazileri sona erdi. “Orada,” dedi Macros. “Karşıda sağ tarafta uşakların tüneli var.” Çevresine bakındı. “Sessizliğin sizi yanıltmasına izin vermeyin. Her pen-

cerenin ardında gözler ve her elde gizlenmiş bıçaklar var. Şu an en azından iki düzine Aşağılık ne kadar tehlikeli olduğumuzu -cesur ve güçlü müyüz, yoksa ahmak ve zayıf mı- ve bir pusuda şanslarının ne olabileceğini düşünüyor. Dikkatli ilerlemeliyiz. Camlad'ı geçince Delmat-Ama Korusu'na ulaşacağız.”

“Bölgenin dışına çıkmak için çevresini dolaşmamızı önermemiş miydin?” diye sordu Nakor.

Macros yürümeye başladı. “Çok vakit kaybettik.” Gece yarısından bu yana üç kere gizlenmişler, birinde Dasatilerle yüzleşmemek için bir saati aşkın süre beklemişlerdi.

“Bugün büyük ölçüde büyü kullanılıyor mu?” diye sordu Magnus.

Macros tereddüde kapılmıştı. “Ne kastettiğinden emin değilim.”

“Şu âna dek tespit edilmemek için güçlerimizi gizledik.”

“Evet,” diye kabul etti Macros. “Yolumuza çıkan herkesi yok edebiliriz, ama bu dünyada yalnızca Ölüm Rahipleri -en azından Karanlık Majesteleri'nin uygun gördükleri- büyü yapıyor ve bilinmeyen büyü kullanıcılarının varlığı muhakkak dikkat çekiyor.”

“Fakat yağmacı çeteler arasındaki Ölüm Rahipleri ve Vaizler de düşünülürse büyüünün bizatihi varlığı pek dikkat çekmeyecektir.”

“Aklında ne var?” diye sordu Pug.

Dasati kılığına rağmen Magnus'un yüz ifadesi ruh halini babasına açık ediyordu. Annesinin aksine Magnus duygularını zaptetme konusunda becerikliydi, hatta bazen babasından bile becerikli, fakat kimi zamanlar öfkesi belli bir aşamaya eriştiğinde babasının aşına olduğu bir ses tonu ve yüz ifadesine bürünüyordu. Magnus kendini engellenmiş hissediyordu.

“Kılıklarımızdan çıkıp eyalete girelim, yolumuza çıkan her şeye korkusuzca meydan okuyalım demiyorum. Bu ahmaklık olur. Fakat sanatlarımızı bu çılgınlığın üzerinden uçmak ve ken-

dimizi gözlerden gizlemek için kullanamaz mıyız?”

Macros güldü. “Oğlan babasından da büyükbabasından da akıllı. Görünmezlikle uçmayı birleştirmek hiç aklımıza gelmemiştir.”

“Çünkü tanıdığımız hiçbir büyücü ikisini aynı anda yapamaz,” diye tamamladı Nakor. Sırıttı ve o bilindik yüz ifadesi, yabancı bir görünüm altında olmasına rağmen, herkesin içini ferahlattı. “Ama bu grupta birden fazla büyücümüz var.”

“Hepimizi uçurabilirim,” dedi Magnus, diğer üç büyücüyü ve uçuş fikrine duydukları dehşet aşık olan üç Aşağılık uşağı işaret ederek.

“Ben de bizi uzakgöründen ve diğer gizemli taramalardan koruyabilirim,” dedi Macros.

“Ben de görülmememizi sağlarım,” dedi Pug.

Bu işi nasıl halledeceklerine dair kısa bir fikir teatisini takiben, önce daha yaşlı iki büyücü büyü sözlerini telaffuz etmeye başladı, sonra da Magnus.

Çok geçmeden herkes görünmez olmuştu, fakat hiçlikten gelen sesler, üç uşağın bu deneyime sessizce katlanamadığını gösteriyordu. Pug, görünmez güçlerce alınıp havaya kaldırılmanın onlar için sinir bozucu bir deneyim olduğunu fark etti.

Magnus onları Macros’un en iyi rota olduğunu belirttiği yere yönlendirdi ve şehrin üzerinde hızlanmaya başladılar. Pug manzaradan olduğu kadar durumun yeniliğinden de dolayı, aşağı bakmayı çok keyifli buldu; kendi kabiliyetlerini kullanmadan en son ne zaman uçtuğunu hatırlamıyordu. Onu hep bitkin kılıp başının ağrımaya sebep olduğu için bu tecrübeden pek hazzetmezdi. Fakat bu sefer bütün işi oğlu yapıyordu ve yolculuğun tadını çıkarmakta özgürdü. Aslında Macros’un görevi en zoruydu: bir uzakgörü büyüsü keşfetmek üzere yoğunlaşmak ve çabucak karşılık vermek. Ama Pug’ın görünmezlik büyüsü harekete geçti-

ği için, kendisinin yapacak işi kalmamıştı.

Aşağıdaki manzara Pug'a Dasatilerin yabancılığını vurguluyordu. Hem Midkemia hem de Kelevvan'da pek çok mekâna evi gözüyle bakmış, hem görünüm hem tabiat bakımından egzotik varlıklar barındıran bir düzine dünya ziyaret etmişti, ama bugüne dek karşılaştığı en tuhaf ırk bu halka kıyasla aile gibi kalıyordu.

Şehir her yönde kilometrelerce uzanmaktaydı. Pug, tüm bu 'şeyleri' inşa etmek için ne kadar iş gücü gerekmiş olabileceğini hayal bile edemiyordu - onlara bina denemezdi, çünkü hepsi birbirine bağlıydı, tek bir parçaya ait gibilerdi. Yüzyıllar boyunca yeni kısımlar eklendiğine emindi, ama lehimsiz, bütünleşmiş, sınırsız görünmelerini sağlayacak biçimde. Tamamen eksik olan şey, en homojen kültürde -neredeyse bütün yapıları beyaza boyanmış, bol çeşit fresk ve şans getireceği düşünülen simgelerle süslenmiş Tsurani'de- bile rastlanan sonsuz çeşitlilikteki tasarımlardı. Ama burada... gözün görebildiği her yerde görkemli taş yapılar, birbirinin neredeyse tamamen aynısı olan kararmış gri kapı eşikleri vardı: taşlar üzerinde kımıldeşan, insan gözüne görünmeyen ince enerjilerden başka hafiflik yoktu. Biraz daha yakından bakınca parıldayan sıcak kırmızıları, titreşen koyu morları ve sedef taşına güneş vurunca oluşan, bir an görünüp sonra kaybolan ışıltılı yansımaları andıran parıltıları görmek mümkündü. Pug, böylesine çirkin bir muhiti süslemiyor olsalar bu küçük dokunuşların çok güzel olacağı kanısındaydı. Bunun haricinde Dasati mimarisi son derece düzenliydi. Her kapı eşiği arasına altı pencere, her dört eşikte bir de binanın merkezine açılan bir tünel yerleştirilmişti. Sokağın üzerinde her katın bir sahanlığı ve balkonlu bir geçidi vardı; tasarım sürekli tekrarlanıyordu. Tekdüzeligi önleyen tek şey, üstlerinde geniş bulvarlar, Dasati seyahat ve ticaretinin büyük kısmının dayandığı yüzlerce metre yükseklikte caddeler olan birbirine bağlı surlardı.

Binalar arasında çarşılar ve bahçeler vardı. Her açık alan, ister bahçe, ister av bölgesi, ister tarım *rayonu* ya da pazar yeri olsun, her yöne doğru kilometrelerce yer kaplıyordu. Ama giderek yükselirken Pug bunların bile konum ve tasarım bakımından tek tip olduğunu gözlemledi.

Yüksek sesle, “Dasatilerde özgünlükten eser yok,” dedi.

“Tamamen değil,” dedi Macros, “fakat bir defa yararlı buldukları bir şeye bağlı kalmaya meyilliler. Şehir merkezi civarında nüfus ne kadar yoğun olursa olsun, bahçeler ve tarım bölgelerinin bu düzeni pazara mal alımları için etkili bir sistem teşkil ediyor.

“Görülebilecek tek farklı çevreler okyanus kıyılarında. Deniz biçimlendirilmeye kara kadar elverişli olmadığı için birtakım tavizler vermeleri gerekmiş. Yine de sahil şehirlerinde bile bu tasarımı kopyalama çabası aşikar. Köprüleri ve büyük sal şebekeleri, hatta sırf bunu yapabilmek için denizin derinliklerine sapladıkları temel kazıkları var.”

“Neden?” diye sordu Nakor. “Çoğu kişi gibi ben de iyi bir tasarımdan hoşlanırım, ama değişen şartlara da uyum sağlamak lazım.”

“Dasatilerde öyle olmuyor,” dedi Magnus. “Tasarım şartlara uymazsa şartları değiştiriyorlar.”

Oğlunun böylesine sakin konuşabilmesi Pug’ı şaşırtmıştı. Herkesi taşıyan kendisi olsa aynı sükuneti sergileyemezdi. Magnus bir büyücüye göre genç sayılabilecek yaşta çok güçlenmişti: şimdiden hem babası hem de annesinin yapmakta zorlanacağı bazı şeylere muktedirdi.

Pug’ın zihni, uzun yıllar önce iblis Jakan’ı alt etmeye yönelik ahmakça girişiminin ardından Lims-Kragma’nın huzurunda ona sunulan korkunç seçeneğe kaydı. Yapılması gerekeni yapacak, insafsız kaderinin ve tanrıların ona verdiği görevleri tamamlamak için hayata dönecekti, ama ölümden aldığı bu müklete karşılık

bir bedel ödemek zorundaydı. Sevdiği herkesin gözleri önünde ölmesine tanık olmak zorundaydı.

Yaşlı olanların ölümü bile zordu. İlk öğretmeni Kulgan'ı, Peder Tully'yi, daha sonra da Prens Arutha ve yakın arkadaşı Laurie'yi kaybedişini hatırladı. Savaşta değişken bir kadere kurban gidenlere kıyasla zamansız ölümler çok daha zordu. Fakat hiçbir şey, çocuklarının vaktinden önce ölümünü beklemeye hazırlanmamıştı onu. Şimdiden iki çocuğunu kaybetmişti: Zümrüt Kraliçe'nin ordusunun istilasından önce Kronдор surlarında ölen William ve kocası Lord James'le aynı mücadelede hayatını yitiren evlatlık kızı Gamina. Yine de ikisi de dolu dolu bir hayat yaşamışlardı, hatta Gamina torunlarını görebilmişti.

Pug pek az tanıdığı uzaktan akrabalarını düşündü kederle. Torunlarının oğulları Jimmy ile Dash de baba olmuşlardı ve Pug kendisinden önce onların da ölüp ölmeyeceğini acı bir an boyunca merak etti.

Daldığı hayallerden çıkmasını sağlayan, “Bu da neyin nesi?” diye soran Nakor oldu.

‘Bu’ ile kastedilene görmek Pug’ın sadece birkaç saniyesini aldı. Uzaklarda, doğmakta olan güneşin karşısında, dumanvari bir şeyden oluşan siyah bir kule havaya yükselmekteydi, ama yaklaştıklarında Pug duman olmadığını gördü. Bir tür enerjidi ve bir duman demetini andırıyor, ama sanki yükselmiyor, aşağı çekiliyordu.

Macros’un, “Artık ilerlemeliyiz,” dediğini duydular.

“Bu neyin nesi böyle?” diye sordu Nakor, bir kez daha.

“Kara Kalp Tapmağı,” dedi Macros. “Bu dünyadaki kutsal mekânların en kutsalı. Karanlık Tanrı'nın âleminin girişi.”

“O enerjiler ne peki?” diye sordu Pug.

“Flayat,” dedi Macros. “Bu âlemdeki sıradışı bakış açımız sayesinde tıpkı benim gibi siz de görebiliyorsunuz, ama ortalama

Dasatiler, hatta Ölüm Rahipleri ve Vaizler için bile tapınağın üzerindeki hava tertemiz. Ölen binlerce kişinin o korkunç varlığa ilerleyen hayat özlerini görüyorsunuz. Onlarla besleniyor. Güçleniyor.”

“Ne amaçla?” diye sordu Magnus.

“Öğrenmemiz gereken de bu,” dedi Macros. “Bizi sağa yönelt, o titreyen ışıkla aynı hizada, güneydoğu yönüne. Bir sonraki *rayonda* bir göl var ve onun ötesinde de Delmat-Ama Korusu uzanıyor. Bilgi toplamaya başlayacağımız ve olayları değerlendireceğimiz, bu delilikten biraz anlam çıkarıp çıkaramayacağımızı göreceğimiz yer orası.”

Pug sessiz kaldı, ama delilikten anlam çıkarmanın mümkün olup olmadığını düşünüyordu. Bu aklına Kelewan’daki Leso Varen avının nasıl gittiği sorusunu getirince kısa bir an için Miranda’dan haber almayı her şeyden çok istedi, ama bir daha alıp alamayacağını bilmiyordu. Bu uğursuz fikirleri bir kenara atıp aşağıda saklanan binlerce Dasatiye görünmez olabilmekte topladı dikkatini.

Kendilerini yine bir dizi bahçe ve tapınağın üzerinde bulana kadar Macros’un işaret ettiği yöne doğru ilerlediler. Bahçelerin neredeyse hepsi zeminin dört-beş kat üzerindeki alçak damlardaydı, en yüksek yapı bloklarında değil. Merkezde yükseklerle uzanan kuleleri ve taretleri olan tek bir yapı varsa, bu Karanlık Majesteleri’nin tapmağı olacaktı.

Pug bu kadar yüksekte bahçelerin belli bir şablona göre düzenlendiğini görebiliyordu. Binalar bir haç oluşturuyor, bahçeler geniş meydanın kalan alanını kaplıyordu; kuzeybatı, güneybatı, güneydoğu ve kuzeydoğu çeyrek dairelerini. En kuzeydeki bina Dasatilerin abartılı standartlarına göre bile muazzam bir yapıydı. Heybetli bir temel, yarım düzine kolonu destekliyordu ve hepsinden daha yukarıya yükselen bir merkez kulesi vardı.

“Ne kadar da büyükmüş,” diye gözlemde bulundu Nakor.

Macros eliyle işaret ederek, “Ayrıca oradan daha fazla hayat enerjisi ayrılıyor,” dedi.

Pug en yüksek kulenin tepesinden binlerce demet siyah hayat enerjisi sızdığını ve daha önce gördükleri büyük girişi tohumladığını gördü.

Macros devam etti. “Bu yapının derinlerinde, bu meydanın düzinelerce katman altında mağaramsı cinayet odaları var. Bugünün vaadi kaos olsa da, belirli bayramlarda ritüel haline gelen katliamlar gerçekleşir. Belli ki Karanlık Majesteleri’nin güçlenmek için sabit bir Dasati hayat enerjisi desteğine ihtiyacı var ve halkının iradesini bu ağza alınamayacak uygulamaya zorlamış.”

“Bugüne dek nasıl sağ kaldılar?” diye sordu Magnus.

“Geçmişte,” dedi büyükbabası, “başka dünyalar fethederek. On İki Dünya bir zamanlar başka akıllı varlıklarla doluydu. Dasatiler her birini ya kılıçtan geçirdi ya da sunakta kalplerini çıkardı.

“Çağlar geçtikçe kurbanları tükendi, bu yüzden birbirlerini avlamaya başlayıp bugün gördüğünüz bu ölüm ve delilik üzerine kurulu kültüre evrildiler.” Macros söylediklerinin sindirilebilmesi için bir süre sessiz kaldı. “Neler yaşandığına dair gerçekler gizleniyor,” dedi sonra. “Karanlık Tanrı’mın kanonu ve tarih aynı şey haline gelene dek tarih ve dogma birbirinin üzerini örtmüş. Yüzyıllardır neler olduğuna dair bir şeyler bilen sadece Kan Cadısı Kızkardeşliği var, üstelik onların arşivleri bile yarım yamalak.”

“Neden?” diye sordu Nakor.

“Oraya,” dedi Macros, Pug’a. “Şu geniş kuleye ve ötesine doğru ilerleyelim. Koru’ya yönelmiş olacağız böylece.” Nakor’a hitaben, “Kan Cadısı Kızkardeşliği asırlardır Karanlık Tanrı inancının bir parçası,” dedi, “ama onun yükselişinden çok önceleri de var olup hayat ya da tabiat tanrıçasına hizmet ettikleri kesin denebilir.

“Gel gör ki Kızkardeşlik gençlerin dahi tehlikede olduğu böylesine ölümcül bir topluluğun anlamsızlığını sonunda fark ettiğinde bile eski irfanın büyük kısmının yitip gittiğini kavrayamadı. Biraz daha araştırabilseydim...” Sustu.

Pug, Macros’un itiraf ettiğiinden daha ağır bir durumda olduğundan kuşkulanıyordu. Yaptığı her şeyde bir aciliyet hissi vardı ve Pug hızla bir dönüm noktasına doğru yol aldıklarını düşünmeden edemiyordu.

Savaş yaklaşmaktaydı. Ya Midkemia’ya ya da bu dünyanın ikizi Kelevvan’a yaklaşıyordu ve sıradaki âleme geçmek için bir köprü yerleştirilmesini erteleyen tek şey Karanlık Tann’ın kuvvetleri için yapılan hazırlıklardı. Enerji toplama, böylesi bir istila için nihai hazırlık olsa gerekti.

Pug böyle bir savaşa duyulan mantıklı ihtiyacı sezebiliyordu. Bu topluluğun çarpık vaziyetinin esas sebebine dair fikirler geliştirmeye yeni yeni başlamıştı, ama burada kırılğan bir iç denge olduğu, sosyal güçlerin birbirine kendi baskılarıyla kilitlendiği açıktı: Eğik bir açıdan gelecek darbe bütün yapının parçalanmasına neden olabilirdi. Topluluğun bugünkü bu külli kasaplıkta edindiği yaraları ne kadar çabuk sarabileceği yol gösterici olacaktı, çünkü Midkemia’da böyle bir şey bir kasabayı, şehri, hatta bir ulusu dizleri üzerine çöktürebilirdi.

Pug her insan kültüründe, çiftçiler ve işçiler, satıcılar ve tüccarlar, askerler ve seçkinler arasında fazlaca bozulma meydana gelirse toplumun çabucak kargaşaya sürükleneceğini anlıyordu.

Batı Diyarı’nın Yılan Savaşlarından sonra tamamen toparlanabilmesi neredeyse yirmi yıl almıştı ve bu da kendi aile üyeleri dahil zeki ve becerikli adam ve kadınların harekete geçmesi sayesindeydi.

Pug aşağıdaki bahçeye dikkat kesildi. Sığ bir su birikintisine çökmüş, yoğun bir çalılık sayesinde yukarısı hariç her taraftan

gizlenen silahlı bir Dasati çetesi görebiliyordu - kılıklarına bakılırsa Aşağılıklardı. Kana bulanmış, bitkin düşmüşlerdi ve üzerlerinden uçarken Pug'ın gözlemleyebildiği kadarıyla dövüşmeyi bitirmiş, yaklaşan günü bekliyorlardı.

Bahçenin güneybatı sınırına ulaştıklarında, Pug saklanmakta olan Aşağılıkların bugünden sağ çıkmasının düşük bir ihtimal olduğunu düşündü, çünkü ağır silahlar taşıyan, at üzerindeki Ölüm Şövalyeleri ve iki Ölüm Rahibi'nden oluşan bir askeri birlik belli ki çevreyi tam teşekküllü bir taramadan geçirmek niyetiyle bir meydanda toplanmıştı. Pug müdahale etmek isterdi, ama neye yarardı? Olağan sosyal düzende Aşağılıklardan ziyade Ölüm Şövalyeleri'nin avcı konumunda olması, Aşağılıkların kana susamışlığını ve cinayete yatkınlığını azaltmıyordu. Fırsat verildiğinde onu ve yoldaşlarını hiç tereddütsüz yok edeceklerini biliyordu.

Pug, gençliğinde Kelewan'da esirken Tsurani kültürünü özümsemeyi başarmış ve pek çok başka yabancı toplumun kültürel detaylarına hakim olabilmişse de, Dasatilerin özünü asla bütünüyle kavrayamayacağını umutsuzlukla fark etti - sosyal düzenlerini takdir ve idrak etse bile, bir tepeciğin üzerindeki karıncaların düşünüş biçimlerini anlayabileceğinden daha fazlasını anlayamazdı. Sonra karıncaları anlama ihtimalinin daha yüksek olduğunu itiraf etti kendine.

Şehrin üzerinden uçup tek tip yapılar arasında potansiyel tehdit aramaya devam ettiler. Ama yolculuk olaysız geçti ve nispeten sessiz, uzun bir uçuşun peşinden Macros'un, "Şurada, küçük gölün olduğu açık arazinin yanında," dediğini işittiler.

Magnus yönlerini değiştirip onları belirlenen hedefe taşıdı. Şehre, *rayonun* sınırına yavaşça alçaldılar ve Macros, "Şu tepeciğin üzerindeki binaya," dedi.

Mütevazı bir yapıydı, ama Dasatilere ait olan her şey gibi sıkıca korunuyordu. Kalın bir duvarın hemen ardında keskin tahta

kazıklarla güçlendirilmiş derin bir siper vardı. “Bazı yırtıcılar çitlerden atlama konusunda son derece yetenekli. Bizi şu ağaçların arkasına indirirsen iyi olur Magnus. Birdenbire ön kapıda belirirsek biri bizi tanımadan önce oklarla deşilebiliriz.”

Torunu söyleneni yaptı ve yere indiklerinde Pug görünmezlik büyüsüne son verdi. Üç Aşağılık tıpkı yoldaki gibi sessiz duruyordu, fakat yüzleri soluk renkтейdi -zaten gri olan derileri şimdi kül rengine çalmaktaydı- ve yüz ifadeleri ayaklarını tekrar sağlam toprağa basabilmekten duydukları rahatlığı ifşa ediyordu. Macros, “Gidip geldiğimizi haber verin ve ağzınızı açmadan önce öldürülmemeye çalışın,” dedi onlara. “Kapıdan güvenli bir uzaklıkta durup bağırmanızı öneririm.”

Onlar çıkarken, “Büyük ihtimalle gereği olmayan bir önlem, ama belli olmaz,” diye ekledi. “Bütün *rayonu* kontrol ediyoruz, TeKarana bizzat kendi lejyonunu bölgemize göndermedikçe güçlerimiz bu alanı sakın tutmaya yeter.

“İçeri girmeden önce planlama için çok az, uygulama için daha da az vaktimiz olduğuna dair sizi uyarmalıyım. Korkunç bir şey yaklaşıyor, yoksa Büyük Ayıklama ilan edilmezdi. Sıradan bir Dasati Ölüm Şövalyesi ya da Aşağılık tarihle pek ilgilenmez, ama insan hatıralarıma ulaştığımdan beri tarihle ilgili bulabileceğim her şeyi bulmayı kendime görev edindim.

“Bu büyük katliamların her zaman yalnızca iki sebebi olur: sosyal baskıyı hafifletmek ve Karanlık Tanrı ile hizmetkari TeKarana’ya yönelik herhangi bir isyan girişimini bastırmak ya da halkı başka bir dünyayı istila için hazırlıklı kılmak. Dasatilerin boyun eğdirdiği son dünya Kosidri’ydi, hem de üç yüz yıldan uzun zaman önce. Dasatilerin keşfetmesinden önce orada barınan hiçbir yerli hayat formu kalmadı Kosidri’de.”

“Dasatilerin âlemimizi işgal etmek niyetinde olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Magnus.

“Hemen değil, fakat çok yakında. Eğer işler korktuğum gibi giderse, Karanlık Tanrı bir aya kalmadan Büyük İçtima uygulayacak, bütün savaş toplulukları belirlenen bir mekânda Karana ve TeKarana ordularına katılacak: belki iki milyon Ölüm Şövalyesi ve birkaç yüz bin Ölüm Rahibi. Dört milyon destek Aşağılık daha onlara eşlik ediyor olacak. Unutmayın, yararlanabilecekleri altı dünya var.”

Pug’ın yüz ifadesi, sayıların onu sarstığını belli ediyordu. “On iki yıl içinde yirmi bin Tsurani’den daha fazlasıyla yüzleşmedik Macros. Zümrüt Kraliçe, Krallık’a karşı kırk bin asker göndermişti, ama onların yansı ya denizde ya da Krondor Savaşı’nda öldü. Kral Yolu’na yüz mil boyunca yayılmış yirmi bin kişi ya var ya yoktu. Üstelik ordularının üçte biri Kabus Sıradağları Savaşı’ndan önce kaçtı.”

“İki milyon,” dedi Nakor. “Bu çok fazla.”

Şaka yapıp yapmadığını anlamak için Pug kaşla göz arasında dostuna baktı. Yapmıyordu. “Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?”

“Savaşı başlatmalarını engellememiz lazım demek,” dedi Nakor.

“Peki bu mümkün mü?” diye sordu Magnus.

“Bu,” dedi büyükbabası, “en önemli soru, değil mi?”

“Bunu mümkün kılacak tek bir yol geliyor aklıma,” dedi Pug.

Macros damadının zihnini okumuş gibi başını salladı. “Evet, istila emri verilmeden Karanlık Tann’ı öldürmeliyiz.”

TAKİP

Kaspar başını salladı.

Onları esir tuttuğu düşünülürse Castdanur hayli iyi niyetli bir ev sahibiydi ve kısıtlı miktarda da olsa yiyecek-içecek temin etmişti. Kaspar yıllardır epey av hayvanı yediği için, onlara sunulan her şeyin ya avlandığını ya da toplandığını anlayabilmişti; buradaki hiçbir şey yerden bitmemiş ya da dikilmemişti.

Alçak bir masanın etrafında, vücut ısısının soğuk ahşap zemine süzülmemesi için postlar üzerinde oturuyorlardı. Geyik eti sertti ve tadı keskindi, ama doyurucuydu ve aşına olmadığı bir-takım yabancı bitkilerle baharatlanmıştı. Şarap ya da bira yoktu, sadece su vardı ve pişmiş turplar, çocukken Yüce Kesh’e yaptıkları av gezilerinden tanıdığı bir cinstendi. Tereyağıyla değil hayvansal yağla pişirilmişlerdi, baharat olarak da yalnızca daha acı, metalik bir keskinliğe sahip tuz kullanılmıştı, bir madenden ya da kıyıda bir tuz çanağından gelmemiş de dağlardaki bir soda pınarından çekilmiş gibi.

Yaşlı elf lideri, Kaspar’ın bu istihkâmın ölmekte olan bir halkı barındırduğuna dair gözlemine yorum yapmaktan maharetle kaçınmış ve sohbeti halkı ve tarihleri hakkında herhangi bir açıklamadan uzakta tutmuştu. Şimdiye dek akşamı pek de önemli olmayan konularda konuşarak geçirmişlerdi, ama birbirlerini istihbarat için yoklamaktaydılar. Castdanur, Kaspar ve bölüğü-

nün neden bu dağlara geldiğini bilmek istiyor, Kaspar da elflerin burada ne yaptığını ve niye tarihteki hiçbir Keshli hükümdarın, İmparatorluğun kendilerine ait olduğunu iddia ettiği bu dağlarda elfler bulunduğu dair hiçbir şey bilmediğini merak ediyordu.

Bir Doğu ulusunun hükümdarı olarak, Gölge Meclisi'ne katılmadan önce Kaspar'ın elflerle hiçbir irtibatı olmamıştı, ondan sonraki de hayli kısaydı: Kaspar orada Pug'dan talimat alırken Elf Kraliçesi'nin sarayından bir haberci Efsuncunun Adası'na gelmişti. Elçiyi göz ucuyla görebilmiş ve onunla hiç konuşmamıştı.

Castdanur, Kaspar'ın bugüne dek karşılaştığı en becerikli arabulucuydu. Ne yaptıklarına dair Kaspar'ın hiç şüphesi yoktu: Kendisinin ve adamlarının hayatı üzerine görüşüyorlardı. Yıllar içinde buraya rast gelmiş Kesh istihbaratı, kıyı korsanları veya başka herhangi birinin Baranor'u keşfetmesinin sonucu ölümcül olmadıkça bu yerleşim bölgesi gizli kalamazdı. Kaspar, bir insan bu bölgeye gelmeyi göze alır ve sağ kalabilirse, bunun büsbütün güvendikleri biri olacağından emindi. Ve esir alındıklarından beri gördüğü hiçbir şey, dışarıdan gelen herhangi birine güvenmeye meyilli olduklarına işaret etmiyordu.

Sonunda, "İnsanların kart oyunlarına aşina mısınız?" dedi Kaspar.

"Tesadüfen. İrkinla temasa geçmeden uzun bir zaman geçirdim Dük Kaspar, ama bu yıllar boyu ırkına... ve tuhafliklarına dair hiçbir şey öğrenmediğim anlamına gelmiyor. Kumar pek çok elhn zevk almakta zorluk çekeceği bir şey - biz daima hayatta kalmak için risk alırız. Bu dağlar zorlu olabiliyor, burada yüzyıllar harcayan bizler için bile. Neden sordun?"

"Kartları açık oynamak' diye bir insan tabiri vardır, sakladığımız şeyleri göstermek anlamına gelen."

Yaşlı elf gülümsedi. "Bu tabiri seviyorum."

"Bu dünyaya saldırmaya hazır heybetli güçler var."

"O güçlerin bu dünyadan olmadığını ima ediyorsun."

"Evet," dedi Kaspar, bu yaşlı elhn kırsal çevresine göre yapılabilecek bir tahminden çok daha akıllı olduğunu kavrayarak. Birinin rütbesi veya yetiştirme tarzına dayanan varsayımlarda bulunmak pek çok soylunun yaygın bir hatasıydı; sürgününden ve Meclis'e katılmak için geri dönmesinden önce bu kibir suçunun kendisinde de bulunduğunu kavraması uzun sürmemişti. "Bizimkinden başka da hayat olan dünyalar var."

"Bunu biliyoruz," dedi Castdanur. "Tsurani savaşının haberini aldık - Quor Zirvesi'nin ötesindekilerle ara sıra ticaret yaparız."

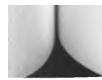
Kaspar bu detayı sonradan incelemek için aklına not etti: bu halkın ticaret yaptığı insanlar varsa, Kaspar'm seferi hakkında istihbarat bekleyenlere haber iletmek ve beklenmedik sıkıntıları savmak mümkün olabilirdi. Bu aşamada Kaspar adamlarından birinin ya da kendisinin beklemekte olan gemilere elflerin onayıyla yolculuk edeceğinden kuşkuluydu. Sorun şuydu ki, takviye kayığı koya gelir ve orada kimseyi bulamazsa, özellikle de bir savaşa dair işaretler varsa, talimatları araştırmak değil kaçıp olabildiğince hızla Roldem'e dönmek ve Efsuncunun Adası'na görevin başarısızlıkla sonuçlandığı haberini iletecek Meclis ajanlarını bulmaktı. Bunun sonucunda da orada neler yaşandığını öğrenmek için yeni bir heyet gönderilecekti ki bu, Meclis'in yüzleşmekte olduğu diğer sorunlara bağlı olarak yıllar alabilirdi ve Kaspar bu kadar vakit olmadığını biliyordu.

"Müttefikim olan adamlar var, hayatlarını bu dünyayı korumaya adanmışlar. Pek tanınmazlar ve varlıklarını haber aldığınızdan emin değilim, ama onlara Gölge Meclisi deniyor."

"Renkli bir isim, Olaskolu Kaspar. Bana şu Meclis'ten bahset."

"Pug isminde bir adam duydun mu hiç?"

"Muazzam insan büyücü," dedi Castdanur. "Evet, gösterileri-

nin haberi bize ulaştı. Son duyduğumuzda, sonradan Adalar Kralı olan bir prensin gururunu kırmıştı.”

Kaspar çocukken bu hikâyeyi babasından dinlediğini hatırlıyordu. “O zamandan beri, ne Adalar Krallığı’na ne de Kesh’e ait olan, fakat bütün Midkemia için çalışan bir örgüt kurdu, çünkü Yılan Savaşı sırasında hepimizin tek bir halk olduğumuzu ve bu dünyayı paylaştığımızı görmüştü.”

“Tek bir halk,” diye yankıladı elf lideri. “Buna biz de dahil miyiz?”

“Evet,” dedi Kaspar. “Elf Kraliçe’yle ve Elvandar’daki maiyetle müttefikiz.”

“Ah,” dedi yaşlı adam. “Öyleyse bir problemimiz var gibi görünüyor. Çünkü biz Güneş’teniz; burada, Baranor’da yaşayan bizler Elf Kraliçe’ye de, onun ejderha binicisine de hizmet etmeyiz. Biz özgür bir halkız.”

Kaspar bunun altında hizmetkar olmamaktan çok daha derin bir şeyler yattığını biliyordu. “Denizin ötesinde, biz insanların Novindus dediğimiz diyarda yaşayanlar da hizmet etmiyordu. Bazıları Kraliçe’nin sarayında yaşamaya gelse de diğerleri gelmedi ve denizin ötesinde kaldı. Leydi Aglaranna için hepsi bir. Onu arayanlara hoşgörüyü yaklaşıyor, ama bunu talep etmiyor.”

“Yine de kuzeydeki akrabalarımıza savaş açıyor, doğru değil mi?”

Kaspar elf irfanı hakkında ve insanların Kara Yol Kardeşliği dediği elfler hakkında bu kadar az şey bildiği için pişmandı şimdi. “Öyle duydum, ama aynı zamanda Kraliçe ve halkına karşı savaşan, Kardeşlik dediklerimizi de duydum. Bilmediğim şeyleri savunamam, ama şunu söyleyebilirim ki Me’clis’in savaştıkları galip gelirse halkımızla Kraliçe arasında olabilecek bütün farklılıklar soyutlaşacak, çünkü bu dünya üzerindeki hayat tamamen tükenecek.”

Yaşlı adam sessizliğe büründü. “Tükenecek, öyle mi?” dedi sonunda.

“Bize söylenen, bu ırkın yani Dasatilerin fethetmek ve köleleştirmek değil, bu dünyada şu an var olan bütün hayatın kökünü kazıyıp kendi dünyalarından gelen en güçlüsünden en küçüğüne kadar hayatla doldurmak istediği. Ejderhalar ve böceklerden denizdeki en küçük balığa kadar her şey, dilediklerince bir dünya oluşturabilmeleri için bir kenara itilecek.”

Castdanur yine sessiz kaldı. Birkaç uzun dakikanın ardından, “Söylediklerini düşünmeli ve diğerleriyle tartışmalıyım,” dedi. “Şimdi adamlarına döneceksin ve vaziyete rağmen iyice bir istirahat edeceğine eminim.”

“Eski bir asker ve avcıyım ben,” dedi Kaspar, alçak masadan kalkıp hafifçe eğilerek. “Fırsat sunulduğunda, vaziyet ne olursa olsun uyumayı bilirim. Umarım söylediklerimi ciddiyetle değerlendirirsiniz ve hakkında daha fazla konuşabiliriz.”

“Değerlendireceğimizden emin olabilirsiniz,” dedi elf, ayağa kalkıp Kaspar’ın yayını geri verirken. “Sen ve adamlarının yerleştirilmesi dahil pek çok şey ona bağlı. Kadere inanıyorsun değil mi Olaskolu Kaspar?”

Kaspar, “Bir zamanlar evet, genç ve kibirliyen kaderimin hükmetmek olduğuna inanırdım,” diye cevapladı. “Artık fırsatlara ve bir adamın hayatta ektiğini biçeceğine inanıyorum. Öğrenmesi zor bir dersti, ama hak ettiğim bir acıydı ve ona katlandığım için artık daha iyi bir adamım.”

“Biz sabırlı bir ırkız,” dedi Castdanur. “Buraya gelirken karşılaştığımız şeyler canımızı sıkıyor ve kumsalda yüzleştığınız kişilerle bizi her günbatımında kuşatanlar arasında bir ilişki keşfedeceğimizden kuşkuluyorum, ama birkaç gün sonra bunun hakkında daha fazla konuşabiliriz.”

“Birkaç gün mü?”

“Avı ben yönetmeliyim,” dedi yaşlı elf. “Fark ettiğin gibi zor zamanlar geçiriyoruz ve seni ve adamlarını barındıracak kadar yerimiz yok. Sırf açız diye sizi kılıçtan geçirmeyeceğiz ya da açlıktan ölmeye mahkum etmeyeceğiz. Dolayısıyla bir av tertiplenmeli. Pek çok sebep dolayısıyla o dağlarda ya da zirvelerde avlanamayız, ama av bulmak için bir-iki gün kadar kuzey veya güneye gitmeliyiz. Dolayısıyla üç ya da dört gün sonra döneceğim ve sonra tartışmamızı nihayete erdireceğiz. Geride bırakacağımız muhafızlara sorun çıkartmayacağınıza yönelik sözüne güveniyorum.”

“Kaçmak bir askerin vazifesidir,” dedi Kaspar.

Yaşlı elf iç çekti. “Bu ahmakça olur. Seni çabucak avlayacağımız gibi, seni bulamadan önce ölmen de muhtemel. Dediğim gibi, bu istihkâmın çevresindeki alan çok tehlikeli.”

Kaspar başını salladı. “İyi niyetimin sembolü olarak ben bizzat burada kalacağım. Adamlarıma da aynı emri verebilirim, ama itaat edip etmeyeceklerinden emin olamam.” Durumu yeniden belirtmesi gerekip gerekmediğinden emin olmadan, bir dakika kadar tereddüt etti. “Söylemem gerekenleri söyledim, ama söylediklerim dolayısıyla kısa zamanda bir uzlaşmaya varmamızın zorunlu olduğunu anladığınızı umuyorum; kıyılarınıza o kötücül adamları getiren her neyse, sözünü ettiğim istilacılarla işbirliği yapan kuvvetlerin de dahil olduğu daha büyük bir komplonun parçası.”

“Dasatiler. Evet, biliyorum,” dedi Castdanur. “Her şeyi tartışma fırsatımız olacak. Dediğim gibi sabırlı bir ırkız ve geçen zamanla ilgili farklı bir algımız var. Alelacele bir sonuca varmayacağız, fakat aciliyet hissinize kulak vereceğiz.”

“Dinlediğiniz için teşekkürler,” dedi Kaspar.

Bir muhafız, Kaspar’a adamlarının tutulduğu büyük salona kadar eşlik etti. Jommy, Servan ve diğerleri beklentiyle baktılar. Kaspar karınlarının doyduğunu görebiliyordu, ama boşalmış

kâselere ve adamların yüz ifadelerine bakılırsa kendisi onlardan çok daha fazla yemişti. Gözlerindeki soru işaretlerini görmezden geldi, ama onunla beraber uzak bir köşeye gelmesi için Jim Dasher’a eliyle bir işaret yaptı. Ayrıca onlara biraz mahremiyet sağlamaları için civardakilere uzaklaşmalarını işaret etti.

“Dışarı çıkabilir misin?” diye sordu Kaspar.

“Sorun değil,” dedi hırsız. “Brix gibi hantal bir hödüğü tutacak kadar kaynakları dahi yok.”

Kaspar başını salladı. Brix en kuvvetli savaşçılarından biriydi ve bir dövüşte iyiydi, ama sık sık ayağının dolanmasına yol açan sakarlığı dolayısıyla diğer adamların bitmek bilmez alay konusuydu. “Gemilere ulaşabilir misin?”

“Ah,” dedi Jim usulca. “İşte bu farklı bir mesele. Aklımda bir rota var, ama elflerin bu ormanları benden binlerce kat daha iyi bildiğine kuşum yok. Ne kadar önden başlayacağım ve peşimden kimleri gönderecekleri çok önemli. Elflerin iz sürme becerileri hakkında başkalarından hikâyeler işittim, yani sahte izler bırakmak gibi şeylerin pek işe yarayacağından kuşkuluyum - üstelik ben bir şehir adamıyım ve orman irfanım yetersiz. Hayır, sürat sahip olabileceğim tek avantaj.”

“Ne zaman gidersen?”

“En geç iki saat sonra,” dedi Krondorlu hırsız. “Gece yarısına daha iki saat olacak ve bir firar bekliyorlarsa bile gündeğümüne bakacaklar bence.”

“Gündeğümünden önce muhafızları yarı uykuda olur,” diye belirtti Kaspar.

Jim başıyla onayladı. “Ve dışarıda kurtları üzerindeki o şeylerden var. Onlara karşı korkumuzun burada bir arada durmamızı sağlayacağı bekleniyor.” Çevresine göz attı. “İki saat içinde gidebilirim, gündeğümünde onlardan on mil çalabilirim. Bu beni burna ve sahile getirir.”

“Gemilere kadar yüzmeye mi çalışacaksın?” diye sordu Kaspar kederli bir tebessümle. “O sularda köpek balıkları çok etkili.”

“Aptal gibi mi görünüyorum?” diye sordu Dasher. “İşaret ateşi yakacağım. Kaptan bunu bekliyor.”

“Bu emri ona kim verdi?” dedi Kaspar.

“Ben verdim. Asıl planımı pek düşünmedim,” dedi Dasher büyük bir sırtımayla.

Kaspar başını iki yana salladı. “Alelade bir hırsızısın, hatırlasana.”

“Kaptan bu seferde güvendiğim pek az kişiden biri - bu görev için bizzat Prens Grandprey tarafından seçildi.”

“O çocuk kendini kanıtıyor, değil mi?”

“Bir delikanlıya göre bir gömlek üstün,” diye hemfikir oldu Jim. Daha kısık sesle, “Bak Kaspar, burada sadece iki kişi aslında ne yaptığımı, kimin için çalıştığımı biliyor: sen ve ben,” dedi. “Önemli olan ve bunlardan bir anlam çıkarmamıza yardım edebilecek kişilere haber iletebilecek yegane iki kişi de biziz. Orman irfanı ve çalılıklarda falan saklanmakta becerikli olduğumu kabul ediyorum, ama kaçmakta senden çok daha iyi olduğumdan kuşkulaniyorum. Ve iş yakın dövüşe gelirse... eh, müthiş bir savaşçı olabilirsin, ama senden çok daha fazla kirli hilem var.”

“Kimin gitmesi gerektiği hakkında tartışmıyorum seninle,” dedi Kaspar. “Ev sahiplerimizin kaçışından çok etkilenip hınçlarını bizden çıkarmayacaklarını umuyorum sadece ve öyle yapmazlarsa belki onlarla anlaşabilirim ve teşebbüslerin beyhude olur. Ama aksi durumda...” Omuz silkti.

“Çeşitli lord ve ustalarımıza haber götürmek daha iyi olur. Evet, biliyorum. Biz ne biliyoruz?”

İki adam birbirlerine yaklaşp görevi, büyü kullanıcısının varlığı ve oluşturduğu yaratığı, bu yerleşim yerine gelene kadarki yolculuklarda gözlemedikleriyle beraber tartıştlar. Hemen he-

men bir saat boyunca böyle devam ederek Jommy, Servan ve diğer adamları bu seferin liderinin ve Krondor'dan alelade bir hırslının ne planlıyor olabileceği üzerine düşünmeye sevk ettiler.

Jim Dasher, adamlar uykuya dalana ya da uyuyan yaralıları rahatsız etmemek için kısık sesle muhabbet etmeye koyulana dek bekledi. Bir cerrahın ya da şifacı bir rahibin adamakıllı bir bakımı olmadıkça en az üç delikanlının sabaha ya da en fazla gün ortasına kadar ölmüş olacağını düşünüyordu. Elfler ne gibi büyülere haiz olursa olsunlar şifa bunun bir parçası değil gibi görünüyordu ya da tutsaklarını iyileştirmeye yanaşmıyorlardı. Her halükarda o delikanlılar zor zamanlar geçirecekti.

Jim seçeneklerini gözden geçirmiş ve şimdi bir kez daha kendisiyle gizlice konuşmak üzere yaklaşan Kaspar'a sahte bir cesaret sergilemişti. "Hazır mısın?" diye sordu Kaspar.

"Birkaç dakika daha," diye yanıtladı Dasher. "Jommy Killaroo'nun şu ihtiyar çavuşla lafladığı yere gitsen iyi olabilir... Ne bileyim, bir şey hakkında sessiz bir duyuru yap. Bir dakikaya falan ihtiyacım var, ama dikkatleri kapıdan uzak tutabilirsen kimseye görünmeden gidebilirim." Çevresine bakındı. "Fark ettin mi bilmiyorum, ama elf muhafızlar birbirimizi nasıl izlediğimizi izlemekle hayli vakit harcıyorlar."

Kaspar kapının dışındaki iki muhafıza baktı ve gözlerinin nasıl bir gruptan diğerine kayıp durduğunu, birkaç kez de salonun dibindeki Kaspar ve Jim'in üzerinde oyalandığını gördü. "Doğrusunu söylemek gerekirse fark etmemiştim."

"İyi bir fikir," dedi Dasher. "Neye hazırlıklı olman gerektiğini bilmiyorsun, ama tutsakların bildiğini varsayıyor ve kimin tuhaf bir tepki verdiğini görmek için onları gözlüyorsun." Uyuyan ya da kısık sesle konuşan adamlara göz ucuyla baktı. "Onları biraz uyuyun demek için kaldırınca ya da her ne yaparsan onu yapınca

gençlerin biraz siniri bozulacak, ama sadece bir dakikaya ihtiyacım var. Kirişlerin üzerinde bir pencere var -bakma oraya- orada olacağım ve kimse bir şey görmeden sığışacağım. Bu çocukların beni görüp ‘Ah, baksana! Jim Dasher geçiyor!’ demeleri hiç de iyi olmaz.”

“Keşke bunu yapman gerekmeseydi Jim.” Kaspar kollarını kavuşturdu ve olağan görünmeye çalışarak sırtını duvara yasladı.

“Başka kimsenin şanssı yok, ikimiz de biliyoruz.”

“Keşke kalmanı emredebilseydim diyeceğim neredeyse.”

Jim Dasher sırttı ve Kaspar ufak bir ifade değişikliğinin yılları nasıl silip atarak onu neredeyse çocuksu gösterdiğine bir defa daha şaşıtı kaldı. “Ah, ama yapamazsın, değil mi?”

“Yapamam,” dedi Kaspar, usul usul büyüyen bir tebessümle. “General diye çağrılmanın çok yararını görüyorum, değil mi?”

Jim daha da büyük sırttı. “Benim için fark etmez.”

Kaspar’ın yüz ifadesi ciddi bir hal aldı. Bir elini Jim Dasher’ın omzuna koydu. “Hayatta kal.”

“Planım o yönde.”

“Peşinden kaç kişi göndereceklerini düşünüyorsun?” diye sordu Kaspar.

Jim başını hafifçe iki yana salladı. “Sence kaç kişi?”

“Bir veya iki. Gayet kibirli bir topluluk gibi görünüyorlar. Harcayabilecekleri çok kişi yok ayrıca. Eh, koya ulaşmak ve eğer kampımıza geri dönmüyorsan işaret vermek için bu gecen ve beş günün daha var.”

“Yapamam. İzimi kaybederlerse bakacakları ilk yer orası.”

“İz kaybeden bir elf ha?”

“Henüz görmedikleri bir-iki numaram var. Hem beni bulurlarsa başımın çaresine bakabilirim. Hayır, tepeyi aşp kuzeybatıya geçmem, sonra da bir şekilde gemilerin olduğu kumsala inmem lazım. Bu da Roldem’e doğru altı değil iki gün sonra yelken açı-

yoruz demek oluyor.” Bir an sessizliğe büründü, sonra, “Yolda böğrünü deşmek isteyen o herifi de peşimden yollarlar umarım,” dedi.

“Sında mı?” Kaspar başını salladı. “Çok sevimli. Daha şimdiden mezarlarımızı kazıyor. Onunla münakaşa edersen selamımı söyle.”

Jim başını salladı. “Gidip adamlara sataşsan iyi olur.”

Kaspar bu isteğe uydu ve Jim çevresine göz attı. Büyücülerinden birinin herhangi bir isyanla kolayca başa çıkabileceğini bildikleri için elfler adamları üstünkörü silahsızlandırmış, yalnızca belli başlı silahları almışlardı: kılıçlar, hançerler, bıçaklar, ok ve yaylar. Fakat Jim adamlardan birkaçının botlarına ya da kol yenlerine bıçaklar gizlediklerini biliyordu ve kendisi de beklenmedik silah ve araç gereçten müteşekkil, yürüyen bir depoydu. Tabanına yapışan bir şeyi kazır gibi sol botuna eğildi, topuktaki küçük bir oyuğu açtı ve ince bir kristal şişe çıkardı. Böyle kıymetli bir muhafazayı kırma düşüncesinden bile nefret ediyordu -bunlardan yüz tanesini, şüphe uyandırmamak için Krondor’dan yeterince uzak bir bölgede yaptırmanın Lord Erik’e bedeli büyük olmuştu- ama tam da bu hâzinenin hazırlanma amacına uygun bir durum söz konusuydu.

Kaspar pineklemekte ya da uyumakta olan adamları uyandırırken Jim sol başparmağının tırnağıyla şişeyi kırdı ve sıvının altı yedi damlasıyla dudaklarını ıslattı. Kudretli büyüün küçük bir parçasını emdi ve bekledi.

Vücudunun yüzeyindeki karıncalanma artık herhangi bir ölümlüye görünmez olduğunu gösteriyordu. Hayatında ilk kez olmamak üzere, güçlü büyücülerle beraber çalışmanın güzel olduğunu düşündü. Yarım saat içinde yeniden görünür olacağını ve iksirin izlerini ya da arkasında bırakabileceği diğer işaretleri maskeleyeceğini biliyordu. Aslına bakılırsa buna güveniyordu.

rete kapıldı. Kaspar yukarı baktı ve Jim Dasher'ın gittiğini görünce hay- Odaya bakındı. Adamlarıyla konuşmaya başlarken kapıdaki elflerden biri ona baktı ve Kaspar çabucak gözlerini kaçırarak adamlara Castdanur'la olan görüşmesinin gelişigüzel bir özetini sundu. Sonra da esaret sırasında disiplini sürdürmeleri konusunda onları uyardı ve her şeyin çok yakında sona ereceğine dair söz verdi. Yatağına yürüyüp uzandı ve uyumaya çalıştı. Her şeyin yakında sona ermesinin iyi bir akıbet olup olmayacağını merak ediyordu.

Jim Dasher şehirde doğmuş, bir şehir çocuğu olarak yetişmiş- ti ve vahşi hayattan nefret ederdi, ama Krondor'un kuzeyindeki ormanlar ve dağlarda aylar geçirip hayli kararlı, hayli sert ve merhametsiz iki Krondor Kraliyet Yolbulucusu'ndan ormancılık öğ- renmişti. Arazide sonsuza dek yaşayamazdı, ama birkaç hafta aç- lıktan ölmemeyi becerebilirdi ve öfkeli bir mağara ayısının inine sığınmayacak kadar bilgiliydi. Değil elfler, Kaspar kadar becerikli olmasa bile iyi bir iz sürücüydü ve bir izin nasıl gizleneceğini biliyordu.

Fakat şu an Boşluk okçuları ve onların kurt süren efendileri hakkında endişeleniyordu. Jim epey karmaşık bir biçimde düşü- nebilirdi - onu hem Adalar Tahtı hem de Meclis'in kıymetli bir parçası kılan özelliğiydi bu. Durmaksızın durumunu değerlendi- rir ve bir sonraki hamlesini planlarken, bir yandan da bu uzun günü yorumlamaktaydı. Götürebileceği daha fazla istihbarat olsun isterdi, kurt binicilerinin kim olduğu gibi. O yaratıkların kurt olmadığını biliyordu, ama biri onları daha makul isimlen- direne dek 'kurt'la idare etmek zorundaydılar. Ya elfler? Bir bul- macaydılar. Elfler hakkında, Adalar Krallığındaki herkes kadar bilgisi vardı: Mağara ve elf büyücü hakkındaki ifadesi saçmalıktı, ama Elvandar'a gidişi ve boynuna taktığı mücevher konusunda dürüsttü.

Gedik Savaşı'ndan önce yazılmış antik saçmalıklardan Savaşönderi Thomas ve karısı Elf Kraliçe Aglaranna'yla ilgili her türlü resmi rapora dek, Krondor'un kraliyet arşivlerinde elflerle ilgili hangi belge varsa okumuştur. Krallığın pek çok müttefiki olabilirdi, ama Elvandar'daki kraliyet sarayından daha güvenilir bir tane daha olmadığından emindi Jim.

Bu elf çetesinden ne çıkaracağını bilmediği gerçeğini hatırlıyordu bu. Söylediklerinin bir kısmını çözecek kadar biliyordu dillerini, ama fazla meraka kapılıp sinirlenmesine sebep olmaksızın başka bir şeye yaramıyordu.

Jim Dasher duraksadı ve gecenin ritmini dinledi. Meltem ağaç dallarını kıpırdatıyor, gece kuşları ve gece hayvanları koşuşturuyordu. O yaklaşırken çoğu saklandı, çünkü sezgileri onun gizlice ilerleyebilme kabiliyetinden çok daha üstündü. Ama geçerken altüst ettiği alanın hemen dışındakiler faaliyetlerine devam ederek yakınlarda ne kadar tehlike yattığına dair ufak ipuçları sağladılar. Mutlak sessizlik, arkasındaki çalılırları yarıp geçen silahlı adamların gürültüsü kadar ölümcüldü.

Uygun sayıdaki ötücü gece kuşu ve daha önce karşılaşmadığı bir baykuş olabilecek bir ötüş, belanın hemen peşinden gelmediğini söylese de, bunun uzak olmadığını biliyordu.

Takipçilerinden yalnızca bir saat kadar ileride olduğuna kanaat getirdi; onları yavaşlatmak için bugüne kadar hiç karşılaşmadıkları bazı hileleri olsa da, eninde sonunda onu alt edeceklerdi. Bir yandan görevine odaklanır, elflerin sığınağına giden yolda akimda çizdiği rota boyunca ilerlerken, bir yandan da pusu kurabileceği noktalar arıyordu. Madem bir yüzleşme olacaktı, en azından kendi istediği gibi olsun.

Jim Dasher bekledi. En azından bir, belki de iki elhn hızla yaklaştığını biliyordu. Nasıl bildiğini bilmesede, biliyordu. Dedesi kendi dedesinden, efsanevi Eliuzun Jimmy'den bahsedirdi

ve bir keresinde bir 'bela yumrusu'na, tehlikeleri henüz onlara yakalanmadan fark etmesini sağlayan bir sezgiye sahip olduğunu iddia ettiğini söylemişti. Jim Dasher içindeki bu meşum hissin adını koyamıyordu, ama bildiği bir şey vardı ki, birden fazla defa bu bela beklentisi onu felaketten kurtarmıştı.

Dedesinin deyimıyla 'kaşıntı' birkaç dakika önce başlamış ve Jim durup dinlemeye başlamıştı. Hiçbir şey duyamıyordu, ama her nasılsa orada, arkasında bir değişiklik sezmişti ve takipçilerinin yakında olduğunu biliyordu.

Bir elfi pusuya düşürebileceğinden ve onu pek rahatlıkla olmasa da alt edebileceğinden emindi. Ama ikinci yay ya da kılıcın ölmesine ya da yakalanmasına yol açacağı neredeyse şüphesizdi. Onlardan iki tane olması ihtimaline karşılık kemerini çıkardı. İçine dikili beş gizli cep vardı, zaten kurt binicileriyle mücadele ederken Kaspar'ın emrettiği gibi kemerini değil büyük bir kayayı silah olarak kullanmasının sebebi de buydu. Dikişleri tırnağıyla hızla söktü, iki küçük bölmeyi sabitlemekte kullanılan bağları kopardı ve oraya gizlediği şişeleri ayırdı. Ardından -savaş eldivenine benzer büyüleyici bir Queg icadı olan *cestus* şeklinde de kullanılabilen- kemerin içine, tokenın hemen altına yerleştirdiği küçük, ince ve oldukça ölümcül bıçağı kaydırarak şişelerin yanına yerleştirdi. Kemerıyla etrafına vuran Kaspar'ı düşünerek gülmüseddi ve eski Dük için gerçekten özel bir kemer tokası yaptırmayı düşündü. Kaspar yıllar boyu Krallık'm böğründe bir diken, ama daha çok Roldem ve Yüce Kesh'in başına dert olmuştu, yani Adalar Krallığı'nın katlanabileceği bir tehditti, fakat sürgün edilmesi ve geri dönmesini takiben Meclis için değerli bir kaynak olduğunu kanıtlamıştı. Üstelik Jim ondan hoşlanıyordu. Tıpkı Jim gibi eli kanlı bir haydut olabilirdi, ama avcılıktan, iyi yemekten ve şaraptan anlayan, kötü kadınların eşliğinden hoşlanan, ilginç, karmaşık bir adamdı.

Bu kemeri belinin etrafına sardı, bıçağını sağ eline aldı, sol eliyle de ilk şişeyi çıkardı. İçindekilerle bıçağın üzerini kapladı, sonra boş kabı bir kenara attı. Akabinde ikinci şişeyi çıkardı ve bekledi.

iki elf, uyarıda bulunmaksızın üzerine geldi. Sezgileri ona kı-mıldama vakti olduğunu söylüyordu ve düşünmeye bile gerek duymadan öyle yaptı, hem de doğru yöne doğru.

Jim'in dakikalar önce yaslandığı ağaç gövdesine inen kılıç, tam da aradığı açıklıktı. Şişeyi başparmağıyla işaret parmağı arasında kırarak içindekileri elfin gözlerine savurdu. Saniyeler içinde elf dizleri üzerine çöküp elleriyle yüzünü tutarak acıyla haykırmaya başladı.

İkincisi, Sinda adındaki elfti. Yayını gerdi ve okunu saldı. Jim düşünmedi bile; kendi solu, Sinda'nın sağına doğru atıldı ve elfi ateş hattını kendi vücuduna doğru çevirmeye zorladı. Bu küçük ayarlama Jim'in hayatını kurtardı, çünkü ok hemen boynunun yanından, derisinde sığ bir kesik açabilecek kadar yakından uçup gitti. Jim onu delen kayaları ve dalları umursamadan ileri yuvarlandı ve sertçe kalkıp omzunu Sinda'nın midesine gömdü.

Elfin yayı bu kadar yakında faydasızdı, kemer bıçağını çıkarıramadan Dasher onu yere itti, yumruğunu kaldırarak çenesine sertçe vurdu. Elfin gözleri çok kısa bir an ifadesizleştiyse de, Jim ihtiyacı olan zamanı bulmuştu. Elfin sol kolunu dizinin altına kısıtırıp sol eliyle diğer bileğini kavradı. Küçük bıçağını Sinda'nın boynuna hissedebileceği kadar sertçe dayadı ve, "Yaşamak istiyorsan kımıldama!" dedi. "Bıçağım zehirli ve tek bir kesik seni hemencecik öldürür."

Elf sersemlemiş ama kımıldamayacak kadarını anlamıştı. Bir saniye sonra, "Güzel," dedi Jim. "Dinle. Pek vaktim yok. Dostunun gözlerine yosun zehri bulaştı. Bunun ne demek olduğunu biliyorsun. Onu şifacılarınızdan birine götürmek için belki bir,

en fazla iki saatiniz var. Şimdi neyin daha önemli olduğuna karar vermen gerek; beni öldürüp onun ölmesine de seyirci kalmak mı, yoksa onun hayatım kurtarmak mı? İkisini birden yapamazsın. Ve beni öldürmek de kolay iş değil. Halkın iki savaşı daha kaybetmeyi kaldırabilir mi?”

Jim, Sinda'yı arkasında kafası karışmış halde bırakarak hızla ayağa kalktı. “Neden öldürmedin beni?” diye sordu Sinda.

Jim Dasher boynundan bir şey çekip çıkardı. Onu Sinda'ya attı ve, “Düşmanın değilim,” dedi. “Tuttuğunuz adamların hiçbiri düşmanınız değil. İzin verirseniz hayatta kalmanıza yardım ederiz. Ama kumsalda gördüklerimizle ilgili halkımı uyarmam lazım, çünkü kara büyü, bu kıyılara hayal etmek isteyebileceğinizden daha fazla acı ve ölüm gelecek demek. Başka kimse kaçmaya yeltenmeyecek. Beklerken size yardım etmelerine izin verin.”

“Neyi beklerken?” diye sordu Sinda.

“Liderlerinizin onları öldürüp öldürmeyeceklerine karar vermelerini beklerken. Şimdi arkadaşınla ilgilen.”

Hemen hemen bir elf kadar hızla karanlığa karıştı ve Sinda'yı kafası karışık bir halde işittikleri üzerine düşünür durumda bıraktı. Elf kendisine atılan nesneye baktı ve gözleri büyüdü. Hafif ışıkta elf görüşüyle tasarımı seçebildi. Bu sahte değil, aksine bir elf dostuna bizzat Elflerin Kraliçesi tarafından verilmiş gerçek bir andaçtı.

Sinda dostunun ayağa kalkmasına yardım etti. En keskin acı dinmişti, ama iki elf de yosun kertenkelesi zehrinin kurbanı yavaşça dalgın ve bitkin bir hale sokacağını, bunun ardından çabucak ölüm geleceğini biliyordu. Etkili bir zehirdi, ama elde panzehir olduğu müddetçe tedavisi basitti. Sinda elini arkadaşının beline koydu, titreyen adamın kolunu kendi omzuna doladı ve Baranor'a doğru yola koyuldu.

TEHDİTLER

Miranda koştu.

Alarmin çalmasıyla koridordan haykırımlar yükselmesi neredeyse bir olmuştu. İmparator'un onun için ayırdığı süitte istirahat ediyor, Cennetin Işığı'yla görüşmek için saraydaki imparatorluk dairelerine çağrılmayı bekliyordu. Düzinelerce uşak ve imparatorluk Muhafızları borunun çağrısını yanıtlamak üzere koştu. Eşsiz bir sinyaldi, çünkü İmparatorlukla böyle nadir metalden boru tek bir taneydi ve tehlike altında olduğunda İmparator'u uyarmak için çalınırdı.

İşin içinde karanlık büyü olduğunu Miranda'ya söylemelerine gerek yoktu: Tüylerini diken diken ettiğini hissedebiliyordu ve imparatorluk dairelerine yaklaşırken havadaki kesif bir koku yanılması duyabiliyordu. Devasa tahta kapılar kapalıydı, iki düzine muhafız antik desenlerle oyulmuş yüzeyine beyhude yere vurup duruyordu. “Kenara çekilin!” diye bağırdı Miranda.

Birkaç asker tereddüt ettiyse de uşakların hepsi çekildi. Tümümüyle siyah değil kopkoyu bir gri renkte bile olsa, siyah bir çüpe ve bir büyü kullanıcısının buyurgan varlığı yılların koşullamasını uyandırmış ve birkaçının başlarını eğip, “Nasıl isterseniz Yüce,” demesini sağlamıştı.

Askerler onu izlediler ve Miranda ellerini kaldırdı. Nezaketin sırası olmadığını düşünüp zihnini devasa menteşelere odakladı

ve içine yerleştirildikleri taşın patlamasını sağladı. Sonra düşüncelerini toplamak için bir nida koparıp bir şeyi iter gibi ellerini ileri uzattı ve enerji fırlayıp heybetli kapıları görünmez bir koçbaşı misali parçalarken önündeki hava dalgalandı. Kapılar gök gürültüsü misali bir sesle imparatorluk dairelerinin taş zeminine çarptı. Yankı yitip gitmeden askerler içeri girmişti bile.

Miranda uşaklara döndü. “Geride durun. Size ihtiyaç olursa çağırılırsınız.”

Askerlerin peşinden koştu ve hedeflerini keşfetmekte pek zorluk çekmedi. Verimli bahçelere giden uzun koridora girerken yakıcı bir ısı dalgası vücudunu yaladı. Önündeki askerler ısının darbesi sonucu sendelediler ve gayretlerini ikiye katladılar. Çatışmaya doğru koşarken Miranda çığlıklar ve haykırışlar işitti.

Saraydaki en büyük daire bloğuydu bu: İmparator’un ailesinin ve maiyetinden en sadık olanların İmparatorluk yönetiminin geri kalanından uzun aralıklarla ayrı kalabilmelerini sağlayan, birbirine bağlı odalar. Saraydan yaklaşırken meskenin girişine doğru bereketli bir bahçe vardı. Daima meşgul ve gürültülü bir topluluk içinde burası adeta bir sükunet vahasıydı; üzerinden ipek perdelerin sarktığı çadırlarla çevrelenmiş, günün sıcaklığından kaçınmaya yarayan muazzam bir havuz da bunu bütünlüyordu. Şimdi bu kıymetli ipekler, asi büyüleri enerji okları tarafından tutuşturulmuşçasına alev alevdi.

Durumu kavramak Miranda’nın yalnızca bir ânını aldı. Bir çift Dasati Ölüm Rahibi bir çeşmenin yanında ölü yatmaktaydı. Her nasılsa birkaçı imparator’un bahçesinde cisimlenmeyi başarmıştı. Çevrelerindeki katliam, durumu gözden geçirmeden rastgele yönlere, karşılaştıkları her insana ölüm efsunları yolladıklarının kanıtıydı. İmparator’un yanındaki Tsurani büyücü, muhtemelen imparator’un uzaklaşmasını kamufle etmek için ya da Ölüm Rahipleri onun yerini kolaylıkla tespit edemesinler diye parlak bir

ateş topuyla hemen karşılık vermişti. Öyle ya da böyle, sonuç ipekler ve yastıklara bürünmüş küçük bir servete doğru hızla ilerleyen bir yangındı. Miranda etrafına bakındı; sönmekte olan alevler ve duman görüşünü bulanıklaştırıyordu. Görebildiği kadarıyla çoğu uşak ve İmparatorluk Muhafızı korkunç biçimde, acılar içerisinde ölmüştü. Cesetlerin hiçbiri imparatorluk tarzında giyinmemişti, dolayısıyla İmparator bloğun bir başka kısmında olmalıydı. Miranda bunu fark edince bir nebze huzura kapıldı.

İmparator gençti, karısı da yoktu, dolayısıyla hayatı iki misli değer kazanıyordu: Vakitsiz ölürse, tahtın bir varisi olmadığı için İmparatorluk hükümdarsız kalır ve böyle büyük karışıklıkların yaşandığı bir vakitte siyasi kaosun yıkıcı etkileri olurdu. Tsurani’de adet olduğu gibi, Savaş Tanrısı Tapmağı’nın muazzam kapılarındaki Kızıl Mühür’ün resmi olarak kırılmasından sonraki savaş zamanlarında, Cennetin Işığı’nın tehlikede olduğunun sinyalini verebilmesi için İmparatorluk borusu taşıyan bir haberci yakınlarda tutulurdu. Jastur tarikatından bir rahip de imparator’un odasının dışında nöbet tutmaktaydı.

Miranda, aile bloğunun hemen dışında olan ilk İmparatorluk Muhafızlarından hemen sonra, kudretli Jastur rahibi büyüleri savaş çekicini serbest bıraktığı anda oraya ulaştı. Çekiç havada uçup bir Ölüm Rahibi’ni göğsünden vurdu ve onu geriye uçurdu. Taş zemin üzerinde beş metre boyunca kayarken yarattığın göğsünden, neredeyse Miranda’nın ayaklarına kadar, turuncu bir kan şalesi püskürdü.

Miranda bu arbedenin arasında sesini duyurmaya çalıştı. “Öteki bize canlı lazım!”

Nidasının nafiye olduğunu hemen anladı, çünkü İmparator için hayatlarını feda etmeye yeminli Tsurani askerleri geriye kalan Ölüm Rahibi’nin çevresine üşüşmüş, ağırlıkları altında onu çabucak yere yıkmışlardı. Miranda kalabalığa ulaşmadan rahi-

bi kılıçlarının keskin uçlarıyla ve hançerleriyle defalarca deştiller. Kontrol edemediği şeylere sinirlenmek yerine, çekmiş olduğu kılıcı turuncu kanla kaplanmış yetkili bir muhafıza döndü. “Cennet’in Işığı nerede?” diye sordu talepkar bir tavırla.

“Yatak odasında,” diye yanıtladı subay.

Subayın derisinin Dasati kanının değdiği kısmının kabarmakta olduğunu fark eden Miranda, “Ağır bir ısırap çekmeden yıkaşunu Hücüm Önderi,” dedi.

“Nasıl isterseniz Yüce,” dedi asker. Büyücüler Meclisi’nde resmi bir pozisyonu olmadığı halde, Milamber’in kocası ve İmparator’un sırdaşı olduğu için, geleneklerine bağlı Tsuraniler ona bu şeref unvanıyla seslenmekte ısrarcıydılar. Binlerinin hatalarını düzeltmeyi bırakmıştı: Nafile bir çabaydı.

Uşaklar ve muhafızları geçip silahlı muhafızların yatak odasının girişini koruduğu yere doğru koşar adım gitti. “Tehlike geride kaldı,” diye bilgilendirdi onları. “Majesteleri’ni görmem gerek.”

Baş muhafız beklemesini işaret etti. Odaya girdi ve kısa bir süre sonra İmparator’un onu göreceğini söylemek için yeniden kapıda belirdi. Cümlesini tamamlamadan Miranda içeri daldı ve genç hükümdarı geleneksel altın zırhını giyerken, savaşmaya hazır halde elinde antik metal bir kılıçla buldu. Hal ve hareketlerinde, görünüşünü gülünç olmaktan esirgeyen bir şeyler vardı. Korunaklı hayatı hariç her zerresiyle bir Tsurani savaşçısı gibi görünüyordu.

Yanında duran Manvvahat adındaki sıska büyücü başını bir kez salladı ve sorgulayan gözlerle ona baktı. Miranda da başını sertçe sallayarak karşılık verdi, o durgun Tsurani yüzeyinin altında bir yerlerde huzurla soluduğunu sezebiliyordu. Meclis kıstaslarına göre genç bir büyücüydü, ama Miranda şöhretinden haberdardı: Pervasız ve kuvvetli biriydi.

Doğrudan, “Kutsal şehir’den ayrılmalısnız Majesteleri,” dedi.

İmparator söylediklerini anlamamış gibi gözlerini kırıştırdı, akabinde tavırları değişti. Derin bir nefes aldı ve merasim kılıcını kınına soktu. “Neden diye sorabilir miyim Miranda? Ben nadiren emir alırım.”

Miranda, teklifsizliğinin yalnız olmadıkları herhangi bir duruma uygun düşmediğinin farkına geç varabildi. “Bağışlayın Majesteleri. Refahınız için endişelenirken konumumu unuttuğum,” dedi. “Varen olmalı. Wyntakata kılığında bu saraya düzinelerce kez girmişti ve Ölüm Rahipleri’ni şahsi bahçenize nasıl sokabileceğini bilebilecek tek kişi.”

“Ölüm Rahipleri mi?”

“İki Dasati Ölüm Rahibi bahçenizde cisimlendi ve görünürdeki herkesi öldürmeye başladı.” Bir an duraksadıktan sonra, “Kuşkusuz bir intihar saldırısıydı bu,” dedi. “Varen kaç tane Dasatinin öleceğine aldırılmaz ve onlar da Karanlık Tanrı’nın hizmetindeki bağnazlar.”

“Sarayıma neden terk etmem gerektiği konusuna dön,” dedi İmparator.

“Varen Wyntakata kılığında, saray hakkında size burada saldırmaya devam edecek kadar şey öğrendi. İmparatorluk’a olan katı sadakate rağmen, ölümünüzle Yüce Konsey’in bir karmaşaya sürükleneceğini biliyor. Belli bir varis olmadan-”

“-kimin Altın Taht’a oturacağı kuzenler arasında bir mücadeleye dönüşüyor,” diye tamamladı İmparator. “Evet, anlıyorum. Ama nereye gitmem gerek?”

“Wyntakata kırsal mülklerinizden birini ziyaret etti mi Majesteleri?”

“Emin değilim,” dedi İmparator. “Belki ben makama geçmeden-”

“O kadar eskiden değil,” dedi Miranda. Varen’in Efsuncunun

Adası'ndaki son sözde 'ölüm'ü üzerinden ne kadar zaman geçtiğini hesapladı. "Son bir yıl ve civarı."

"Benim bildiğim kadarıyla hayır," dedi İmparator. "Birinci Danışman'ıma söylerim, ev personeline sorar." Derken yüzü aydınlandı. "Ziyaret etmediğinden emin olduğum bir yer var. Sulan-Qu'nun güneyindeki kadim Acoma mülkleri. Büyükbabam tahta geçtiğinden beridir orada kimse yaşamıyor, ama imparatorluk evinin o arazi ve binalarını bir mabet, İmparatorluğun Hanımefendisi'nin doğum yerine bir hürmet bölgesi olarak elimizde tuttuk. Evet, oraya hiç gitmediği kesin."

Miranda Mamvahat'a doğru başını salladı ve genç büyücü, "Cennetin Işığı'nı memnun edecekse, sizi ve en yakın maiyetinizi birkaç dakikada oraya götürebilirim," dedi. İmparator itiraz edecek oldu, ama büyü kullanıcısı, "Diğerleri de ev halkınızın çabucak takip etmesini sağlayabilir," diye ekleyip Miranda'ya doğru başını salladı.

"Meclis'e çabucak haber vereceğim ve eğer öyle gerekirse bütün yönetim mensuplarını oraya taşıyacağız. Yüceler bize yardım ederse emirlerimi orada da en az buradaki kadar hızla verebilirim."

Manwahat başıyla onayladı. "Siz bunu istiyorsanız Majesteleri, biz de bunu istiyoruz."

İmparator bir uşağa döndü. "Savaş Lordu'na söyle, yarın Yüce Konsey'i topla. Yaklaşan istilaya hazırlık için neler yapılması gerektiğine dair talimatlar bırakacağım." Uşak başını eğdi ve görevini yerine getirmek için hızla uzaklaştı.

Bir saray memuru gelip bahçe çadırındaki alevlerin söndüğünü İmparator'a bildirdi, imparator herkesi gönderirken Miranda'dan beklemesini istedi. Kalan korumalar hariç yalnız kaldıklarında İmparator'un sükunet maskesi düştü ve Miranda'nın karşısında çok öfkeli bir genç adam beliriverdi. "Savaş başladı, değil mi?"

Saatler önce bile cüret edemeyeceği bir yakınlık sergiledi Miranda. Uzandı ve elini İmparator'un omzuna koydu. Odadaki muhafızlar, dışarıklı kadın bir zarar vermeye kalkarsa hükümdarlarını korumak için ileri atılmaya hazır halde, hafifçe kıpırdadılar. "Başladı," dedi usulca. "Dasatiler bu dünyadan ve âlemden tamamen sökülmeden veya Kelewan ayaklarının altında harap olmadan da sona ermeyecek. Bugüne dek başka hiçbir İmparator'un mecbur bırakılmadığı bir şey yapmak; İmparatorluktaki her evin silahlanmasını emretmek, tüm silahlı gücü komutanız altında toplamak üzeresiniz. Çünkü iki bin yıllık tarihi boyunca İmparatorluk bu kadar büyük bir tehditle yüzleşmedi."

Öfkesi dinmese bile İmparator'un sesi sakindi. "Ne yapmamız gerekirse yapacağız. Biz Tsurani'yiz."

Miranda bunun yeterli olmasını umut ederek, "Mesaj ne olacak?" diye sordu.

İmparator uzaklara baktı. "Ben... nereye gideceğiz?"

Miranda sorunun özünün bu olduğunu biliyordu. Geleceğin Pug'ından gelen ve İmparatora tahliye hazırlanma talimatı veren şifreli mesaj, yoruma son derece açıktı. Fakat muhtemel en kötü anlamıyla ele alınırsa, herkesi bu dünyadan, hatta İmparatorluktan bile ayırmak muazzam bir teşebbüs olacaktı. Yüzlerce gediğin oluşturulup gece gündüz idare edilmesi gerekcekti ki bu görev bütün Meclis'i zorlayacaktı. Akademi'den ve Efsuncunun Adası'ndan yardım alınsa bile, ezici büyüklükte bir sorumluluktaki bu. Bir de gelmiş geçmiş en tehlikeli düşmanlarla savaş halindeyken... Miranda, İmparator'un ne düşündüğünü biliyordu: imkânsız bir seçenekti.

Üstelik sorusu hâlâ havada asılıydı: nereye gideceklerdi?

Kocasının evlerinin arkasında oluşturduğu ofise girerken oğlunun yüzünde huzur dolu bir ifade gördü Miranda. Bu ifadeye

gölümseyebilmek isterdi, ama onu görevinden azletmek için geldiğine yönelik tahminlerinden sıyrılmak üzere olduğunu biliyordu.

“Anne,” dedi, kalkıp onu yanağından öperek.

“Caleb,” diye karşılık verdi Miranda, “gözlerimin önünde yaşlanıyorsun sanki.”

“Hem Meclis’in faaliyetlerini düzenleyip hem de günü güne okulu çekip çevirmenin bu kadar zor olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.”

Oğlunun biraz önce boşalttığı, masanın arkasındaki sandalyeye geçerek, “Sorun mu çıktı?” diye sordu Miranda.

“Okulla ilgili mi? Sözüne etmeye degecek bir şey yok. Babamın talimatlarına dayanarak yeni öğrenciler yollamaya yönelik talepleri geri çeviriyor, gayretlerimizi yaklaşan dövüşte bize yardım etmeye hazır olan büyücülerimizi eğitmeye harcıyoruz ve herkes işbirliği yapıyor.”

“Ee? Yolunda gitmeyen ne?” diye sordu annesi.

“Kaspar’ın Quor Zirveleri’ne keşif gezisinden hiç haber almadık.”

“Temas ne kadar gecikti?”

“Birkaç gün.”

“Bir hafta gecikene kadar endişelenmeye başlamayacağım,” dedi Miranda. “Bana görevi hatırlatır mısın?”

Caleb’in kara gözleri kısıldı. İncelemeye zahmet ettiğinde annesinin kusursuz bir detay hafızası olduğunu biliyordu. Dasati âlemine doğru yola çıkmadan önce Pug’ın en son onayladıklarından biri olduğu için, muhtemelen bu görevin detayları hakkında bilgi almayı ihmal ettiğinin farkına vardı.

“Özgür Liman’daki ajanlarımızdan biri, bir kaçakçı ve babamın Leso Varen için ya da onunla beraber çalıştığından şüphelendiği bilinmedik bir akıncı çetesi arasındaki bir mesajı ele geçirdi.”

“Onun için ya da onunla birlikte, öyle mi? Ya gönüllü ahmaklar ya da gönülsüz suç ortakları olduklarını mı düşünüyor?”

“Öyle bir şey,” dedi Caleb. “Quor Zirveleri’nin batı kıyısındaki ‘Kesana Koyu’ denen geniş bir koy, yaklaşık bir tarihle beraber, mesajda açıkça ifade edilmişti-”

“Ve baban bunun ne olduğunu öğrenmek için koşup gitti.”

Caleb başıyla onayladı. “Ayrıca farklı gruplardan bazı oğlanların beraber çalışmasını istiyordu, bu yüzden Nakor’dan Lord Erik’le... Krondor’un dışındaki düzensiz birlikleri hakkında konuşmasını istedi, Kesh ve Roldem’den birkaç oğlan da onlara katıldı ve babam başlarına Kaspar’ı koydu.”

“Eh, baban Quor Zirveleri’yle yıllardır ilgileniyor,” diye kabul etti Miranda. “Pek bir şey bulma şansımız olmadı ve ikimiz de oraya bizzat gidip bakınamayacak kadar meşguldük, yani sebeplerini anlayabiliyorum.” Yaklaşmakta olan Dasati çatışmasını düşünerek, “Ama zamanlaması bundan daha iyi olsaydı keşke,” diye ekledi. “Kaspar’dan haber gelirse ben de bileyim. Şimdi gidip günün geri kalanını dinlenerek geçirebilirsin.”

Caleb kaşlarını çattı. “Sadece günün geri kalanını mı?”

“Evet, çünkü avlanmak ya da başka ne yapmak istiyorsan onu yapmak üzere yola çıkmıyorsun. Eminim karın birkaç gün... veya birkaç hafta daha evde kalmama itiraz etmez.” Caleb’in kaşları iyice çatıldı. “Burada fazla kalmayacağım. Yapmam gereken çok şey var ve bunu başarabilmek için babanla Nakor’u içermeyen bir plan bulmam gerek.”

“Ne için?”

Miranda iç geçirdi. “Adalar Kralhğı’nı, Roldem’i, bir de Yüce Kesh İmparatorluğumu eğer gerekirse Kelewan’dan mülteci kabul etmeleri için ikna etmek.”

Caleb gözlerini hayretle kırıştırdı. “Mülteciler mi? Beklenmedik durum planlarına mı kafa yoruyorsun?”

Annesinin gözleri önünde solduğunu gördü Caleb. Bilindik kuvvet ve dayanıklılığı zayıflıyor gibiydi. Daha önce hiç görmediği bir teslim ifadesiyle sandalyeye geri çöktü Miranda. “Hayır. Beklenmedik durum değil,” dedi usulca. “Eninde sonunda gerçekleşecek.”

Güneş batı ufkunun ardında, akşam pusuyla uzak bir tepe gibi görünecek kadar geniş ve uzaktaki şehir surlarının ardında batarken Pug sakin sakin oturmuş çevresindekilerin yüzlerine bakıyordu. Koruyu ekip biçen Aşağılıkların öğle yemeklerini yemeye geldiği yer olduğu söylenen küçük bir bankta oturuyordu. Diğerleri korudaki tek bina olan ve yüzlerce meyve ağacı sayesinde ilk bakışta göze çarpmayan işçi barakasına dizilmişti. Pug bu meyveyi Dasati elması olarak düşünse de, meyvenin rengi kırmızı veya yeşilden ziyade sarımsı turuncuydu ve dalından taze koparıldığında yüzeyinde berrak bir ışıltı oluyor, etli kısmı koyu bir mora bürünüyor.

Güneş gözden kaybolunca dönüp, “Bitti,” dedi Macros. “Büyük Ayıklama sona erdi.” Derin bir iç çekerek gelip Pug’ın yanına oturdu. “Cinayetler bir süre daha devam edecek - güneş battı diye dövüşler öylece bitmez, ama savaşçılar artık yangına körüklerle gitmektense geri çekilecek, saklananlar da yavaş yavaş ortaya çıkacak ve toparlanma başlayacak.”

Pug’ın biraz gerisindeki Nakor, hepsinin bir yanılısına olduğunu bildiği pastoral huzuru gözlemliyordu. Bu dünyada güvende olmak neredeyse imkânsızdı, yine de bir an için diğerlerinin yüzünde aynı düşünceyi görebildi: Bir zamanlar burası, hayatları pek çok bakımdan Midkemia’dakilere benzeyen gayretli insanların yaşadığı dingin, güzel bir dünyaydı. “Öyle olmalı,” dedi usulca.

Pug, “Evet,” derken güneş tamamen battı ve batıdaki bulutlar

hiçbir insan gözünün kavrayamayacağı bir ışık tayfı yansıtırken, gökyüzü şaşırtıcı bir renk cümbüşüne dönüştü. “Ne oldu?”

“Karanlık Tanrı,” dedi Macros. Pug hastalığının onu genelde olduğundan daha ağır etkilediğini görüyordu. Bu son günkü çabaları onu tükenmenin eşğine getirmişti.

“Hayır, ondan daha fazlası,” dedi Nakor.

Magnus da yaklaştı. “Ne demek istiyorsun?”

“Bir Büyük Tanrı’nın, İsimsiz’in bu dünyadaki hah bile olsa, dengeyi tek bir yerel tanrı bozamaz. Midkemia’da, Kaos Savaşları’nın ilk kısmında İsimsiz Olan hakimiyeti ele almayı çalıştığında ne olduğunu biliyoruz - hayatta kalan Büyük ve Küçük Tanrılar farklılıklarını bir kenara bırakıp, düzen ve denge yeniden düzenlenene dek onu güvenli bir yere sürgün etmek için bir araya geldiler. Aynısı burada olmadı. Karanlık Tanrı, yüzlerce Dasati tanrısının birleşmiş gücüne baskın çıktı. Peki nasıl?”

“Yüzlerce değil,” dedi Macros. “Binlerce. Nasıl olduğunu bilmiyoruz. O çağın tarihi kayıp.”

Pug başını salladı. “Mantık bize Karanlık Tanrı’nın bunu tek başına yapamayacağını söylüyor. Birtakım müttefikleri olmuş olmalı.”

“Kimler?” diye sordu Magnus. “Ve ne oldu onlara?”

“Belki kritik bir anda aniden onlara saldırdı, ta ki tek başına kalana kadar,” diye önerdi Macros.

Birilerinin işitmesinden korkuyormuş gibi yine kısık sesle, “Hayır,” dedi Nakor. “Çok fazla şeyin onun lehine yerli yerine oturması gerekirdi. Pek mümkün değil.” Kederli bir tebessüm saldı.

Pug başını sallayarak hemfikir oldu. Sözlerini özenle tarttıktan sonra Macros’a baktı. “Bir sonraki âlem hakkında ne biliyorsun?”

“Varlığın üçüncü düzlemi hakkında mı?”

Pug başıyla evetledi.

“Aslında hiçbir şey.”

“Dördüncü?” diye sordu Pug.

“Yine hiçbir şey.”

“Beşinci?”

Macros iç geçirdi. “Beşinci düzlemde acı dolu fakat hayli akılda kalıcı birkaç hatıram oldu, iblislerin âlemine açılan gediği arkamdan kapadığımda, iblis Kral Maarg’ın pençelerinde kalakaldım. Sahip olduğum her güç zerresini kullanarak onu kısacık bir an için sersemlettim ve üzerimdeki kavrayışını kaybetti. Bir tür şeytani sarayda, taş zemin olarak düşündüğüm bir şeye düştüm. Ona sadece değmek bile büyük bir acı verdi bana. Birkaç belli belirsiz şey görebildim, derken bilincimi yitirdim. Sanırım Maarg beni birkaç dakika sonra öldürdü, çünkü bir an sonra Lims-Kragma’nın karşısındaydım, bir ayin dinliyordum...” Bocaladı.

“Ne var?” diye sordu Pug.

“Bu âna kadar, ölümümle... buradaki çocukluğum arasındaki zamana dair hiçbir hatıram yoktu.” Duraksadı. “Aslında bir çocukluk geçirdiğime dair hiçbir anım yok. Bir annenin, saklanıyor olmanın izleri ve zorlu bir yolculuk...” Tek tek yüzlerine baktı. “Bu hayatı gerçekten yaşamadım. Hatıralarım... bir başkasına ait.”

Nakor başını salladı. “Lims-Kragma bir şekilde seni başka birinin bedenine koydu.”

“Öldüğümden beri kaç yıl geçti Pug?”

“Takriben kırk yıl.”

“Ben hemen hemen otuz üç Midkemia yılıdır buradayım, ya da en azından burada olduğumu anımsıyorum.”

“Geri kalanına ne oldu?” diye sordu Magnus.

Macros derin bir nefes verdi. “Bu bir gizem.”

“Pek sayılmaz,” dedi Nakor. “Olduğunu zannettiğin Dasati değil kendin, yani Macros olarak en eski hatıran ne?”

“On bir yıl önce, bir yaz ayininden sonra eve doğru yürürken bir baş dönmesi hücum etti üzerime. Biri beni bu zayıf halimle görebilir diye korkup gözden uzak bir yere gittim.” Başını iki yana salladı. “Bundan önce bir Aşağılık’tım, önemsiz bir giysi imalatçısı...”

“Bir terzi,” dedi Magnus.

“Evet,” dedi Macros.

“Ama sadece on bir yılda Karanlık Tanrı’ya karşı gezegenler boyu bir direniş oluşturdu ve binlerce hatta daha fazla takipçi kazandı,” dedi Pug.

Macros gözlerini yumdu. “Beyaz benden çok daha uzun zamandır burada...”

“Senden önceki Bahçıvan kimdi?” diye sordu Magnus

Macros’un kafası karışık, emin değil gibi görünüyordu. “Ben... bilmiyorum.” Oturduğu yerde gevşerken omuzlarını esnetti, sıkıntılı gibiydi. “Burada gördüklerinizden pek farklı olmayan taştan bir duvarın altında uyandım. Başım korkunç ağrıyordu ve düşe kalka yaşadığım... bu bedenin yaşadığı viraneye döndüm.” Nakor’un gözlerinin içine baktı. “Yeniden doğmadım, değil mi?”

Nakor başını yavaşça iki yana salladı. “Bilmiyorum, ama zannetmiyorum da. Bana kalırsa ana dünyamızın tanrıları zihnini alıp başka bir bedene koydular. Bence bu yüzden hastasın.”

“Ölüm döşeginde,” diye düzeltti Macros.

“Senden önceki Bahçıvan kimdi?” diye tekrarladı Magnus.

Bu sefer Macros sahiden rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Yine, “Bilmiyorum,” dedi ve kısık sesle ekledi: “Kim bilebilir bilmiyorum. Buradaki kimsenin bilme ihtimali yok. Belki Martuch, Hirea, Naruen ya da onlar biliyor olabilir...”

“Ne?” diye sordu Pug.

“Kan Cadısı Kızkardeşliği. Bilen biri varsa, onlardır.”

Nakor ayrılmaya hazırmış gibi ayaklandı. “O zaman onlara sormamız lazım.”

“Evet,” dedi Pug.

“Ama biz...”

Hayatında ilk defa, kendisi henüz Lord Borric’in Crydee Kalesi’ndeki maiyetinde alelade bir toprak beyiyken Efsuncunun Adası’nda Kara Macros’la tanıştığından bu yana, Pug ilk kez adamın yüz ifadesinde kafa karışıklığı ve şüphe gördü. “Nakor haklı. Bu veya belki başka herhangi bir dünyada kalkışılan en tehlikeli işi üstleniyoruz. Kendine Dasatilerin Karanlık Tanrısı diyen, sadece bu dünyayı değil sayısız başka dünyayı da tehlikeye atan bir varlık var. Ve biz onu durduracağız.”

“Sırf birisi sersem kukla rolünü oynayalım istiyor diye böyle bir işe paldır küldür girip kendi hayatımı ve arkadaşımın, oğlumun hayatlarını harcamayacağım. Tüm bunların sorumlusunun gerçekten kim olduğunu bilmem gerek.”

“Senden önce Beyaz’ı kimin kontrol ettiğini bilmeliyiz,” dedi Magnus.

“Ben...” diye başladı Macros, sonra durakladı. Başını iki yana salladı. “Şehrin buradan çok da uzak olmayan bir çeyreğindeki evimi terk ettim ve Yıldız Köprüsü’nden başka bir dünyaya geçtim. Mathusia’ya. Oradan... bir yere seyahat ettim. Neresi olduğunu hatırlamıyorum, ama oraya ulaştığımda beni bekliyorlardı!”

“Ne tür bir mekândı?” diye sordu Nakor.

“Bir Kan Cadısı bölgesi,” dedi Macros usulca.

“Öyleyse Kan Cadısı Kızkardeşliği’nin başında her kim varsa onunla konuşmamız lazım.”

“Leydi Narueen mi?” diye sordu Magnus.

“Hayır,” dedi Nakor. “O önemli biri, ama yetki onda değil.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Pug.

“Çünkü başta her kim varsa bebek yapıp, saklanıp, manyak

Kan Şövalyeleri tarafından öldürülme riskini almıyor. Başta her kim varsa gayet güvenli bir yerde, başkalarına gidip risk almalarım söylüyor.”

“Gölgeler Meclisi’nin başında babam var ve kesinlikle risk alıyor.”

Nakor sırtıttığında, sahte yabancı görünümüne karşın tebessümü tamamen kendisi gibiydi. “Baban tanıdığım en akli başında adam sayılmaz, ama bizim dünyamızda evinin kapısından dışarı adım attığında herkes ve her şeyin seni öldürmeye çalışması ender bir durumdur.”

Kuru kuru, “Ender bir durum,” diye hemfikir oldu Pug.

“Kan Cadıları’nın liderleri nerede Macros?” diye sordu Nakor.

“Bu dünyanın öbür tarafında, Skellar-tok denen sıradağlardaki gizli bir vadide.”

“O zaman yola koyulsak iyi olur,” dedi Nakor. “Bu Aşağılık uşakları yanımıza almazsak daha hızlı yolculuk edebiliriz.”

Macros güldü. “Fazladan bir gece pek fark yaratmayacaktır. Dinlenmeye ihtiyacım var ve benim kadar olmasa da sizin de öyle. Ayrıca olan bitene dair haberler ulaşana kadar burada kalmam gerek. Bir başkasının fikrine göre kukla olabilirim, ama burada hâlâ Beyaz’ın lideriyim ve halkımın güvenli ve hizmete hazır olduğunu bilmeliyim.”

“Bir gece,” diye hemfikir oldu Pug. Etrafına bakındı. “Dışarıda uyuduğum ilk gece olacağından değil ama, bizi bu koruya sırf yerde uyuyalım diye getirdiğini zannetmiyorum.”

Macros başını iki yana salladı ve güldü. “Hayır. Şurada bir yeraltı barınağına gizli bir giriş var. Biraz, şey... konforsuz, ama sabaha kadar idare eder.” Onları işçi barakasına götürdü ve kapıyı açtı. İçeride ikisi de rütbelerine göre alışılmadık biçimde silahlı olan iki Aşağılık bekliyordu. Macros kenara çekilmelerini işaret etti, elini havada salladı ve Pug havada kaynaşan büyüü hissetti.

Zemindeki üç döşeme tahtası titreşti, derken gözden yitip gitti ve birden karanlığa inen bir dizi dar basamak belirdi. Elinin bir başka hareketiyle Macros basamakların dibinde ışık belirmesini sağladı, böylece aşağı indiler. Yukarıda bırakılan ve hiçbir şey söylemeksizin bu isimsiz barakadaki her şeyi koruma vazifelerine devam eden iki muhafızın tüm bunlar hakkında ne düşünmüş olabileceğinin sözü edilmedi.

KEŞİFLER

Jim iri bir kayanın arkasına sindi.

Elfleri bıraktıktan sonra pek çok kez olduğu gibi kendi aptallığına lanet okudu. Şimdiye değin, onu hem başarılı hem de tehlikeli kılan şeylerden biri ahmaklık sınırındaki iyimserliği, kafasına koyduğunda yapamayacağı hiçbir şey olmadığına inanmasıydı. Olağanüstü denebilecek bir fiziksel süratle beraber zihinsel maharete de sahipti: Durumları çabucak değerlendirip neredeyse her zaman doğru olan yargılara varabiliyordu.

Fakat yıllar boyu ölümle burun buruna gelmesinin sebebi de nadir yanılgılarıydı. Bu sefer, yanlış bir hamle yaparsa kendini öyle bir durumda bulacağından emindi.

Kumsaldan elflerin kalesine kadar giden yol ile gemilerin yarımadanın diğer tarafında demirli beklediği yerin konumlarını düşünmüş ve Baranor'a gidişleri sırasında dağların içine doğru katettikleri patikanın uygun bir yol olacağına karar vermişti - ay ışığı sayesinde zirvede bir açıklık bile keşfetmişti ve seçimin-den oldukça emindi. O anda tek endişesi diğer elf takipçiler, ki bundan şüpheliydi, veya kurt binicisi yaratıklardı ki onlardan da hiçbir iz yoktu.

Az kalsın kamplarına adım atana dek.

Bir alarm gürültüsü işitmeyi bekleyerek yere çöktü, ama hiç-

bir ses çıkmadan geçen saniyelerin ardından kayaların kenarından bakmayı göze aldı.

Kâbustan fırlamış yaratıklar ateşin ya da ateş benzeri bir şeyin çevresinde daire şeklinde oturuyorlardı, zira yanmasına ve ışık ve ısı yaymasına rağmen açık havada yakılan bir ateşin bilindik sarı-beyaz renginde değil, arada mavi parıltıların görüldüğü tuhaf bir gümüş-kırmızı renkteydi. Jim kurt binicilerini yalnızca alacakaranlıkta görmüştü, ama şimdi bu peri ateşiyle aydınlanmış olarak onları görmek her türlü sürprize başışıklığı olduğunu düşünen bir adam için bile sinir bozucuydu. Yaratıkların şekli insana benziyordu, bir kafaları, kolları ve bacakları vardı ama vücut hatlarından ve Jim'in görebildiği kadarıyla giysilerden yoksunlardı. Yüzeyleri değişken, dalgalı bir kumaş veya sıvı gibiydi, ama doğru dürüst 'deri' denebilecek bir şey değildi ve daha önce de gördüğü gibi o yüzeyden ara sıra ince bir duman ya da buhar demeti sızılmaktaydı. Bindikleri yaratıklar, yani yanlarına çökmüş, dilleri sarkmış 'kurtlar' da başka bir dünyadan gelme gibiydi. Gözleri apaçık parlıyordu ve Jim onlarla ilk karşılaşmasından, bunun ateşten yansıyan ışık olmadığını biliyordu. Bir şey yiyorlardı, ama bu mesafeden Jim ne olduğunu seçemiyordu. Derken bir tanesi ateşin üzerinden bir arkadaşına kavisli bir şekilde bir şey fırlattı ve yalnızca bir kol olabilecek şeyi gören Jim'in midesi kalktı. Bir insan, elf ya da goblin eliydi, hangisi olduğunu anlayamamıştı, ama bir hayvan uzvu olmadığı muhakkaktı.

Jim kampın büyüklüğünü ölçerek çevresinden bir yol bulmayı denedi. Ateşin uzağında, bu varlıklarla ilgili her şey kadar tuhaf bir maddeden yapılmış barakalar vardı. Ovallerdi, çatıları düzdü ve bez, deri ya da odundan değil, muazzam diskler halindeki biçimsiz bir tür taştan yapılmışa benziyorlardı. Kapı ya da pencere göremiyordu, ama ara sıra bir figür bir duvarın içinden çıkıyor veya duvara girip gözden kayboluyordu.

Bu tablonun tamamındaki en rahatsız edici şey sükunetti. Kimse konuşmuyor, gülmüyor, derin derin nefes dahi almıyordu. Günün erken saatlerinde çığlıklarını ve savaş nidalarını duyduğu için ses çıkarmaya muktedir olduklarını biliyordu, ama şu an yalnızca doğal olmayan bir sessizlik mevcuttu. Her nasıl iletişim kuruyorlarsa, Jim'in normal konuşma olarak düşündüğü yolla değildi.

Jim çevresifie göz gezdirip elflerin 'Boşluk okçuları' dediği uçan yaratıkları bulmaya çalıştı. Eğer bu bölgenin çevresinde uçuyorlarsa, köyden kaçmayı denemeden önce bunu bilmek istiyordu.

Yapabildiği kadar sessizce, şüphe uyandırmayan bir tuzak ya da beklenmedik bir karşılaşmayı ifşa edebilecek hareketleri gözlemeye çalışarak kampın kenarından dolandı. Başladığı konunun neredeyse karşısına geldiğinde, barakalarla aynı maddeden yapılmış gibi görünen bir tür kafes gördü. İçerideki hareketlilik, uçan yaratıkların nerede olduğunun da cevabıydı. Az da olsa rahatlamıştı. Bu yabancı yaratıklar ya kendilerine çok güveniyorlardı ya da aptaldılar, çünkü ortada herhangi bir bekçi ya da savunma yoktu. Onları neyin öldüreceğini bilse, Jim hepsini dakikalar içinde yok edecek bir saldırı düzenleyebilirdi.

Bir tepeye ulaşına dek kampın kenarından dolanmaya devam ederek tepeler arasından demirlenmiş gemilere doğru bir geçit sağlayacağını umduğu bir izi takip etti.

Doğuya doğru gökyüzü gözle görülür biçimde aydınlanmaktaydı ve Jim bir saatten daha kısa süre içinde şafağın sökeceğini biliyordu. Tepelerin doğu tarafında, hangi yöne ineceğini bilmeksizin çömelmiş olduğu için biraz rahatladı. İzlediği yol tepede bir açıklıktan geçiyordu, ama doğudaki bayırda çabucak daralmış ve Jim, önu aydınlanana kadar beklemedikçe düşüp ölebileceğini

fark etmişti. Ağaç hattının neredeyse tepesinde olduğundan, aşağı baktığında batan ayların soluk ışığı altında tek gördüğü ağaç tepelerinden oluşan bir denizdi. Aşağıda bir yerde sahile inen bir yol olması gerektiğini biliyordu, fakat bu noktada ışık artmadan ilerlemek aptallıktı.

Sabır, Jim Dasher'ın kendine öğrettiği bir kabiliyetti; doğası gereği düşüncesiz ve aceleciydi, ama yıllar içinde bu özelliklerini dizginlemiş ve yönlendirmişti. Artık düşüncesizlik etmeksizin kararlı ve hızlı hareket edebiliyordu. Ve şu an düşünmesi gerekiyordu.

Taht'a ve Krondor halkına hizmet eden bir mirasın sahibi olarak, zor kararlar alınacağı zaman kişiye genellikle seçme şansı sunulmadığını çok erken öğrenmişti. Hayat nadiren kolaydı.

James Dasher Jamison pek de derin düşüncelere dalan bir adam değildi, ama daha büyük bir planın içindeki rolünü değerlendirdiği ve kaderinde neyi başarmak olduğunu keşfedip keşfedemeyeceğine dair merak kapıldığı oluyordu. Geleceği parlak bir oğlan, Kral'ın en güvendiği danışmanı Rillanon Dükü Lord James'in torunuydu. Acı Deniz'deki en büyük gemicilik girişiminin kontrolünü elinde tutan adamın, Dashell Jamison'ın yeğeninin oğluydu ayrıca. Bu iki kardeş arasında bir şey yaşanmıştı: Bir zamanlar yakınlardı, ama Jim doğduğunda araları limoniydi.

Jim'in babası Dasher Jamison, Lord Carlstone, Kraliyet sarayındaki en iyi yöneticilerden biri ve annesi Leydi Rowella Montonowsky Roldem asillerinden birinin kızı ve kraliçelerinin uzaktan kuzeniydi. Tüm bunlara göre, Jim ayrıcalıklı ve saf bir çocuk olmalıydı.

Eğitimi için Roldem'e gönderildiğinde, üniversitedeki en gelecek vaat eden öğrencilerden biri olduğu kanısına varılmıştı. Bir âlim olarak harika bir iş çıkarmasını bekliyorlardı. Jim bunun yerine Roldem'in sokaklarını keşfetmişti, arka sokaklarını da tabii.

Eğitmenlerini daima alt ediyordu, çünkü izin almaksızın s¼rekli devamsızlık yaptığı halde Jim derslerinde çok başarılıydı. Bir şeyi bir kere dinleyerek ya da okuyarak m¼kemmел biçimde öğrenmeye yönelik doğal bir kabiliyeti, matematiği ve doğal bilimleri onun için kolay hale getiren bir mantık ve problem çözme yatkınlığı ve soyut kavramlar ile mantıklar hakkında en dolaylı felsefeleri bile uysallaştıran bir mahareti vardı. Kısacası, göz önünde olmayı tercih ettiğinde m¼kemmел bir öğrenciydi. İşlediği her suçta yediği dayaklara aldırıyor, sırtındaki şişlikleri yapmak istediği şeyi yapmanın bedeli olarak görüyordu. Sonunda, Üniversite'nin yönetimindeki keşişler çabalarının nafile olduğuna karar vermiş ve genç adamı Rillanon'a, ailesinin yanına geri yollamışlardı.

Babası, oğlunun aldırışsız tabiatını dizginlemeye ve ondan bir saraylı çıkarmaya kararlıydı, bu yüzden ona Kraliyet Sarayı'nda küçük bir pozisyon vermişti. Jim sık sık işi bırakıp vaktini kumar salonlarında, hanlarda ve genelevlerde çarçur ediyordu. Ailesinin verdiği harlıktan çok daha yüksek, istikrarlı bir gelir elde etmesini sağlayan bir kumar kabiliyeti ve onu çok sayıda kavga dövüşe sürükleyen, birden fazla kez şehir hapisanesine sokan, kenar mahalle kadınlarına yönelik bir hevesi vardı. Babasının konumu sayesinde her seferinde serbest bırakılıyordu, fakat gardiyan Lord Carlstone'u dikbaşı oğlunu daha fazla koruyamayacağına dair uyarılmıştı.

Jim'in babası oğlunun hayatın köhne tarafına olan iştahını yatıştırabilmek için elindeki bütün ikna yöntemlerini kullanmıştı ki aşığılık bir hayat sürme içg¼dülerinin kökünü kazıyamazsa onu Kral'ın ordusuna teslim edeceğine dair bir tehdit de buna dahildi, ama nafileydi. Sonunda büyükbabası işe el atmış ve Jim'i amcası için çalışmak üzere Krondor'a yollamıştı: Jim'in büyük amcası Dashell'in oğlu Jonathan Jamison,.

Jim yeni çevresine orada doğmuş misali uyum sağlamış ve tica-

rette de mahir olduğunu çabucak keşfetmişti. Ayrıca Krondor'da orada burada gerçekleşen sayısız suç faaliyetleriyle büyük amcasının bolca ticari yatırımı arasında hayli şüphe uyandıran bir bağlantı olduğunu fark etmesi de uzun sürmemiştir, ilkin kaçakçılıktı, sonra bir rakibin sevkiyatlarının sabotajı veya depolarında kusursuz zamanlamalı bir yangın. Yirmi yaşına geldiğinde Jim limanlarda bir çete -Birikinti Oğlanları- yönetiyor ve her nasılsa Kraliyet Gümrüğünün gözünden kaçan malların güvenli ulaşımını sağlamak için çeşitli tüccarlardan para topluyordu.

Derken bir sene sonra, Jim gecenin bir yarısında siyah giymiş dört adam tarafından evinden alınıp götürülmüştü. Sopalarıyla onu bayıltmadan önce iki tanesini etkisiz hale getirmişti ve uyandığında kendini Prens'in sarayındaki zindanda bulmuştu.

Soğuk bir gece ve uzun bir günün peşinden, Batı Diyarı'nın eski Şövalye-Mareşali ve emekliliğe ayrılan Krondor Dükü Lord Erik von Darkmoor onu ziyaret etmişti. Jim'e basit bir seçim sunulmuştu: dışarıya açılan hiçbir penceresi olmayan zifiri karanlık ve rutubetli bir hücrede tefekkürle geçecek yalnız bir hayatı sevmeyi öğrenmek ya da Krondor Prensi'nin ajanı olmak.

Lord Erik, Rillanon Dükü'yle olan bağlantısının onu bu seçimden kurtaramayacağını açıkça ifade etmişti; büyükbabası Lord Erik'ten maalesef torununun kaybolduğunu, belki de cinayet kurbanı olduğunu bildiren anlayışlı bir mesaj alacaktı. Jim bütün bunların büyükbabasının başının altından çıktığını ve büyük amcasının da planın parçası olduğunu keşfettiğinde, Erik için çalışmaya başlayalı iki yıl olmuştu.

Ama o zamana kadar Jim ulusun entrika ve politikalarına büsbütün bulaşmış, Batı Diyarı'ndaki şehirlerin en karanlık yollarında olduğu kadar çatı ve lağımlarında da Kral için çalışan bir ajandı. Tanıştığı herkes için ya Rillanonlu Lord Carlstone'un tek oğlu, Dük'ün torunu James Dasher Jamison, ya da şehrin rasgele

gözükən ama gerçekte gayet iyi organize olmuş yeraltı suç örgütü Şakacılar'm bir mensubu olan Jim Dasher'dı.

Yirmi yedi yaşında Gölge Meclisi'ne alındığında tecrübeli bir hırsız, kiralık katil ve tahtın casusuydu, en iyi görevlileri ve belki de krallıkta büyüğü olmayan en tehlikeli adam kabul ediliyordu. Jim şöhretini umursamıyor, hatta genelde görmezden geliyordu, ama işini iyi yaptığı için gurur duyuyordu. Çünkü burada, gecenin en karanlık zamanında yalnız başınayken kendisini tam olarak anlayabiliyordu: Eliuzun Jimmy'nin, Şakacılar tarihindeki en efsanevi hırsızın torununun torunuydu o. Bir zamanların sokak çocuğu, Prens Arutha'nın hizmetkârı, krallar ve prenslerin danışmanı ve ölümlük Krallık'taki en güçlü Dük. Jim kendi kişisel hırsları hakkında daha az netti, dük olmak istediği falan yoktu; bir saraya tıkilip gün boyu toplantılara katılamayacak kadar çok seviyordu serüvenleri. Entrikadan, cinayetten, gölgelerde yol almaktan, öteki adamdan daha hızlı olmaktan, onu öldürmeye çalışan adamdan daha şanslı olmaktan, rakibinden daha akıllı olmaktan keyif alıyordu. Bitmek bilmeyen tehlike hissini ve görevlerinin verdiği inanılmaz başarı hissini seviyordu. Bir görevin sonunda sıcak banyolar ve temiz çarşafardan, hevesli kadınların eşliğinden, şarap ve yemekten hoşlanıyordu, ama birkaç gün sonra tekrar sokaklarda olmaktan, çatılarda sessizce koşmaktan ya da lağımlarda sendelemekten, bir eli bıçak kabzasında ilk köşede yüzleşeceğinden emin olduğu saldırıyı beklemekten daha fazla istediği hiçbir şey olmuyordu.

Ama şu an yaşamakta olduğu gibi kimi anlarda, karanlıkta buz kesmiş ve bir başına bir dağ dizisinin üzerinde otururken, kendini tam bir çatlak gibi gördüğü oluyordu. "Akli başında hiç kimse böyle bir hayat istemez," diye mırıldandı kendi kendine.

Ama istediğini, hatta buna ihtiyacı olduğunu biliyordu. Kron-dorlu Eliuzun Jimmy'yle bağlantısını sahte bir iddia gibi göster-

mek ve hakikaten o saygın adamın torununun torunu olduğuna, yani asil bir aileden geldiğine dair muhtemel şüphelerden sıvışmak için Eluzunjimmy hikâyesini üstünkörü uydurmuştu. Rillanonlu Lord James'in torununu onun kendi büyükbabası, hırsızdan dönme soylu efsanevi Krondorlu Lord James'le bağdaştırabilecek çok kişi yaşıyordu hâlâ.

Hayır, diye itiraf etti kendine, Jim bu hayatı seviyordu, eli kanlı işleri bile, çünkü kendisinden daha büyük bir şeye ait olduğunu biliyordu ve hayatını aldığı her adamın bunu hak ettiğinden emindi. Kendi zavallı arzularından daha önemli bir şeye hizmet etme hissi, aceleci içgüdüler, nefesine düşkün bir tehlike ve gerilim arzusu toplamından fazlası olmayan bir şeyi almış ve onu kullanışlı, hatta bazen asil bir şeye dönüştürmüş ve Jim hayatında bir denge keşfetmişti.

Derken durum değişmiş, aşına olmadığı birtakım duygular tecrübe etmişti. Bir kadınla tanışmıştı.

Uzak bir diyardaki bir tepenin zirvesinde oturmuş, güneş doğsun da köpekbalıklarıyla dolu sulara demir atmış gemilere güvenle ulaşabileceği bir yol bulabilsin, böylece bir büyücü grubuna cehennemden en karanlık çukurundan fırlamış bir takım yaratık ve daha evvel kimsenin duymadığı bir grup elf hakkında haber iletebilsin diye beklerken, tek düşündüğü Michele'i bir daha görüp göremeyeceğiydi.

Güneş doğu semasını aydınlatmaya başlamıştı ve aşağısındaki somut karanlık yığını artık daha belirgin şekiller almaktaydı. Yeni aşkıyla ilgili düşüncelerini ve biriyle ilgilenmenin muhtemelen bugüne kadar düşündüğü en kötü fikir olduğuna dair sürekli endişesini bir kenara bırakarak karanlığa baktı. İlk başta hâlâ kopkoyu olan gölgeler görüşünü bozsa da bir süre sonra aşağı doğru bir yol seçebilmeye başladı. Erimiş buzdan ya da yağmurdan oluşmuş küçük bir dere olduğunu düşündüğü şey fena görün-

müyordu, ona doğru ilerlemeye başladı. Küçük derenin başına geldiğinde yavaş yavaş aşağı inmeye karar verdi ve aynı zamanda Bela Tanrısı olduğu da düşünülen Hırsızlar Tanrısı Ban-ath'a sessiz bir dua etti: bugüne dek bela diye anılmaya değecek bir şey varsa eğer, o da budur, diye düşündü Jim Dasher.

Kararlaştırılan kumsalın üzerindeki uçurumlara öğleden sonra ulaştı. İniş yeniden aklına geldi ve kendisi gibi şehirde büyümüş bir oğlanın nasıl da bir dağ geçisini bile korkutacak bir atlayış düşünebildiğini merak etti. *Aşağı kolayca inmek mümkün değil, ama hızla inmek kesinlikle mümkün*, diye düşündü acı acı.

Dar uçurumun her karışını adımladı ama yararlı hiçbir şey bulamadı, sonra dönüp gözleriyle uçurumların üzerine indiği yolu aştı. Başka bir yol bulabileceğini düşündüğü yere tırmanmak için muhtemelen saatler harcayacaktı ve o zaman bile doğru bir iniş sağlayabileceğinin garantisi yoktu. Büyük olasılıkla dağlarda bir geceye daha dayanması gerekecekti ve hem susuz hem de açtı. Zamanında Krondor'daki bir meyhanede karşılaştığı cüretkar hilebazı buruk bir neşeyle hatırladı. Kesh'teki Elariel'e gitmek için bir gemiye binmeyi bekleyen adam, ayaküstü Jim'e bir 'büyülü pelerin' satmaya çalışmıştı, söylediğine göre giyen kişi uzun mu uzun bir binadan ya da duvardan atlarsa yere yumuşak bir iniş yapabilirdi. Yeterince zekice bir üçkâğıttı, çünkü satın alan budala pelerini denemeye kalkarsa ya ölecekti ya da peşine düşemeyecek kadar bolca kırık kemikle yatıyor olacaktı, böylece Kesh'te güvende olan hilebazın peşine düşmeye kalkışamayacaktı. Ama bu üçkâğıdın gerçek olmasını ve şimdi böyle bir pelerini kullanabilmeyi ne de çok isterdi.

Diğer yola dönmek için tekrar tırmanmak istemediğinden, ilham aramaya devam etti. Aşağı inmeye başlamadan önce uçurumun üzerini bir kere daha adımlamaya karar verdi. Daha fazla

ilerlemesini engelleyen kaya çıkıntılarına ulaşana kadar kuzeye doğru ilerledi, aşağı baktı ve dalgaların otuz metre kadar aşağıda kayaları dövdüğünü gördü. Fena bir dalış olmazdı, diye düşündü, tabii su daha derin olsa ve etrafta kayalar olmasa.

Üç geminin beklemekte olduğu yere sıkça bakarak ve bir şekilde onlarla iletişim kurup burada olduğunu söyleyebildiğini dileyerek güneye geri yürüdü. Gerçi bunun da pek bir yararı olmazdı — mürettebattan biri uçma marifeti edindiye ve gelip onu buradan gemiye taşıyabilecek, en azından bir halatla buraya uçabilecekse başka tabii.

Peki ya halat? Çevresine bakındı. Bir halatı olsa bile nereye bağlayabilirdi? Uçurum erozyonunun kurbanı olmuş sağlam bir ağaca yürüdü. Uçurum kenarından ileri doğru eğilmeye başlamış, kökleri dışarı çıktığı için de ölmüştü. Ama ölü ağaç kayalık toprağa hâlâ sağlam biçimde bağlıydı ve ittirdiğinde ona boyun eğmedi. Ağırlığını desteklerdi. Bir halatı olsaydı eğer.

Aşağı baktığında ağacın, uçurumun bir aralığından üç metre kadar aşağıdaki bir kaya tabakasına doğru sarktığını ve kayalığın üzerinde ufak bir ağaçlık alan olduğunu gördü. O ağaçların yüksekliğini bulunduğu konumdan ölçebilmek isterdi. Birkaç kez arkasına bakarak uçurum boyunca koştu ve nihayet iyi bir bakış açısı sağlayabileceği bir eğim buldu. Ufak kaya tabakasının üzerinde, uçurum kıyısına en yakın ağaçların gerçekte, uçurumun dokuz-on metre aşağısında olduğunu görebiliyordu. Hızla hesap yaptı. Ağaçların üzerine doğru sarkana kadar eğilebilirdi; bu sayede ayakları kaya tabakasından en fazla altı metre, ağaçların tepesinden de sadece üç metre yukarıda olacaktı.

Tanrım, diye düşündü sessizce, umutsuzluk beni neye sürüklüyor?

Bir kere o kaya tabakasına inince şu an durduğu yere geri tırmanabilme şansının pratikte sıfır olduğunu fark etti, ama bu fik-

ri aklından uzaklaştırdı: o gemiye bir an evvel ulaşmalıydı. Ölü ağaca tırmanabileceği alana hızla ilerledi ve aşağıdaki en olası görünen ağacı aradı. Hepsi çalıyla kaplı görünüyordu, bir çeşit çam ya da köknara benziyorlardı -aslında ne olduklarını bilmiyor ve önemsemiyordu- ve tutunabileceği kadar büyük, hiç değilse düşüşünü yavaşlatabilecek kadar sağlam bir taneye ihtiyacı vardı. Kesikler ve sıyrıkları düşünmüyordu bile, ama kırık kemikler onu yavaş ve acı dolu bir ölüme mahkum ederdi.

Seçtiği ağacın tam üzerinden sarkana kadar dolandı, sonra kendini bıraktı. Dört metreden daha az düşse de üst dallara çarparken mesafe otuz metre gibi gelmişti. Tahmin ettiği gibi kırılan dallar orasını burasını kesmişti, ama daha büyük bir dala tutunarak düşüşünü yavaşlattı. Soluklanmak için duraksadı, sonra aşağı indi.

O kaya tabakasının kenarında durduğu anda nasıl bir deliliğin onu ele geçirdiğini merak etti. Görünüşe bakılırsa kuma doğru dokuz-on metrelik daha iniş vardı, ama kumun içinden epey kaya fırladığı için hiçbirinin derinliğinden emin olamazdı. İyi kötü tutunabileceği bir şeyler bulmak için aşağı bakınca midesi ekşidi: Gelgitten dolayı uçurumun ön kısmı aşınmıştı, yani şu an bir asılı kayanın üzerindeydi. Seçeneklerini gözden geçirince bir tane bile olmadığını fark etti; ne kadar riskli olursa olsun buradan inmek zorundaydı.

Keşke halatım olsaydı diye diledi. Sonra hatasından döndü ve bir dilek harcayacaksa halihazırda Krondor'da olmayı dileyeceğine karar verdi -tercihen Şakacı Jim Dasher rolünde kullandığı barakada değil, James Jamison olarak kullandığı dairede- yıkanmış, dinlenmiş, giyinip kuşanmış, Montagren Kontunun kızı, bir gün çocuklarının annesi olacağını umduğu Leydi Michele de Frchette'yi ağırlıyor olarak.

Rüzgar hızlandı ve Jim okyanusun darbesi sertleşirken demirli gemilerin biraz sallanmaya başladığını gördü. Oraya nasıl gide-

çektir peki? Aşağı tekrar baktı. Boyu iki metre kadardı, yani dik bir düşüş kuma yaklaşık yedi metre demektir. Gemiye ulaşmasını engelleyecek kadar çok kemiğinin kırılmasını sağlamaya yeterdi hâlâ. Uzunluğu iki metre kadar azaltabilseydi eğer...

Botlarını çıkarıp aşağıdaki kuma fırlattı. Ardından kemeri ve pantolonu, sonra da gömleği geldi. Üzerinde yeniden düşünmeden halledip kurtulmak için hızla çalışıyordu. Kaya çıkıntısının en yakınındaki, değil Jim'i, kendi ağırlığını bile zorbela taşıyan meymenetsiz ağacın çevresine doladı kemerini. Bir iki dakika dayanmak zorundaydı. Pantolonunun bir bacağını kemere bağladı, yapabildiği en iyi düğümü attı, akabinde gömleğinin kolunu öteki bacağa bağladı. Gömleğin geri kalanını kenardan fırlattı ve aşağı baktı. İğreti halat, ihtiyacı olan iki metreyi sağlamıştı.

Hayatında tereddüde yer vermediğinden, kayanın üzerinde aldığı sıyrıklara ve dallara düştüğünde oluşan kesiklerin acısına aldırmayarak karnının üzerinde yuvarlandı. Bu durumda onu gemiden kimsenin izlemediğini umut ederek geriye doğru süründü. Ardından kendini ileri iterek pantolon ve gömleğine tutuna tutuna inmeye başladı. Hafif bir sarsıntı hissettiğinde ağacın düşmeye başladığını anladı. Elinden geldiğince hızla inmeyi sürdürdü. Hızı azalırken, tepesinde ağacın çatırtısını işitti.

Tek bir haykırışla ellerini bırakırken düşüşün şokunu hafifletmek için dizlerini esnetti. Kuma çarptığında kafasını bir kayaya vurdu ve kısa bir an için gözleri bulanıklaştı. Ardından kumda yuvarlanıp başını kaldırdığında, tepesine düşmekte olan ağacı gördü. Jim Dasher yuvarlanmaya devam etti, yukarıdaki çıkıntıdan söktüğü ufak ağaçtan kaçarken kayalara çarpıp duruyordu. Ağacın çatırdayarak düştüğünü işitti.

Kumda ağırlar içinde yatar ve darbeden dolayı başı zonklarken, aniden bir şeyin farkına vardı - kumsaldaydı! Kalkmaya çalıştı; ağrıyan başı ve bulanık görüşüne rağmen sonunda ayak-

ta durabildi. Yere kapaklanmamak için tam bir dakika boyunca hareketsiz kaldı. Midesi düğüm düğümdü ve bulanıyordu, sonra derin derin nefes aldı. Başına aldığı darbenin onu epey formdan düşüreceğini biliyordu. Hemen bir bot yollaması için *Soldanahılar Kraliçesi'nin* kaptanına bir ateş yakarak işaret yollamalıydı.

Onu neredeyse ezen ağacın gövdesinin altına iyice gömülmüş halde buldu giysilerini. Kumları süpürdü ve pantolonunun ağaç ve kayalar arasına fena halde sıkışmış olduğunu gördü. Çıkarmaya çalıştığı gömleği yırtıldı, kemerinden de hiçbir iz yoktu. Etrafa bakınıp botlarının çok uzakta olmadığını göreyerek gidip onları giydi. Yırtılmış gömleği, iç çamaşırları ve botlarıyla kendini tuhaf hissediyordu ama teslimiyetle iç çekti. Kemerine ihtiyacı vardı: bir çakmaktaşı parçasının gizli olduğu ufak bir cebi bulunuyordu. Kopçanın çelikten bir dili vardı ve ikisiyle bir ateş yakabilirdi. Muhtemelen yakınlarda çakmaktaşı parçası bulabilirdi ama asla çelik bulamayacağını biliyordu.

Baktığı üç gemi aniden ilk kez gördüğünün iki misli daha uzak hale geldiler. Çünkü gemilere kadar yüzmesi gerekeceğini biliyordu artık.

Botlarını çıkarırken, hiç değilse rüzgar su üzerini bulandıracak ve beni düşman gözlerden saklayacak, diye düşündü. Kederle bir köşeye fırlattı botları - onlardan epey hazzediyordu ve güzel mi güzel yeni botları eski ve kıymetsiz göstermek için çok emek harcamıştı. Rüzgara ve çalkantılı denizden gelen serpintilere bakarak bunun köpek balıklarını uzak tutup tutamayacağını merak etti. Vücutundaki kesikler göz önüne alındığında bunu ummaktan başka bir şey gelmiyordu elinden. *Eh*, diye düşündü köpüklü dalgalara yürürken, öğrenmeme az kaldı.

Demir halatını tırmanırken zahmetlerine karşılık az kalsın bir armadura çeliği ile kafası koparılıyordu. Gafil avladığı denizci de

mürettebatın geri kalanı gibi sürpriz bir saldırıya hazırlıklı olmak üzere uyarılmıştı.

“Bu kadar yaklaşmamalıydın ahab,” dedi güvertenin dışında, onu yere yıktığı yerde denizcinin kalkmasına yardım ederken. “Kafamda bir şişlik var, biraz kendimde değilim.”

Denizci Jim’in General Kaspar’la beraber kıyıya yollanan gruba dahil olduğunu fark etmişti, ama yine de dövüşmeye hazır görünüyordu. “Kaptan nerede?” diye sordu Jim, daha fazla münakaşa çıkmasını diye.

“Geliyor,” dedi başka bir denizci, bütün mürettebat yalnızca bir gömlek ve don giymiş sırsıklam adama bön bön bakmak için oraya gelirken.

“Bu da neyin nesi?” diye sordu ikinci kaptan. “Kaçağın teki mi?”

“Alakası yok,” dedi Jim ve alelade hırsız rolüne geri döndüğü için cümlelerin sonuna usulca ‘efendim’ diye ilave etti, “kaptana haberlerim var.”

“Bana söyle, iletelim,” dedi ikinci kaptan.

“Buna gerek kalmayacak,” dedi Kaptan, denizci topluluğu arasından yolunu açarken. “İşinizin başına dönün!” diye buyurdu ve denizciler uzaklaştı. “Bu adamla ben ilgileneneğim Yost,” diye talimat verdi zabıtine.

Bay Yost ikna olmamış gibi görünüyordu, yine de başını sallayıp, “Tabii efendim,” dedi.

“Beni izle,” dedi Roldem Kraliyet Donanmasının tecrübeli ve sadık bir mensubu olan Kaptan William Gregson. Bu küçük fi-
lodaki diğer denizciler gibi o da üniforma giymemişti ve sıradan birine ticari gemi kaptanı gibi görünebilirdi, ama üç gemi üzerindeki diğer herkes gibi o da sapına kadar bir bahriyeliydi.

Kabinin mahremiyetine girdiklerinde, “Haberler nedir Lord James?” diye sordu Gregson.

“Başım çatlıyor,” dedi Jim, izin beklemeden otururken. “O uçurumdan inerken bir kayaya tosladım. İyi gelecek bir şeyler var mı?”

Kaptan şahsi sandığından bir şişe çıkarıp tıpasını açtı, iki küçük kadeh çıkardı ve ikisini de doldurdu. “Tıbbi brendi,” dedi bir kadehi Jim’e uzatarak. “Eh, ne oldu? Bir sorun olmasa köpek balıklarıyla yüzmezdin.”

“Evet,” dedi Jim. “Kaspar ve diğerleri esir alındı.”

“Kim yakaladı onları?”

“Daha önce gördüklerime hiç benzemeyen elfler. Rapor edeceğim çok şey var, ama bir an önce yola koyulmam lazım, resmi haberin ulaşmasını bekleyeceksin mecburen.”

Kıç güvertede geçen yıllardan yadigar köselemsi bir suratı olan Kaptan, “Kendi işine bak diyorsun yani?” dedi.

“Onun gibi bir şey Kaptan.”

“Ne kadar hızlı gitmen lazım? *Leydi Jessie* en hızlı gemimiz.”

“Hızlı bir gemiden söz etmiyorum. Benim için saklamamı istediğim o cihaza ihtiyacım var.”

Kaptan dönüp sandığını açtı ve küçük bir altın küre çıkardı. “Ne olduğunu merak ediyordum ben de.”

“Gitmem gereken yere beni donanmadaki en hızlı gemiden daha çabuk götürebilecek bir şey. Ama kullanmadan önce bir şey istiyorum.”

“Neymiş?”

“Bana pantolon lazım.”

Kaptan gülmemeyi zar zor başarabildi. Giysi dolabına gidip, biraz bol da olsa idare edecek bir pantolon getirdi. “Bot ister misin?” diye sordu.

“Seninkiler uymaz herhalde.”

Kaptan bir çift getirdi ama fazla küçüklerdi. “Yolda bir şeyler ayarlarım,” dedi Jim. Küreyi kaldırıp, “Görüürüz Kaptan,” diye

ekledi ve cihazın kenarındaki bir düğmeye bastı.

Kaptan cevap veremeden Jim ortadan kaybolmuştu. Kayboluşunun yegane izi, havadaki hafif bir dalgalanmaydı. “Adamlara ne diyeceğim peki?” diye sordu Kaptan, boş odaya.

Jim, Efsuncunun Adası’na gecenin köründe ulaştı. Efsanevi Kara Büyücü Pug’ın evini ilk kez görecekti. Pug’ın evlatlık kızı Gamina, Lord James’in karısı olduğu için Jim büyücüyle uzaktan bir tür kan bağı olduğunun farkındaydı, ama ailenin ceddini tanımayan o tarafının ilk mensubu olmadığından kuşkulanıyordu.

Ziyaretçilere ayrılmış küçük bir odaya erişti; bir öğrenci de göz kulak olması için oraya yerleştirilmişti. Buna rağmen Jim maddeleşirken öğrenci neredeyse bir kilometre havaya fırladı. Nihayet sakinleştiğinde, “Burada bekle,” dedi. “Birini çağıracağım.”

Büyük amcası ve Lord Erik, olur da bu cihazı kullanacak olursa adaya ulaştığında ne söylenirse söylensin yapması gerektiğine dair açık talimatlar verdikleri için tartışma gafletine düşmedi Jim.

Çok beklemesi gerekmedi. Belli ki yeni uyandırılan soylu şimali bir kadın, öğrenciyle beraber çıkagelip Jim’e delici bir bakış attı. “Sen de kimsin?”

Yalnızca biraz muzipçe reverans yaparak, “Rillanon Dükü’nün torunu James Jamison’ım,” dedi Jim. “Kiminle konuşma onuruna erişiyorum acaba?”

“Ben Miranda,” diye cevapladı kadın. “Gel bakalım. Vaziyet bunu gerektirmese burada olmazdın. Hakkında çok şey duydum Jim Dasher, iyi şeyler: böylesi bir zamanda bize sinsi piçler lazım.”

Jim bunun bir iltifat olup olmadığından emin değildi, ama öyle varsaymaya karar verdi. Miranda onu uzun bir dizi salondan aşağı indirdi. “Öğretmenlerin büyük kısmı ve öğrenciler tahmin edeceğin gibi uykuda. Yine de seni uyarmalıyım, gündoğumunda

daha önce hiç karşılaşmadığın birtakım... insanlar görebilirsin.
Aval aval bakmamaya çalış.”

“Son iki gündür gördüklerimden sonra leydim, hiçbir şeyin beni şaşırtabileceğini zannetmiyorum.”

Belli ki bir nevi ofis olan bir odaya girdi ve bir masanın karşısındaki bir sandalyeye oturmasını işaret etti. “Öyleyse neden bana son iki gününü anlatmıyorsun?”

Jim kısa ve net anlatımını bitirince, “Deli bir düşmanla karşı karşıyayız,” dedi Miranda ve parmaklarını masanın üzerinde öfkeyle tıkırdattı. “Şimdi bir de bu çıktı.”

Jim sessiz kalıp, kadının ne yapması gerektiğini söylemesini bekledi. Bir an sonra, “Sence sıradaki hamlemiz ne olmalı Jim Dasher?” dedi Miranda.

Jim durakladı, sonra, “Önce bir çift bota ve üzerime uyan bir pantolona ihtiyacım var. Sonra şu... yaratıklarla ne yapmanız gerekiyorsa onu yapmanız iyi olur, ama Kaspar ve adamlarını şu elflerden de kurtarmalıyız. Onların da deli yönleri var, ya da hiç değilse umutsuz haldeler. Kaspar ölmekte olduklarını söylüyor ve ben de aynı fikirdeyim. Orada belki sadece altı-yedi çocuk ve biraz daha fazla kadın vardı. Toplamda olsa olsa yüzden daha az. Bir zamanlar o sığmak bunun dört-beş mislinin yuvasıydı.”

“Kocam burada olsaydı eğer-” diye başladı Miranda ve iç çekti. “Ama değil.” Jim’i inceledi ve sonunda, “Hassas bir durumdayız. Bu durumla kolayca başa çıkma ihtimali olan kocam ve başka iki kişi şu anda burada değiller ve ne zaman döneceklerine dair zerre fikrim yok. Dağlarda gördüğünüz şu yaratıkları ele geçirmek için yardımı dokunabilecek başka yetenekli büyücülerimiz var. Ama Kaspar’ı yakalayan elflerle ilgili ne yapılması gerektiğinden emin değilim.”

“Beni Elvandar’a götürebilir misiniz?” diye sordu Jim.

“Yakınına götürebilirim. Müsaade edilmediği sürece kimse Elvandar’a habersiz giremez.”

“Oraya daha önce gittim.”

Miranda, “Sahi mi?” dedi şaşkın şaşkın. “Ne zaman?”

“Birkaç yıl önce, Lord Erik’in emriyle, Meclis hakkındaki gerçeğin bana anlatılmaya başlandığı zamanlarda.”

“Anlıyorum,” dedi Miranda. “O zaman seni Elvandar sınırına götüreceğiz.” Gözlerini kıstı. “Bir şeyler yesen fena olmaz gibi görünüyor.”

Başıyla onayladı. “Çok iyi olur. Bir şey yiyip içeli bir günden fazla oldu.”

Miranda ayağa kalktı. “Seni mutfağa götüreyim.”

Kadının peşinden bir salona, bir bahçeye, sonra bir başka salona gitti. Buradaki binaların Queg’deki çoğu villa gibi geniş meydanlar ve ortada bir bahçeyle yapıldığını fark etmişti.

“Buraya ilk gelişin herhalde?” diye sordu Miranda.

“Evet,” diye cevapladı Jim. “Meclis için çalışmaya yeni başlayanların nasıl bilgilendirildiğini biliyorsunuzdur.”

“Gerektiği gibi azar azar,” diye karşılık verdi kadın.

“Lord Erik’in tabiriyle, sadece bilinmesi gerekenler.” Kıkırdadı. “Gölgeler Meclisi’ni ilk duyduğumda hayrete kapıldığımı itiraf etmem lazım, ne var ki bazı şeyler artık anlam buldu.”

“O zaman ender birisin James Jamison - yoksa Jim Dasher mı demeliyim? Çünkü ben ne kadar çok şey öğrenirsem o kadar az anlıyorum.”

“Kronдор, Rillanon veya Roldem’deki saraylarda olmadığım sürece Jim Dasher, leydim. Bilgelüğünizi teslim etmeliyim o zaman, çünkü küçük bir bilgiden çok şey kavrayabilmem benim kibrimden kaynaklanıyor.”

“Yararlı bir vasıf ve işe alınmanın sebeplerinden bir tanesi.”

“Ah, onun sebebi ailem olabilir diye düşünüyordum.”

“Ailen ha?” dedi Miranda. “İzin ver de sana ailen hakkında bir şeyler anlatayım.”

Jim’i iki delikanlının günün ekmeğini pişirmeye hazırlandığı büyük bir mutfağa götürdü ve kilere gidip orada bulduklarıyla idare etmesini söyledi. Jim, önceki gün yarısı yenmiş bir somun ekmek, biraz sert peynir, iki elma ve bir sürahi biraya benzer bir içki kaptı. Akabinde su kovasının yanındaki kepeği alıp uzun uzun içti. Böyle üç yudumdan sonra, “Madem bu kadar susamıştın, neden daha önce su istemedin?” dedi Miranda.

“Susuzluk ve açlık gibi şeylere aldırma marifeti edindim ve bildiklerimi size anlatmak daha önemli gibi geldi.”

“Tanrılar,” dedi Miranda gülerek. “Şöhretine tıpatıp uyuyorsun Jim Dasher. Bir bardak su içmeye vakit harcamanın sonumuzu getireceğini pek sanmıyorum. Şimdi otur da sana aileden bahsedeyim.”

Jim ekmeği ve peyniri kesip ikisinden de birer ısırık aldı, sonra ilk elmaya saldırdı.

“Biliyor olabileceğin gibi kocamla uzaktan kan bağı var - ve hayır, hayatına değer veriyorsan bana büyükanne diye seslenmen iyi olur!” dedi Jim bir yorum yapmadan. “Büyük büyük deden Krondorlu James, Meclis kurulmadan önce öldü. Deden ve baban Adalar Krallığı’na sadakat konusunda istikrarlı bir aileye mensuplar ve Meclis ve Krallık’ın çıkarları genellikle birbiriyle uyuşsa dahi, uyuşmadığı zamanlar da oluyor.

“Baban ve dedenle bir uzlaşma sağladık, ama şüphelenmesin, ailenin... iki tarafı arasında derin bir bölünme söz konusu. Yılan Savaşları’nın sonuna, şehir kapılarında bir Kesh ordusu beklerken kocamın Krondor Prensi lehine aracılık etmeyi reddettiği zamana dek uzanıyor - sonradan Kral Patrick olan o Prens kocama derin ve kalıcı bir garez besledi. Meclis bu dünyayı hatta ahmak

liderlerini bile korumaya adanmıştır, ama bir ulusun gereklerini diğerinin üzerine koymayız.”

Jim yemeğini yerken bir yandan dinliyordu. Elmanın son lokmasını yutarken, “Sadık olduğumun farz edildiğine, aksi takdirde burada olmayacağıma mı inanmalıyım?” dedi.

“Muhtemelen yaşıyor olmazdın veya en azından asla işe alınmazdın.”

“Krallar gelir geçer,” dedi Jim. “Büyükbabam dört tanesine hizmet etti ve sonuncusu gelecek vaat eden bir genç adam, ama kozlar açılıp son kart oynandığında doğru tercihleri yapacağı anlamına gelmiyordu bu.”

“Sağ kolu senin büyükbaban.”

“Büyükbabam hayli bilge, hayli kurnaz ve hayli yaşlı bir adam. Bunu şefkatle söylüyorum çünkü öldüğünde onu özleyeceğim, ama Lord Erik için sergilediğiniz mucizeden bir tane daha yoksa, en fazla birkaç ay, en fazla bir sene içinde yerine başka birinin geçmesi gerek.”

“Baban mı?”

“Hayır,” dedi Jim. “Babam yetenekli bir yönetici, her açıdan büyükbabası Vencar Lordu Arutha Jameson’a çekmiş, ama büyükbabam gibi politik bir hayvan değil.” Jim iç geçirdi. “Bir kez daha yalnızca tehlikeli diye tabir edilebilecek bir vaziyetle karşı karşıyayız. Prens Arutha öldü öleli Batı Diyarı’nda hiçbir istikrar sağlanamadı. Tahta geçen son hakiki batı lorduydu ve o zamandan beri birtakım bakıcı liderler, Rillanon’a dönüp tahtı alma zamanlarının gelmesini bekleyen varisler oldu, hiçbir zaman da batının çıkarları önemli görülmedi. Batılı lordlar hizipçiler ve ayrı bir ulus kurma söylentileri dahi işittim.”

“Bu söylentiler çok yayılmış değil,” dedi Miranda, “yayılsa duyardık.”

“Fısıltılar,” dedi Jim. “Daha fazlası olsa rapor ederdim. Güven

bana, eğer öyle bir hamlenin gerçek olduğuna dair herhangi bir şey sezseydim babama rapor ederdim ve o da neredeyse kesinlikle bu bilgiyi Lord Erik’le paylaşırdı.”

“Ardından o da bunu kocama rapor ederdi.”

“Ama Krallık politikalarından daha acil konular var,” dedi Jim. “Elvandar?”

Miranda başını salladı. “Seni nehrin kenarına kadar götürebilirim, çünkü istediğim zaman girme izni bana verilmiş değil.” Bu sinirini bozmuş gibiydi, ama Jim yorum yapmamayı seçti. “Yanımda dur...”

“Şey, botlar ne olacak?”

Miranda, “Ah, evet,” dedi ve Jim’in ayaklarına bakıp ekledi: “Ve üzerine uyacak bir pantolon. Hatırlıyorum.”

Ekmek pişiren öğrencilerden birini gerekli şeyleri alması için yolladı ve oğlan ilki iyi uyan iki çift bot ve Kaptan’ın verdiği kıyasla bir gelişme kabul edilebilecek sağlam bir pantolonla çabucak geri döndü.

Jim giyindi ve gidip Miranda’nın yanında durdu. Kadın elini onun omzuna koydu, derken büyük bir nehrin yanındaki karanlık bir ormandalardı. “Akıntı hızlı akıyor, ama sığ,” dedi, Jim eşyalarını kapmaya çalışırken. Bu büyümlü *seyahat işine alışmak zaman alıyor*, diye düşünüyordu.

Derken Miranda yitip gitti.

Derin bir nefes aldı ve aniden silahsız olduğunu fark etti. Çok geçmeden birilerinin geleceği bilinciyle nehri yüzerek geçti. Öteki yakada bir an durup dinledikten sonra, “Orada olduğunuzu biliyorum,” dedi.

Saniyeler sonra yoktan var olurcasına iki elf belirdi. “Hoş geldin Jim Dasher,” dedi içlerinden biri.

Jim bir an karanlıkta kaldı, sonra gülümsedi ve ileri doğru adım attı. “Teşekkürler Trelan. Seni tekrar görmek güzel.” El sı-

kıştılar ve “Kralienizle ve Lord Tomas’la konuşmam gerek,” dedi Jim.

Trelan adındaki elf, diğerine “Ona rehberlik edeceğim ve akıntıyı seninle beraber gözlemesi için başka birini yollayacağım,” dedi. Ardından hızlıca yürümeye başladı, Dasher’ın bir tepki verip ona yetişmesi için sadece bir dakikası vardı.

Elf Ormam’ın bu kısmından Kraliçe’nin sarayına ulaşmak için gece boyu ve sabahın büyük bir kısmı koşması gerekeceğini önceki ziyaretinden biliyordu, dolayısıyla zihnini gevşetti ve yorulmak bilmez elfin gerisinde kalmama konusunu düşünmeye başladı. Yeniden Michele hakkında düşünmeye başladığında sadece beş dakikadır yoldaydı; sırlısklam aşık bir ahmak olduğu için kendine lanet etti.

ÇAĞRI

Bek'in vücudu kanla kaplanmıştı.

“Dur!” diye bağırdı Sadharin savaş topluluğundaki akıl hocası Martuch.

Bir Dasati Ölüm Şövalyesi kılığındaki insan öfkeden köpürerek durdu, gözleri büyümüş ve öldürecek başka düşman arar gibi kılıcım doğrultmuştu. Martuch, Valko ve Beyaz'ın diğer altı mensubu Ralan Bek'in arkasında yarım halka oluşturmuş bekliyorlardı, her biri pıhtılaşmış kanla kaplıydı. Karanlık Olan'ın düşmanlarına gizliden gizliye hizmet eden Ölüm Şövalyeleri, eli kılıç tutan diğer tüm Dasatiler gibi Büyük Ayıklama'ya maruz kalmışlardı, ama hiç kimse, en tecrübeli savaşçı bile şimdi tanık oldukları gibisini daha önce hiç görmemişti.

Otuz beş kadar genç Ölüm Şövalyesi'nden oluşan bir grup bir bulvara at sürmüş, gizlenen ama güneş battığında çok erken dışarı çıkmayı göze alan bir Aşağılık bölgesine tesadüf etmişlerdi. Şehir günbatımının turuncu parıltısıyla yıkanırken geniş sokak bir katliam sahasına dönüşmüştü.

Martuch kendi grubuna çatışmadan uzak durmak için çevreden dolanmayı buyuramadan Bek hayatı eyer üzerinde geçmiş gibi varnininini ileri sürmüştü. Genç Ölüm Şövalyeleri onun üzerlerine çullandığını dahi göremeden altısı ölmüştü bile. Çıldır-

mıŒçasına hareket ederek diğerleri ona katdamadan sekiz kişiye katletmişi.

“Hepsi öldü,” dedi Martuch.

Bek’in gözleri savaşlarda pişimiş bu Dasatiyi bile ürküten bir ışıkla için için yanıyordu. “Biraz daha bulalım!”

“Hayır,” dedi Valko. “Ayıklama sona erdi.” Sokak boyunca uzanan on beş cesede baktı. “Bunlar... ölmemeliydi.” Katliamdan hazzeden Dasati kalıtımı ile böyle bir şeyi potansiyeli boşa harcamak olarak gören yeni edindiği hayata sayđı arasında kalmış görünüyordu. “Bu olay yaşanmadan önce Ayıklama zaten bitmişi.”

Martuch diğerlerine baktı. “Cesetleri yağmalayın. Aksi halde üzerimize istemediğimiz kadar ilgi çekeriz. Kafir değil, haydut zannedilmeyi yeğlerim.”

Valko’nun grubu cesetleri çabucak ganimetlerden kurtardı ve Aşağılıklar icabına baksın diye sokakta bıraktı. Ganimetlerini varnininin eyerlerinin arkasında emniyete alırken, atlı bir grup uzun bir blok ötedeki bir köşeyi dönüp yaklaştı. Valko’nun takımı emre gerek duymaksızın savaş konumu aldı, çünkü Ayıklama resmen bitmiş de olsa muhtemelen kan dökmeye kendini kaptırıp katliamı sürdüren tek kişi Bek değildi.

Grup yaklaşırken, “Silahlarınızı indirin,” dedi Martuch.

Yaklaşan atlılar, TeKarana sarayının renklerine bürünmüş yarım düzine tapmak Ölüm Şövalyesiydi. Yanlarında iki Vaiz vardı; âlemdeki herkesin Karanlık Olan’a taptığından emin olmak mesuliyetini üstlenmiş şu rahipler. Eski çağlarda dini yaymış olabilirlerdi, ama Karanlık Majesteleri’nin zirvenin eşiğine yükselişinden beri hiçbir dini misyona gerek duyulmuyordu ve şimdi kafirlerin kökünü kazımak ve TeKarana için casusluk etmek için çalışıyorlardı.

“Karanlık Majesteleri’ne şükürler olsun!” dedi liderleri.

Hepsi bir an için başlarını eğdiler ve duayı tekrarladılar. Öteki

rahip yerdeki ceset yığınının çabucak fark etti. “Aranızdan kaç kişi burada yatıyor?”

Martuch sakın sakın cevapladı. “Hiçbirimiz.”

“Sahi mi?” diye sorguladı ilk rahip. “Otuz beş ölü savaşçı ve bunun yarısı kadar da Aşağılık sayıyorum; hepsini Karanlık Majestelerine sadece siz dokuzunuz mu yolladı?”

“Onları gafil avlama avantajına sahiptik,” dedi Valko.

Hiçbir kibir iması olmaksızın, “Üzerlerine bindiğimizi fark etmeden altı tanesini öldürdüm,” dedi Bek sakince. “Benimle yüzleşmeye kalktıklarında ikisi daha öldü ve başka bir taraftan yoldaşlarım üzerlerine çullandı. Kafa karışıklığı işimize yaradı.”

“Ve bunlar genç, pek kan görmemiş savaşçılardı,” diye ekledi Hirea. “Ben Musibetlerden Hirea Usta’yım ve Cameeren Lordu Valko dahil buradaki herkesi ben eğittim. Bunlar en istisnai öğrencilerimdi, şu... şeylerinse,” dedi ölüleri küçümser bir tonla, “Aşağılıktan arta kalır yönleri yoktu. Kolay bir katliamdı. Küçük bir zafer, aslına bakılırsa.”

“Musibettensin, ama yanılmıyorsam kendisi Sadharin’den olan Camareen Lordu’yla beraber at sürüyorsun. Doğru mudur?” diye sordu ilk rahip.

“Ayıklama çağrısı yapıldığında Lord Valko’nun evinde kalıyordum. Kendi bölgeye gitmektense onun yanında kalmak daha ihtiyatlı bir tercih gibi geldi.”

İkinci rahip doğrudan genç Camareen hükümdarına bakarak, “Sen de yaşamasına müsaade mi ettin?” dedi.

“Benim öğretmenimdi,” dedi Valko. “Musibetler ve Sadharinler uzun yıllardır beraber at sürüyorlar; büyükbabamın yaşadığı çağdan beri savaşmadılar. Pek çok bağımız var.” Ses tonu konuyu kapattığını işaret ediyordu ve attığı sert bakış iki rahibe kendilerini tehlikeye atmak pahasına bu sorguya devam etmeleri için meydan okuyordu.

Karanlık Olan'ın rahipleri gelenek gereği toplulukların politikalarına kayıtsız kalsa da, geçmişe dayanan ittifaklara şüpheyle bakılırdı, çünkü böylesine ölümcül bir nüfusa hükmetme sanatı hiziplerin fazla güçlenmesini önlemekten geçiyordu. İki rahip de herkes gibi düzene kimlerin tehdit oluşturduğunu biliyordu ve Musibet'le Sadharin saygıdeğer topluluklar olsalar da özellikle kudretli ya da etkili değillerdi, hele Omadrabar'da hiç. Kosridi'de ilgilenilmesi gereken bir güç olabilirlerdi, ama burada, Dasati İmparatorluğumun baş dünyasında, yalnızca bir çift taşralı savaş topluluğuydular.

İkinci rahip Bek'i inceledi. "Musibet'ten misin Sadharin'den mi?"

Bek aşağı baktığında ve Martuch'un verdiği nişanın çatışma sırasında düştüğünü gördü. Cevap verecekti ki, "Benim sorumluluğumda. Sadharin'den," dedi Martuch.

İlk rahip ilgi dolu bir yüz ifadesiyle kaşlarını kaldırdı. "Bir öğrenci ha? Tavırlarından ve ayakları altında yatan ölümlerden yola çıkarak saflarınızda yüzbaşı değilse bile bir usta olduğunu zannedirdim."

"Gelecek vaat ediyor," dedi Hirea kayıtsızca. "Ama ders verdiklerim arasında sıradan bir öğrenci olsa olsa."

Uzun bir an düşündükten sonra ilk rahip, "Öyleyse yanınızdan ayrılma aldırılmazsın," dedi ve Ralan'ı işaret etti: "Adın ne?"

"Bek," dedi bir Dasati savaşçısı kılığındaki insan.

"Bek," diye ses verdi Vaiz, "çağırılıyorsun!"

Kısa bir saniye boyunca Valko ve Martuch birbirlerine baktılar. İkisi de Karanlık Olan'ın hizmetkarları Bek'i alıp götürmesin diye onlara saldırma güdüsüne kapılmıştı, ama büyü kullanma konusunda Ölüm Rahipleri kadar kudretli olmasalar da bu iki Vaiz'in Valko'nun grubunun dengesini dağıtabileceğini biliyorlardı.

“Onlarla gitmen gerek,” dedi Martuch. Yalnızca Bek’in duya-bileceği kadar usulca ekledi: “Kendini ifşa edecek hiçbir şey yap-ma. Gün sona ermeden seninle irtibat kuracağız. Git hadi.”

Bek kılıcını kınından çıkardı ve rahibe, “Çağırılıyor muyum?” diye sordu.

“TeKarana her zaman muazzam savaşçılara ihtiyaç duyar. Eğitim çetin ve eski hocandan gördüğünden çok daha külfetli olacak-” derken ‘eski’ sözcüğünü öyle vurgulamıştı ki, başka bir büyü kullanıcısı ve bir düzine tapınak muhafızı tarafından korunmasa hayatını kaybederdi, “-eğer sağ kalırsan, Karanlık Olan’ın en sadık hizmetkarlarından olmaya hak kazanacaksın; kişisel muhafızları.”

“Özel bir başarı sergilersen,” dedi öteki rahip, “en asil tarikatı olan Talnoylara katılmak için seçilebilirsin de.”

Bek sırttı. “Öldürülecek birileri var mı?”

“Her zaman,” diye yanıtladı ilk rahip, Bek’inkinden aşağı kal-mayan bir sırtışla. “Bugünkü Ayıklama daha başlangıçtı. İnançlı olanlara çok yakında bir ölüm ziyafeti ikram edilecek.”

“Öyleyse sizinle geleceğim,” dedi kandan sıırıslık olmuş genç. Varninine bindi ve dönüp rahipleri takip eden muhafızların peşine takıldı.

Bulvarda at sürerler ve şehrin bu kısmına günlük hayatın sıra-dan kıpırtıları geri dönerken, “Şimdi ne yapacağız?” dedi Valko, Martuch’a.

“Gidebildiğimiz kadar çabuk Delmat-Ama Korusuna gidecek ve Bahçivanla konuşacağız,” diye yanıtladı Martuch. Diğerlerine de, “Atlara!” diye bağırdı.

Hemen atlarına atlayıp ölen ve ölmek üzere olanlarla kaplı şehir boyunca hızlı bir tempoyla ilerlemeye koyuldular.

Selamlamalar zorakiydi. İki tarafın da sıradan bir tartışmaya

göre sorması ve cevaplaması gereken çok fazla soru vardı.

Sığınak Marcos'un tanımladığı gibi geniş ama sadeydi. Kar-yolalar uzun odanın duvarları boyunca sıralanmıştı, belki de bir yeraltı tahıl deposu hatta bir tür kışlaydı zamanında, ama yataklar, bir masa ve öteki uçtaki birkaç su sürahisi hariç konfordan yoksun bir odaydı. İki fener, Pug'ın sıcaklığı -sanki normalde de gözle görülür bir şeymiş gibi-seçebilecek görüşe kavuşmasını sağlayan düşük bir ışık yayıyordu,

Martuch, Valko ve Hirea saklanma yerinde Macros ve dostlarına katıldılar; Beyaz'ın diğer hizmetkarları ise aşağıdaki kimsenin rahatsız edilmediğinden emin olmak için yukarıda bekliyordu. Nakor özellikle Vaizler'in Bek'i aldığı haberinden dolayı endişeye kapılmış görünüyordu. "Neden alındı sence?" diye sordu Martuch'a.

Martuch, her gördüğünde Pug'ı tedirgin eden az sayıda insan jestinden birini sergileyerek omuz silkti. "Pek çok sebepten, ama bunların hiçbiri gerçek tabiatını sezdiklerini düşündürmedi bana; aksi takdirde iki değil yirmi rahip, bir düzine değil yüz muhafız olurdu. Kimse konuşmaya zahmet etmezdi üstelik."

"Hiçbir şey sormaksızın saldırıya geçerlerdi," diye hemfikir oldu Nakor. "O pek çok seçenekten hangisi akla daha yatkın sence?"

"Akla yatkın ha?" Yaşlı Dasati savaşçısı, şüpheli yüz ifadesiyle yine fazlasıyla insanı andırıyordu. "Diyarımızda akla yatkın hiçbir şey kalmadı sayılır Nakor. Ama en olası görüneni sorarsan, şöyle derim: Buraya geldiğinden beri Bek'in gücü arttı. Artık güçlü bir genç savaşçıya benzemekten çok daha fazlası var."

"Martuch haklı," dedi Valko. "Ondan güç fişkırıyor. Doğuştan asılmış, yüce bir evin mensubuymuş gibi davranıyor ve kuvveti aşikar. Sizinle tanıştığım gün, eğer bir sebebim olsaydı onu olduğu yerde doğramaktan çekinmezdim. Bugünse ırkımızın en kud-

retli meşubu bile ona meydan okumakta tereddüt eder. Dasati rolü yapmıyor artık. Tepeden tırnağa Dasati. Göz korkutucu bir durum.”

“Gerçekten benim öğrencim olsaydı eğittiklerim arasında en tehlikelisi olduğunu düşünürdüm,” dedi Hirea. “Onunla antrenman yapmam kellemi kaybetmekten korkardım.”

“O zaman yanma gitmeliyim,” dedi Nakor. “Bir yol var mı?”

Martuch başıyla onayladı. “Sarayda ajanlarımız var ve orada olmamı tuhaf karşılamayacak başkalarını da tanıyorum. Bek’in akıl hocası olarak ona veda edebilirim.”

“Ben de eğitmeni olarak,” dedi Hirea. “Ama bir defa TeKarana’nın kişisel muhafızları arasına girmek için eğitime başladım mı, ona ulaşmak mümkün olmayacak. Onunla konuşmamız gerekiyorsa bugün konuşmalıyız.”

Nakor başını salladı ve ayağa kalktı. “O zaman yola koyulmamız lazım. Onu bulup ne yapması gerektiğini söylemezsem tüm planlarımız boşa gidecek çünkü.”

“Nakor Aşağılıklardan biri gibi görünüyor,” dedi Pug.

“Bir şeyleri taşımak için gelmiş bir aile uşağı, hepsi bu,” diye yanıtladı Martuch. “Sıradan bir öğrenciye veda etmek için üç tane savaşçı gelmesinden daha az dikkat çekecektir.”

Valko, “Ben de size Skellar-tok Dağları’na kadar eşlik edeceğim,” dedi Pug’a.

Pug’ın göz ucuyla baktığı Macros, başını sallamakla yetindi. “Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi,” dedi eski insan büyücü. Hiç de iyi görünmüyordu.

Pug’ın tespitinin farkındaymış gibi, “Korkarım çok az vaktim kaldı,” dedi.

Hirea’nın bunu duymaktan rahatsız olduğu belliydi. “Beraber verdiğimiz hizmet ve liderimiz olarak sana duyduğum sevgi için, bu odanın dışında böyle bir şeyi tekrar söylememen için uyarıyo-

rum seni. Böyle bir zayıflık sergilediğin için seni doğramamakta zorlanıyorum.”

Valko da kendisiyle mücadele ediyordu. “Evet, bilge bir tavsiye.”

Yalnızca Martuch sıkıntılı görünmüyordu. “Korkarım kanıma za fazla derinden işlemiş. Yine de soyumuzu kurtarabileceğimize dair umudum var hâlâ.”

“O zaman yola koyulmalıyız,” dedi Pug ve Magnus’a hitaben ekledi: “Yük yine senin omuzlarında, bense bizi gözlerden gizleyeceğim. Yalnız bu kez bir şehrin karşısına geçmekle kalmayacak, dünyanın yarısını kat edeceğiz, o yüzden hazırlıklı olsan iyi edersin oğlum.” Magnus başını ciddiyetle salladı.

“Bizi gözlerden uzak tutmaya çalışacağım, ama sahiden uzun bir yol tepeceğiz,” dedi Macros. “Kısa bir seyahat olmayacak. Karanlık Olan niyetini açık etmeden önce ihtiyacımız olan bilgiyi edinebileceğimizi umarım.”

“Öyleyse oyalanmamalıyız,” dedi Pug. Nakor’a hitaben, de “Umarım yakında seni tekrar götürüm eski dostum,” diye ekledi.

Sıkıntısının arasında sırtarak, “Tanrılar dilerse görürsün. Kendine iyi bak,” dedi Nakor.

“Sen de öyle,” dedi Pug ve Martuch’a baktı. “Önden git, biz de hızla ama gözlerden uzak biçimde seni takip edeceğiz.”

Martuch başıyla onayladı ve başka bir tartışmaya mahal bırakmadan dönüp arkadaşlarını ahşap merdivenlerden yukarı çıkardı. Pug, görünmezlik ve uçma dolayısıyla gerilmemesi için Valko’yu uyarmayı düşünüyordu, ama fikrini değiştirdi. O bir Dasatıydı ve ölümüne korksa dahi böyle bir zayıflık sergilemezdi, Pug’ın da küçük düştüğünü hisseden genç bir Dasati lorduyla başa çıkacak vakti yoktu. “Elini Magnus’un beline koy ve bırakma, çünkü onu görmeyeceksin,” demekle yetindi ve sonra grubundaki herkesi görünmez hale getirdi.

Hirea’nın peşinden merdivenleri tırmandılar, Aşağılıklar da yatay kapağı kapatmak için aşağıda kaldı. Sabah güneşi artık semanın ortalarına kadar yükselmişti; Magnus’un efsununun hepsini çabucak havaya kaldırdığını hissetti Pug. “Hangi yöne?” diye soran Magnus’u işittiler.

“Önce saatlerce batıya gideceğiz, dinlenmek için durduğumuzda yeni yönü size söylerim,” dedi Macros. “İşimiz bitmeden bu dünyanın yarısını göreceğiz. Şimdi gücünü muhafaza et ve bizi mümkün olduğu kadar hızla uzaklaştır.”

Magnus bütün iradesini onları mümkün olduğunca hızlandırmaya odakladı ve çok geçmeden Omadrabar’ın semasında yuvasına dönen son derece süratli bir şahin misali ilerliyorlardı. Yine de Pug bunun uzun ve çetin bir yolculuk olacağını biliyor ve uçtukları yerden çok da uzak olmayan derin bir mağarada nasıl bir meşum komplo kuruluyorsa onu önleyebilmek üzere zamanında sona ermesini umuyordu. Bir kez daha, yaptığı seçimlerin zerre kadar da olsa makul olup olmadığını merak etti, çünkü şu âna dek yaptıklarına bir plan bile diyemezdi. Daha ziyade korkunç bir tehdide verdiği çılgın bir karşılıktı ve kendi aklına, oğlunun ve Nakor’un kabiliyetlerine ve saf deliliğin çok daha fazlasının ele geçirdiği sinir bozucu bir genç adama güvenmesi gerekiyordu. Bir de kendisinin gelecekteki halinden gelen bir dizi şifreli nota tabii. Pug onları görünmez tutmaya dikkat kesildi, ama bir yanı dua edebiliyor olmayı diliyordu. Fakat bu yabancı dünyada kime dua etmeliydi acaba?

Nakor, Dasati âlemine geldiklerinden beri buyrulduğu gibi gözlerini aşağıya dikmişti. Arada bir ‘efendileri’ Martuch ve Hirea’nın izini kaybetmediğinden emin olmak için başını kaldırıyordu. Ayrıca Büyük Saray’ın bu kısmının nasıl tasarlandığını da akıma not etmişti. Yapı muazzamdı. Gördüğü tüm insan ya-

pılarını gölgede bırakan büyüklükteki şehirde bu saray aşırılık bakımından en üstün başarıydı. Üç yol arkadaşının Delmat-Ama Korusu'nda gizlendikleri yerden girişe ulaşmaları bir saatten az zaman almıştı, ama saray sınırındaki sokaklarda yarım gündür at sürüyorlardı ve şimdiye dek ancak dış sahalara ulaşabilmişlerdi. Güneş bir saatten kısa süre içinde batacaktı. İki Dasati savaşçısı ellerinden geldiği kadarıyla Nakor'a bu muazzam bina hakkında bildiklerini anlatmışlardı.

Dasati İmparatorluğunun hükümdarına ev sahipliği eden Büyük Saray, Kelewan'ın Tsurani ana dünyasındaki Kentosani şehrinin tamamından daha fazla alana yayılmıştı, ki o şehrin duvarları içinde bir milyonu aşkın bir nüfus vardı. Saray sınırlarında iki milyondan fazla Dasati yaşıyordu, merkez başkentte ise beş milyon. Nakor, TeKarana'nın ilk âlemi istila etmek için meydana kaç Ölüm Şövalyesi sürebileceğine yönelik tahminlerinin son derece noksan olduğunu fark etti. Macros iki milyon Ölüm Şövalyesi demişti, ama Nakor onun Karanlık Olan'ın On İki Dünya'dan her Dasati savaşçısını çıkarıp salacağını aklına getirmediğine emindi. Bir şeyler yanlıştı. Kelewan'da, Midkemia'da ya da başka bir dünyada ilk âleme çıkan bir köprübaşı kurdukları zaman çok sayıda dünya tehdit altında olacaktı. Ne var ki bu tanrı için bile kaba ve basit bir plandı bu.

Kurnaz kumarbaz, ister doğrudan gözlemediği, ister binlerinin ona söylediği ya da dinlediğinden haberleri yokken kulak misafiri olduğu şeylerden ayırt edebildiği her delil parçasını kafasında tarttı. Kaçınılmaz bir sonuca ulaşmıştı artık: Dasati, Midkemia ve Kelewan'ın bütün uluslarının orduları bir araya gelse bile alt edilemezdi. En iyi ihtimalle geciktirilebilirdi. En kötü ihtimalle de, oyuncak silahlı çocuklarla dövüşür gibi bütün direnişi bir kenara fırlatabilirlerdi.

Nakor'un emin olduğu şey, Pug bu dünyanın tarihi hakkında

ne keşfederse keşfetsin, Kan Cadısı Kızkardeşliği'nin önderleri bulunduğu ne tür sırlar ifşa edilirse edilsin, Macros'un hakiki tabiatı ne olursa olsun -üstelik görüldüğü gibi olduğuna dair ciddi kuşkuları vardı- içlerinden biri her ne keşfederse keşfetsin, yaklaşan krize yönelik tek bir çözüm olacağıydı: Karanlık Tanrı'yı yok etmek.

Nakor bu sonucu aklında evirip çevirirken Karanlık Olan'ın geçmişteki faaliyetlerini tarttı ve bir şeyler belirmeye başladı; akılsızca görünen katliam ve yıkımların ardındaki hakiki amaca dair bir sezgi. Bir plan işliyor, bir şeylerin şekli ortaya çıkıyordu ve Nakor bunun ne olduğunu anlamamanın eşliğinde, beklenti içindeydi.

Sarayın içlerine doğru ilerledikçe Nakor bu topluluğun yüreğinde muazzam bir kötülük barındığından giderek daha fazla emin oluyordu. Sanatları -sanat namına ne varsa- karanlık inançlarının çarpık bir övgüsünden ibaretti. İkinci âleme girdiğinden beri dekorasyon ya da sanatı andıran hiçbir şey görmemekten dolayı serseme dönmüştü, Dasatilerin kendileri hariç tabii. Güzel bir edaları vardı -dış görünüşlerine alıştıkça hayli fiyakalı bir ırk olduklarına karar vermişti- ama duvarlara resimler ya da goblenler asılı değildi, binalarda hiçbir renk ya da işaret çeşidi yoktu. Bunların bir kısmının insanlardan çok daha farklı bir renk sezgileri olmasından kaynaklandığını düşünüyordu - tıpkı ilk âlemdeki birtakım yaratıklar gibi kızılaltım ve morötesini görebiliyorlardı ve ısıyı gözleriyle seçebiliyorlardı ki bu geceleri onları ölümcül derecede tehlikeli düşmanlar kılıyordu.

Fakat sarayın içine girene kadar Nakor güzel sanat namına hiçbir şey görmemişti ve işte burada, Karanlık Tanrı yolunda gerçekleştirilen cinayet, işkence, idam ve katliamları gösteren freskler biçiminde karşısına çıkmıştı. Bu freskler bir tür hikâye anlatıyorsa da Nakor'un anlaması mümkün değildi, ama bu kısmın

eski çağlardaki bazı büyük fetihlerle ilgisi olduğunu seziyordu.

Yürüyüşün bazı noktalarında, Martuch ve Hirea'yı takip ederken, bizzat Karanlık Tanrının bir özelliği olduğunu düşündüğü bir şey fark etti Nakor. Yüz hatları ve giysileri olmayan gölgeli bir varlık gibi gösteriliyordu anlaşılan. Fresklerdeki diğer nesnelere canlılığını düşününce Nakor'a tuhaf gelmişti bu. Sonradan yerlerini göğüs levhasına takılan nişanlar aldığı için, her biri farklı tarzdaki antik serpuşlarını gösterebilme amacıyla, savaşçılar stili-ze bir hassasiyetle, kafaları gerçekte olduğundan daha büyük tasvir edilmişlerdi. Kılıçlar da farklıydı, savaş bayrakları ve sancakları da. Kurbanlar, Karanlık Tanrı'ya feda edildiklerini temsilen, odun istifi gibi sergilenmişlerdi.

Diğer freskler devasa bir çukura sürülüp içine atılan uzun mahkum sıralarını gösteriyordu: Karanlık Olan'a daha fazla adak. Hedeflerine yaklaşırlarken, Nakor fresklerin daha askeri temalar aldıklarını fark etti: TeKarana ve onun Karanaları tarafından yönetilen, Karanlık Olan hizmetindeki kudretli savaşçıların bir dizi yabancı türe karşı zaferleri sık sık tekrar edilen temalardı.

Burada sadece muzaffer bir şeyler yok gerçi, diye düşündü Nakor. Pug'la tanıştığından beri çok sayıda dünyayı ve Midkemia'daki neredeyse bütün medeniyetleri görmüş, tabiatları gereği mücadeleciler dahil başka savaşçı topluluklara da rast gelmiş, ama hiçbir yerde çile ve ıstırapın buradaki gibi göklere çıkarıldığını görmemişti. Tanrılar Çadırı'ndaki, Hırsızlar Tanrısı Ban-ath olarak da tanınan Kalkin'in Dasatileri ilk kez gösterdiği tasavvuru hakkında Kaspar'ın onlara anlattığı gibiydi tıpkı. Bu halk çileyi eğlenceli, ıstırapı komik buluyordu. Kendi bakış açısına göre Nakor şimdiye dek bundan daha çarpık bir hayat ve ölüm anlayışıyla karşılaşmamıştı hiç.

Yo, diye düzeltti kendini, hedeflerine ulaşırlarken. Ortak bir tema vardı. Hayat ucu ölüme çıkan bir ıstıraptan ibaretti ve esas

soru, acı mı çekeceğın yoksa acıya mı vesile olacağındı. Derken, Savaşçılar Salonu'na açılan kapıda, aykırı bir imge gördü. Bir köşede, şifacı gibi giyinmiş bir Aşağılık, acılar içinde yatan bir kur-bana bir kap su veriyordu. *Tuhaf ve sonradan akla gelmiş gibi, ama her nedense önemli*, diye düşündü minik kumarbaz.

Geride kalmamak için acele ederken gözleri bir başka detaya takıldı. Tabloyu dikkatle incelemeyen birinin muhtemelen fark edemeyeceği, Aşağılık figürünün altındaki ufak bir oymaydı bu ve Nakor bir an için neredeyse olduğu yere çivileniyordu. Değil bu duvarı süslemesi, hiçbir mantığa göre bu evrende var olmaması icap eden bir semboldü. Oynadığı rolden herhangi bir sapma yüzünden çabucak hayatını kaybedebileceğini fark eden Nakor hayretini bir kenara bıraktı.

Girdikleri salon geniş ve işlevseldi, duvarlarda tek bir dekorasyon yoktu. Muazzam gri-siyah taşlar Nakor'a artık neredeyse olağan gelen, buna rağmen gördüklerini tanımlayacak kelimele-ri bulmakta hâlâ zorlandığı enerjilerle parıldamaktaydı. Zemine sıralar halinde banklar yerleştirilmişti ve bir düzine genç adam çağrılmayı bekleyerek oturmaktaydı. Çevrelerinde savaşçılar, babalar, eğitmenler, silah arkadaşları vardı, her biri genç savaşçılara şans diliyor ve döllandikleri evlerine ve topluluklarına onur getirmeleri için onları teşvik ediyordu. Yüzlerinde Nakor'un pişmanlık diye tabir edebileceği bir ifade değil, daha ziyade iç-lerinden birinin TeKarana'ya hizmet etmek üzere seçilmesinden duydukları tek tip gurur vardı.

Bek en uzak duvarın yanındaki bir bankta, kısa bir sohbe kimsenin kulak misafiri olamayacağı kadar izole biçimde otur-maktaydı. Nakor odaya bir göz attı ve TeKarana'nın hizmetine seçilen genç savaşçılardan birkaçına Aşağılıkların eşlik ettiğini gördü. "Yanlarına uşak alabiliyorlar mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Hirea, "ama düşündüğün şey-"

“Evet,” diye sözünü kesti Nakor. “Öyle yapmam gerek.”

İki saray muhafızının refakatindeki bir Ölüm Rahibi’nin gelmesiyle tartışma yarıda kesildi. “Musibet ve Sadharin nişanlarım tanıyorum,” dedi ve Bek’e bakarak ekledi: “Senin nişanın yok. Hangi topluluğa aitsin?”

Bek cevap veremeden, “Benim uşağım, ismi Bek,” dedi Martuch.

“Sadharin demek. Hangi ev?”

Hızla bulanık sulara sürükleniyorlardı, çünkü ziyarete gelen insanlardan herhangi birinin böyle bir araştırmaya maruz kalacağı bir an bile akla gelmemişti. “Langorin,” dedi Martuch.

Ölüm Rahibi’nin kaşları hafifçe kalktı. “Senin adın ne?”

“Martuch,” diye yanıtladı, başını küstahlık sınırına kadar hafif bir hürmet ifadesiyle eğerek.

“Burada bile tanınıyorsun Langorinli Martuch. Bu senin oğlun mu?”

“Hayır,” diye cevapladı Martuch bir çırpıda. “Aşağılık bir aileden gelme.”

Nakor bunun Bek’i azletmek için Martuch’un bir oyunu olup olmadığını merak etti.

Rahip kafası karışmış gibi, hem merak hem de kuşkuyla bakıyordu. “Nasıl olur?”

Martuch, hikâyeye dikkat kesilmesini açıkça belirten bir bakış attı Bek’e. Nakor genç adamın bazen basitliğe varacak kadar sabit fikirli görüldüğünü biliyordu, ama aptal olmaktan da çok uzaktı. Ölümcüldü, kana susamıştı ve başkalarının acı çekmesinden haz alıyordu, ama ahmağın teki değildi. Bek’in minik kumarbaza attığı k’sa bir bakış, Martuch’a uyacağıının göstergesiydi. “Bir av esnasında buldum onu. En genç uşaklarımdan biri tarafından kovalanmıştı, en güvenilir ve yaşlı dostlarımdan birinin oğlu tarafından. Bek onu eyerinden çekti, kılıcını aldı ve öldürdü.”

“Etkileyici,” dedi Ölüm Rahibi. Yüz ifadesi değişmişti.

“Hem de nasıl; çatışma alanına ulaştığımda yeni edindiği kılıçla bir Ölüm Şövalyesi’ni daha öldürmüş, bir başkasını da ağır yaralamıştı. Meydan okur gibi duruyordu, korktuğuna dair hiçbir işaret yoktu; beni ve diğerlerini gelip ölmeye davet ediyordu. O an Bek’i kendi hizmetime alıp özel bir rol için eğitmem gerektiğini anladım. Kaderimde neden onu o gün almak olduğunu anlıyorum artık; Karanlık Olan onu daha yüce bir görev için mimlemiş.”

“Belli,” dedi Ölüm Rahibi. Bir eliyle belli belirsiz bir işaret yaptı ve Bek’e en yakın muhafız harekete geçti. Eli kılıcının kabzasına atıldı, tek bir hamleyle kılıcı çekti ve döngüsel bir kavisle Bek’in boynuna doğrulttu. Fakat kılıç kabzadan çıkamadan, Bek kendi kılıcını çekebilecek kadar sağa kaymış, geri dönmüş ve kılıcı adrese teslim etmişti. Saray muhafızının darbesi sadece havayı yararken, Bek kendi kılıcını adamın midesine sapladı, zırhı ve vücudunun tamamı boyunca ittirerek sırtından çıkmasına sebep oldu.

Martuch ve Hirea kendi kılıçlarını çekmek için geriye doğru adım attılar, Nakor’sa şimdilik görmezden gelerek uzaklaştı, ama gerekli ‘hilelerle’ kendini ve Bek’i korumaya hazırды.

Ne var ki herkesi afallatacak biçimde, “Durun!” diye bağırdı Ölüm Rahibi. İkinci saray muhafızı saldırıya hazır beklese de olduğu yerde kaldı.

Bek, Ölüm Rahibi’ne sınıttı. “Bir test ha?”

“Etkileyici,” diye yineledi Ölüm Rahibi. Martuch’a baktı. “Evin ve topluluğuna şan ve şeref getirmek için, buraya çağrılan bir savaşçının başarılarını göklere çıkaran ilk aile reisi olmayacaktın. Anlattığın hikâyeyi inanılması güç bulmuştum, ama artık...” Bek’in kılıcını cesetten rahatlıkla çekip çıkardığı yere göz ucuyla baktı ve ekledi: “Bu genç adamın o gecenin öncesinde hiç

utmadığı bir kılıçla Ölüm Rahiplerinden ikisini-”

“Üç,” diye araya girdi Martuch. “Yaralı savaşçı da çok geçmeden öldü.”

“-üçünü öldürdüğüne inanıyorum.” Bek’e döndü. “Ayağa kalk.”

Bek söyleneni yaptı ve eğer o bankta otururken etkileyiciydiyse, şimdi iki misli etkileyiciydi, çünkü Dasati kılığı genç adamı insan halinden bile daha iri ve daha tehditkar kılmaktı. “Adil bir pazarlıktı,” dedi Martuch. “Bir düzine adama denk.”

“Çabucak yükseleceğini sanıyorum,” dedi Ölüm Rahibi ve Nakor’a baktı. “Bek’in Bakıcısı mı bu?”

“Evet,” dedi Martuch. “Bu şeyi ona bir süre önce verdim.”

Ölüm Rahibi, “Benimle gel,” dedi Bek’e ve Nakor da genç adamın peşinden gitti.

Nakor, tesadüfen dinliyor olabilecek herhangi bir tanrıya usul usul kısa bir dua etti. Omzundan geriye doğru Martuch ve Hirea’ya kısa bir bakış atmak için bir an bekledikten sonra kötülüğün kalbine doğru tuhaf genç dostunun peşine takıldı.

Yere indiklerinde Pug’ın takati kalmamıştı. Seçtikleri seyahat metodunun beklenmedik bir sonucu, fazlasıyla hırçın ve ender keskinlikte bir algıya sahip uçan bir yırtıcıydı. Şehirdeki bir başka kantonun yüzlerce metre üzerindeki yıkıcı saldırı neredeyse kontrolü yitirmesine yol açıyordu ki böyle bir durumda, yolculuklarına başlayalı bir saat bile geçmemişken hepsi öldü. Pug ve Macros bu kanatlı katil sürüsünü yok ederken Magnus da aşığıya, ölümlerine düşmelerini önlemişti.

Bu ilk karşılaşmadan sonra Pug’ın görünmezlik efsununu Dasati gözlerinin görebildiğinden öteye olduğu kadar, ısıya göre avlanan şu yaratıkları da bir şekilde bozguna uğratabileceği bir tayf alanına ayarlaması gerekmişti. Böylesine mistik bir kamufla-

ji, hele kelimenin tam anlamıyla uçuyorken uygulayabilmek için muazzam kabiliyetini kullanmış, fakat bunun bedeli de son duraklarına vardıklarında takatten kesilmesi olmuştu.

Valko’nun yolculuğu bir Tsurani’yi utandıracak kadar meta-netle atlattığı kanısındaydı Pug. Eğer genç bir Dasati savaşçısı ‘sempatik’ olarak tabir edilebilirse, bu Valko’ydu. Onları öldürmeye yönelik, güçlkle kontrol ettiği arzusundan yalnızca iki kez söz etmişti, ama konunun bağlamı yeni kavramlarla tuttuğu kişisel mücadelenin ve eski değerleri geride bırakmanın ne kadar zor olduğuydu ki, bir Dasatinin kendini açıklamasına en yakın şeydi Pug’a göre. Hayli tuhaf bir biçimde de olsa, hayranlık uyardırıcıydı.

En güçlü uzakgörü büyüsü hariç her şeye karşı görünmez olan bir dağ sığmağına ulaştılar, ama yaklaşırlarken Pug orayı sezmede hiç zorluk çekmemişti. Belki de dünyanın yarısını aşarlarken neredeyse tüm bir gün boyunca onları idare etmesinin sonucuydu. Yere değdiklerinde Macros huzur içinde iç çekti ve “Senin kadar yüküm yoktu Pug, ama korkarım bünyem eskisi kadar dinç olmaktan çok uzak,” dedi.

“Bu bölgeye yaklaşmak tehlikeli olur mu?” diye sordu Magnus, o gün ve öncesinde harcadığı çabalara kıyasla nispeten canlı bir sesle. Oğlunun dayanıklılığı Pug’ı etkilemişti.

“Şüphesiz,” dedi Macros. “Burada bekleyip bize gelmelerine müsaade etsek daha iyi olur.”

Neredeyse bir saat boyunca beklediler, derken görünmez bölgenin çevresindeki havada bir dalgalanma nihayet dört genç kadının gelişini müjdeledi. Ya Kan Cadıları’nın en kudretlilerinden ya da Pug’ın grubu düşmanca hareket ederse kaybetmeyi en göze alabileceklerinden olduğundan şüpheleniyordu Pug.

“Buraya davet edilmediniz,” dedi, ırkının standartlarına göre uzun boylu, etkileyici bir genç Dasati kadını olan liderleri. Hal ve

tavırlarında onu diğerlerinden ayıran bir şeyler vardı, bu yüzden Pug onun lider olması gerektiğini varsaymıştı.

Herkesten önce Valko konuştu. “Ben Camareen Lordu, Narueen oğlu Valko’yum.”

Bu isim bir etki uyandırdı, ama kadınlar cevap veremedi, “Ben de Bahçıvan’ım,” dedi Macros. “Tartışacağımız çok şey var.”

Lider başıyla onayladı. “Öyle. Bizimle gelmelisiniz, hepiniz.” Bir an Valko’ya sert bir bakış attı, sonra dönüp uzaklaştı. Diğer üçü de kenara çekilerek Pug ve dostlarına uzun boylu genç Kan Cadısı’nı takip etmeleri gerektiğini açıkça belli ettiler.

Görünüşte bomboş olan bir açıklığın sınırına ulaştıklarında Pug nabız gibi atan büyü bir enerji hissetti ve önlerinde aniden surlarla çevrili bir kale belirdi. Sınıra temas edene dek oraya bakan herkesi yanıltmak için tasarlanmış muazzam bir illüzyonun sınırlarını aştıklarını fark etti. Ayrıca içeridekilerin beklemediği kişiler için nahoş sürprizler olduğundan şüpheleniyordu.

Burasının antik bir bölge olduğunu hemen anlamıştı Pug. Yüzlerce hatta binlerce yıl önce yerleştirilmiş, rüzgar ve yağmurun dokunuşlarıyla pürüzsüz ve kesintisiz bir hal almış taşlara özgü görünüme sahipti. Zamanında keskin olan köşeler yuvarlaklaşmıştı ve yerdeki izler kapıdan ana binanın girişine doğru sayısız ayağın çiğnediği yolu gösteriyordu.

Pug muazzam bir tür şehir merkezinin parçası olmayan bir Dasati yapısını ilk kez görüyordu. Basit bir kaleydi burası. Pek çok yönden Adalar Krallığı’nın dağlarında karşısına çıkabilecek bir kaleye benziyordu; ortasından dairesel bir kulenin yükseldiği, aşağıdaki dağ geçitlerine, herhangi bir düşmanın yaklaştığını saatler öncesinden fark etmelerini sağlayacak kadar hakim bir bakış açısına sahip, kare şeklinde taş bir yapı.

İçeride Pug, günlük ihtiyaçlarla ilgilenen kadınların koşuşturmasından daha fazlasını ifade eden canlılığı hissederek uzak-

taki şüphe götürmez çocuk seslerini işitti. Gülüyorlardı üstelik! Uzun boylu kadın dönüp, “Biraz burada beklemelisiniz,” dedi ve Valko’ya hitaben ekledi: “Sen de kılıcını çıkarıp ona vermelisin.” Bir başka genç Kan Cadısı’m işaret etti.

“Niye?” diye sordu genç Ölüm Şövalyesi, meydan okurcasına. Kılıcını zor kazanmıştı; kim olduğunun, nelere katlandığının başlıca temsililerindendi.

“Çünkü burada silahsız olmamı isteyenler var,” diye yanıtladı Macros. “Lütfen.”

“Lütfen,” Dasati kültüründe nadiren sarf edilen ve genelde hayatının bağışlanması için yalvarmak anlamına gelen bir sözcüktü. Bu bağlamda basit ama etkili bir ricaydı. Valko kemerini ve kınını çıkarıp genç kadına teslim etti.

Dört Dasati kadının lideri ayrılıp onları diğer üçünün refakatinde bıraktı. Kendilerini içinde buldukları hol, tam da Pug’m basit bir kaleden bekleyeceği gibiydi: kısa bir koridordu, her biri bir uçta iki kapıyla keşişiyor, ana girişe bir kör duvar sunuyordu. Eski çağlarda, ana giriş zorlandığı takdirde, istilacılar onları bekleyen ölüme doğru kısa bir yoldan katediyor olmalıydılar. Başını kaldırıp bakınca Pug yukarıdaki ölüm siperini gördü; oradan aşağı oklar, süngüler, kayalar ve kaynar yağ veya zift yağdırılıyordu. Koridorun her iki ucunda, şüphesiz devasa demirleri olan ve en sağlam koçbaşları hariç her şeye dayanmak üzere güçlendirilmiş heybetli kapılar vardı. Pug yalnızca tahmin yürütebilirdi, ama bu kalenin bugüne dek hiç fethedilmediğini düşünüyordu.

Bulunduğu diğer Dasati yapılarının aksine bunda duvardan sarkan dekorlar vardı. Görünüşlerine bakılırsa antik sancaklardı; muhtemelen eski çağlardan kalma semboller, uzun zaman önce yitip gitmiş ev ve toplulukların armaları. Pug emin olamadı. Ne var ki içlerinden biri bir yerlerden tanıdık geliyor, gözleri ona takılıp duruyordu. Sade bir şeydi; kızıl bir alanın ortasındaki beyaz

bir oyma. Şeklini neredeyse tanıyacaktı: Tek bir dikey çizgi üst tarafta sağa kıvrılıyor ve neredeyse dikeyin yakınında ilmekleniyordu. Bu noktanın altında kısa tek bir çizgi ve onun altında daha uzun bir çizgi vardı. Neden tanıdık gelmişti acaba?

Pug ve dostlarını karşılayan genç kadının ardından üç kadın geldi. Pug'ın grubuna eşlik eden diğer üç genç kadın oradan ayrıldılar.

Yeni gelen Kan Cadıları'nı inceledi Pug. Daha yaşlılardı ve büyük bir güç hissi yayıyorlardı. En yaşlıları, "Bahçıvan hanginiz?" diye sordu.

Macros ileri çıktı. "Benim."

Daha yaşlı olan Kan Cadısı bir an boyunca ona baktıktan sonra, "Hayır, sen değilsin," dedi. "Ama kim olduğunu biliyorum."

"Kimim öyleyse?" dedi Marcus.

"Bambaşka bir şeysin ve bunu açıklamak biraz zaman alabilir, ama seni bekliyorduk." Üç dostuna baktı. "Onları beklemiyorduk gerçi." Valko'yu işaret etti. "Hele onu hiç."

"Leydi, çok uzun bir yoldan geliyoruz," dedi Pug.

Kadın dikkatle ona bakıyordu ve Pug sıradan bir görüşten, hatta daha güçlü Dasati görüşünden bile daha fazlasıyla incelendiğinin farkındaydı. Bir büyü söz konusuydu. Kadının gözlerinin büyüdüğünü gördü. "Ah, evet. Şimdi anlıyorum. Gelin, rahat etmenizi sağlayacağız ve yiyecek içecek sunacağız. Konuşacağımız çok şey var."

Macros'u soldaki büyük kapılardan geçirdi; Pug ve Magnus da takip ettiler. "Burada farklı bir şeyler var baba," dedi Magnus. "Bu kadınlarda farklı bir şey var."

Pug başıyla olumladı. "Ben de hissediyorum. Deli değiller."

Dışarıda onları karşılayan genç kadın Valko'nun yanma yürüyüp, "Gel benimle," dedi.

“Beni nereye götürüyorsun?” diye sordu Valko, kuşku ve cüretle.

“Sana bir zarar gelmeyecek,” dedi kadın. “Önümüzdekiler pek çok şey konuşacaklar; bazıları seni de ilgilendirecek ve bilmen gerektiği zaman sana söylenecek şeyler. Bense onların bilmesi gerekmeden hakkında konuşacağım seninle. Bunu yapmam gerek. Hem seni daha yakından tanımak istiyorum.”

“Neden?” diye sordu, artan bir şüpheyle.

Gülümsedi; önemli bir aileye mensup genç, güçlü bir lordla konuşan genç bir kadından beklenecek tahrik edici, çıkarıcı ifadenin çok daha farklı bir tebessümdü. “Çünkü doğduğundan beri senin hakkında çok şey duydum Valko. Kız kardeşin Lury’nin ben. Narueen benim de annem.”

Kız kardeşi onu Kan Cadısı Kızkardeşliği kalesinin derinliklerine doğru götürürken Valko’nun adeta dili tutulmuştu.

İTTİFAK

Jim durdu.

Gün ortasıydı ve nihayet Elvandar'a ulaştığında güçten düşmüştü. Elf yoldaşı, "Yolu biliyorsun sanırım," dedi.

"Teşekkürler Trelan. Yolu bulabilirim."

Jim yürüyüşe daha makul bir hızda devam edebileceği için iki misli minnettardı. Trelan'ın orman boyunca yavaş bir tempo mefhumu, en olağanüstü avcı ya da iz sürücüler hariç tüm insanlar için sert kaçıyordu ve Jim, olağanüstülük şöyle dursun, avcı ya da iz sürücü bile değildi. Birkaç elf, Elf Ormam'mn sınırı ile Elvandar'm merkezinin arasındaki büyük açıklığı geçiyorlardı. Bazıları ona şöyle bir baksa da hiçbiri konuşmadı. Jim'in ölçütlerine göre son derece kibar bir halktılar ve ancak kendisi önce konuşursa onunla konuşurlardı. Elvandar'a bu kadar yakın bir insanın hoş karşılandığını da biliyorlardı ayrıca.

Kraliçe'nin Sarayı'ndaki elflerin evi olan dev ağaçların ilkinde yaklaşırken Jim'in nefesi kesildi. Birkaç yıl önce buraya ilk ziyaret ettiğindeki kadar etkilenmişti. Şu anda gündüz olması ve manzaranın geceleyin daha da nefes kesici olması, merak duygusunu azaltamamıştı. Yine de ağaçların çevresindeki zayıf parıltıyı, günbatımından sonra etkileyici bir hal alan ışığı görebiliyordu. Ayrıca günışığında bile renk bolluğu çarpıcıydı. Koyu yeşil bitki örtüsünün arasında, sadece bu ormanda yetişen ağaçlar vardı. Çoğu bu

koruda toplanmıştı ve kızıl, altın, hatta beyaz renklerde yapraklar diğerlerinin zengin zümrüt rengini tamamlarken gözlere ziyafet çekiyordu. Jim, sağ taraftaki rampanın kendisini Kraliçe'nin Sarayı'na götüreceğini bilerek mavi yapraklıya yöneldi.

Günlük işleriyle uğraşan elflere selam verdi - geyiğin derisini yüzüyorlar, oklarına tüy takıyorlar, açık ateşin üzerinde yemek pişiriyorlar veya elf usulünce çember kurmuş meditasyon yapıyorlardı. Sayıları fazla olmayan elf çocuklar da insan çocukları kadar gürültücü ve hırçındı. İki oğlan, peşlerindeki aynı ölçüde gürültücü gruptan kaçarken neredeyse Jim'i deviriyordu. Yine de bu kahkalar neşeli bir gürültü oluşturuyor, mekânın sükunetini bozamıyordu.

Elf kızlarının annelerinin etrafında oyun oynadığını gören Jim, anlık bir kıskançlık hissetti. Bu dünyada Elvandar'dan daha huzurlu bir yer varsa da, kendisi bilmiyordu. Bu yorgunlukla uzun bir süre buraya yerleşmeye hayır demezdi.

İlk ağacın uzun rampasını tırmandı, ardından iri dalların tepelerinden aşan yarım düzine geniş yoldan geçti. Bazı ağaç gövdelerinin içi boşaltılmış ve kapı ve pencereleri bulunan daireler yapılmıştı. Bazı kadim ağaçların yan taraflarında yukarı doğru yükselen, elflerin sihirli idaresi altında gelişmekte olan ağaca görünüşte zarar vermeyen yollar vardı.

Bu yollardan birinde güçlkle ilerleyen Jim, aşağı baktı ve yükseklik korkusu olmadığına şükretti. Kaygan çatılarda koşuşturmak, düşme korkusuna başışıklık kazandırıyor. *Korkuyorsan düşebileceğin yerlere tırmanmamaksın*, diye düşündü.

Yine de aşağı bakıp istenmeyen dallar ve altındaki sert orman zeminini dışında düşüşünüzü hafifletecek hiçbir şey görmemek, iç karartıcı bir manzaraydı. Jim, bunca yüksekte olmanın verdiği rahatsızlıktan ziyade yorgunluktan dolayı derin bir nefes aldı ve devam etti.

Kraliçe'nin Sarayı'nın girişine ulaştığında, gelişinin haberi Majesteleri'ne çoktan verilmişti. Kraliçe Aglaranna, yanında kocası, Savaş Önderi Tomas'la beraber tahtında oturuyordu. Kraliçe Jim'in karşılaştığı en asil varlıktı, üstelik Jim kendi payına epey insan hükümdarla karşılaşmıştı. Habf garip ve yabancı bir biçimde güzel olması bir tarafa, itaat edilmeye alışkın fakat kibirden eser olmayan bir tarzı vardı. Aksine, içten gelen sıcaklığı ve nezaketi, asalet havasına katkıda bulunuyordu. Kızıl-sarı saçma kır düşmemişti -gerçi Jim onun yaşının yüzyıllarla ölçüldüğünü biliyordu- otuz yaşlarındaki bir insan kadını andırırçasına yüzünde tek bir kırışıklık yoktu ve koyu mavi gözleri berrak ve netti. Tebessümü kalpler kırıyordu.

Yanındaki adam Jim'in sarayı önceki ziyaretinde nezaket ve dostluktan başka bir şey göstermemişse de, belki de Jim'in gördüğü en ürkütücü figürdü. Tomas her ölçüye göre garip bir varlıktı, Jim tüm öyküleri duymuştu fakat gerçeğin nerede bitip hayalin nerede başladığından emin değildi. Tomas'ın Uzak Sahil'deki Crydee Şatosunun iç kalesinde doğmuş bir insan çocuğu olduğu söyleniyordu. Kadim bir büyü Gedik Savaşları sırasında onu hayret verici bir güce sahip bir varlığa çevirmişti, yarı-insan, yarı-... Jim bunun ne olduğundan tam olarak emin değildi. Sivri kulakları ve elflere özgü uzun bukleleriyle elf görünümüne sahipti, yine de yüz hatları... farklıydı. Rivayete göre Tomas kadim bir büyü'nün mirasçısı, sadece Ejderha Lordları olarak bilinen efsanevi bir ırkın üyesiydi. Jim, son ziyaretindeki gibi bu efsanevi varlıklar hakkında daha fazla bilgi edinmeye kararlıydı, Krondor'a döndüğü son seferdeki gibi başka konularla meşgul olmasaydı tabii.

Onların yanında genç görünüşlü iki elf vardı - bu kavramın burada bir anlamı olmasa da. Biri Prens Calin'di, Kraliçe'nin ilk kocası, uzun zaman önce ölmüş Elf Kralı'ndan olma oğlu. Diğeri Tomas'dan olma oğlu Prens Calis'ti ve ikisi de annelerine aşırı

benzese de, Calis'in babasından miras aldığı güç ve kudretli görünüş tüvey kardeşinde yoktu. Hepsi, saraya giren Jim Dasher'a gülümseyerek selam verdi.

“Hoş geldin Jim Dasher,” dedi Kraliçe. “Seni tekrar gördüğümüze sevindik. Hoş karşılanıyor olsa da, Kronдор Prensi'nin ajanının habersizce sarayımıza gelmesinin sebebi nedir?”

“Vahim haberlerim var ve sizin düşüncelerinize ihtiyaç duyuyorum Majesteleri,” diye cevapladı Jim.

“Yorgun görünüyorsun,” diye yorum yaptı Kraliçe. “Konuşmamızdan önce dinlenip kendine gelmen iyi olacaktır.”

“Bu teklifiniz beni memnun etti, ama önce habersiz gelişimin sebebini söylememe izin verin.”

“Lütfen,” dedi alm endişeyle kırışan Kraliçe.

“Düşmanlarımızın ajanları, bilinmeyen bir grup haydut...”

Jim duraksadı. Yakalandığından beri zaman kavramını yitirmişti.

Sadece üç gün müydü? “Üç gün önce Quor Zirveleri kıyılarına çıktılar.”

Mekânın dile getirilmesiyle beraber Kraliçe ve tüm danışmanları, daha söylemediği kötü bir şeyi sezmişçesine gerildi.

“Yanlarında güç sahibi bir büyücü vardı, hiç görmediğim türde bir yaratık çağırdı ve bu yaratığın bizi yok etmesini sadece diğerlerinin müdahalesi önleyebildi.”

“Hangi diğerleri?” diye sordu Kraliçe hafifçe.

Jim, onun cevabı zaten bildiğini anladı. “Elfler Leydim. Hiç görmediğim veya duymadığım elfler, Baranor adındaki bir sığınaktan.”

Tomas onayladı. “Anoredhel. Dayanıyorlar.”

Kraliçe, “Arkadaşlarınız ne durumda?” diye sordu.

“Esir edildiler. Elfler bizi haydutlardan kurtardıktan sonra esir ettiler ve kalelerine götürdüler.”

“Size nasıl davranıldı?” diye sordu Lord Tomas.

“Şey, yeterliydi sanırım, ama soru sormaksızın gırtlaklarımızı kesmeye hazır biri vardı lordum. Fakat görünüşlerine bakılırsa bunlar umutsuz bir halk ve korkarım Kaspar ve yoldaşlarının canlı tutulmasının derhal öldürülmekten daha çok sorun çıkaracağına hükmedebilirler.” Jim kendisini izleyen yüzlere baktı. Burada bir şeyler dönüyordu, kendisine açıklanmayan, elflere özgü bir şey.

Kraliçe uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra konuştu. “Şimdi git ve dinlen Jim Dasher. Yemek yiyip uyu, biz de söylediklerini görüşelim. Yarın kalktiğinde tekrar konuşuruz.”

Jim’in başını koyar koymaz uyuyup akşam yemeğini kaçıracağından şüphesi yoktu, o yüzden itiraz etmedi. Yine de merakı uyanmıştı ve neler olup bittiğini bilmek istiyordu. Aynı zamanda Kaspar ve diğerleri için de endişeliydi. Katil ve haydut olabilirlerdi, ama bu adamların tümü Taç’ın ve Gölgeler Meclisi’nin sadık hizmetkarlarıydı ve kaba görünüşlerine karşın sapına kadar yiğit kişilerdi. Onları kurtarabilirse kurtaracaktı.

Kraliçe’nin emri üzerine bir uşak onu bir ağaç gövdesinin içindeki bir eve götürdü, burada bir tabak meyve, yemiş ve bir testi serin su kendisini bekliyordu. Ani bir açlık sancısıyla yemeğe oturduğu sırada, ona rehberlik eden elf, “Birkaç dakika sonra daha besleyici yiyecekler getiririm Jim Dasher,” dedi.

“Teşekkürler,” diye cevapladı lokmaları arasında. Elf bir tabak av kuşu, yıllanmış sert peynir ve yarım somun taze tahıl ekmeğiyle döndüğünde, Jim odadaki minderde uyuyakalmıştı. Elf tabağı yavaşça masaya koyarak Jim’i dinlenmeye bıraktı.

Jim uyandığında kendisi için bırakılan yemeğin kalanını bitirdi. Ardından küçük evden çıkarak en yakın tuvaleti buldu, ihtiyacını giderdi ve derin bir göle giderek hızla yıkandı. Yine sabah temizliklerini yapmakta olan elflerce kibarca göz ardı edildi-

Sögüt kadar incesinden şehvet uyandırmasına kadar her biçimde kadından hoşlansa da, elf kadınlarının şekillerini arzudan ziyade soyut güzellikleriyle takdir ettiğini fark etti. Her insan kadınının isteyeceği bir güzelliğe sahiptiler, fakat onlarda Jim'i bedensel bir arzu duymaktan alıkoyan yabancı bir özellik vardı. Elf erkekleri de kendilerince güzeldi ve Jim onların esnek güçlerini takdir ediyordu. Birinin Jim Dasher'ı yetersiz hissettirdiği nadirdi, fakat yıkanırken gördüğü her bir elf diri bir enerjinin vücut bulmuş hah gibi görünürken, kendisi kötü kullanıldığını ve seyahatlerinden dolayı bitkin olduğunu hissediyordu.

Kirli giysilerini yıkayıp kuruyana kadar beklemenin ya da Kraliçe'nin Sarayı'na ıslak giysilerle gitmenin mantıksız olacağına karar vererek giyindi, işi bittiğinde Aglaranna ile Tomas'ın beklediği çadıra koştu.

“Günaydın Jim Dasher,” dedi Kraliçe.

Jim eğilerek cevapladı. “Günaydın Majesteleri.”

“İyice dinlendin mi?”

“Evet,” diye cevapladı Jim. “Soluklanmama izin verdiğiniz için müteşekkirim leydim.”

“Bize getirdiğin haberleri danışmanlarımızla görüştük,” dedi Kraliçe. “Yapılması gereken şeyleri anlaman için ırkımızdan çok az kişinin bildiği ve Pug gibi en eski dostlarımıza bile söylemediğimiz şeylerden haberdar edilmelisin.”

Bu sözler üzerine Jim bir kaşını kaldırdı. Pug ile Tomas'ın çocukluk arkadaşı olduğu düşünülürse, elf irfanının anlatılacağı en uygun kişi Pug olmalıydı. Bir şey söylemeden bekledi.

Tomas söze girdi. “Kadim zamanlarda tanrılar arasında büyük bir savaş koptu, insanların Ejderha Lordları, bizim elf dilinde Valheru dediğimiz...” Bu tür şeylerden bahsetmek rahatsızlık veriyormuşçasına durdu. “.. Ejderha Lordları bundan sorumluydu. Nihayetinde bu âlemden atılarak başka evrenlere sürüldüler.”

Bu, Jim'in ilgisini çekti. Meclis'in son birkaç yıldır topladığı istihbaratın büyük bölümü diğer gerçeklik düzlemlerine atıflardan oluşuyordu. Büyük kısmı Jim'e anlaşılabilir geliyordu -çoğu aslında- ama Pug, Nakor ya da Miranda'ya giderken elinden geçen bilgilerin çoğunu inceleyerek bir anlam çıkarmayı başarmıştı: Sadece birkaç kişi tarafından tasavvur edilebilecek başka yerler vardı, kendisi bunlardan biri değilse de bu mekânların varlıklarına dair gözü kaplı inanıyordu. Şüphe edemeyeceği kadar çok şey yaşamıştı.

Tomas sözlerini sürdürdü. "Fakat bu büyük mücadele sonlanmadan önce Ejderha Lordlarından biri, savaşırken zırhını giydiğim Lord kendini geri çekti."

Jim, Tomas'ın efsanevi beyaz-altın rengi ejderha zırhını giydiğini hiç görmediyse de bahsini işitmişti ve etkileyici bir manzara olduğunu hayal ediyordu. Üzerinde basit bir cüppe ve terliklerle bile, Tomas karşılaştığı en etkileyici varlıklardan biriydi.

"Tek başına Ejderha Ordusu'na karşı koydu," diye devam etti Tomas. "Ve Kaos Savaşları olarak bilinen çılgınlık bu dünyayı ezmeden önceki son eylemi, Valherunun tüm esirlerini serbest bırakmak oldu."

"Sizin 'elf' olarak bildiklerinizin çoğu, bu dünyada insanın ortaya çıkmasından önce burada, ilk kral ve kraliçenin ilk sarayında yaşamaya geldi. Kendimize 'eledhel' veya 'ışığın halkı' deriz. Fakat bazıları bize katılmadı. Sizin Kara Kardeşlik dedikleriniz, 'moredhel', ya da karanlığın halkı. O zamandan beri bize katılmaya gelen başkaları da vardı, kuzeyde Dünyanın Dışları'ndan ötedeki mahrumiyetten kaçan veya denizin ötesinden gelenler."

"Fakat bir... kabile de diyebilirsiniz, ayrı tutuldu ve bir görev üstlendi. Onlara 'anoredhel', 'güneşin halkı' denir. Kraliçe'nin hükmü altına asla girmediler - ya da Elvandar'daki diğer herhangi bir hükümdara tabi olmadılar, fakat onlarla... bir tür uzlaşma-

ya vardık. Onlar... eşsizdir ve sorumlulukları büyüktür."

"O halde sizin yardımınıza ihtiyaçları var Majesteleri," dedi Jim Dasher.

"Nasıl?" diye sordu Kraliçe.

Jim, Kaspar'm onların ölmekte olan bir halk olduklarına dair gözlemini aktardı. Sözlerini bitirdiğinde hem Tomas hem de Kraliçe'de tasalı bir ifade vardı. Nihayet Aglaranna cevapladı. "Asla anlayamayacağınız sebeplerden dolayı anoredhelin işlerine karışamayız. Yine de, sana anlatabileceğimden öte sebeplerden dolayı, yitip gitmelerine göz yumamayız." Kocasına bakarak sordu. "Ne öneriyorsun?"

"Karım ve kraliçem, bence bunun tek bir cevabı var. Quor Zirveleri'ne gitmeli ve liderleriyle konuşmalıyım."

"Castdanur," diye yardımcı oldu Jim. "Adı bu."

"Bu bir isim değil Jim Dasher," dedi Tomas. "Bir unvan. Dünyayı Karanlık'a karşı koruyor."

Jim kendini tutamadı. "İşini ihmal ediyor o halde." Aynı anda, sözlerinden utandı.

"Üzgünüm leydim, lordum. Ben... hâlâ çok yorgunum ve aklım belli ki yerine gelmemiş."

Tomas gülümsemese de, yüz ifadesi azarlayıcı değildi. "Anlıyoruz." Ayağa kalktı. "Leydim, izinle ayrılıyorum."

"Hızlı ol kocam ve çabuk dön."

Jim, ikisi arasındaki, daha kendisi doğmadan oluşturulmuş, yine de tutkularını yeni keşfeden âşıkları kadar taze olan bu bağ karşısında şaşkına dönmüştü. Kendine bir an Michele'i düşünme izni verdi ve herhangi bir insan kadın ve erkeğinin, az önce gördüğü duyguların derinliğine ulaşıp ulaşamayacağını merak etti.

Tomas, Jim'e, "Nereye gitmek istersin?" diye sordu.

Jim 'Kronдор'a ve Michele'le sakin bir yemeğe demek' istiyor-

du, bunun yerine, “Sizinle geri dönüp Kaspar ve diğer yoldaşlarının nasıl olduğunu görmek isterim,” diye cevapladı.

Tomas başıyla onayladı. “O halde kendini hiç yaşamadığın türden bir yolculuğa hazırla. Burada biraz bekle ve seni çağırdığımda gel.”

Jim başını eğerek onayladı. Tomas’ı beklerken, Calis yaklaştı. “Jim Dasher,” dedi elini uzatarak. Elf Kraliçesi ve onun tam anlamıyla insan olmayan eşinin oğulları olan Calis, eşsizdi. İnsanlar arasında da yaşamış, önceki bir Krondor Prensi’ne hizmet etmiş ve Prens’in ordusunun içinde Kızıl Kartallar adında efsanevi bir bölük oluşturmuştu. Bölüğün kendisi çoktan dağıtılmış olsa da, sancakları hâlâ büyük salonda şeref yerine sahipti.

“Özlüyor musun?” diye sordu Jim.

“Neyi özlüyor muyum?”

“Gürültüyü, kalabalığı, kaosu.”

Calis gülümsediğinde Jim, onun Elvandar’da yaşayanlar arasında insana en çok benzeyen kişi olduğunu bir kez daha hatırladı.

“Arada bir, ama burada huzurluyum.”

“Tahmin edebiliyorum,” dedi Jim, Kraliçe’nin Sarayı’nın günlük işlerine devam edişini izleyerek. “Burası yatıştırıcı bir havaya sahip.”

“Zaman burada farklı akıyor. Babamın en eski dostlarından biri, Martin Longbow, doksanlı yaşlarının sonuna kadar dinç yaşadı ve burada geçirdiği zaman sayesinde sağlık ve enerji kazandığını iddia ederdi.” Calis omuz silkti.

“Her koşulda, çok istersem Gölgeler Meclisi’nde her zaman yapacak bir iş var.”

“Oğulların nasıl?”

“Eh,” dedi Calis. Denizin ötesinden bir kadınla evlendiğinde evlatlık ikiz oğulları olmuştu. Toplumdaki yeri sayesinde, onların

Elvandar'daki hayatlarına uyum sağlamalarına yardımcı olabilecek en uygun kişiydi. "Dışarıda, avlanmayı öğreniyorlar."

"Öğreniyorlar mı?" dedi Jim. "Ne kadardır buradalar, otuz yıl mı, kırk mı?"

"Hâlâ küçükler," dedi sırttan Calis.

"Çocuktan kılpayı büyükler," diye kabullendi Jim kuru kuru.

Calis'le Jim sıradan haberler paylaştı. Calis sarayda yaşarken ayaktopundan hoşlanmaya başladığını itiraf ederek lonca ligindeki son durumu sordu.

Jim Uzak Sahil'de işlerin nasıl gittiğini sordu. Acı verecek biçimde haberdar olduğu üzere, Rillanon'daki Kral'ın Sarayı ile Batı Diyarı arasındaki ilişkiler gerginleşiyordu; Calis artık insanların arasında yaşamıyor olabilirdi, yine de oraya uyum sağlamıştı ve Crydee Şatosu etrafında epey vakit geçirmişti.

"Genç dük, Lester, büyük büyük büyükbabası Martin'e çok benziyor. İyi bir avcı."

"İyi mi?"

Calis bir kez başını salladı. "Çok iyi."

"Elf ölçülerinde mi iyi?"

Calis sırttı. "O kadar iyi değil."

"Hükümdarların özellikleri sadece iz sürme becerileri kadar basit bir şeyle değerlendirilebilseydi keşke," dedi Jim.

"Politika mı?"

"Daima. Batı lordları asabileşiyor ve Lordlar Kongresi'ndeki tartışmalar açık hakaretlere ve düello tehditlerine kadar çıktı."

Calis esefle başını salladı. "Bir zamanlar Krallık'ı büyük insanlar yönetiyordu."

"conDoin adı hâlâ şerefle anılıyor, ama korkarım Kral Borric'in zamanından beri dümene güçlü bir el geçmedi."

"Onu tanırdım, biliyor musun," dedi Calis.

"Gerçekten mi?"

“Çok iyi değil. Kardeşi Nicholas’la daha yakındık.”

“İkinize dair öyküler duydum.”

Calis içini çekti. “Çok uzun zaman oldu, yine de bazen daha dünmüş gibi geliyor. Nicholas’ı özlüyorum. Bir kahraman gibi, ama yalnız öldü.” Ağaçların ve yaprak dolu dalların arasından karısının çalıştığı, oğullarının avlandığı yerleri görebilecekmişçesine geriye baktı. “Yalnız ölmek kötü bir şey Jim Dasher.”

“Böyle bir şey yapmayı düşünmüyorum Calis,” dedi Jim.

Calis, “Hayatında biri var mı?” diye sordu.

“Bu konuda söyleyecek sözüm varsa,” cevabını verdi Jim, giderek genişleyen bir sırtıyla.

Tomas ortaya çıktı; Jim’in hiçbir tahmini onu şimdiki tepkisine hazırlamamıştı. Tomas altın zırhı ve ikisine de altın bir ejderha işlenmiş beyaz yeleği ve kalkanıyla göz alıcıydı. Miğferi, kafasının üzerinde bir ejderha yatıyormuş izlenimi veriyordu, her iki taraftan aşağı sarkan kanatları yanak siperliklerini oluşturmaktaydı. Yüzünü koruyan bir de burun siperliği vardı. Gözleri bu sayede daha canlı görünüyor ve zaten güçlü olan bgür, bu olağanüstü giysinin içinde daha da güçleniyordu. Düşmanda huşu ve dehşet uyandıran bir şahsiyetti.

Tomas, “Hazır mısın?” diye sordu.

“Olabileceğim kadar hazırım,” diye cevapladı Jim hafif bir sesle.

Calis onaylayarak omzunu kavradı. “Seni tekrar görmek güzeldi Jim Dasher. Avcı olmayabilirsin, ama tanıdığım en iyi öykücülerden birisin. Bizi kısa zamanda tekrar ziyaret etmelisin, ziyaret sebebin daha az vahim olduğunda.”

“O günü sabırsızlıkla bekliyorum,” diye cevapladı Jim dürüstçe.

“Benimle gel,” diyen Tomas, onu hızla uzaklaştırdı.

Tomas boyuna karşın bir elf kadar çevikti ve Jim’in havadaki

yoldan inmeden ona yetişmesi zordu. Nihayet güvenle zemine ulaştığında Tomas'ı büyük bir açıklığın kıyısında yakalayabildi. "Hazır ol," dedi Tomas ve garip bir dilde bağırarak bir cümleyi üç kez tekrarladı. Sonra sessizleşti.

"Ya şimdi?" diye sordu Jim.

"Bekleyeceğiz," dedi Tomas.

Dakikalar geçti ve beklenti havası yoğunlaştı. Elfler çevrelerinde oyalanıyor, ne olacağını görmeyi bekliyordu. Jim ne olduğunu anlamasa da, uzun zaman önce bazen en iyisinin sadece susup kendisine söyleneni yapmak olacağını öğrenmişti.

Dakikalar yavaşça geçti, Jim sabrının tükenmek üzere olduğunu düşünmeye başlamıştı ki uzaktan çırpılan kanat sesleri duyuldu. Jim önce bunun dev bir kuş olduğunu düşündü -kartal ya da akbaba- ama ritim farklı, çırpışlar yavaştı ve ses fazla hızlı biçimde yükseliyordu.

Aniden tepelerinde muazzam bir şekil belirirken zeminde devasa bir gölge oluştu. Jim başını kaldırdığında boğazının sıkıştığını hissetti, hayatında ilk kez paniğe yakın bir duyguya kapılıyordu. Yere inen -ve Jim'in bakış açısına göre tam Tomas'la kendisinin kafasına konacak gibi görünen- yaratık bir ejderhaydı. Sadece bir ejderha değil, küçük bir gemi büyüklüğünde bir ejderhaydı!

Çoğu Krallık vatandaşı gibi Jim de hayatı boyunca ejderhalara dair öyküler duymuş fakat ejderha gördüğünü söyleyen kimseye inanmamıştı.

Jim şimdi kendi aklına güçlkle güvenebiliyordu. Hafifçe konuştu. "Kimse bana inanmayacak."

Tomas dönüp gülümsediğinde, tebessümü Ejderha Lordu kılgı içinde Jim'de uyandırdığı dehşeti bir parça azalttı. "Gerçeği bilenler inanacak, önemli olan da bu."

Yaratığın genzinden gürlemesine bir ses çıktı. Jim'in anlama-

dığı bir dilde konuşuyordu - ki Jim yedi dili akıcı biçimde konuşur, bir düzinesini daha anlayabilirdi. Tomas Ortak Dil’de cevap verdi. “Bir iyilik istiyorum eski dostum.”

Yaratık yakut rengindeydi; gümüş, altın, kızıl ve hatta mavi bir ışıltı güneşte parlıyordu. Gözlerinin arasında başlayarak yukarı, sırtına doğru uzanan, boynunun altında sonlanan, rengi kırmızı, turuncu ve altın renkleri arasında değişen bir sorgucu vardı, yanardöner bir alevi andırıyordu, alt kısmında gümüşü çizgiler vardı ve horozibiği gibi havaya dikilmişti. Ejderha oniks siyahı gözleriyle onları inceledi.

“istediğin iyiliği söyle Ejderha Binicisi,” dedi.

“Quor Zirveleri’ne, uzak Baranor’a hızla gitmeliyiz. Halklarımızın, hem eledhel hem ejderha soyunun iyiliği ve güvenliği için.”

Ejderha, çiftçi arabası büyüklüğündeki muazzam başını indirdi. “Bir zamanlar efendimiz olan sen uzun zamandır ejderha dostu sayılıyorsun. Sözün seni bağlıyor ve seni taşıyacağım.”

“Ve yoldaşımı da,” dedi Tomas.

Jim yanaklarından rengin çekildiğini hissetti. “Ne?”

“Korkacak bir şey yok,” dedi Tomas, Jim’e. “Güvenliğini sağlayacak büyüm var ve Kaspar ile adamlarına ulaşmanın en hızlı yolu bu.”

“Bekle!” diye itiraz etti Jim. “Bir cihazım var. Bizi Efsuncunun Adası’na götürecektir. Miranda bizi iletebilir.”

Tomas daha da genişçe sırıtarak cevapladı. “Bana güven, yapacağımız giriş için bu daha iyi bir yol.”

Jim içini çekti. “Pekala. Öyle diyorsan.”

“Öyle diyorum. Beni izle ve bastığım yerlere bas. Büyüklüğüne karşın, Ryath hassastır.”

Mantıksız bir kıkırdama dürtüsünü bastıran Jim, Tomas’ı izledi; ayağını koyduğu yerlere dikkat ederek beyaz kıyafetli savaş-

çı ejderhanın yüzünün yanından tırmandığında tutundu. Tomas geniş sorguca hafifçe tutunarak ejderhanın uzun boynunu aştı ve alt kısma ulaştığında oturarak bacaklarını yaratığın, hacimli bir savaş atının göğsüne denk kalınlıktaki boynuna doladı. “Arkama otur,” dedi Tomas.

Jim yerleşti ve, “Hazırım,” diye bildirdi.

“Sıkı tutun,” dedi Tomas ve ejderha kanatlarını ürkütücü bir gürültüyle çırparak yukarı sıçrar ve kanatlarının gücü havada muazzam davulların gümbürtüsü gibi patlarken, zemin aniden altlarında sıçramış gibi göründü.

Zemin altlarında uzaklaşırken hayatında ilk kez Jim’in yüksekte başı döndü. Ejderha uçuşunu düzelterek güneydoğuya döndü ve hızlanmaya başladı.

Jim kendini nefes almaya zorladı ve annesine yapışmış bir bebek gibi Tomas’m beline tutunduğunu anladı. Güçlü savaşçı fark etmiş görünmediği için, sinirlenmediğine karar verdi.

Jim aşağı bakınca altlarındaki ormanı gördü ve inanılmaz bir hızla ilerlediklerini fark etti. Ağaç tepelerini ne kadar hızlı geçtiklerini tahmin bile edemiyordu -sürdüğü en hızlı attan çok daha hızlı- ama aniden elf ormanlarından çıktılar ve tahminine göre Gri Kule Dağlan’nm eteklerine ulaştılar.

Giderek yükseldiler ve daha hızlı uçtular. Jim konuşamayacak kadar huşu ve şaşkınlık içindeydi, zaten konuşsa bile Tomas’m duyabileceğinden emin değildi.

Hava soğuduysa da keskin bir soğuk değildi bu, dağ zirvelerinin üzerinde uçtuklarını düşününce Jim büyünün söz konusu olduğuna karar verdi - bu yükseklikte nefes alamaması ve donarak ölmesi gerekirdi. Yine de devam ettiler ve altlarındaki zemin bulanıklaşınca kadar hızlandılar. Şimdi geniş bir mavi su birikintisinin üzerindeydiler, Acı Deniz’i aştıklarını fark eden Jim’in

gözleri büyüdü. Batı Diyarı'ndaki en büyük sıradağları ve Natal'ın Özgür Şehirlerini dakikalar içinde aşmışlardı!

Ejderha, hız sınırına ulaşmışçasına kanatlarını açıp süzüldü ve uçuşunu tekrar düzeltti. Buna karşın süratleri afallatıcıydı. Jim ufukta bir adanın belirdiğini, altlarından geçtiğini ve kaybolduğunu gördükten sonra onun Queg Ada Krallığı olduğunu anlayabildi. Şimdi altlarında Krondor vardı, onu da hızla aştılar.

Aşağıda kaybolan manzaraların ayrıntılarını kavramaya çalışırken Jim'in zihni fırl fırl dönüyordu ve altlarında güneş battığında hayrete kapıldı. Doğuya doğru uçuyorlardı; çok geçmeden ufukta gece belirirken karanlığa daldılar. Gecenin hiç böylesine hızla çöktüğünü görmemişti ve aşağıda beliren şehrin mükemmel manzarasına hayran oldu. Yerde binlerce meşale ışığı titreyiyordu. Dünyanın doğu kenarından büyük ay yükseliyor, göğe sıçrar gibi görünüyor ve küçük ay annesini izleyen bir köpek yavrusu gibi peşinden geliyordu.

Jim, Tomas'ın sesini duydu. "Malac Geçidi'nin üzerinden geçiyoruz. Şafakla Quor Zirveleri'ne ulaşabiliriz."

Gece boyunca uçtular ve Jim en ufak açlık ya da yorgunluk hissedemeyecek kadar büyülendiğini fark etti. Sokaklarında sadece bir-iki meşale yanan köylerin üzerinden geçiyorlar, fakat Ortanca Ay gökte diğer ikisine katıldığı ve bulutsuz bir gece olduğu için yukarıdan manzarayı rahatça görebiliyorlardı.

Jim ejderhanın dönerek güneydoğuya doğru açı oluşturduğunu hissetti ve Krallık Denizi kıyılarına yaklaşmakta olduklarını anladı. Doğuda gök giderek aydınlanıyordu, önce ilk grilik, ardından açık gri ve pembe tonu aniden altın rengi bir şafak takip etti. Hızla aşağı inerlerken güneşin doğuşu nefes kesiciydi, dakikalar önce gördükleri ay doğuşu gibi. Ejderhanın sırtında ilerleyişlerini güvenli kılan büyü, ne kadar hızla ilerlediklerini kestirmeyi de imkânsızlaştırıyordu Jim'e göre, zira ejderhanın fevkalade hızıyla

bile, dakikalar geçmiş gibi hissetseler de yolculuklarının gerçekte saatler sürdüğünü biliyordu.

Jim uzaktaki sabah ışııyla dağları gördü ve aşağı baktığında gri şekillerin deniz ve karaya dönüştüğünü seçebildi. Krallık'ın doğu sahili üzerinden, Yüce Kesh sınırının hemen kuzeyinden geçiyorlardı ve uzaktaki dağlar Quor Zirvelerinden başkası olamazdı.

“Tam olarak nerede?” diye geldi Tomas'm sesi.

“Tepeden sahile uzanan yolun üçte birinde bir sığınak arayın. Kuzeye doğru geniş bir kaya çıkıntısı var, arkasında yüksek bir uçurum yükseliyor. Çok derin ve kampımız yaklaşık yolun bir buçuk kilometre kadar yukarısındaydı-”

“Gördüm.”

“Yolu kuzeye doğru izleyin. Elflerin bölgesini kolaylıkla bulacaksınız.”

Güneş ufku aşmış ve gün epey ilerlemişti. Ejderha yavaşladığında uçuşları, gece boyu yaptıkları hıza göre neredeyse tembelceydi. Jim aşağıdaki manzarayı çözmeye çalıştı, ardından izi gördü. “İşte!”

“Evet,” dedi Tomas.

Ejderha yan yatarak daha da yavaşladı ve neredeyse ağaçların tepesine kadar alçaldılar. Ardından Tomas bağırdı. “İleride!”

Yaylarla silahlanmış bir grup adam pusuda beklerken, geniş açıklığın öte tarafında elfler apaçık yolda iz sürüyordu. “Onları tanıdım - bunlar Kaspar'ın adamları! Kaçmış ve silah bulmuş olmalılar!”

“Bunu durdurmalıyım!” dedi Tomas.

Ryath'a açıklığın ortasına inmesini emrettiğinde ejderha kanatlarını gök gürültüsü gibi bir sesle açarak isteneni yaptı.

Jim yere konduklarında inmesinin söylenmesini beklemedi. Bir bacağını ejderhanın boynundan aşırarak aşağı kayd ve ayak-

ların üzerine indi. Pusudakilerin çömeldiği yere doğru altı adım atarak bağırdı. “Durun!”

Adamlar hayret dolu ifadelerle ayağa kalkarak saklandıkları yerden çıktılar. Jim, Kaspar’ın açıklığın öte tarafındaki yerinden fırladığını gördü. “Jim Dasher?” diye bağırdı Kaspar.

Jim etrafa baktığında elflerin silahlarını omuzlamış, diğer taraftan açıklığa girdiğini gördü. Epey rahat görünüyorlardı. Kaçan tutsakları arayan gardiyanlara benzemiyorlardı.

“Dövüşmeyin!” diye bağırdı Jim. “Lord Tomas her şeyi yoluna koyacak!”

Kaspar, Jim’e doğru geldi. “Dövüşmek?” Havlamasına gülererek ekledi. “Ne dövüşü? Sen ve arkadaşın mükemmel bir avı mahvettiniz.”

“Av mı?”

“Elfler çalılara vuruyor ve ufak bir geyik sürüsünü bize doğru kovalıyordu.” Kaspar yayını omzuna astı. “Geyikler gökten inen ejderhayı görünce kaçtılar. Muhtemelen şimdiye kadar Kesh şehrine giden yolu yarlamışlardır.” Bir elini Jim’in omzuna koydu. “Kaçıp hayatta kaldığını ve yardım getirdiğini gördüğüme sevindim.”

Uzun çimlerin içine uzanmış ejderhaya baktı. “Gelişinin de hayatımda görmediğim kadar etkileyici olduğunu söylemeliyim.”

“Asıl bindiğinde görmelisin,” dedi Jim. “Neler oldu?”

“Gelin,” diyen Kaspar adamlarına işaret etti. “Yerleşime dönüyoruz, sonra başka bir av düzenleriz. Bu seferki bitti!” diye bağırdı.

Adamlar emrini yerine getirdiğinde Kaspar tekrar Jim Dasher’a döndü. “Gittiğinden beri Castdanur ile uzun uzun konuşma fırsatı buldum. Elfçe yöntemlerine alıştığında, kötü bir tip değil.” Tomas’ın elflerle konuştuğu noktaya vardıklarında Kaspar, “Bir ittifak kurduğumuzu söyleyebilirim,” dedi.

“ittifak mı?”

“Evet,” dedi Kaspar. “Bu eiflerin hayatta kalmasına yardım edeceğiz, onlar da bizim Midkemia’yı kurtarmamıza.”

Jim ufak bir pejmürde elf grubunun, zaten dünyayı savunmaya hazır bu kuvvetlere fazla bir yardımda bulunabileceğine inanmıyordu, ama son üç günde gördüğü şeylerden sonra acele karar vermenin kötü bir tercih olduğunu düşündü. Aniden kendini tekrar yorgun hissederek, “Bunu bana açıklamam gerekecek Kaspar,” dedi.

Kaspar güldü. “Seve seve, ama önce yoldaşınla tanışmalıyım. Onu sadece şöhretinden tanıyorum.”

Jim sırttı, ardından inanmazlıkla başını salladı. Dakikalar önce, burada durup gerekli tanıştırmaları yapacağı en son düşüneceği şeydi.

Elfler Tomas’la karşılaştıklarında, Kaspar ile diğerlerinin esir tutulduğu onca zamankinden daha fazla duygu açığa vurmuşlardı. Castdanur ve diğer yaşlı elfler, beyaz-altın rengi zırhı içindeki adamın görünüşünden bariz biçimde etkilenmişlerdi.

“Valheru,” dedi yaşlı elf, Tomas kampın merkezine yürürken.

“Hayır,” dedi Tomas, “ama anıları hâlâ içimde. Sizin kadar ölümlüyüm ben de, anoredhel şefi.”

“Ama eski büyü içinde yaşıyor,” dedi Castdanur.

Tomas başını eğmekle yetinerek bunun doğruluğunu kabul etti.

“Eski bilgi de içinde mi?”

Tomas cevap verdi. “Biraz, fakat bazı anılar... kayıp. Yine de sizi ve kardeşlerinizi tanıyorum. Kendi rahatlığımız içinde, sizden haber almamanın iyi bir şey olduğunu düşündük.” Etrafına bakarak devam etti. “Öyle olmadığı anlaşılıyor.”

“İstişarede bulunmalıyız,” dedi Castdanur. Tomas’a merkez

salona önden girmesini işaret etti ve Kaspar ile Jim'e döndü. "Siz de katılmalısınız."

İki adam bakiştı ve Jim, "Burada ne oldu?" diye fısıldadı.

Kaspar cevapladı. "Ayrıntıları sonra söylerim, ama işin özünde, Sinda'yla arkadaşını öldürmemekle iyi bir iş yaptın. O ikisini öldürseydin hepimiz muhtemelen ölmüş olurduk. Canını bağışlayıp o ziyneti vermen, Castdanur'u... bazı şeyler hakkında doğruyu söylediğime ikna etti. Sonra anlatırım."

Salona girerek bir çember biçiminde oturdular, Tomas yaşlı elf liderin karşısındaydı. Diğer iki yaşlı elf, liderlerinin iki yanındaydı ve Kaspar ile Jim de Tomas'm iki yanına geçti.

"Şunu bil ki, Ejderha Binicisi, senin kendi sözlerin sonucunda biz özgür bir halkız."

Tomas, Ashen-Shugar'ın son uçuşunu, zırhını giydiği Valheru'nun dünyanın çevresinde uçarak Ejderha Ordusu'nun tüm uşaklarını serbest bırakışımı, herkesin onların özgür bir halk olduğunu bilmelerini sağlığını hatırladı. "Hatırlıyorum," dedi şu anda küçük ayrıntıları tartışma arzusu duymaksızın.

"Talimatı hatırlıyorsun," dedi Castdanur ve Tomas aniden hatırladı. Önceki seferlerde olduğu gibi anılar kendiliğinden geldi.

Tüm elf soyları Valheru'nun köleleriydi. Ejderha Ordusu tanrılara meydan okumak üzere ayaklandığında, hayattaki Ejderha Lordları'nın sonuncusu Ashen-Shugar Midkemia'nın göklerinde uçmuş, bir zamanlar kardeşlerine köle olan tüm halkları özgürleştirmişti. Fakat anoredhel ayrıydı, bu elflere özel bir görev verilmişti. "Siz Quor'un koruyucularısınız."

"Bize atalarımızın zamanında verilmiş ve bugüne kadar yerine getirdiğimiz bir görev. Fakat sayımız azaldı, tehlike altındayız; Quor da öyle."

Jim'le Kaspar bakiştı. İkisinin aklında da aynı soru vardı: Quor kim ya da neydi?

"Bu nazik varlıklardan ne haber?" diye sordu Tomas.

"Çabalıyorlar," dedi yaşlı adam. "Diğer taraftan gelen yaratıklar bize eziyet veriyor ama daha ziyade Quor'u yok etmeyi amaçlıyorlar ve elimizden bu kadarı geliyor. Görevimizde başarısız olduk."

"Hayır," dedi Tomas şaşkıncu biçimde nazik bir tonda. "Biz buradayız, yardım edeceğiz ve tehlike içinde olsalar bile Quor dayanacak."

"Biz özgür bir halkız," diye tekrarladı yaşlı adam. "Ama yardım ihtiyacımız var."

"Yardım alacaksınız," dedi Tomas. "Karımdan, Elvandar Kraliçesi'nden size yardıma hazır kişileri göndermesini isteyeceğim -avcılar, örücüler, sanatçılar ve daha fazlası: efsunörücüler ve savaşçılar- böylece bir kez daha Quor'un tepemizdeki yuvalarında emniyetle oturduğunu göreceğiz."

"Teşekkür ederiz," dedi yaşlı adam. Yüzündeki rahatlama öylesine belirgindi ki neredeyse ağlayacak gibi görünüyordu.

"Teşekkür etmesi gereken bizleriz," diyen Tomas ayağa kalkarak karşısındaki üç yaşlı adama hürmetle başını eğdi. "Elvandar'a dönmeliyim; derhal yardım edecek birkaç kişiyle beraber elimden geldiğince hızla döneceğim. Diğerleri daha sonra gelecek ve Baranor'un yeniden doğuşunu göreceğiz."

"Çocuklar?" diye sordu Castdanur.

Tomas gülümsedi. "Kimileri çocuklarını da getirecek, böylece küçükleriniz oyun arkadaşları bulacak; gelenlerden bazılarının sizinle kalacağına eminim ayrıca. Kuzey ellerinde yaşamış, o zamandan beri Elvandar'a bizimle yaşamaya gelenlerin çoğu memnuniyetle buraya gelecek zira usulleri bizden çok sizinkilere uygun." Tomas glamredhelden, yüz yıl önce güneydeki Elvandar'a gelmeden önce nesiller boyunca Kara Yol kardeşliğiyle mücadele etmiş 'deli elflerden' bahsediyordu.

“O halde isyanımızı terk edip kraliçenize sadakat yemini ederiz.”

Jim aniden burada kadim bir bölünme olması gerektiğini ve Castdanur’un muazzam bir tür ödünde bulunduğunu fark etti.

Tomas cevapladı. “Yalnızca siz isterseniz. Yardım öneriyoruz, çünkü siz bizim akrabamızsınız ve büyük bir yükünüz var. Yardımımız koşulsuzdur ve her zaman olduğunuz gibi özgür bir halk olarak kalacaksınız.”

Yaşlı adam şimdi gerçekten ağlıyordu. Tomas devam etti. “Yakında her şey yoluna girecek.” Kaspar ve Jim’e kendisiyle gelmelerini işaret etti ve dışarı çıktıklarında konuştu. “Burada açıklanacak çok şey var ve zaman yok. Bu halkla kalın ve yiyecek toplamalarına yardımcı olun. Tehlike içindeler ve riskler hayal edemeyeceğiniz kadar büyük.” Ana salonun girişine bakarak ekledi. “Bu halkın üzerindeki bela, yüzleştığımız diğer risklerin bir parçası olabilir. Bahsettikleri yaratıklar... Boşluk’un çocukları, hiçbir surette bu dünyada olmaması gereken varlıklar.” Kederle gülümsedi. “Benim şu an gördüğünüz gibi olmamın sebebi, bunlar gibi önemsiz bir tayftı. O öyküyü başka zaman anlatırım, ama şimdilik bu halkın hayatta kalmasını sağlamalıyız. Ryath’ın taşıyabileceği kadar savaşçıyla geri döneceğim ve diğerleri de çok geçmeden gelecek.”

“Tek bir soru,” dedi Jim.

“Ne?”

“Quor ne veya kim?”

Kaspar ekledi. “Ben hep bir mekân, harita üzerinde bir isim olarak düşünmüştüm.”

Tomas başını eğdi. “Onlar bu dünyadaki en kadim ırk ve bu dünyanın yüreği. Boşluk’un yaratıkları onları yok ederse Dasatileri hiçbir şey durduramaz. Bu elfler, kendilerine verdikleri isimle Güneşin Çocukları, daima Quor’un koruyuculuğunu yapmıştır.”

“Neredeler?” diye sordu Jim.

“Tepemizde,” dedi Tomas. “Quor-”

“Zirveleri’nde,” diye bir ağızdan tamamladı Kaspar ile Jim.

Tomas başka bir şey söylemeden döndü ve yerleşim kapılarının birinden çıktı. Muazzam kırmızı ejderhanın Tomas’ı eve götürmek için sabırla beklediği çimenliğe doğru hızla ilerledi.

Jim, Kaspar’a döndü. “Şimdi ne yapıyoruz?”

Kaspar, “Ava gidiyoruz, tabii sen önümüzdeki birkaç gün yemiş ve kurutulmuş meyve yemek istemiyorsan,” dedi.

Jim içini çekti. “Gerekliyorsa gelirim. Bu, asla çok iyi olamadığım şeylerden biri.”

“Öğreneceksin,” dedi Kaspar, genç adamın omzuna hafifçe vurarak. “Gel, yeni dostlarımızla yeni bir av düzenlemek hakkında konuşalım ve Tomas dönüp onları da kovalamadan önce pişirilebilecek av bulmak için dua edelim. O grupta on iki benekli bir erkek geyik vardı ve benim kalbim bu gece av eti yemekten yana.”

“Üzgünüm,” dedi Jim. Tüm kalbiyle, Tomas’ı yolda kendisini Krondor’a bırakmaya ikna edebilmiş olmayı diliyordu. Görülecek bir manzara olurdu, pinsin manevra sahasına inen dev bir kırmızı ejderha. Bu Leydi Michele de Frachette ile babası Montagren Kontu’nu nasıl da etkilerdi! İçini çekerek Michele’i bir daha görüp göremeyeceğini düşündü, ardından kadının onu özleyip özlemediğini merak etti. Bu endişeyi bir tarafa bırakarak Baranor’un ana salonuna doğru Kaspar’ı takip etti.

AÇIKLAMA

Miranda volta atıyordu.

Alenca ile diğer Yüceler gayriresmi bir konsey toplamıştı. Meclis'in bulunduğu Büyücüler Şehri'nde, geniş bir bahçede sabırla oturuyorlardı. Miranda haricinde toplantıdaki en yaşlı büyücü olan Alenca, kadının tartışma sırasında yerinde duramayarak gezinmesini neşeyle izliyordu. "Oturup rahatlamaya çalış," diye önerdi. "Net düşünmeme yardımcı oluyor."

Miranda başını sallayarak yürümeyi sürdürdü. "Düşüncelerimin netliğiyle ilgili bir sorunuz yok. Sorun Leso Varen'i hâlâ bulamamış olmamız."

Tıraşlı kafasıyla uzakgörü büyüsü ustasından çok birahane-deki bir kabadayıyı andıran, orta yaşlarda iriyarı bir büyücü olan Matikal konuştu. "Bu Meclisin her bir üyesi, her bir düzenin her rahibi ve ulaşabildiğimiz her Küçük Yol büyücüsü ne araması gerektiğini biliyor. Her saptama ve uzakgörü ustası, sahip olduğumuz tüm sanatları kullanarak ölüm büyüsü izi arıyor. Ölüm büyüsüne dair en ufak bir ipucu bulduğumuz anda üstüne çullanıp onu yok edeceğiz, bedeli ne olursa olsun."

Miranda volta atmayı kesti. Bu adamın Varen'i yok etmeye hayatını adadığını fark etmiş ve Meclis'in diğer her bir üyesinin de Midkemialı ölüm büyücüsünün oluşturduğu tehdidi ortadan kaldırmak için gerekirse ölmeye hazır olduğunu anlamıştı.

Miranda'nın Meclis'teki konumu her zaman pürüzlü olmuştu. Kocasının müdahalesi ve imparatorluğun Hammefendisi'nin yükselişine kadar, büyü potansiyeline sahip her kadın öldürülürdü. Büyü çalışan kadınların yeteneklerini açıkça kullanmalarına daha geçen yüzyılda izin verilmişti ve gelenekçilerin çoğu, değil başka bir dünyadan gelen bu kaba, yabani kadını kabul etmek, kadın Kara Cüppelileri 'kız kardeş' olarak kabul etmekte zorlanıyordu hâlâ. Sadece Yücelerin en yücesi Milamber'le evliliği onların gönülsüz kabullerini kazandırmıştı.

İmparator'a yönelik saldırı her şeyi değiştirmişti. Miranda'nın sözleri artık dikkatle dinleniyor ve her önerisi düşünülp tartışılıyordu. Bir Yüce'nin hayal edebileceği en korkunç eyleme, Cennetin Işığı'nı yok etmeye teşebbüs edilmişti ve bu nedenle diğer önemsiz endişeler bir kenara itilmişti.

Alenca, "Belki sizin dünyanıza kaçmıştır," dedi.

Miranda başını anlayışla iki yana salladı. "Hayır. Kocam gediklere dair emsalsiz bir bilgiye sahip. Yolculuğuna çıkmadan önce korumalar yerleştirdi. Midkemia'ya bir gedik açılmış olsaydı fark edilirdi."

"O halde gizleniyor," dedi Matikal.

Miranda cevap verdi. "Sabırsızlığımı bağışlayın. Düşmanımın kendini açık etmesini beklemek zorunda kalmaktan nefret ediyorum." Binanın duvarları arasından uzak zirveleri görürcesine kuzeyi işaret etti. "Bir yerde, bir dağ mağarasında saklanıyor." Güneyi işaret etti. "Veya sefil bir bataklığın korunaklı bir köşesinde ufak bir kulübede - duyduğum kadarıyla hayatında bundan daha kötülerine katlanmış. Ama gerektiği kadar bekleyip harekete geçecek; bizimse tek yapabileceğimiz bunun son saldırısından daha kötü bir şey olmamasını ummak."

Alenca, "İmparator'a yönelik bir saldırıdan daha kötü ne olabilir?" diye sordu.

Miranda neşesizce cevapladı. “İmparator’a yönelik başarılı bir saldırı.”

Oda sessizleşti. Bir an sonra Miranda devam etti. “Burada yapabileceğim daha fazla bir şey yok. Midkemia’da, burada karşı karşıya olduğumuz korkunç tehlikenin başka bir yüzü olabilecek bir sorunumuz var. G gerektiğinde bana nasıl ulaşacağımızı biliyorsunuz.”

Başka bir şey söylemeden kendini gedik odasına nakletti, gedige girdi ve Midkemia’ya döndü. Ani gelişini karşısında kara cüppeli bir öğrenci hafif bir ilgiyle başını kaldırdı. Anlaşmaya göre, Meclis’e açılan gedik Efsuncunun Adası’nda değil, hâlâ Yıldızlıman Adası’ndaki Akademi’deydi. Politika bir tarafa, Gölgeler Meclisi’ndekilerin gizliliğini korumak için bu daha iyiydi. Yine de Akademi’yle bir uzlaşma sağlanması gerekiyordu. Kocasının kurup geliştirdiği bu geniş büyü üniversitesinin şimdi başkalarının elinde olması ve bu başkalarının Pug’ın kararlarını her zaman onaylamaması Miranda’yı sınırlendiriyordu. Kendisi de daima onunla hemfikir olduğundan değil, ama Miranda onun karısıydı ve hatalı olduğunu düşündüğünde bile Pug’ın düşüncelerine değer veriyordu.

Kocasının yetiştirdiği kişilerden gördüğü muameleye karşı kronik kızgınlığını bir kenara bırakarak genç öğrenciye gönulsüzce selam verdi ve gözden kayboldu. Miranda, büyüün bir alanında üstündü: önceden ziyaret ettiği hemen her yere kendim nakledebilme yeteneğinde. Hem Midkemia hem de Kelewan’daki diğer büyücülerin neredeyse tümü kendilerini belli bir yere götürmeye ayarlanmış bir cihaza ihtiyaç duyuyordu ve Tsurani zanaatkarlar bu tür cihazları yapmakta ustaydı. Diğerleri, Pug gibi kendilerini desenlere, belli bir yerin zemininde karolara işlenmiş geometrik şekillere nakledebilirdi; bu Kelewan’da yaygın bir uygulamaydı ve Midkemia’da sınırlı olarak kullanılıyordu - dini ta-

rikatlar din adamlarını bir tapınaktan diğerine göndermek için büyüyü çabucak kendilerine uyarlamıştı, fakat yabancılar yüklü bir ‘adak’ ya da Miranda’nın ifadesiyle rüşvet vermedikçe bu desenleri kullanamazdı.

Fakat Miranda bir yeri bir kez gördükten sonra oraya gidebilirdi. Nasıl yaptığım tam olarak anlamadığı için bu beceriyi başkalarına öğretmekte büyük güçlük çekiyordu. Magnus onun en iyi öğrencisiydi. Miranda oğlunun da önceden ziyaret edilmiş bir yere kendini nakletmekte zamanla kendisi kadar, belki de daha fazla ustalaşacağım düşünüyordu. Pug da ilerleme kaydediyordu. Nakor bunu yapamadığını iddia etse de, Miranda onun yalan söylediğinden emindi. Nakor’u kocası gibi eğlenceli buluyordu, ama ona hiçbir zaman Pug kadar güvenememişti. Derinlere gizlenmiş, doğru olmayan bir şey vardı küçük adamda. Yine de, kocası sayısız kez hayatını Nakor’a emanet etmişti ve küçük kumarbaz ihtiyaç olduğunda asla ortadan kaybolmamıştı. Buna karşın Miranda bir gün kocasını Nakor gibi kendi gizli gündemine sahip biri yüzünden kaybetmekten korkuyordu.

Miranda çalışma odasında belirdi ve Caleb’i masanın arkasında uyurken buldu. En küçük çocuğunu o halde görünce annelere özgü bir sızı hissetti ve bir an, Caleb’i bebekken, kollarımdayken hatırladı. Bir nefes alıp hatırayı bir kenara itti. “Caleb, yatağa git!”

Oğlu neredeyse sandalyeden sıçradı. “Ha?”

“Dairene git. Eminim Marie kocasını ara sıra görmekten mutlu olacaktır. Yapacak işlerim var.”

“Saat kaç?”

“Bilmiyorum,” dedi camdan dışarı bakarak. “Gece çökmüş. Beş dakika kadar önce Meclis’ten ayrıldığımda gün ortasıydı, yani yakın bir zamanda uyumayacağım. Baban ve diğer herkes dünyaya kurtarmaya gittiğinden, ilgilenilecek günlük işler var.”

“Biliyorum,” dedi Caleb ve esnedi. “Babamın mülkleri ve ara-

zilerinin gelirlerini hesaplıyor ve haftalardır bekleyen bazı projelere bakıyordum. Ayrıca yeni öğrenci almaya ne zaman başlayacağımıza ve daha birçok şeye karar vermemiz gerek.” Kalın bir kâğıt ve parşömen yığınınını göstererek ekledi. “Ama en azından o işler bitti.” Bir tomar belge aldı. “Bunlar da bekleyebilir.” Uyurken kafasını yasladığı desteyi gösterdi. “Ama bu son birkaç maddeye derhal bakılması gerek.”

“Güzel. Bunları ben bitiririm, sen de yarın sabah avcılığa ya da ne istiyorsan onu yapmaya dönebilirsin. Git şimdi.”

Caleb annesini yanağından öperek odadan çıktı. Miranda halen oğlunun sıcaklığını taşıyan sandalyeye oturdu ve her zamanki gibi Pug’ın geri döndüğünü diledi, içinde saklıyordu, ama korkuya kapılmıştı; onu en çok korkutan şey kocasını bir daha görme-yeceği düşüncesiydi.

Pug sessizce oturmuş, önündeki gösterinin gelişimini izliyordu. Önemli bir şey gerçekleştiğinin farkındaydı ve gördüklerini anlamaya kararlıydı. Magnus babasının arkasında durmuş, aynı biçimde tartışmaya odaklanmıştı. Kendilerini karşılamaya gelmiş olan üç yaşlı Kan Cadısı yarım daire şeklindeki sandalyelerde oturuyordu. Üçünde de benzer siyah cüppeler, turuncu şal yakalar ve geniş turuncu kuşaklar vardı; buna karşın tarikatlarının genç üyeleri beyaz ve turuncu renkte cüppeler giyiyordu.

Macros onlardan uzakta, benzer bir sandalyede oturuyordu. Bitkinlik derecesinde yorgun görünüyor ve destek için asasına yaslanıyordu. Ortadaki Kan Cadısı konuştu. “Adım Audarun, tarikatımızdaki en kıdemli kız kardeşim. Solumdaki Sabilla ve sağımdaki Maurin, biz üçümüz Kızkardeşlik’i yöneten Üçlü’yü oluşturuyoruz. Biz aynı zamanda bilginin koruyucuları ve hayatın savunucularıyız.” Macros’a bakarak sordu. “Nasıl Bahçıvan oldun?”

Macros sessizdi. Tek tek yüzlerine baktıktan sonra nihayet cevapladı. “Bilmiyorum. Bir gün iş yerimden eve yürüyordum ve... bir tür nöbet geçirdim. Başım döndü ve zayıflığımı göstermemek için bir duvarın arkasında yere yığıldım. Ardından en son hayatıma dair anılarım oluştu ve... biliyordum ki...” Sesi titredi. “Eve gittim ve kendimi... hasta hissettim. Rüyalar görüyordum. Bir ailem vardı. Korkmuşlardı. Uyandığında eşim güçlü olmam, alınıp öldürülmemem ve işe dönüp kendilerini güvende tutmam için yalvardı.” Başını eğdi. “Evi terk ettim ve onları bir daha görmedim.”

“Devam et,” dedi Audarun. “Nereye gittin?”

“Çok uzun bir yol yürüdüm. Fazla bir şey hatırlamıyorum, sadece bazı zamanlar saklandığımı ve diğer zamanlarda da bir iş kovalıyormuşçasına işlek caddelerde yürüdüğümü hatırlıyorum. Kimse bakmazken yiyecek çalışıyordum ve...” Hatırlamasına yardımcı olacakmışçasına gözlerini kapattı. “Bir yere geldim.”

“Hangi yere?”

“Hatırlamıyorum.” Macros gözlerini açtı. “Delmat-Ama Korusu gibiydi, ama o değildi. Başka bir yerdin orası.”

“Ne oldu?” diye sordu Audarun, rahatlatıcı bir ses tonuyla.

“Birisıyla karşılaştım.”

“Kim?”

“Adının...” Macros tekrar gözlerini kapattı. “Adının Dathamay olduğunu söyledi.”

Üç kadın baktı.

“Bu adı biliyorsunuz.”

“Evet,” dedi Audarun. “Çok eski bir masaldan alınma, sahte bir isim. Sana ne dedi?”

Macros gözlerini kapalı tuttu. “Beni beklediğini söyledi... hayır, beklendiğimi söyledi. Sonra o...” Gözlerini açtı. “Ellerini başıma koydu, kutsar gibi ve... acım gitmiş, hafızam... temizlen-

mişti. Önceki hayatımın büyük bölümünü ve şimdiki hayatımı düzgün bir sırayla hatırlıyordum.”

“Düşündüğüm gibi,” dedi Audarun. “Nasıl bir adamdı? Aşağılık mı? Ölüm Rahibi mi?”

“Hatırlamıyorum...” dedi Macros. Sandalyesinden düştü.

Hazır bulunan Kan Cadıları rahatsız olmuş göründü, ama bu, zayıflık belirtisi aşikar olduğunda Pug’ın Beyaz’ın üyelerinde gözlemlediği öz denetim çatışmasından ziyade gerçek bir endişeydi.

“Nesi var?” diye sordu sandalyesinden kalkan Audarun.

Pug da ayağa kalkmıştı. “Bana ölümcül bir hastalık taşıdığını, ölmek üzere olduğunu söylemişti.”

Kadın şaşkın görünüyordu. “Bundan haberim olmalıydı.” Macros’un yanına giderek diz çöktü. Adamı muayene ederek genç bir Kan Cadısı’na talimatlar verdi. Kadını istenen şeyleri getirmek üzere odadan çıktı. “Onu getirin,” dedi Pug ve Magnus’a.

Macros’u kaldırarak odadan dışarı çıkardılar, bir dizi koridor geçtiler ve hücreden biraz daha büyük bir yatak odasına geldiler. Pug, Midkemia ve Kelewan’daki tapınaklarda buna benzer pek çok hücre görmüştü. Mobilyaları bir ot minder, ufak bir masa ve bir sandalyeden ibaretti. Tek ışık kaynağı, masadaki küçük bir yağ çanağında yanan fitildi.

Macros’u yatağa yatırdıklarında Audarun muayenesini sürdürdü. Genç Kan Cadısı şişeler, kavanozlar ve parafinli kâğıt paketleriyle dolu bir sepetle döndü ve ikinci bir genç kadın kaynar su dolu bir kapla onu izledi. Audarun çabucak keskin kokulu bir içecek hazırladı ve hazır olduğunda Pug ile Magnus’a Macros’u kaldırmalarını işaret edip içeceği dudaklarına götürdü.

Macros içeceği yudumlayacak kadar kendine geldi ve birkaç dakika sonra uyanık görünümüne geri kavuştu.

“Bayıldım mı?” diye sordu.

“Evet,” dedi Audarun. “Daha doğrusu bilinçli kalma yetini kaybettin.”

“Ölüyorum,” dedi Macros.

“Bunu kim söyledi sana?” diye sordu Audarun. Yatağın yanma ufak sandalyeyi çekerek oturdu.

“Bir Bakıcı. Bir şifacı...” Kafası karışmış gibiydi. “Nerede olduğunu hatırlamıyorum. Anılarım soluyor. Her geçen gün, daha haftalar önce duraksamadan bildiğim şeyleri hatırlamakta daha fazla güçlük çekiyorum.” Pug’a baktı. “İnsan hayatımdan hatırladıklarımın çoğunu kaybettiğimi biliyordum, ama şimdi bu hayatımın anılarını da kaybediyorum.” Kadına baktı. “Korkarım fazla zamanım kalmadı.”

Kadın ona baktı. “Her kimdiysen, hiç zamanın kalmamış. Zira ölmüyorsun dostum, zaten ölüsün.”

Pug ile Magnus, hareketsiz, taş kesilmiş halde kaldı. Nihayet Macros yavaşça konuştu. “Evet, bu çok şeyi açıklıyor.”

Pug, “Bana hiçbir şey açıklamıyor,” dedi.

Audarun, Pug’a baktı. “Burada, mükemmel biçimde elde edilip korunmuş bu kılıkta bulunduğunuza göre, güçlü bir yeteneğe sahip bir büyücü veya rahip olmalısınız. İllüzyon biz Dasatilerin yapabildiği bir şey değildir. İhtiyacımız yok. Biz gücü ve kudreti her şeyden üstün gören bir halkız.

“Ama Ölüm Rahipleri ölüm büyüsünü tüm incelikli ve karanlık yönleriyle anlayabilirken biz Kan Cadısı Kızkardeşliği, hayatı tüm incelikli ve parlak yönleriyle anlarız.” Duraksadı, sonra devam etti. “Bu kapta gerçek hayat yok.” Macros’un gözlerinin içine baktı. “Sen bir gölgesin; canlılara benzeyen sahte bir hayat.”

Omzunun üzerinden genç yardımcısına bakarak birkaç şey daha istedi ve genç kadın uzaklaştı. Audarun bakışlarını Pug, Magnus ve Macros’un üzerinde gezdirerek konuştu. “Seni ya-

ratmakta kullanılan büyü büyük, bana yabancı ve anlamaya bile başlayamadığım bir tasarıma sahip. Hiçbir ölümlü varlık senin gibisini yapamazdı, bu da tek bir seçenek bırakıyor.”

“Bir tanrı,” dedi Pug.

“Sizin dünyanızdan,” diye çabucak ekledi kadın. “Sizin evreninizden bir aracı, Karanlık Olan’ın eyleme geçeceği beklentisiyle, Beyaz’a yardım etmek amacıyla âlemlerimiz arasındaki engeli parçalamanın hayati önem taşıdığına karar verdi. Ben teolog değilim, ama Kızkardeşlik bu âlemde her yerden daha fazla bozulmamış irfana sahiptir; zira Karanlık Olan’ın Vaizleri başka her yerde, onaylanmış doktrinler dışında her şeyi yok etti. Bu tür bir eyleme dair daha önce atıf olup olmadığına bakacağım, ama şunu biliyorum: Yüksek güç üzerinde, biz ölümlüler için hava ve su ihtiyacı kadar bağlayıcı olan kurallar ihlal edildi. Bunu her kim yaptıysa, bu... yarattığı buraya kim gönderdiyse, bu eylemin sonuçlarının, önlemeye çalıştığı kadar feci olabileceğini bilerek yaptı.”

“Halkımız arasında ‘denize düşen yılanı sarılır’ diye bir deyiş vardır,” dedi Magnus.

“Belki de,” dedi yaşlı Kan Cadısı. “Ama yabancı ateşi söndürmek için kimi zaman kontrol ateşi yakmak gerekse de, kontrol ateşi kontrolden çıkarsa-”

“Daha büyük bir yabancı ateş olur,” dedi Pug. Sessizleşti.

Bir an sonra, Macros denen yaratık konuştu. “Olduğumu sandığım kişi ya da şey değilsem, neden buradayım?”

“Bunu ben söyleyemem,” dedi Audarun. “On yıldan uzun zaman önce, kendine Bahçıvan diyen birinin ortaya çıktığını haber aldığımızda bekleyip izledik. Arkanda kudretli güçler olduğunu biliyorduk, zira takipçilerimizin önüne öylesine çıkıverdin ve yıllardır Beyaz’ı yönetiyormuşsun gibi sana tabi oldular. Martuch bizim en eski, en sadık müttefiklerimizdendir, Leydi Naruenn ondan şu Bahçıvan’ı araştırıp amacını öğrenmesini rica etti.

“Bunun Karanlık Majesteleri’nin uşaklarının işi olduğuna emindik, ama çok fazla... tuhaflık vardı. Martuch Bahçıvan hakkında kötü hiçbir bulamamakla kalmadı, diğer birçokları gibi kolayca ondan talimat almaya ve ona iddia ettiği gibi Beyaz liderliği rolünü biçmeye başladı. Böylece izlemeyi sürdürdük.

“Aylar sonra bu yaratığın bir görevi olduğu açıklığa kavuştu; kavrayabildiğimiz kadarıyla bu görev bizimkiyle uyumluydu. Dahası, bizde eksik olan güçlü bir odak ve net bir hedef sağlıyordu. O zamana kadar Beyaz, Kan Cadıları’nın ve bilgi paylaşımında bulunan ve kadın ve çocuk gruplarını çapulcu Ölüm Şövalyeleri’nden kurtaran birkaç sempatizanın işbirliğinden daha fazlası değildi. Dasati âlemine dağılmış, buradaki gibi yerleşimlerimiz vardı. Bu liderin, Bahçıvan’ın varlığı faaliyetlerimiz için ihtiyaç duyduğumuz odağı sağladı. Genç Valko gibi güçlü müttefikler kazandık ve İmparatorluk içinde çok daha etkili bir varlık oluşturduk, nitekim çok daha güçlüyüz.

“Böylece onun varlığını kullandık, ama başından beri bunda yanlış, uydurma bir şey olduğunu biliyorduk, zira Dasatilerde sıradan bir Aşağılık’ın aniden yükselip güçlü bir lider olduğu görülmemiş şeydir. Ve Kızkardeşlik tarihinde duyulmamış bir büyü kullanımı? İmkansız.” Uzun bir an Macros’a baktı. “Senin amacın nedir garip yaratık? Bilmek istediğimiz şey bu.”

Macros olan şey, yaşlı kadına takatsizce baktı. “Ben... sadece Beyaz’ı yönetmek, hazırlamak için güdüldüğümü biliyorum.”

“Neye hazırlamak?” diye sordu Audarun.

“Bilmiyorum.”

Aniden Pug, “Ben biliyorum,” dedi.

Bütün gözler büyücüye döndü. Pug, Macros’a baktı. “Hafızanın bir yerinde bir mesaj var, birisi bu mesajı umutsuzca bize iletmek istiyor, ama biz bir süre burada kalıp karşı karşıya olduğumuz durumları kendi gözlerimizle görmeden değil.”

Macros cevapladı. “Ama hiçbir şey uyandırmadı. Hiçbir şey belirgin değil.”

Magnus, büyükbabasının Dasati bedeni içindeki ruhu olduğunu iddia eden yaratığa baktı ve tarafsız bir ilgiyle sordu. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“İksir gücümün bir kısmını yerine getirdi ve... farklı, boş olduğumu hissediyorum.”

“Sana verilen sahte hayat akıp gidiyor,” dedi Audarun. “Az zamanın kaldı. Bir noktada gözlerini kapatacak ve artık olmayacaksınız. Acı dinecek.”

Macros uzanıp gözlerini tavana dikti. “Öfke, korku veya başka bir şey hissetmem gerekmiş gibi geliyor. Aksine, yaratılma sebebim olan görevi, mesajı sana ulaştırmayı gerçekleştirebileceğimden endişeliyim Pug, eğer yapmam gereken buysa.” Sustu ve derin bir nefes aldı. “Bu anılara sahip olmak, yine de bunların benim olmadığının söylenmesi çok garip.”

“Ya bu Dasati bedeni?” diye sordu Magnus, Audarun’a.

“Sanırım o baygınlık anında, sahte anılar geldiği sırada ölmesi gerekiyordu, ya zayıf kalbinden ya da başka bir hastalıktan. Ama bir şey -birisi- o ânı yakalayarak sahte insan anılarını doldurdu ve Dasati zihnini bozulmadan bıraktı.” Başını hafifçe salladı. “Takdire değer bir beceri, bildiklerimden aşağı kalmayan ustalıkta bir büyü, yine de son derece güçlü bir ölüm büyücülüğü bu.”

Duyulur biçimde soluğunu bıraktı. “Bunu kimin yaptığını bilebilseydim.”

“Ban-ath,” dedi Pug.

“Kim?” diye sordu yaşlı cadı.

“Ban-ath.”

Magnus, “Hırsızlar Tanrısı mı?” dedi.

Macros onayladı. “Kalkın.”

“Kim bu varlık?” diye sordu Audarun.

Pug cevapladı. “Kendi âlemimizde pek çok tanrımız var, gerçi öğrendiğim kadarıyla Karanlık Olan’ın yükselişinden önce sizdekiler kadar değil.”

Kadın gülümsedi. “Bir âlemde nasıl diğerinden daha fazla tanrı olabilir?”

Pug cevapladı. “Teolojiyi din adamlarına bırakacağım, ama belki de biz daha iyi anlayabilmek için ortak unsurlara uygun yaftalar yapıştırıyoruzdur; kısacası, sizin elli tanrınız gerçekte bizim tek bir isimle taptığımız tek bir tanrının elli farklı yönü olabilir.”

“Şu Ban-ath’tan bahset.”

“Ban-ath, aynı zamanda Kalkin, Aderios, Jashamish adlarıyla ve başka uluslarda başka isimlerle anılır. Lakabı ‘Düzenbaz’ olsa da bundan daha fazlasıdır. Hırsızların Tanrısı ama aynı zamanda Ümitsiz Davaların ve Umutsuz Yolculukların Tanrısı, kural bozucu ve yanlış yönlendirme ustasıdır.”

Kadın acı acı güldü. “Olapangi! Halkımız arasında Aldatıcı olarak da bilinir. Eski irfanı uzun zaman çalıştım ve on bin tanrı arasında en sevdiğim daima o oldu. Aldatıcı’ya dair pek çok öykü vardır, diğer tanrılara ve ölümlülere oynadığı oyunlar gibi. Dathamay, bu yaratığın kendisine geldiğini ve her şeyi açıklığa kavuşturduğunu söylediği kişi, bu isim kadim bir efsaneden alındır: Dathamay, Olapangi’nin bir maşasıydı. Bu ahmak, insanların arasında dolaşıp bir şeyler anlatırken Olapangi başka şeyler anlatırdı. Aldatıcı bizim en renkli, aynı zamanda da çoğunlukla en tehlikeli tanrımızdı.

“Canı istediğinde nazik ya da habis, tutkulu ya da acımasız olabilirdi, fakat daima bir amacı vardı. Eski bir deyişimiz vardır, gerçi çok az Dasati bunun Olapangi’nin öykülerinden doğduğunu bilir: ‘ne gerekirse’.”

“Amaca giden her yol mubahtır,” dedi Magnus.

“Ah, benzer irfanlara sahibiz,” diye onayladı kadın.

“Mutlaklarda ne kadar irfan vardır bilemiyorum, ama çoğunlukla amaçlar yeterince hayati ise, aksi halde akla bile gelmeyecek yollar...” Pug’ın gözleri büyüdü. “Çok aptalım,” dedi hafif bir sesle.

“Baba?” dedi Magnus.

“Ben... biz kullanıldık.”

“Ban-ath mı?”

“Evet,” diye cevapladı Pug. Macros’a doğru gitti, eğildi ve içeride bir şeyler görmeye çalışır gibi gözlerinin içine baktı. “En kötü kullanılan sen oldun, zira bu dünyada her kimdiysen, ölümün zamansızdı ve halkının seni yol kenarında bulup gerekli ayinleri yapması onuru bile senden esirgendi.”

Macros konuştu. “Şimdi hatırlıyorum.”

“Neyi?” diye sordu Pug.

Macros’un yüz hatlarına sahip Dasati başını kaldırıp gülümsedi. “Seni hatırlıyorum Pug. Sen, Tomas ve ejderha Ryath bana, Bahçe’ye...” Güldü. “Bahçıvan! Kalkın kimi zaman kötücül bir piç olabiliyor, ama mizah duygusuna kesinlikle sahip.” Duraksadığında, Pug onun acı çektiğini görebiliyordu. Gözleri parlayan Macros devam etti. “Ebedi Şehir’in sınırında havada yüzen Bahçe’de durduk ve karşı karşıya olduğumuzu düşündüğümüz tehlikelerden, Ejderha Lordları’nın Midkemia’ya dönüşünden konuştuk. Sen, ‘O halde tanrılar neden harekete geçmedi?’ diye sordun. Cevabımı hatırlıyor musun?”

Pug başıyla onayladı. “Evet. Dedin ki, ‘Elarekete geçtiler. Burada ne yaptığımızı sanıyorsun? Oyun bu işte. Bizler de piyonlarız.’”

“Değişen bir şey yok Pug. Mesaj bu. Bu hâlâ Tanrıların Oyunu, biz de kazanmak veya kaybetmekte kullandıkları piyonlarız. Kalkın kuralları hiç kimsenin yapamayacağı biçimde bozabilir,

çünkü bu onun doğasında var; fakat onun bile doğrudan yapabilecekleri kısıtlı. Dahası da var. Kalkın tek başına hareket etmiyor. Bu âlemi başka tanrıların onayı olmadan etkisi altına alamazdı.” Sesi zayıfladı. “Ben... Macros... daima tanrının yarattığı oldu ve yolu açtı. Sen de onların yarattığısın ama benimkinin... onunkinin ötesinde bir kaderin var.” Gözlerini kapattı; Pug sonun hızla yaklaştığını görüyordu. “Nakor’u bulmalısın. Cevaplar onda.”

Pug başını salladı. “Bulacağım.” Elini Macros’un gözlerinin üzerine koydu ve, “Artık sana ihtiyacımız yok,” dedi.

Kadim insan büyücünün anılarına sahip olan Dasati olduğu yere yığıldı. Pug, Kan Cadıları’na döndü. “Bu boş muhafazayı gerektiği gibi atabilirsiniz.”

Aदारun, “Daha sorularımız vardı.” dedi.

“Cevapları bu yaratıkta değildi,” diye tamamladı Pug. “Görevini yerine getirmişti.”

“Ki bu da?” diye sordu yaşlı lider.

“Şehir merkezine dönmeliyiz. Bir yerlerde korkunç bir tehlike içeren bir varlık ve bu varlığı kontrol etmeye çalışan, benim dostum olan ufak bir kumarbaz var. Ve az önce söylendiği üzere, cevaplar dostumda.”

“Dostun nasıl bir varlığı kontrol ediyor?” diye soran Aदारun, yardımcısına Macros’un anılarına ev sahipliği yapmış cesedi götürmesini işaret etti.

“Sadece bir insan olmaktan çok öte, garip bir genç adam. Adı Ralan Bek ve iki evreni kurtarmak için geldi. Sizin kehanetleriniz onu Tanrı Katili olarak adlandırıyor.”

Üç yaşlı Kan Cadısı sessizce oturup Pug’ın söylediklerini düşündü. “Kehanet’i nereden biliyorsun?” diye sordu Aदारun bir süre sonra.

“Martuch,” cevabını verdi Pug. “Laf arasında söylediklerini bir araya getirip anlam çıkardım. Bu işteki rolümüzü tam ola-

rak anlamış değilim, ama bu cansız yaratığın söylediği gibi -Kara Macros'un, karımın babasının bana nesiller önce söylediği gibi— bu Tanrıların Oyunu ve biz oyun tahtasındaki taşlardan ibaretiz.

“Ama aynı zamanda irade ve zekâ sahibi varlıklarız ve hiçbirimizin aptalca bir hamlede harcanmamıza izin vermeyeceğim.”

Pug dönerek Magnus'a baktı. “Uzun bir yolumuz var.”

“Sanırım bizi doğrudan Koru'ya nakledebilirim Baba.”

Pug şaşırılmıştı. “Gerçekten mi?”

Dört genç kadının ölü Dasatiyi alıp götürmelerini izleyen Magnus, “Annem bana öğretiyordu ve yapabileceğime eminim,” diye cevap verdi. “Cihaza ihtiyaç duymaksızın hepimizi nakledebilirim.”

“Valko'yu da alıp gitmeliyiz,” dedi Pug.

Aударun elini kaldırdı. “Genç Valko sizinle yolculuk etmeyecek.”

Pug yaşlı kadına dikkatle baktı. Bu Kan Cadıları başka ne olurlarsa olsunlar, birer Dasatiydi ve ani ve yoğun şiddete muktedirlerdi. Bu kadınlar topluluğu ırkın kalanındaki delilik havasına sahip olmayabilirdi, ama bu onları daha az tehlikeli kılmıyordu.

“Neden?”

“Üstlenmesi gereken bir görev var, kendi tarzında sizinkiler kadar önemli, buna eminim.” Yavaşça doğruldu. “Karanlık Olan şu anda kaybolmuş olsaydı bile namına yapılan katliam sonlanmaz. Burada işlerin hep olduğu gibi kalmasından çıkar sağlayan çok kişi var, TeKarana'dan en aşağıdaki uşağına kadar.

“İçinde yaşadığımız toplum, kalbinde hayatlarımızın her alanını bozan bir kötülük barındırıyor. Bu kalp şimdi ölse bile enfeksiyon yüzyıllarca devam edecek. Çok kişi, hiçbir şey değişmişçesine hayatlarını sürdürecektir.

“Kültürümüzün toptan düzenlenmesi gerek,” dedi Üçlü'nün en yaşlısı. “Sadece Karanlık Tanrı değil, TeKarana, Karanalar ve

Karanlık Olan'm tapınağının en üst liderleri de yok edilmeli, ortadan kaldırılmalı, ki bundan sonra bile onlarca yıl huzursuzluk içinde yaşayacağız.”

“Güçlü lordlar iktidarı ele geçirmeye çalışacak,” dedi Magnus. “Kaostan bahsediyorsunuz.”

“Bir ırkı katılaştırın, aşağılık bir şeye, bir ölüm ve dehşet kültürüne dönüşene kadar durgunlaştıran bir düzense,” diye cevapladı Audarun, “kaosu tercih ederim. Tükettiğimiz hayvanlara dönüşmek daha iyi, en azından yavrularına karşı ilgililer.” Magnus'a sabit bir bakışla baktı. “Güçlüler hayatta kalsın, ama en sonunda onlara zayıflarla ilgilenmeyi de öğreteceğiz.”

Pug, “Zor bir yol seçmişsiniz,” dedi.

“Bu yol bizim için uzun zaman önce seçildi büyücü.” Audarun doğruldu. “Müttefikiniz değiliz, fakat ortak çıkarlarımız var. Âleminizin işgal edildiğini ya da dünyanın zapt edildiğini görmek arzusunda değiliz. Irkımız sadece gelişerek hayatta kalabilir, zira dışarı bakmayı kestiğimizde kendi içimize döneceğiz. O yüzden bu içe dönmeyi dayatmalı, nesillerce sürececek bir iç savaş çıkarmalı ve dönüştüğümüz bu dehşete bir son vermeliyiz. Daha ciddi zararlar vermeden önce kendi elimizi kesmeliyiz.”

Pug onayladı. “Gerçekten zor. Ama yitip gitmiş olsa da, binleri Karanlık Olan adına iktidara gelmeye çalışacak ve muhalefeti etmek için mevcut sosyal düzeni kullanacaktır.”

“Tek muhalefet biziz,” dedi kadın. “Kutsal geçmişimizde, şu an gördüğünüzden daha fazlasıydık ve birçok tanrımız vardı insan. Onlara neşeyle hizmet ederdik ve bize kılavuzluk ederlerdi. Fakat şimdi Karanlık Olan'a karşı çıkmak dışında bir toplanma noktamız yok. Bize dönecek olsalar belki kaderimiz daha az kötü olabilirdi, ama bu, hayallerimizin özü.” Valko'nun götürüldüğü yönü işaret etti. “O bizim yol göstericimiz; liderlerimizin benimsediği dehşete karşı duracak.

“Valko, soylu sınıftan ve şerefli bir sülaleye sahip diğer birkaçıyla beraber ırkımızın bir sonraki lider nesli olarak seçildi. Biraz şansla, bir sonraki TeKarana bile olabilir.

“Gerçeği öğrenebilmesinin ve hızla sindirebilmesinin ne kadar harika bir şey olduğunu tasavvur edemezsiniz; genç savaşçıların çoğu onun sükunetle benimsediği şeyler önerildiğinde katliam çılgınlığına kapılırdı. Çoğu, sadece var olduğunuz için şimdiye kadar sizi öldürdü.

“Biz, Üçlü, tüm hayatımız boyunca bu sığınakta yaşadık, Karanlık Olan’ın yattığı çukurdan gelen bitmek bilmeyen çılgınlıktan korunduk. Zehri oradan sızıyor ve yıldızlara kadar uzanarak her Dasatiyi lanetliyor. Biz bu dokunuştan kaçabilen birkaç kişiden biriyiz, yine de varlığınız bizim için bile bir... sınav.”

“O halde leydim,” dedi Pug, “elimizden geldiğince hızla sizden ayrılacak ve yolumuza gideceğiz. Şunu bilin ki ırkımızın hayatta kalması başlıca endişemiz olsa da, size de yardım ediyor olduğumuzu umuyorum ve iyi dilekelerimizi sunuyorum.”

“O halde siz daha iyi bir ırksınız,” dedi Audarun. “Ama bir gün belki size yetişiriz.”

Pug, Magnus’a döndü. “Gidelim.”

Magnus babasının yanında durarak elini omzuna koydu. Çok kısa bir an gözlerini kapattı, Korunun zemininin altındaki gizli odayı anımsadı ve oradaydılar.

İki Aşağılık, önlerinde gizemli biçimde beliren ikilinin yüzünü görmeden önce dehşetle geriledi. Pug sakinleştirici bir hareket yaparken etrafına baktı, yalnız olduklarını gördü ve Magnus’a, “Dinlenelim ve Martuch ile Hirea’nın bu gece dönüp dönmeyeceğini görelim,” dedi. “Aksi halde yabancı bir yerde tek başımıza kalacağız ve önümüzde zorlu bir görev var.”

“Nakor’u bulmak mı?”

“Nakor’u bulmak.”

SIRLAR

Bek kılıcıyla saldırdı.

Eğitmen hayatta kalmasına yetecek bir hızda zar zor kenara sıçradı ve darbeyi sol omzuna yedi. Darbeyle sarsılan adam bir adım gerileyerek kafasını kaybetmekten kurtuldu, zira Bek kılıcının sola doğru hareketini durdurarak sağına doğru ters kesmeye çevirmişti; bu ters vuruş Dasati İmparatorluğu'nda en güçlü, en hızlı kılıç ustalarından başkasının yapabileceği bir şey değildi. Çaylak bir ölüm Şövalyesi için imkânsız olmalıydı.

“Dur!” emri geldi yukarıdan.

Eğitmen ile Bek, emri haykıranı görmek için başlarını kaldırdılar. Altın kenarlı siyah zırhı içindeki bir adam, arenayı gören galeriden aşağı bakıyordu. Muazzam arenadaki her eğitici ve acemi bu emre uydu. Adamın üstündeki siyah zırh TeKarana'nın özel muhafızlarına aitti, omuzlarını inanılmaz ölçüde genişleten ve habis görünümlü altın bir kancayla sonlanan yukarı kıvrık bir uca sahip süslü omuzluklar takıyordu. Miğferinin tepesinde, ön tarafında bir ağaca dolanmış stilize bir yılan bulunan uzun metal bir sorguç vardı. Sorguç, sırtına doğru inerek omuzlarının arasında sonlanıyordu. Adamın üzerinden güç akıyordu.

Bek'i işaret ederek bağırdı. “Seni kim eğitti?”

Bek güldü ve aynı şekilde cevap verdi. “Kendi kendimin eğitmeniyim.”

Nakor, gözleri yere çevrili, bir kenarda duruyordu. Bu küstahlık karşısında irkildi.

Fakat yukarıdaki adam kahkahayı iade etti. “Buna inanayım mı? inanmalıyım sanırım, akli başında hiçbir savaşçı böyle bir hamleyi öğretmez. Kumda bekle.”

Gözlemcinin balkondan ayrılıp eğitim alanına inmesi bir dakika sürdü, fakat o kısa arada Nakor su vermek bahanesiyle Bek’in yanına gelerek fısıldadı. “Unutma, sen Martuch’un çırağısın ve Hirea tarafından eğitildin. Unutma!”

Süslü zırh içindeki iri savaşçı bahçeyi aşarak, alanda kendisinden daha uzun boylu tek kişi olan Bek’in önünde durdu. Tüm gözler karşılaşmayı izlemek üzere döndü. Savaşçı, “Saldır bana,” dedi Bek’e.

Tereddüt etmeyen Bek, seyircilerin ağızını açık bırakan güçlü bir darbe, çalım ve vuruş kombinasyonu yağdırdı. Fakat siyah zırhlı savaşçı düelloya yabancı değildi şüphesiz; ağır zırh yükü bir tarafa, iri birinden beklenmeyecek bir çeviklikle Bek’in saldırı çizgisinden çekilmişti.

Ardından karşı atağa geçerek Bek’in kafasının yan tarafını neredeyse ezecek bir darbe indirdi. Bek sadece bileklerini çevirip kılıcını bloke etmek üzere kaldırdı ve darbenin şoku kum üzerinde yankılandı.

İki adam ileri geri hamlelerle düelloyu sürdürdü. Bek’in vahşiliği ve gücü, karşısındakinin hız ve deneyiminde eşitlenip karşılık buluyordu. İzleyiciler çevrelerinde bir daire oluşturmaya başladı; burada olağandışı ve ilginç bir şey yaşandığı belliydi, hata yapan savaşçı kesinlikle ölecekti.

Karşılıklı darbe ve savuşturmalarla bir ileri bir geri hareket ettiler. Nihayet siyahlar içindeki savaşçı gerileyip bağırды. “Dur! Yeter!”

Bek tereddüt etti, ardından kılıcını indirdi.

Siyahlı savaşçı sordu. “Yineliyorum, seni kim eğitti?”

Bu defa Bek onun gözlerine bakarak cevapladı. “Musibetler’den Hirea.”

“Onu tanırım. Musibetler, ufak bir topluluk... fakat saygın, eski bir hane. İyi bir adamdır. Kosridi’deki en iyilerden.” Miğferini çıkardığında Bek savaş yaralarıyla kaplı bir çehre gördü. Yaşlıca bir Dasati savaşçısı, yine de hâlâ gücünün zirvesinde. “Ben Marian, TeKarana muhafızları Birinci Bölüğü Hakimler’in İdarecisi. Senin gibisini hiç görmedim Bek.”

Bek’in üzerinden ter akıyordu. “Hızlısın. Ayrıca güçlüsün. Kolay öldürülemezsin,” dedi.

Yaşlı savaşçı sırttı. “Adını anacağım. Yedeklere ihtiyacımız olacak, hem de kısa zaman sonra. Kim bilir? Kahrolası yabancı bir dünyada ölmezsem bile bir gün kellemi alacak kişi sen olabilirsin.”

“İşini çabucak bitirip seni selamlayacağım,” dedi sırtışa karşılık veren Bek.

Bek’in sırtına dostça vuran Marian dönüp uzaklaştı.

Eğitmen konuştu. “Onurlandırıldın genç Bek.”

Nakor aklındaki soruları sormak için ölüyordu, ama Dasati âlemindeki herhangi bir yerden daha çok burada Aşağılık rolünü sürdürmemesinin saniyeler içinde ölümüne yol açacağını biliyordu. Eğitmen ona dönerek, “Şu pisliği temizle,” diye buyurdu. “İşimiz bitti.” Bek’e de, “Kışlaya dön ve gün ortası yemeği çağrısını bekle. Fazladan istirahate hak kazandın,” dedi.

Nakor, Bek’e ait eşyaları çabucak topladı ve döndüğünde iri savaşçının kendisine sırttığını gördü. “Ne var?” diye fısıldadı.

Bek cevap verdi. “Yoruldu ve kendisini öldüreğimden korktu.”

“Kim, Marian mı?” diye sordu Nakor hafifçe, yüne benzer bir

maddeden yapılmış, Bek'in havlu olarak kullandığı büyük, kirli bir kumaşı kaldırırken.

Bek güldü. "O da. Hayır, ben eğitmenen bahsediyordum. Yorulmaya başlamıştı."

"Sen kendini nasıl hissediyorsun?"

"Harika hissediyorum Nakor."

Nakor yavaşça, "Güzel," dedi. "Kendini iyi hissettiğine sevindim. Şimdi kışlaya dönüp bekleyelim."

"Dövüşü seviyorum."

"Biliyorum, ama bir süre daha bize söylenenleri yapmalıyız."

"Evet Nakor."

Eğitim alanından acemilerin kışlasına giden geniş koridoru aceleyle aştılar. Sabahki çetin eğitimlerinden sonra dinlenen bir iki genç savaşçıyla karşılaştılar. Birinin yüzünün yan tarafında, eğitmenin neden gardım yukarıda tutması gerektiğini gösterdiği yerde geniş bir iz, diğerinin kalçasında ise bandajlanmış küçük bir kesik vardı. Nakor sürekli Dasatileri gözlüyor ve ölümcül yöntemlerini düşündüğünde, hayatta kalmayı başarıyor olmalarına şaşıyordu. Bu genç savaşçılardan biri ciddi bir yara alsaydı ölmeye terk edilecek, dinmeyen ısırapları eğitim alanındaki diğerlerine eğlence olacaktı. Önceki gün eğitim alanına geldikten sonra böyle bir olayla karşılaşmıştı Nakor. Gülen Dasatiler böyle bir ölümü bir eğlence, kısa bir paydos olarak görüyordu.

Nakor, Yüce Kesh İmparatorluğu'nu ve Kesh Kuşağı denen dağ sırasının güneyindeki bağlı devletleri gezmişti - bu yüksek zirvelerin eteklerinde doğmuştu. Pek çok garip şeyle karşılaşmıştı, fakat hiçbir şey Dasatiler kadar yabancı ve zor anlaşılır değildi. Bir defasında Ahar adlı bir şehirde gezgin bir oyuncu topluluğuyla karşılaşmıştı ve kumpanyanın liderinin, skeçlerle şarkıları yazıp sahneyen adamın bir cümlesini hatırlıyordu. Nakor izleyicileri güldürmenin sırrını sormuştu; gösteriden çok az anla-

masına karşın, seyirci ne kadar gülerse oyuncuların o kadar para kazandığını anlamıştı.

Kart oynuyorlardı. Nakor gerçekten hile yapmaya başlamamıştı, yani kumpanyanın şefi kazanıyordu. Keyfi yerindeydi ve soruyu cevaplamak için durmuştu. “Önemli olan acı Nakor,” demişti. “Kahramanımızla ilgilenir ve acısını hissedersen bu trajedidir. Ona gülersen, bu komedidir. Komedi diğer insanların acısıdır.”

Dasatiler bu fikri delilik ölçüsüne taşımıştı. Nakor, bu âleme geldiğinden beri acı çeken ve ölmekte olan birçok kişi görmüştü ve yaygın tepki bunlara gülmektir. Sadece bazı Aşağılıklar yardım etme eğilimindeydi ve bu yüzden hor görülüyorlardı. Empati, Dasatilere göre zayıflıktı.

Kışladaki yerlerine -Bek için ağır bir yatak ve Nakor için taş zemine atılmış bir şilte- ulaştıkları sırada çanın, bastıkları taşları sarsacak şiddetteki sesi binanın içinde yankılandı. Nakor dinlenmekte olan iki genç savaşıya baktığında, onların da kendisi ve Bek gibi ne yapacaklarını bilemediklerini gördü.

Bir an sonra siyah zırh giyen bir savaşçı diğer uçtan girerek bağırdı. “Olduğunuz yerde kalın! Bu, Saray Muhafızlarının toplanma çağrısı. Bekleyecek ve çağırıldığınızda gün ortası yemeğine gideceksiniz.”

İri çan ikinci ve üçüncü defa çaldı, ardından sustu. Çok uzak olmayan bir yerde koşuşturanların ayak seslerini duyan Nakor, yüzlerce Aşağılık’ın çağrıda Muhafızlardan ne istendiğini tahmin ederek etrafta koşuşturduğunu anladı. Nakor’un merakı uyanmış olsa da, bu merakına boyun eğme riskine girmesinin mümkün olmadığını biliyordu. Yalnız olsaydı, yanlış yerde bulunduğu için düşünmeden öldürülme riskine girebilirdi -yıllar içinde hayatta kalma becerisini epey geliştirmişti- ama Bek’i bir an bile yalnız bırakmayı göze alamıyordu.

Beklediler; gün ortası yemeğinden birkaç dakika önce bir düzine acemi kışlaya girdi. Ter içindeki tunik ve pantolonlarını çıkardılar, çabucak yıkandılar ve temiz kıyafetler giydiler; bu arada Aşağılıkları etrafta koşturuyor, efendilerinin ihtiyaçlarını tahmin etmeye çalışıyordu. Nakor yerde, Bek'in ayaklarının dibinde sessizce oturuyor, genç savaşçıların sinirlendiklerinde neredeyse içgüdüsel olarak Aşağılıklarını tekmeleyip yumruklamalarını izliyordu. İcini çekti. Hep bir avare olagelmiş ve doğduğu köy dahil hiçbir yeri evi kabul etmemişti, fakat hayatında ilk defa sıla özlemi çekiyor, Midkemia'da, Midkemia'nın herhangi bir yerinde olmayı diliyordu. Jal-Pur çölünün yakıcı kalbi bile ona şu anda çekici geliyordu.

Bir şey söylemeden kalkan Bek'in gün ortası yemeğinin verileceği yemek salonuna gittiğini anlamak, Nakor'un bir saniyesini aldı. Nakor ve diğer Aşağılıklar savaşçıların çıkışını bekleyecek ve çılgınca kışlayı temizledikten sonra kendi yemeklerini yiyebilecekleri odaya koşacak, yemeklerini çabucak bitirip efendilerini beklemeye buraya döneceklerdi. Ufak tefek pek çok yönden, onlarınki keyifsiz bir hayattı.

Nakor yahniye benzeyen şeyden bir çanak ve iri taneli ekmekten büyük bir parça aldı; Dasati şekline başarılı bir dönüşüm sonucunda bile buradaki yemeklerin nahoş olduğunu keşfetmişti: Dasatilerin ne kadar neşesiz bir toplum olduğuna dair verebileceği pek çok örnekten biri. Yemek yemek, bir mecburiyet ve kimi zaman sosyal etkinlikler için bahane olarak görülüyor, fakat asla bir sanat biçimi sayılmıyordu. Talvvin Havvkins'in Olasko'daki Nehir Evi'nde yediği yemeği özlemle anarak bir daha böyle bir yemek yiyip yiyemeyeceğini düşündü.

imparatorluk Muhafızlarının manevra alanına açılan bir kapının ardından gelen sesler duydu. İzlenip izlenmediğini anlamak için çevresine bakarak koridorda oyalanıp gözden kayboldu.

Kürsüye çıkmış bir kumandan, savaşçılara hitap ediyordu, “-bu gece! Derhal içtima ediyor ve şafakla beraber ayrılıyoruz! Fethedilecek dünyalar bizi bekliyor! Her biriniz Karanlık Majesteleri’nin gözünde şeref kazandınız ve en son kişiye kadar O’nun iradesine hizmet etmeye olan istekliliğiniz nazarında size özel bir yer sağladı. Buna sevinin, zira Dasati İmparatorluğu tarihinde eşi olmayan bir fetih seferine başlıyoruz! Karanlık Olan için!”

Toplanmış olan muhafızlar, “Karanlık Majesteleri!” diye bağırdı ve Nakor hızla dönerek diğer Aşağılıkların beklediği odaya kaçtı. Köşeyi döndü, fark edilmeden önce oturdu ve yemeğini yeni bitirmişçesine ayağa kalktı, tabağını bıraktı ve Bek’i beklemek üzere kışlaya döndü. Önemli bir şey yaklaşıyor, bu gece başlıyordu. Pug’ın korktuğu istila olamazdı bu, zira yeterince Ölüm Şövalyesi toplanmamıştı. İmparatorluk Muhafızları’nın içtiması hayati bir şeyin başlangıcıydı.

Daha fazla şey duyabilmiş olmayı diledi.

Jommy, Kaspar ile diğerlerine döndü. “İşte bu, her gün görmediğiniz bir şey. Ve biz bunu ikinci kez görüyoruz.”

Kaspar onayladı. Yüzbaşı Stefan, “Ama bahse girerim, bir daha göremeyeceğiz,” dedi. Dörtlü, karşılama komitesindeki elflerden biraz uzakta duruyordu; Servan çömelmiş, Jommy, Stefan ve Kaspar ise uzun holün duvarına yaslanmıştı.

Muazzam ejderha, önceki gün Tomas ile Jim Dasher’ı kampa taşırken yeterince şaşırtıcıydı, ama şimdi sırtında üç kişilik bir grupla yere inmişti. İkisi de uzun koyu giysiler içindeki iki kadın, beyaz ve altın renkli kıyafetlere bürünmüş figürün hemen arkasında oturuyordu. Çabucak inerek Castdanur’la iki danışmanın beklediği yere ilerlediler.

Tomas tanıştırmaları yaptı. “Castdanur, bu Efsuncunun Adası’ndan Miranda ve öğrencisi Lettie.”

Miranda'mn yanındaki kız gençti, ince ve katı denebilecek kadar dik bir duruşa sahipti. Sakin bir yüz ifadesiyle karşısında-kilere bakarak başını salladı. Miranda, "Şimdi gidiyorum," dedi ve kayboldu.

Castdanur, "Bu da ne-?" dedi.

Miranda aniden tekrar belirdi, bu defa çevresinde bir grup elf vardı, Güneş Elfleri'nin giysilerine benzer kesime sahip deriler içindeydiler. Bu yeni grup taştan ve kaba mücevherlerden kol-yeler takmıştı ve iki tanesinin kulağının arkasında, buklelerine iliştirilmiş kartal tüyleri vardı.

Jommy'nin yan gözle baktığı Kaspar, "Bunlar Dünyanın Dışları'nın kuzeyinden gelen elfler," dedi. Sesini alçalttı. "Çok eskiden yaşanmış bir şeylerden dolayı diğer elflerce 'Deliler' diye adlandırılmışlardır. Farklı olduklarını söylenmeden de anlayabilirsiniz: Elvandar'da onları gördüğünde kendilerini belli ederler. Baranor onlara daha uygun görünüyor."

Miranda'nın yandaki grubun şefi, dosdoğru Castdanur'a giderek onu selamladı. "Kardeşim, ihtiyacınızı işittik. İşte geldik. Adım Talandel."

Yaşlı elf parlak gözlerle doğrularak cevap verdi. "Erkek ve kız kardeşlerimizi selamlıyoruz." Miranda'nın durduğu yere baktığında, yanındakilerden dördünün çocuk olduğunu gördü. "Ela-yat ve umudu geri getirdiniz kardeşim."

Çocuklar şaşkınlıkla taş kesilmiş, avluda sakince uzanmakta olan iri kırmızı ejderhaya bakıyordu. Miranda onları kovaladı ve kayboldu. Bir dakikadan kısa süre içinde başka bir grup elfle beraber döndü. Yeniler, ilk gelenlerin yanında durmak üzere ilerledi. Bu işlem, Elvandar'dan Baranor'a yüzden fazla elf nakledilene kadar sürdü.

Avlu, dakikalar içinde seslerle dolmuştu. Jim Dasher, Kaspar'a döndü. "Elvandar'da hiç bu kadar canlılık görmedim."

Kaspar omuz silkti. “Bu kadar fazla mutlu elf görmemişizdir muhtemelen.” Baranorlu çocukların yeni gelenlerle çoktan oyun oynamaya başladığı yeri işaret etti.

Castdanur, herkese duyurmak için yüksek sesle konuştu. “Yeni kız ve erkek kardeşlerimiz, hepinize yetecek kadar salon ve odalarımız var! İstedığınız yere yerleşebilirsiniz, burası artık sizin yeni yuvanız. Bu gece şölen düzenliyoruz!”

Tomas, Kaspar’a yaklaştı. “Adamların ne durumda?”

“Yaralılar yaşayacak. Jim seni getirmek için kaybolduğundan beri avlanmalarına yardımcı oluyoruz. Genel olarak, esir alınmış bir gruptan ziyade misafir muamelesi görüyoruz.”

Tomas sesini alçalttı. “Castdanur, Elvandar’daki çoğu yaşlı ef-sunörücü gibi. Geleneklere bağlı, bu da bir tuzak teşkil edebilir.” Etrafa baktı. “Elflerin zaman mefhumunun, sağduyunun gerektirdiğinden daha yavaş göründüğünü anımsayacak kadar hatırlıyorum insan mirasımı. Ama bu defa çok daha değerli bir şeyi neredeyse kaybetmemize neden oldu.”

“Güneş Elfleri mi?” diye sordu Jommy.

“Quor,” cevabını verdi Tomas.

Kaspar, Yüzbaşı ile iki genci ejderha binicisine tanıştırdığında Tomas, “Sen Caleb’in evlatlığısın,” dedi.

Jommy, “Bir anlamda. O ve Marie beni bir başka erkek evlat gibi benimsedi,” diye cevap verdi. Sırıttı. “Bir insanın olabileceği kadar iyiler.”

Tomas tebessümü iade ettiğinde, mirasının yabancı yönü bir anlığına kayboldu. “Biz çocukken, ebeveynlerimin evlatlığı olan babası, benim için bir kardeş gibiydi.” Toplanan elflere bakarak ekledi. “Biraz daha kalmalı, bu geceki şölene başkanlık etmeliyim.” Alçak sesle Kaspar’la konuştu. “Bu, bugün buraya gelenler için çok daha iyi bir durum; gramredhel arasında en çok huzur-

suzluk çekenler bunlardı ve anoredhel arasında eş ruhlarını buldular.”

Miranda yanlarına gelip selam verdi. “Kaspar, Jommy.” Kaspar, Yüzbaşı’sı ile Servan’ı tanıştırdığında Miranda sordu. “Jim Dasher nerede?”

Kaspar etrafa baktı. “Sabah güneşi altındaki sis gibi kayboluyor. Hiçbir fikrim yok.”

Tomas cevap verdi. “Kuzeyde gördüğü yaratıkların bölgesine dair endişe içindeydi. Araştırmak için geri döndüğünü düşünmüyorsun ya?”

“Onu o kadar iyi tanımıyorum-” diye başladı Kaspar.

“Onu buradaki herkesten daha iyi tanıyorsun,” diye lafa karıştı Miranda. “Sence kahramanlık peşinde midir?”

Kaspar başını olumsuzca salladı. “Birçok şey olabilir, fakat asla bu şekilde anılmayı kabul etmez. Ama görevine bağlı olabilir, bu da yeterli bir sebep.”

Tomas etrafa baktı. “Birkaç saatlik günışığı kaldı. O yönde gidiyorsa izini bulmamız zor olmayacaktır.”

Jommy, “Sıkıldım. Ben giderim,” dedi.

“Jim’in dedikleri doğruysa bana yanınızda ihtiyacınız olacak. Lettie’yi yerleştireyim, beraber gideriz,” dedi Miranda.

Servan ve Yüzbaşı Stefan da gönüllü olduysa da Kaspar onları kabul etmedi. “Zaten yeterince gürültü yapacağız.”

Miranda’mn genç kadın büyücüyle konuştuğu yöne bakarak devam etti. “Avcılık becerilerine dair hiç fikrim yok.”

Jommy sırtıttı. “Onu benim kadar tanımıyorsunuz. Bu yaratıklar onun geldiğini duyduklarında, akılları varsa kaçıp geldikleri yere dönerler.”

“Tomas, Castdanur’a kuzeyde biraz araştırma yapacağımızı söylersen iyi olur. O ve ben bir tür... uzlaşmaya vardık, fakat güven henüz zayıf,” dedi Kaspar.

Tomas onayla başını eğerek uzaklaştı.

Jommy, “Şefle sıkı fıkı olduğunuzu sanıyordum,” dedi Kaspar’a.

“Tomas’ın, elflerin zaman mefhumunun ‘yavaş’ olduğunu söylediğini hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Beş yüzyıl boyunca burada sadece haydutlarla, korsanlarla, kaçakçılarla ve her türden kanun kaçaklarıyla karşılaştılar. İnsanlara dair görüşlerinin pek olumlu olmayacağı malum. Herhangi birimize güvenmeleri biraz zaman alacak, ama,” elflerin hararetli konuşmalarını işaret etti, “bu, güvenilir olduğumuza onları ikna etmekte yardımcı olacak.”

Jommy, Gölgele Meclisi’nin hizmetine girdikten sonra Kaspar hakkında duyduklarını anımsayarak adamın güvenden bahsetmesini ironik buldu. Gerçi sürgünden döndüğünden beri güvenilir bir ajan olduğunu kanıtlamıştı.

Tomas, Miranda’yla beraber döndü. “Jim Dasher’ın nereye gittiğini araştırırsak hemen ayrılmalıyız.”

Kaspar, Castdanur avlanmalarına izin verdiğinden beri kullandığı yayını omuzladı. “Siz ikiniz yanmadayken,” Miranda ile Tomas’ı işaret etti, “buna ihtiyacım olacağından şüpheliyim, ama silah taşımak beni rahatlatıyor.”

Jommy, Kaspar’ın düşüncesini yankılamasına kemerindeki iri av bıçağının kabzasını okşadı.

Tomas’ın veda edercesine el salladığı Ryath, iri kanatlarını gök gürültüsü gibi bir sesle çırparak havalandı. Elfler muazzam yaratığın semada kayboluşunu sessizce izlediler.

İzciler kapıdan çıkarak güneybatıya giden anayolda ilerlediler, ardından kuzeye dönerek doğu yönündeki patikada bırakılmış belirgin ayak izlerini takip ettiler. Dört yüz metre kadar sonra To-

mas, halen yeşil olan ve özsuyla damlatan kırık bir dalı gösterdi. “İşimizi kolaylaştırıyor.”

“Jim Dasher’ı tanıyorsam bunu kasten yapıyordur,” dedi Kaspar.

Akşamüstüne doğru yoldan yukarı çıktılar; iki saatlik yürüyüşün sonunda buldukları diğer bir kırık dal Jim’in kuzeydoğuya dönerek tepedeki sırt çizgisinden bir açıklığa tırmandığını gösteriyordu. Yaylanın alt ucuna ulaştıklarında, sığındığı kayaların arkasında çömelmiş, diğer taraftaki bir şeyler gözleyen bir figür gördüler.

Dörtlü çömelerek yaklaştı ve Kaspar, Jim’in arkasında durdu. Jim Dasher sessizce sordu: “Neden bu kadar geciktiniz?”

“Sosyal incelikler,” dedi Kaspar.

Tomas yavaşça kılıcını çekti. “Neredeler?”

“Tam şu yüksekliğin arkasında,” dedi Jim. “Dinleniyorlar sanırım. Anladığım kadarıyla en etkin oldukları zaman günbatımı, sonra tüm gece ayakta oluyorlar.” Batı yönünde alçalmaya başlamış güneşe baktı. “Her ne yapıyorlarsa -avlanmak, ziyafet çekmek- bir saat içinde başlayacaklar.”

“Castdan bu kurt binicilerinin bedenlerden hayat emdiğini söylüyor.”

“Gördüğüm kadarıyla yiyorlar da,” diye fısıldadı Jim.

Tomas yavaşça Jim’in yanından geçti. Ardından, diğer dördü adamın tereddütsüz ayağa kalkıp saldırdığını gördü. “Burada kalın!” diye bağırdı Tomas.

“Eh,” dedi Jim, “sanırım gizlilik buraya kadar.”

Miranda üç adamın yanından geçti. Jim, Jommy ve Kaspar’a bakarak konuştu. “Sanırım ‘burada kalın’ kısmı da sona erdi.” Ayaklandı, iki kemer bıçağını çekti ve Miranda’yı izledi.

Kaspar uzanıp Jim Dasher’ı yakasından tuttu ve ayaklarını yerden kesercesine geriye çekti.

“Ne?”

“Kadın için endişelenmiyorum,” dedi Kaspar. “Ama ejderhalara hükmedebilen bir adam beklememi söylerse beklemeyi tercih ederim.”

Jim, Jommy’ye baktığında, genç adamın yüzünde, Tomas beklemesini söylediği halde Jim’in oraya gitmeyi düşünmüş olmasına bile inanmadığını belirten bir ifade vardı.

Tomas açıklığa daldığında ilk yarattığı gördü. Bir kulübenin eşliğinde yatan iri ‘kurtlardan’ biri Tomas’ı görür görmez ayağa fırladı, sıçradı ve hayaletimsi bir ulumayla saldırdı. Tomas’ın altın rengi kılıcı havada bir daire çizdi ve yaratığa çarptığında bir kıvılcım patlaması gerçekleşti - enerji öylesine parlaktı ki Jim, Kaspar ve Jommy’nin gözlerini çevirmesi gerekmişti. Kılıcın vurduğu yerde tüten yara, gümüş rengi ufak alevler halinde patladı ve yaratık sendeleyerek yana yuvarlandı. Nefesi kesildi, gevşedi ve aniden vücudu gümüşü alevlerle kaplandı.

Kargaşa, insana benzeyen ‘binicilerin’ ve yaratıklarının kulübelere fırlamasına neden oldu. Tomas hayret verici bir hız ve kuvvetle kullandığı kılıcıyla etrafa saldırıyordu. Miranda’nın ileri uzattığı ellerinden fırlayan göz kamaştırıcı mavi enerji mızrakları, kendisine saldıran yaratıkları şişliyordu. Büyülerinin çarptığı yerlerde yaratıklar geriye fırlatılıyor, kulübelere çarpıyor ya da yere yığılıyordu.

Öfke ve acı dolu ulumalar, üç seyircinin hiç duymadığı kadar garipti; uzaktan gelen boş bir ötüş ve uzak bir kanyonun derinlerinden gelircesine yankılanan bir homurtu. Miranda saldırısını değiştirdi ve çevresinde gürültülü, beyaz bir ışık küresi patladı. Görünür bir zarar vermeden Tomas’ın içinden geçti, fakat çarptığı karanlık ve dumansız yaratıklar kıvrılarak yere düşüyor ve yankılanan sesleri yükseliyordu.

Tomas şaşkıncu bir hızla hareket ediyor, kılıcını sağa ve

sola döndürüyor ve her vuruşunda bir yaratık devriliyordu. Miranda'nın büyüsü sayesinde savunmaları çöken diğer yaratıklar, buğday biçen bir çiftçi gibi kılıcının karşısında düştü.

Tomas, Boşluk okçularının sağa sola çarparak kurtulmaya çalıştıkları taş kafese doğru ilerledi. "Miranda, kapağı açmadan bu şeyleri yok edebilir misin?"

"Nasıl ölüyorlar?"

Tomas kılıcını uzattı. "Bunun içinde, insanlar bu dünyaya gelmeden önce bile kadim olan büyü var. Ona sahip olduğum süre boyunca, biçimlendirilirken ne katıldığını öğrenemedim. Ama bu şeyler hayatlarla besleniyor, bu kılıç gibi."

Miranda, "Sanırım deneyebileceğim bir şey biliyorum," dedi. Ellerinizi hızlı, karmaşık bir biçimde salladığında önünde mor ışıktan, nabız gibi atan bir küre belirdi. Elinin bir hareketiyle küreyi kafese çarptırdı, ama yaratıklara değer değmez daha da şiddetle kendilerini savurmaya başladılar. Fakat ölmediler.

Miranda başka bir şey denedi ve uzattığı avuçlarından bir alev dalgası çıktı. Alevler parlak turuncu renkteydi ve çarptıkları yaratıklar kaskatı kesilip yere düşüyordu. Tomas anında mandalı kaldırdı, kapıyı açtı ve kılıcıyla kesip biçmeye başladı; çok geçmeden tüm okçular tüten kara bir kömüre dönmüştü.

Miranda, "Bu şeyler çok zor ölüyor," dedi.

Jommy, Kaspar ve Jim, Tomas'm yanına geldiler. Kalkin adındaki tanrı, Kaspar'a Dasati dünyasına ait bir görüş göndermiş ve onu Midkemia'ya yapılacak Dasati baskınının haberini Gölgelecler Meclisi'ne iletmekle görevlendirmişti, ama Kaspar bile bunlar gibi yaratıklar görmemişti. Bunu dile getirdi. "Bunlar benim bilmediğim bir tür Dasati mi?"

Miranda, "Ölüm Rahiplerine kesinlikle benzemiyorlar," diye cevap verdi.

Tomas'ın ifadesi ciddi idi. "Dasati değiller." Oldukça tasalı görünüyordu. "Çok çok daha kötüler."

Jim, Kaspar ve Jommy'ye baktı. "Daha kötü mü?"

"Gerçekliğin yüzünde bir çatlak, evrende bir yırtık var ve burada Boşluk'tan gelen bir sızıntıyı görüyorsunuz. Kulübelerin ve ateşin yabancı görünmesinin sebebi bu. Burası şimdi gediğin bağlantı noktası. Bu şeylerden çok daha fazlası gelebilir, ta ki biz-" Dört bir tarafa baktı ve Miranda'ya döndü. "Buradaki her şeyi yok edebilir misin?"

"Her şeyi mi?" diye sordu kadın.

"Ayağımızın altındaki toprağa kadar, derinliği-" Hesap yaptı. "Altı metre. Her şeyi, işin bittiğinde zeminde geniş bir delikten başka bir şey kalmamalı."

Miranda köyün merkezinden uzaklaşırken cevap verdi. "Bir şeyleri patlatmak gençliğinde Magnus'un favorisiydi, ama sadece yok edilmelerini istiyorsan bunu yapabilirim." Dört adama, "Yoldan çekilseniz iyi olur," dedi.

İstediklerini yaptılar ve bir an sonra kadının alçak bir kayaya tırmanarak köyün tümünü görüş açısına aldığını gördüler. Miranda karışık ve uzun bir efsuna başladı; aniden ayaklarının altındaki toprak sarsıldı ve yakındaki ağaçlar sallandı. Sanki muazzam bir deprem yaşanıyordu. Fakat sallanmaktan ziyade, birisi toprağı elinde kesik kesik sarsıyormuşçasma bir dizi keskin kırılma gerçekleşiyordu. Ardından alçak bir ses, depremin olağan gürlemesinden ziyade pes, ezici bir uğultu başladı ve yoğunlaştı. Jommy, Kaspar ve Jim'in kulaklarını tıkamasına neden olan bir seviyeye ulaştığında, sağır edici bir patlamayla beraber göğe taş, toprak ve ağaçlardan oluşan muazzam bir kule fırladı. Sanki geniş, görünmez bir çift el köyün altındaki toprağı ve üzerindeki her şeyi avuçlamış, toz ve kayaya dönüştürmüş ve kütleyi göğe fırlatmıştı.

Miranda aceleyle dört adamın yanına gitti. "Patikadan hemen

uzaklaşmalıyız. Birazdan kayalar yağmaya başlayacak.”

Beşi yoldan aşağı koştu ve kadının tahmin ettiği gibi üzerlerine taş ve toprak yağmaya başladı. Neyse ki başladığında sınırdaydılar ve taş ve toprak şalesini hızla artlarında bıraktılar.

Tomas, “Burada âlemlerine dair bir şey kalmadığından, geri dönecek bir yol keşfetmeleri zaman alabilir,” dedi.

“Kim?” diye sordu Miranda. “Bu yaratıklar da nedir?”

Tomas durdu. “Çılgın büyücüne ya da yaklaşan Dasati savaşına dair ne görürsek görelim,” birincisini Miranda’ya ve ikincisini herkese söylüyordu, “az önce çarpıştığımız kadar tehlikeli hiçbir şey yok.”

“Bu yaratıklar neydi?” diye sorusunu tekrarlayan Miranda’nın ses tonu daha ısrarcıydı.

“Boşluğun Çocukları. Jim bana onlardan ilk bahsettiğinde burada ne tür yaratıklar olduğunu anlamadım. Düşük bir tayf ya da hayalet, belki de karanlığın ajanlarının daha da düşük bir tecellisi sandım. Ne var ki bu varlıklar Dehşetçik’ti, önemsiz Dehşetler, ama yine de Dehşet. Sürdükleri şeylerin benim bildiğim bir adı yok, fakat Valherular onlara ‘dehşetbinekleri’ derdi. Uçan yaratıklar da isimsiz, ama şahin ve kartallar gibi bunlar da Dehşetler için ‘av’ kovalayan yırtıcılar.”

“Elfler onlara Boşluk okçuları diyordu,” dedi Kaspar.

“Herhangi bir isim kadar iyi,” dedi Tomas. “Tehlikeliler, ama hizmet ettikleri Dehşetler kadar değil.”

“Dehşetler nedir?” diye sordu Jommy, Tomas dönüp yamaçtan aşağı koşarken.

“Dasatileri insanlıkla kardeş gibi gösterecek kadar yabancı varlıklar. Hayatları içer ve ruhları çalarlar. Bir şekilde bizim alemimize geçiş yolunu bulmuşlar.”

Ejderha Lordu’ndan dönme insana yetişmeye çalışan Kaspar seslendi. “Bu Dasati komplosunun bir parçası olabilir mi?”

“Hayır!” dedi Tomas vurgulayarak. “Bu çok daha vahim bir şey.” Durdu ve Miranda’ya döndü. “Güvendiğin kimler varsa, büyücü ya da rahip, en güçlülerini toplantıya çağır, ben de üç gün içinde geleceğim. Elvandar’a dönüp en yaşlı efsunörücüler ve irfanustalanyla konuşmalıyım. Castdanur’un bu yaratıkların ne olduğuna dair bir hkri yoktu, bu da anoredhelin ne kadar uzaklaştığını gösteriyor. Ataları var, ama irfanustaları yok.” Başını hüsranla salladı. “Quor’la da konuşmam lazım.”

“Quor kim?” diye bilmek istedi Kaspar ile Miranda neredeyse aynı anda.

Tomas konuşurken yürümeyi sürdürdü. “Onlar Midkemia’nın özü, kadim ve iyicil varlıklar. Valheru bile onlara dokunmamıştı, zira Quor’un buradaki tüm hayatın merkeziyle açıklanamayacak bir bağı olduğunu biliyorlardı. Efsane, onların yok olması halinde dünyanın da beraberinde yok olacağını söyler.”

Durup birbirlerine baktılar.

“Az önce yok ettiğimiz o yaratıklar... daha yavru. Sadece piknikte oyun oynayan çocuklar,” diye devam etti Tomas.

Miranda’nın yüzü soldu. “Onları öldüremedim Tomas. Sadece güçsüz bırakabildim.”

“Yaşamayan bir şeyi öldürmek imkânsızdır. Onlar boşluğun çocukları ve yaşayan hiçbir yaratık onları anlayamaz. Valheru’nun yüzleştiği tüm düşmanlar arasında Dehşetler en kudretlileriydi. Onların alemini istila ettiğimizde birçok Valheru düştü. Geri döndük, onları uzak tuttuk ve kendimize ne kadar kudretli olduğumuzu telkin ettik.

“Pug ve ben, uzun yıllar önce Macros’u ararken bir Dehşetustası ile karşı karşıya geldik. Onu hile ve kuvvetle yendik; ikimizin birden çabalaması gerekti. Bildiğim kadarıyla bu kılıç,” silahının topuzuna hafifçe vurdu, “bu dünyada tek dokunuşla onlardan birini yok edebilecek tek şey. Onlara zarar verebilecek, bilmediğim

daha başka nesnelere de olabilir; bu yüzden güvenebileceğimiz tüm sanatkar ve rahiplerle toplanıp konuşmalıyız.

“Dehşetler bu dünyaya gelmenin yolunu bulduysa...” Durak sayıp dağı işaret etti. “O çocuklar ne bulduklarını anlamadan bizim âlemimize yanlışlıkla gelmiş olabilir. Ama bu geçidi onların lordları ve ustaları bulmuş olsaydı tüm bu kıta çok geçmeden küle dönerdi. Dehşet prensleri muazzam bir güce, belki de tanrılar kadar büyük bir güce sahip varlıklardır, ve bununla bir ilgileri varsa ...” Derin bir nefes aldı. “Pug’ın burada olmasını isterdim.”

Miranda, “Ben bunu her gün diliyorum,” dedi.

Tomas yürümeye devam etti. “Ryath’ı çağırıp hızla Elvandar’a gidecek, sonra efsunörücülerle beraber döneceğim. Quor’la konuşup senin yok ettiğin bölgeyi incelemeliyiz Miranda. Orada, evrenin dokusunda bizi Boşluk’a yaklaştıran zayıflık hâlâ duruyorsa bunu bilmeliyiz. Bunu Castdanur’a anlat Kaspar.” Hiçbir insanın tekrarlayamayacağı bir sıçrayışla kayanın üzerine çıktı ve elini kaldırdı. “Ryath! Seni çağırıyorum!”

Bir an sonra tepelerindeki gök gürültüsüne benzer patlama, ejderhanın gelişini haber verdi. “Geldim Ejderha Binicisi.”

“Bir kez daha yardımına ihtiyacım var eski dostum,” dedi Tomas, dev kırmızı ejderhaya. “Dünyamız tehlike altında ve onu kurtarmaya çalışmalıyız.”

Ejderhanın yere inmesini beklemeyen Tomas, kayanın üzerinden onun sırtına atladı. Ejderha dönerek kanatlarının tek bir çırpışıyla göğe yükselirken arkasında dört insanı huşu içinde bırakmıştı.

Miranda dönüp yamaca baktı, omuzları güçlükle bastırıldığı öfkesiyle çökmüştü. Diğerleri sözlerini güçlükle duyabildiler. “Kocam *nerede?*”

Pug, Martuch ile Hirea'yı gördüğüne sevinmişti. "Nakor ve Bek ne durumda?" diye sordu.

İki yaşlı savaşı, "En son gördüğümüzde iyiydiler," cevabını verdi. Etrafa bakan Martuch sordu. "Lord Valko nerede?"

Pug, "Kız kardeşi ve diğer Kan Cadıları ile beraber. Onun bir süre kendileriyle kalması gerektiğini söylediler," diye cevapladı. Sonraki cümlelerini düşünürcesine bir an yere baktı. "Bir şeyin yaklaştığını seziyorum. Beyaz'ın kendini konumladığım, fırsat çıktığında harekete geçmeye hazırlandığını düşündürecek kadar çok şey söylendi."

"Ah," dedi Hirea. "Yani Bahçıvan da orada kaldı."

Pug, "Anlatacak çok şeyim var. Bazılarını anlamak güç olabilir, ama bundan önce, içtima ne durumda?" diye sordu.

"Savaş topluluklarının liderlerine ya da büyük evlere haber gönderen olmadı. Büyük bir içtima geliyor, bunu biliyoruz, ama zamanını bilmiyoruz. İmparatorluk Muhafızlarına da çağrı yapıldı, ki bu alışılmadık bir şey. Bunun başlangıç olduğunu sanıyoruz."

"Neyin başlangıcı?" diye sordu Magnus. "Sarayda buna açıklık getirebilecek kimse yok mu?"

Martuch cevap verdi. "İttifaklarımız zaman zaman çarpıklaşıyor ve Beyaz'ın içinde bile pek çok hizip var. Bahçıvan güçlü, tek bir amaç oluşturdu, ama ondan önce..."

"Anlıyor gibiyim," dedi Pug. "Ondan önce ittifak peşinde koşup bol bol konuşuyordunuz."

Martuch kızdı, Hirea kılıcını çekmeye hazır görünüyordu. "İttifaklar ve konuşmalar için çok kişi öldü insan," dedi yaşlı eğitmen. "Valko'nun babası, oğlunun Camareen Ailesi'nin liderliğini üstlenmesi için hayatını seve seve verdi. Biz savaşı bir ırkız; entrikalar ve planlar bizim için kolay değildir ve her şeyden önce, beklemek bizi sinirlendirir."

“Sanırım daha fazla beklemeniz gerekmeyecek,” dedi Magnus. “Baba, onlara Beyaz’ı, Kan Cadıları’nı ve Bahçıvan’ı anlat. Hepsinden önce de Ban-ath’ı anlat.”

Pug onayladı. “Dinleyin dostlarım ve anlatacaklarımın inanca arzunuzu zorlayacağını bilin, ama size söyleyeceğim her kelime doğrudur.” Sonra Pug, Kara Macros’la Düzenbaz Tanrı’nın öyküsünü anlatmaya başladı.

FELAKET

Konsejde kıyamet kopuyordu.

imparatora bağlı çeşitli hizipler bir araya gelmiş, Savaşlordu'nun İmparatorluğun Hanımefendisi'nin öncesinden beri görülmemiş bir hakimiyeti tekrar kurmak için apaçık bir teşebbüsü olarak gördükleri şeyi engellemeye çalışıyordu. Kuzeni İmparator'un izniyle Tsuranuanni Ulusları'nın Savaşlordu olan Mimvanabilerden Tetsu, ayağa kalkarak ellerini kaldırdı. "Sessizlik!" diye buyurdu.

İmparatorun yokluğunda en yüksek rütbe Savaşlordu makamına ait olsa da, daha önce bu göreve gelen kimseyle karşılaşmamış bir yönetici lord ve leydiler nesliyle yüzleşmekteydi. Bu lord ve leydiler, emirlerine uymaya atalarının olabileceğinden daha az eğilimliydi. Yine de Tetsu karizmatik bir liderdi ve makamının heybetini üzerinde taşıyordu - tıpkı geniş salonda dolanarak İmparatorluğun gürültücü yöneticilerini sakin olmaya davet eden bir düzine İmparatorluk Muhafızı gibi.

"Beni dinleyin!" diye bağırdı Tetsu.

Mimvanabilerden Tetsu ikiye bölünmüştü, imparatorluktaki diğer yönetici varislerinden farklı yetiştirilmişti. Minvvanabi Evi, imparatorluktaki en büyük beş evden biriydi ve ulusların yönetici elitleri arasındaki yeri daha kendisi doğmadan sağlama almıştı. Fakat tarih her zaman Mimvanabilerin imparator'un evi

olan Acoma kuzenlerinin yanında ikincil bir rol oynamaları için tuzaklar kurmuştu. Minwanabilerden Tetsu, hatırladığı kadarıyla her zaman Yüce Konsey’de mümkün olan en yüksek konuma gelmek için entrikalar çevirmişti ve kendisini altın tahta oturacağını hayal ettiği kanlı fantezilerini kendine saklamıştı, zira sonuçta bir Tsurani’ydi. Fakat bugün varlığının en derinlerine kadar sarsılmıştı; bugün Yüce Konsey’i İmparator adına yönettiği ilk gündü ve bugün İmparator’un eski Acoma malikanesindeki sığınağından çıkmıştı. Beraber ettikleri uzun kahvaltıda Cennetin Işığı aklı başında hiç kimsenin sarsılmadan dinleyemeyeceği şeyler anlatmıştı. İmparator kendisine bir görev vermişti ve gecelerini hangi hırs dolu fanteziler dolduruyor olursa olsun, bunları günışığında kenara atıyordu, zira sonuçta bir Tsurani’ydi.

“Beni dinleyin!” diye gürlledi ve nihayet oda sessizleşti. Çoğu ya dost ya da siyasi düşmanlar olan yöneticilerin yüzüne tek tek bakarak devam etti. “Bugün Cennetin Işığı ile konuştum. Bir Yüce’nin sanatları sayesinde onun yanından saraya nakledildim. İlk görevim, kendisinin burada bulunan herkesin iyi ve refahta olduğunu dilediğini aktarmaktır.” Etki oluşturmak için duraksadı. “İkinci görevim size bir haftadan kısa zaman önce tam bu sarayda varlığına yapılan akıl almaz saldırıyı hatırlatmak.”

Şimdi odaya ölüm sessizliği hakimdi. Erkek ya da kadın, İmparatorluk’un yönetici elitleri için İmparator’un varlığına yapılan bir saldırıdan daha korkunç bir olay olamazdı. Geleneklerine göre, İmparator Tsuraniler için bir umut ışığıydı; tanrılar tarafından, uluslardan duydukları memnuniyeti göstermek üzere Kelewan’a yerleştirilmişti. İmparator bir nimetti.

“Cennetin Işığı’nın sözlerini dinleyin!” diye bağırdı Tetsu. “Ordular toplandı! Jastur Tapınağı’nın kapısındaki Kırmızı Savaş Mührü kırıldı! Günışığı şimdi savaş sembollerinin üzerinde par-

lıyor! Tsuranuanni İmparatorluğu, Dasati adıyla bilmen bir ırkla savaşa gidiyor!”

Kechendawalardan Azulos, “Bu Dasagiler nerede?” diye bağırdı. “Bu halkı hiç duymadım!”

“Dasati,” diye düzeltti Savaşlordu. “Nerede yaşadıklarına gelince... Meclis adına ve Cennetin Işığı’nm adına konuşan Yüce Alenca’nın sözlerini dinleyin.”

Yaşlı büyücü, Savaşlordu’nun tahtının yanında duruyor, konuşma zamanının gelmesini bekliyordu. Odanın ortasına yavaşça yürüyerek etrafa baktı; orada bulunan her bir yüzü saptar gibiydi.

“Size Dasatileri anlatabayım,” diye söze başladı yaşlı büyücü. Neredeyse bir saat boyunca, Miranda’nın İmparator ve Yüce Konsey’e daha önce yaptığı uyarıya dayanarak muhtemel işgalcileri hakkında şu âna kadar elde edilen her bir bilgi kısıntısını tekrarlardı. İlk defasında hazır bulunan yöneticiler sakin ve son derece endişeli görünüyordu, o sırada hazır bulunmayanlar ise şaşkına dönmüş veya kuşku içindeydi. Başta fısıltıyla sorular sorulsa da, Alenca açıklamalarının sonuna geldiğinde İmparatorluk’un önderleri sessizleşmiş ve ikna olmuştu. İmparatorluk tarihinde ilk defa önlerinde korkunç bir tehlike, Tsuranilerden daha kuvvetli, daha amansız, eşit ölçüde kararlı ve çok daha büyük bir orduya sahip bir düşman vardı.

Savaşlordu ayağa kalktı. “Gerçekleri sakın biçimde anlattığı için Yüce Alenca’ya teşekkür ediyorum. Şimdi İmparatorluk adına konuşacağım!”

Bu resmi beyan Yüce Konseydeki her yönetici lord ve leydinin dikkatlerini tamamen Savaşlordu’na çevirmesine neden oldu, zira bu sözler, arkadan geleceğin kesinlikle kişisel şeref, ev onuru ya da kazanç amaçlı olmayıp sadece ulusların iyiliğini amaçladığını gösteriyordu.

“Hepimiz İmparatorluk’a ve Cennetin Işığı’na ettiğimiz ye-

minle bağlıyız ve üzerimde bu savaşı yürütmek gibi büyük bir yük var. Bugün emirler vereceğim. Bu toplantının sonunda yöneticileriyle irtibata geçilecek yirmi beş evin her biri bölge-”

Kırılma sesine eşlik eden hava patlaması, dev bir el vurmuş gibi Alenca’yı oda boyunca uçurdu. Yaşlı büyücü yere çarptı ve bedeni bir bez parçası gibi gevşemiş halde on metre kadar kaydı.

Yüce Konsey’in büyü salonunun zemininden biraz yukarıda mor bir enerji halkası asılı duruyor, siyahlar içinde, zırhlarının ucunda ve kenarlarında altın süslemeli bir savaşçı seli boşalıyor, gözlerine çarpan ilk Tsurani soylusuna koşarlarken anlaşılmaz sözler haykırıyorlardı.

Tsuranuanni soyluları korkutucu bir hızla katledilirken tören kılıçları ve ipek giysiler kolayca kenara itilmişti. Büyük salondaki İmparatorluk Muhafızları, imparatorluğun yöneticilerini korurken öldü; zira İmparatorluktaki en özel savaşçılar arasında olmalarına karşın Saray Muhafızları kısa sürede alt edilmişti. Yarım dakika içinde salondakilerin dörtte biri ölmüş ya da ölmek üzereydi.

Dasati savaşçılar sarayın içine akarken, büyük salondan sarayın idari kanadına belgeler taşıyan görevlilerce nadiren kullanılan ücra bir koridorun gölgeleri arasından bir figür çıktı. Alenca’nın baygın yattığı, belki de iç yaralarından dolayı ölmek üzere olduğu yere ilerledi. Aşağı baktı, yüzüne alaycı bir pişmanlık ifadesi yerleştirerek topuğuyla yaşlı adamın nefes borusunu ezip bugün ölecek birçok İmparatorluk Yüce’sinin ilkinden emin oldu.

Ani adımı dengesini yitirmesine sebep oldu ve düşmekten kılpayı kurtuldu. Wyntakata’nın şimdilerde Leso Varen’i barındıran bedeni, büyücünün sinirine dokunan bir sakatlıktan muzdaripti. Ama karanlık ve ölümcül büyüsünü dokumaya başlayabileceği güvenli bir yer bulup başka bir bedene sahip olmanın yolunu hazırlayana kadar bu bedene mahkumdu. Çığlıklar ve katliam

karşısında gülümsedi. Tekarana'nın Dasati muhafızları gördükleri her bir insanı öldürürken, yürekli Tsurani yöneticilerinin çocuklar gibi ölmeleri karşısında gülümsedi. Elini hafifçe sallayarak, Dasati savaşçılarının kendisini yanlışlıkla hedef seçmemesi için bir görünmezlik büyüsü yaptı. Omadrabar'da temas kurduğu Ölüm rahipleriyle yaptığı anlaşmaya karşın, bu savaşçılara, "Ha bu arada, siyah cüppe giyen, hafifçe çökmüş sakat adamı öldürmeyin," denmediğinden emindi.

Ölüm onun güç için seçtiği yöntem ve karanlık sanatlarının merkezi olduğu için Varen kan ve acıya kesinlikle yabancı değildi, ama bu toplu katliamı insanların Tsurani sarayını istila etmeleri durumunda yaşanabileceklerden daha az eğlenceli buluyordu. Alarm duyulduğunda, İmparatorluğun en iyi savaşçılarından olan imparatorluk Muhafızları içeri dalmış ve aslana saldıran kedi yavruları gibi ölmüşlerdi. *Bu adil değil*, diye düşündü Varen. Bu âlemde Dasatiler kesinlikle çok güçlüydü. Yine de, ilgiyle fark ettiği üzere ilk gelenlerden bazıları çoktan, bu âlemdeki ilk kaşifleri olan ufak gölgeyle ilk karşılaşmasında fark ettiği o garip zehirlenmenin emarelerini göstermeye başlamıştı. O hoş küçük yaratık, bu dünyanın güneşinin altında çok fazla kalınca alev almıştı. Âlemlerin bu yönünü, hayat, ısı ve ışığın farklı düzeylerini, bunca Yüce'nin öğrenmekten zevk aldığı enerji büyüsünün özünü anlayıp anlayamayacağını düşündü. Bu tür büyü, hayat yönü haricinde ve o da sadece ölen enerjileri yakalamak için özümlediği zamanlarda olmak üzere, hiç ilgisini çekmemişti. Bir an durdu ve fanatiklerin ne kadar faydalı olabileceğini düşündü. Tsuraniler son adam ya da kadına kadar, tahminince buradan uzakta olan İmparator'u savunmak için ölürdü. Ve Dasatiler, Te Karana'mn kişisel muhafızları, çoktan Karanlık Tanrı ve efendileri için ölüme mahkum olmuştu, zira bu katliamdan kurtulanlar bu dünyadaki aşırı enerjiye yenik düşecekti. Sadece yığılıp ölecekler mi, yoksa

o küçük yaratık gibi alevler içinde mi kalacaklar diye merak etti. Kalıp izleyemeyecek olması kötüydü.

Varen her bir taşı kanla kaplanmış, mezbahayı andıran salona baktı. Kanın bir kısmının turuncu olduğunu neşeyle fark etti; güç ve dayanıklılık açısından kesin avantajlarına karşın, Tsurani İmparatorluğu'nun yöneticilerini katlederken Dasatilerin kendileri de yara alıyordu.

İmparatorluk askerleri hâlâ odaya akın ediyordu ve Varen diğer insanların birbirini öldürmesini seyretmekten sıkılmıştı; dönerek sarayın idari kanadına açılan koridora doğru ağır ağır ilerledi. İmparatorluk Birinci Danışmanı adına çalışan görevlilerin kullandığı geçişli büroların ilk kapısında durup içeri bakarak, çıkardığı işi seyretti. Bir düzine saray çalışanı, bazıları dakikalar önce onları öldüren acıdan kendi yüzlerini tırmalar halde, çarpık şekillerde yatıyordu. İşte bu, diye düşündü, gerçek ölüm sanatıydı!

Cesetlerle dolu yarım düzine büronun yanından geçerek kordorda ilerlerken ısıklıkla anlamsız bir şarkı çalıyor. Sırtarak her bir büyük hanenin yöneticisini öldürmenin eğlenceli olduğunu ve Tsuranilere şüphesiz büyük sorunlar çıkaracağını, ama çocuk imparatorun imparatorluğunu bürokrasi olmadan yönetmesinin zor olacağını düşündü.

Martuch merdivenden aceleyle gizlenme yerine inerek konuştu. “Saraya TeKarana’dan haber geldi, çünkü içtimanm ne olduğu anlaşıldı şimdi.”

Karyolalarında oturan Pug, Magnus ve Hirea, yaşlı savaşıya baktılar. “Karanlık Olan’m emri üzerine TeKarana, on bin savaşıdan oluşan iki lejyonu, Üçüncü ve Beşinci lejyonları portal dedikleri geçitlerden sizin âleminize gönderdi.” Pug ve Magnus’a hitap ediyordu.

“Nereye?” diye sordu Pug.

“Tsurani dünyasına. Ayrıntıları bilmiyorum, ama söylentiye göre her savaşçıya mirasını hazırlaması söylenmiş.”

“Miras mı?” diye sordu Magnus.

Hirea cevap verdi. “TeKarana’nın ya da Karanalar’dan birinin hizmetindeki her savaşçının, evine ya da topluluğuna geçmesini istediği eşyalarını yerleştirdiği bir kutusu vardır. İçinde kişisel eşyaları, babasına veya hamisine mesajı ya da savaşçının miras bırakmak istediği herhangi bir şey olabilir.”

“Yani,” diye ekledi Martuch, “her savaşçı ölümüne gönderildi. Bu hem katliam hem de intihar akımıydı. Savaşçılara Karanlık Majesteleri için ölecekleri söylenmişti.”

Hirea inanmazlıkla başını salladı. “İki lejyon,” dedi hafif bir sesle. Martuch’a dönerek konuştu. “Hingalara’nın en büyük oğlu Astamon’un Beşinci’de olduğunu biliyorsun.”

“Hingalara Evi Salmodi olsa da Astamon’u severdim.” Pug’la Magnus’a baktı. “Salmodi ve Sadharin hemen her zaman tartışmanın iki karşıt ucundadır. Ama her toplumda iyi kişiler olabilir.”

“Bu ne demek?” diye sordu Pug. “Neden intihar akını deniyor?”

“Şu anda pek çok Tsurani öldü ve amacına ulaşmak için aramızdan kaç kişinin öldüğü Karanlık Olan’ın umurunda değil demek.” Martuch içini çekti. “Reddettiğim pek çok şeyi halkım normal kabul eder, ama en tutucularımız bile sırf düşmana zarar vermek için on bin hayatın kaybedilmesini kabullenmekte güçlük çekecektir. Bizler fatihiz, kapris uğruna katledilecek *chattak* değil!”

“Anlamadım,” dedi Magnus.

“Sığır,” diye açıkladı Pug.

Hirea konuştu. “Kazandığımız şeyi elimizde tutmak, biz Da-

sati savaşçılar için bir çeşit kişisel gurur meselesidir. Karanlık Olanın yükselişinden beri altı dünyayı fethettik ve hiçbirinde, elimizdekilerin bir parçasını olsun geri vermedik. Ölmek Dasatiler için anlamlıdır, bunu bekleriz de, ama halkımızın topraklarını genişletmesi için ölüşüz. Ölmüş olmak için ölmeyiz. Dasatilerin yolu bu değildir.”

Martuch, ilk âlemden gelen varlıklarla beraber yaşadığı ve tarzlarını bildiğı için, açıklamasının Pug ve Magnus için pek anlamlı olmadığını fark etti. “Biz Ipiliac gibi filozof bir halk değiliz. Onlar bizim hayal bile edemeyeceğimiz şeyleri anlar, bizim kavrayamayacağımız şeyleri hayal ederler. Biz fethi başarılı şiddetin en yüksek tecellisi olarak gören vahşi bir ırkız, zira amaçsız şiddet-”

“Komedidir,” dedi Pug hafifçe. “Diğer insanların acısı.”

“Bu da çirkin bir şey,” dedi Martuch. “On bin Dasati savaşçısının, en iyilerimizin hayata geliş amacını; fethetmeyi küçük düşürüyor!”

“Başkalarının acısına küçümsemeyle gülmek başka bir şeydir. Ama bu şekilde harcandığım görmek...” Hirea’nın sesi hafifledi.

Magnus konuştu. “Yapmak için seçildikleri şeye, kullanılış amaçlarına göre değişir.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Martuch.

Magnus düşünceli biçimde yaşlı savaşçıya baktı. “TeKarana sadece Kelewan’ı ezmek isteseydi milyonlarcanızı sahaya sürebilirdi.”

Martuch ile Hirea başlarını onayla salladılar.

“Tsuraniler yürekli savaşçılardır ve anayurtlarını savunmak için son adama kadar ölürlere, ama böyle bir saldırıya karşı koyamazlar.”

“O halde Kelewan’a tam ölçekli bir saldırı düzenlemektense kişisel muhafızlarından on binini feda etmesinin zaruri bir sebebi

olmalı,” dedi Pug. “Emin değilim, ama bizim burada yaşamaya uyum sağladığımız kadar Dasati savaşçıların da benim âlemime uyum sağlaması gerekecek.”

Martuch cevap verdi. “Kesinlikle. Fazla bir rahatsızlık duymadan Delecordia’ya seyahat edebilirim. Bu âlemlerle sizinki arasında sıkışmış bir dünyada yaşamalarına karşın, İpiliacalar en az Hirea kadar bana benzer. Ama bu dünyanın enerjilerine alışmaları yüzyıllar almış olmalı.” Duraksadı. “Hazırlık yapmadan orada bir iki haftadan fazla yaşamamız son derece güç olacaktır. Kimileri uyum sağlayabilir, sağlayamayanlar ise hastalanıp ölür. Fakat Delecordia ilk âlemlerde değil. Sizin katlandığınız hazırlıklar olmaksızın hiçbir Dasati sizin dünyanızda birkaç saatten fazla yaşayamaz, belki en fazla bir gün.”

Pug kendisi, Nakor, Bek ve Magnus’un maruz kaldığı koşullandırmanın ne kadar çetin olduğunu hatırladı. “İstila için büyücülerden oluşmayan bir ordu hazırlamayı nasıl düşünebilirler?” diye sordu hafifçe.

“Bunu yapmıyorlar,” dedi Martuch. “Biz Dasatiler kendimizi yeni dünyada var olmaya adapte etmeyiz; dünyayı kendimize göre değiştiririz.”

“Nasıl?” diye sordu Magnus.

“Büyüyle,” dedi Hirea. Ses tonu, cevabın aşıkarcı olduğunu ima ediyordu.

“Ama,” dedi Pug, “bu ölçekte bir büyü...” Durakladı. “Karanlık Olan’ın sadece gerçekliğin ilk düzlemine gedikler açmak ya da orduları içlerinden geçirmek için bunca cana ihtiyacı yok; milyonlarca cana dünyaları baştan oluşturmak için ihtiyaç duyuyor!” Pug sustu. Magnus babasına baktığında, yüzleştikleri şeyin ağırlığıyla neredeyse ezilen bir adam gördü. “Baba?”

“Bugünkü saldırı fethetmek için değil, şaşırtmak için.”

“Ne demek istiyorsun insan?” diye sordu Martuch.

“TeKarana’mızın bir müttefikı var, Leso Varen adında deli bir ölüm büyücüsü. Kendisi bir beden hırsızdır ve şu anda Tsuranunni imparatorluğumda bir yerde. Karım ve diğerleri onun izini bulmaya çalışıyor, ama herhangi birinin bedenini almış olabilir. Ölüm büyüsünün izini sürüyorlar, ama kendini açık edene kadar...”

“Ortak olduklarını nereden biliyorsun?” diye sordu Hirea.

“Hedefleri aynı: Kelewan üzerinde toptan bir ölüm ve yıkım.”

“Bir insan neden bunu istesin?”

“O deli,” dedi Magnus.

“Ama aptal değil,” dedi Pug. “Kelewan kapısını halkınıza açmakta çıkarı olacaksa bunu yapar. Hiçbir Dasati de onlara söylemiş olabileceği şeyi anlayamaz.” Hem Martuch hem de Hirea, sözlerine kendilerini kaptırmıştı. “Karanlık Olan’ın ajanlarının o dünyayı değiştirmeye başlayacak bir zemin oluşturma teşebbüsü halinde İmparator’un, her biri İmparator için ölmeye hazır bir milyon savaşçıya o bölgeye akın etmelerini emredebileceğini anlayacak kadar Tsuranileri tanıyor. Büyücüler Meclisi’yle her bir tapınağın emrindeki her bir büyüün birleşik gücü de istilacıların üzerine salınacaktır. Bu Tsuranileri mahvedebilir, ama dünyalarına kurulan her köprübaşım sezdikleri anda kapatacaklardır.” Pug söylediklerini düşünerek bir an sessizleşti. “Tüm Tsuranunni gücünün, bir milyon savaşçının, binlerce büyücü ve rahibin bir arada kendisini durduramayacağı şekilde Kelevvan üzerinde ezici bir varlık oluşturmak için Karanlık Olan’m zamana ihtiyacı var.”

“Bu da kaos demek,” dedi Magnus.

“Evet,” diye onayladı Pug. “Saldırısına cevap verememeleri için İmparatorluk’u kaosa sürüklemesi gerek.”

“Nasıl?” diye sordu Martuch.

“İmparator’u öldürerek,” dedi Magnus.

“Ya da Meclis’i ortadan kaldırarak,” dedi Pug. “Varen tapınakları yerinden sökemez, çok dağınıklar ve uzun sürer. Yani ya İmparator’a ya da Meclis’e saldıracak.”

“Ya da Yüce Konsey’e,” diye önerdi Magnus.

“Evet, belki de...” Pug ayağa kalkarak Martuch ile Hirea’ya döndü. “Nakor’la konuşmalıyım, bu gece.”

“Mümkün değil,” dedi yaşlı savaşı. “Akıl hocası ve eğitmeni olarak resmi vedalarımızı ettik bile. Tek başına gidemezsin. Değil iki Aşağılık’ın, hiç kimsenin İmparatorluk Muhafızları’ndan bir aceminin Aşağılık’ıyla görüşme talep etmesi için hiçbir sebep yok.”

“Bir fırsat çıkması ihtimaline karşı acemilerin yaptıklarını izlemenin bir yolu yok mu?” diye sordu Pug.

“Mümkün,” dedi Martuch. “Beyaz’ın üyeleri İmparatorluk içinde kilit noktalarda toplanıyor, özellikle de Karanaların sarayı, TeKarana, ve Karanlık Olan’ın tapmağı etrafında. Bahçıvan ve Kan Cadıları hakkında anlattıklarını kimseye açmadık. Şimdilik bırakalım tek bir bilge varlığın rehberliğine sahip olduğumuza inansınlar.” Sesi yorgun çıkıyordu. “Yapmamız gerekeni yapmalıyız: Seçeneğimiz yok, zamanı da biz seçemeyiz. Darbeyi indireceksek en yakın zamanda indirmeliyiz.”

“Hazır olalım ya da olmayalım,” dedi Magnus.

“Nakor’a ulaşabilirsem en azından hazır olmanıza katkıda bulunabilirim.”

“Elimden geleni yapacağım,” dedi ayağa kalkan Martuch. Yukarı çıkan merdivene yöneldi. “Şimdilik dinlenin. Korkarım çok geçmeden ya dinlenecek zaman bulamayacağız ya da ebediyen dinleneceğiz.”

Hirea arkadaşının çıkmasını bekleyerek konuştu. “Bahçıvan hakkında söylediklerin ona ağır geldi. Bizi Karanlık Olan’ın deliliğinden kurtaracağına inandığımız kişiydi Bahçıvan.”

Pug sonraki sözlerini dikkatle düşündü. Nihayet, “Yine de haklı olabilirsin,” diye cevap verdi. Hirea meraklı bir ifadeyle baktığında devam etti. “Macros, daha doğrusu Dasati bedenine yerleştirilmiş ufak parçası olan o zekâ, bizden ayrılmadan önce Nakor’un bunun anahtarı olduğuna inanmaya yönlendirdi beni. ‘Nakor’u bul’ dedi ve bunun anahtar olduğuna inanıyorum. Nakor ve Bek.”

“Bek,” dedi Hirea, adeta bir soru ifadesiyle. “Çok savaşçı eğitim insan, bazıları hayatımda gördüğüm en muhteşem savaşçılardı, ama bu doğal bir varlık değil. Sizin ırkınızı tanıdığım kadarıyla onun yaptığını yapabilecek hiçbir insan yok, şimdi hiçbir Dasati de yok.” Pug’a baktı. “O gerçekte nedir?”

“Sanırım bir silah,” dedi Pug. “Ama kesin olarak sadece Nakor biliyor.”

Hirea kılıç kayışını çıkarıp boş bir yatağa bıraktı. Diğer yatağa uzandı. “O halde bekleyeceğiz.”

Pug, “Ama uzun süre değil,” diye cevapladı ve Magnus’a döndü. “Martuch ne öğrenirse öğrensin, Nakor’u bu gece bulmalıyız.”

Miranda, Kelewan’daki gedikten gelen raporlarla deliye dönmüştü. Kutsal Şehir’de muazzam bir saldırı gerçekleşmekteydi. Kocasıyla Yıldızlımanı yöneticileri arasındaki soğukluğa karşın, Akademi’dekilerden çoğu hâlâ dost ya da ajanlarıydı.

Raporlara bakılırsa, açılan bir gedikten dalga halinde binlerce Dasati Yüce Konsey odasına dalmıştı. Odada veya bir kilometre mesafesinde bulunan hiçbir Tsurani sağ kalmamıştı.

Eski Acoma mülklerinde İmparator’un yanında bulunanlar hariç imparatorluk Muhafızları, Tsurani soylularını savunurken can vermişti. Alenca ile yarım düzine Tsurani Yüce, saldırı başladıktan dakikalar sonra ölmüştü. Diğerleri alarmı duyunca gelmiş

ve çoğu yitirilmişti. Büyünün Dasatiler üzerinde çoğunlukla etkisi yok gibi görünse de, hayatta kalan uyanık bir büyücü bunu kestirme bir yöntemle, iki Ölüm Şövalyesi'nin üzerine büyük bir taş heykel düşürerek başarmıştı. Quor Zirveleri yakınında düşük Dehşetler ile kendi karşılaşmasını hatırlayan Miranda, neden güçlerini kullanarak bir kayayı havalandırıp üzerlerine atmadığını merak etti. İşe yarayabilirdi.

Miranda omuzlarında büyük bir ağırlık hissiyle, çoğunlukla Pug'un oturduğu sandalyeye bıraktı kendini. Birkaç dakika sonra Caleb içeri girdi.

“Kelewan'dan yeni haberler var.”

“Nedir?”

Mesajı annesine uzattı. “Son Dasati iki saatten az zaman önce ölmüş. Belli ki, kimileri Tsurani güneşine maruz kalmaktan ya da havada kendilerini hasta eden bir şeyden dolayı zayıf düşmüş. Sebep her ne ise, son Ölüm Şövalyesi Pazar alanında bir düzine tüccar tarafından sıkıştırılmış ve el aletleri ve mutfak gereçleriyle paralanmış.”

“Ölebildiklerini öğrenmek güzel,” dedi Miranda acı bir tonla. “Başka ne biliyoruz?”

“Elli bine yakın ölü veya yaralı var.”

“Tanrılar!” diye haykırdı kadın. “Bu kadar çok mu?”

“Şehre üç noktadan on bin kadar Dasati girdiği düşünülüyor, ikisi İmparatorluk sarayından - biri tam toplantı halindeki Yüce Konsey odasının ortasından, biri tüm saray görevlilerinin çalıştığı idari ofislerin ortasından, üçüncüsü de Kutsal Şehir'de en zengin tüccarların oturduğu bölgeden.”

Miranda, saldırı başladığında Yüce Konsey'in toplantıda olduğunu anlatan raporu çoktan okumuştü. Zararın büyüklüğüne dair haber alamamış olsa da, Caleb'in verdiği ölü veya yaralı rakamıyla beraber, dehşet verici olduğundan emindi. “Varen.”

“Nereden biliyorsun?”

“Dasatiler böylesine odaklı biçimde bunca zararı nasıl vereceklerini bilemezdi. Varen anlatmış olmalı. Tek bir saldırıyla Tsuranuani İmparatorluğu’nun kafasını kopardılar.”

“İmparator hâlâ hayatta,” dedi Caleb.

“Ama komuta edecek kim kaldı?” Miranda ayağa kalktı ve sıkıntılı olduğunda adet edindiği üzere volta atmaya başladı. “En büyük oğullar? Kızlar? Zevceler? İmparatorluktaki her bir hanenin idaresi bozuldu, beraberinde her bir siyasi parti ve klanınki de. İmparatorluktaki güç dengesi şu an tamamen tepetaklak durumda; hükmetmek ve babasının yerine geçmek için eğitilmiş en büyük oğula sahip her bir haneye karşı, acıyla paramparça olmuş ve güçlü bir lidere sahip olmayan yirmi ev mevcut.

“Bu, İmparator’un katledilmesinden de büyük bir felaket.”

“En azından hayatta,” dedi Caleb.

“Evet, ve bu da Tsuranilere tek bir avantaj sağlıyor.”

Caleb, “Nedir o?” diye sordu.

Miranda döndü. “Körü körüne bağlılık.”

Caleb kuşkulu bir ifade takındı. “Güçlü bir liderlik yoksa bu nasıl avantaj olabilir?”

“Tsuranilerin generallere ihtiyacı var. Onlara generaller verebiliriz. Sadece yabancılara itaat etmeleri emri verilmesi gerek-”

“Ve İmparator onlara Midkemialı generallere itaat etmelerini emrederse edeceklerdir,” diye tamamladı Caleb.

Miranda, “Tomas’ın istediği toplantının hazırlıkları nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Gelmek isteyen herkes günbatımıyla burada olacak.”

“Güzel. Tomas’m ne anlatacağından emin değilim, ama sağlam bir fikrim var. Onunla sadece birkaç kez karşılaştım ama babanın anlattıklarından kolayca paniğe kapılmayan bir adam gibi görünüyor. Gerçi bu sefer endişeli olduğunu sanıyorum Caleb.”

“Babam sana Dehşetler’den hiç bahsetti mi?” Caleb köşedeki bir sandalyeye oturdu. Miranda içini çekti. “Babanın ağzına almadığı pek çok şey var, çoğunlukla hayatının ilk dönemlerine ilişkin. Sanırım bunun birçok sebebi var.”

“Örneğin?”

Caleb boş yere sorguya çekecek biri olmadığından, annesi onun gerçekten merak ettiğini anlamıştı. Magnus’tan ve ebeveynlerinden ne kadar farklı olduğunu bir kez daha fark etti. Ailede büyü kullanımı becerisine sahip olmayan tek kişi olarak, hayatlarına ne kadar dahil etmeye çalışsalar ve ne kadar şevseler de, kendilerinin ortak deneyimlerinden bir şekilde ayrılıyordu.

Miranda cevap verdi. “Tomas’m toplantısından önce fazla zamanım yok, ama bir parça yorumda bulunabilirim.” Bir şey hatırlamaya çalışırcasına gözlerini kapattı, sonra devam etti. “Ben de gençliğimden pek bahsetmedim ve babanızdan daha büyüğüm.”

Caleb sırttı. “Sana bunu hatırlatmamamızı söyledin.”

Miranda tebessüme karşılık verdi; gerçekte kibirli olmasa da, kocasıyla çocuklarını sinirlendirmek için bu role bürünmüştü. Bu onun kusurlarından biri, ama önemsiz bir kusurdu. “Hatırladıkların gerçektir. Herhangi bir şeye dair anılarının doğru olup olmadığı önemli değil, sana göre bunlar gerçektir. Gerçeklik olarak algıladığın şey *gerçektir*.”

“Anladığımı sanmıyorum,” dedi Caleb.

“Bundan şüphem yok, zira hepimizden daha çok sen gerçek dünyada yaşıyorsun Caleb. Büyünün soyut kavramlarıyla uğraşmıyorsun. Dokunabildiğin, görebildiğin, koklayabildiğin şeylerle dolu bir hayat sürüyorsun. Ormanda avlanıyor, iz sürüyor.” Kendi sözünü kesti. “Diyelim ayı izleri görüyorsun. Bir ayakka-bıcı tarafından ustalıkla şekillendirilip üretilmiş, bir adamın oradan ayı geçmiş izlenimi vermek üzere giydiği bir çift çizme bu.”

Caleb başını salladı. “Derinliği hatalı olurdu, çünkü bir ayının ağırlığı-”

Miranda elini kaldırdı. “Konumuz bu değil. Diyelim ben büyüyle mükemmel ayı izleri oluşturdum, sen de bunlara rast geldin. Ne düşünürdün?”

“Mükemmel mi?” diye sordu bunun mümkün olabileceğine inanmaksızın. Omuz silkerek cevapladı. “Pekala, bu mükemmel ayı izlerini buldum. Senin bir ayı olduğunu düşünürdüm.”

“Kesinlikle. Ayı olduğunu düşünerek izleri takip ediyorsun ve gerçekte benim eserim olduğunu anlayana kadar aklından ‘ayı, ayı, ayı’ düşüncesi geçiyor. Ve bunun bir ayı olmadığını anladığında ne olur?”

“Bilmem. Şakaya gülmem mi gerekir?”

Miranda gözlerini devirme arzusuna güçlkle direndi. “İzleri benim yaptığımı anlamadan önce, ağabeyin karşına çıkıp ne yaptığımı sorduğunda bir ayının izini sürdüğünü söylerdin. Ama izleri benim yaptığımı anladığın andan itibaren ‘izleri annem yaptı’ diye düşünmeye başlarsın.” Caleb’in gözlerine baktı. “Anladın mı?”

“Anladığımdan emin değilim.”

“Algın değişti. O andan itibaren o izleri her düşündüğünde veya birine öyküyü anlatırken ‘izleri annem yaptı’ dersin. Hatta ‘ayı olduğunu sandım’ bile dersin, ama zihninde artık ayı yoktur.”

“Ayı yok,” dedi şimdi daha da kafası karışmış olan Caleb.

Miranda güldü. “Öz annen olmasam, ebeveyninin gerçekte kim olduğunu merak ederdim.”

“Ben aptal değilim anne.”

“Biliyorum,” dedi Miranda, daha fazla gülerek. “Sadece dokunabildiğin, hissedebildiğin ve koklayabildiğin şeylerin dünyasında yaşıyorsun.” Neşesi aniden kayboldu. “Baban, ben ve büyükbaban da dahil tanıdığım herkesten daha fazla, bir zihin dünyasında yaşıyor. Bir gün ağabeyin onu gölgede bırakabilir, ama Magnus’un babana yetişmek için hayat tecrübesi edinmesi

gerek. Baban da diğeri gibi, yani kendi hayat tecrübeleri onun için gerçek ve bu deneyimleri algılayış biçimi değışmiş olabilir, *ama bunlar hakkındaki hisleri değil.*"

Caleb aniden anladı. "Yani şu anda onun ayı olduğunu düşünmüyor olsam bile, ayının izini sürdüğümü sandığım sırada hissettiklerimi hatırlayabiliyorum !"

"Evet! Baban gençliğinde çok büyük acılar ve eziyetler çekti ve o zamandan beri çok şey yaşadı, ama şu an yaşadığı sıkıntılar hayat boyu deneyim kazanmış ve acı dersler almış bir adamın sıkıntıları.

"Buna karşın, gençliğindeki duyguları, şu anda bastırılmış olsa da hâlâ gençliğine ait duygular ve onları yaşadığı anki gibi hatırlıyor. Sana Prenses Carline'den bahsetti mi?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır."

"Carline, Lord Borric'in kızı ve evlat edinme yoluyla babanın bir tür 'kuzeniydi', ama baban daha Crydee Şatosu'nun mutfağında çalışırken kendini ona âşık zannediyordu. Kader ona kur yapma fırsatını verdikten sonra Tsuraniler kendisini yakaladığında bu fırsatı elinden aldı. Carline daha sonra Pug'ın bir arkadaşıyla evlenerek Salador Düşesi oldu ve öldü. Ama babanın kalbinde hâlâ ufak bir anı olarak yaşıyor, bir oğlanın erişilemez bir prensese aşkının zayıf bir yankısı." Miranda durakladı. "Karısını özleyiyor," dedi sakın bir tonda.

Caleb'in anlaması bir an sürdü. "Katala."

"Babanın beni sevdiğini biliyorum ve birçok yönden onun ideal eşiyim, tıpkı onun benim için olduğu gibi, ama baban kadar güçlü olup sevdiğin kadının tüketici bir hastalıktan ölümünü çaresizce izlemek zorunda kalmak..." İçini çekti. "Bırçok kez nasil bir his olduğunu tasavvur etmeye çalıştım, ama yapamadım. Çocuklarını da özleyor."

Caleb başıyla onayladı. William ve Gamina'nın ikisi de Caleb

doğmadan yıllar önce, Yılan Savaşları sonunda Krondor muharebesi sırasında ölmüştü. “Ben doğmadan önce ölmüş bir abi ve ablam olduğunu unutmak kolay.”

“Ama baban onları çok seviyordu. William öldüğü sırada aralarındaki soğukluktan dolayı da kendini asla bağışlamadı. Hayatta hangi yolu seçmen gerektiği hakkında seninle hiç konuşmamasının sebeplerinden biri bu.”

Caleb omuz silkti. “Büyü alanında umutsuz olduğum için aylıklık etmeme, avlanmama, balık tutmama ve kapan kurmama izin verdiğini sanıyordum.”

Miranda hafifçe gülümsedi. “Aylıklık etmek, avlanmak, balık tutmak ve kapan kurmak isteyen Magnus olsaydı da izin verirdi baban. Bu dersi William’la aldı.”

“Babam geçmiştten pek fazla bahsetmiyor yani.”

“Hayır, çünkü acı verici anıları deşmeye ihtiyacı yok; başında yeterince acı var zaten.”

“Yani babam Dehşetler’den bahsetmedi.”

“Çok az; zaten Tomas’m söyleyebilecekleriyle hemen hemen aynı şeyi söyleyebilir herhalde.” Ayağa kalktı. “Gitmeliyiz. Baban hakkında bu kadar çok konuşmayı amaçlamamıştım, ama senin sorun uzun zamandır içimde bir çatışmaya dönüşmüş bir şeyi, babanın erişemediğim bir yönünü hatırlattı: ilk ailesine dair anıları ve duygularını.”

Bir an sustular, ardından Caleb cevap verdi. “Ben de onun için endişeleniyorum anne.”

Ağlamaklı olan Miranda, gözlerini kırıştırdı. “Yaşanan bu kadar şeyden sonra bir parça -” Kendi sözünü keserek ayaklandı. “Gidip misafirlerimizle konuşmalıyız.”

Caleb villanın uzun koridorlarında annesini izledi. Bir süre sonra, uzakta denize bakan sarp kayalıkların üstündeki boş şato hariç adadaki en büyük binanın batısında kalan bir açıklığa geldi-

ler. Yarım daire biçiminde oturma sıraları yerleştirilmişti. Miranda Gölgeler Meclisi'ne dahil olmayan, çoğu Meclis'le bir uzlaşmaya varmış ya da az çok olumlu düşüncelere sahip en güçlü kırk büyücü ve çeşitli tarikatlardan aynı sayıda rahiple, ada topluluğunun en kıdemli dört üyesini çağırmişti. Toplanan insanların çoğu Miranda ile Caleb'i selamlarken diğerleri kendi sohbetlerine devam etti. Miranda, Akademi'de Korsh'un Eli olarak bilinen hizbin kendini beğenmiş temsilcisini görmezden geldi. Watoom Değneği adındaki diğer hizipten biraz daha az tutucu ve geri kafalı olan Keshli gelenekçiler, siyasi açıdan faydalı olamayacak kadar kendi kibirlerine dalmışlardı. Bunun iyi tarafı, kendilerini sosyal çatışma ve ulusal politikadan etkin biçimde izole etmeleri sayesinde ne Krallık'ın ne de İmparatorluk'un onları tehdit olarak algılıyor olmasıydı. Hükümdarlıklardan birinin, Yıldızlıman Adası'nda ne kadar büyü potansiyeli olduğuna dair en ufak fikri olsaydı, çok farklı tepkiler vereceklerinden Miranda'nın şüphesi yoktu. Yıldızlıman'ın dikkatleri Efsuncunun Adası'ndan uzaklaştırıyor olmasından da memnundu. Dünyanın geri kalanına göre burada deli bir büyü kullanıcısı, 'Kara Efsuncu' tek başına yaşıyordu. Yıllar içinde bu maskenin altına babası, kocası, Nakor ve korsanları ya da rotasından çıkmış masum gemileri kovalama becerisine sahip öğrenciler girmişti. Eski şatonun kule penceresinde çakan ufak mavi bir ışık, korkunç sesler ve gerekirse aşağıdaki sahilde dehşet verici bir-iki illüzyonla, buradan uzak durmalarını sağlıyorlardı.

Şimdi ise Efsuncunun Adası, çok az güzel leydi bulunması ve şık genç saraylılar olmaması dışında, Roldem'deki krallık sarayında bahar aylarında verilen bahçe partilerini andırıyordu.

Miranda'nın, "Geldiğiniz için hepimize teşekkür ederiz," sözleriyle tüm sohbetler kesildi. "Elvandarlı Tomas birazdan burada

olacak. Ama kendisi gelmeden önce söylemek istediğim bir şey var.

“Hepiniz diğer konuklarımızı simaen olmasa da ismen tanıyor sunuz. Her birinizin burada olma sebebi hem sanatınızda usta hem de kendi tarikat ya da toplumunuzun nüfuzlu bir üyesi olmanız. Size sadece Lord Tomas’tan birazdan duyacağınız şeylere inanmanız için yalvarabilirim, kulağa ne kadar hayal ürünü gibi gelse de hepsi doğrudur.” Ejderhanın yaklaştığını görmeden önce duydu. Önünde yarım daire içinde oturanlar hayretle başlarını kaldırdı.

Caleb ileri çıkıp annesinin yanına geldi ve, “Altın daha iyi,” diye fısıldadı.

Şimdi Tomas’ı taşımakta olan ejderha, önceki kızılı gölgede bırakıyordu. Bu heybetli yaratığın kafası yük arabası büyüklüğündeydi ve kanat genişliği adanın ana binasını tamamen örterken uçları da yere değebilirdi. İri ejderha ağaçtan düşen bir yaprak kadar hafifçe yere konduğunda Tomas, çatıdan yere atlamaktan ziyade düşercesine omuzlarından yere indi. Ejderhaya teşekkür ettiğinde yaratık havaya sıçradı ve akşam rüzgarında dik bir tırmanışla döne döne uzaklaştı.

Tomas herhangi bir girizgah yapmadan konuşmaya başladı. “Burada olmanız Miranda ile Pug’ın size güvendiği anlamına geliyor ve güvene ihtiyacımız var. Size dehşet verici bir uyarıda bulunacağım.

“Adım Tomas, en göz alıcı kraliçenin, Elvandar hükümdarı Aglaranna’nın eşiyim. Onun ataması ve tebaasının onayıyla Elvandar’m Savaşönderiyim. Ashen-Shugar’ın, Kartal Erimi’nin Hakimi’nin zırhını giyiyor ve bana yabancı anılarını taşıyorum, ama buradaki herkes kadar ölümlüyüm. Bana diğer insanlardan daha uzun bir ömür bahşedildiye de, nihayetinde ölümün beni bekleyeceğini biliyorum.

“Yıldızların ötesine ve Ölüm Salonları’na gittim, tanrılarla ve iblislerle konuştum. Bunu anlatıyorum ki benim olduğum şeye, gördüklerime dair bir fikir edinesiniz, zira şimdi Dehşetler’den bahsedeceğim.

“Kiminiz bu ismi kadim irfanınızdan duymuş, kiminiz hiç bilmiyor olabilir, fakat sonuçta hepsi bir, zira onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz. Bu dünyada bir kişi hariç Dehşetler’e dair bilgisi olan tek ölümlüyüm ve o diğeri de buradan çok uzaklara gitti. O halde tüm önyargılarınızı atın ve dinleyin.”

“Ayıyı tamamen unutmamızı söyledi, değil mi?” diye fısıldadı Caleb.

Annesi başıyla onayladı.

Tomas öyküsüne başladı.

Bitirdiğinde, orada bulunan büyücü ve rahipleri en iyi ifade edecek kelime ‘sarsılmış’tı. Tomas, mübalağa ya da dramaya başvurmadan, Ejderha Lordları’nın ‘Sınır’ adını verdiği bir âlemde Valheru’nun Dehşetlerle ilk ve tek karşılaşmasını anlatmıştı. Burası âlemlerle Boşluk arasında bir yerdin ve Dünyalar Koridoru, Ebedi Şehir ve Bahçe gibi mantıklı bir tanımlı reddeden bir yerdin.

Tomas devam etti. “Yüce Kesh’in Roldem Adalar Krallığı’na en yakın bölgesinde Quor Zirveleri adında bir yer var. Orada gerçekliğin duvarlarında bir sızıntı, bu dünyayla Sınır’ın aynı anda var olduğu bir yer keşfettik. Bir şekilde, Dehşetin çocukları -Boşluk standartlarına göre tehlikesiz bile sayılabilecek varlıklar- Sınır’a ve oradan da bu dünyaya bir yol bulmuş. Oyun oynuyorlardı; ölümcül bir oyun gerçin. Miranda ve ben bu dünyadaki varlıklarını sildik ve umuyorum ki riski sona erdirdik, ama riskin bitmemiş olabileceğine dair sizi uyarmak için bugün burada toplanmamızı istedim. Zira Dehşetler bizim âlemimize bir yol bulursa karşılık verecek neredeyse hiç zamanımız olmayacak.”

“Anlattığınız türden bir tehdide mantıklı biçimde nasıl karşılık verebiliriz?” diye sordu Krondor’daki Dala Tarikatı Başrahibi. Bugün, yaşlı rahibin üstünde makamının zengin işlemeli giysisi yerine basit beyaz cüppesi vardı.

“Toplantıyı Miranda’dan bu nedenle istedim,” dedi Tomas. “Asla ihtiyacımız olmayabilir, yine de ihtiyaç olduğunda hazırlıksız yakalanmaktansa hiç gelmeyecek bir şeye hazırlanmak çok daha iyidir.”

“Bu varlıklar hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?” diye sordu Yıldızlımam’ndan Komis adında bir büyücü. Akademiyi kurduğu sırada Pug’m giydiği siyah cüppeleri tercih eden çoğu büyücünün aksine Komis, kara erik renginde bol dantelli, yakasında, manşetlerinde ve kenarlarında beyaz fitilli bir cüppe seçmişti. Genç siması Akademi’deki konumuyla çelişmekteydi; gölge büyüsü denen, diğer âlemlere bağlanan enerjilerin araştırmasında kıdemli bir eğitmeni. Çalışmaları, Tomas’ın ortaya getirdiği soruların çoğunun özünü oluştuyordu.

“Sadece şunu: bir korunmanız yoksa temasları birkaç dakika da hayat enerjinizi çekerek bedeninizi pörsütebilir. Güçlendikçe zekâları da artar. Dün yok ettiklerimiz akılsız, konuşamayan -en azından bizim kavrayabildiğimiz tarzda konuşamayan- ama bizim âlemimizde avlanmaya ve etin tadını almaya hevesli çocuklardan farksızdı.

“Daha güçlü olanlarıyla anlaşılabilir: Biriyle konuştum ve esir olduğu yeri biliyorum.”

“Onu incelemeliyiz!” diye haykırdı Rillanon’daki Ishop Tarikatı Başrahibi. Ishoplular mevcut en eski tarikat, büyük tanrılardan birine hizmet eden tek genel tarikatı ve her tapmak özerk olsa da Ishoplular büyük nüfuz sahibiydi: Tapınaklar arasındaki pek çok savaş, her iki tarafın rehberlik için Ishop’ın hizmetkarlarına başvurusuyla önlenmişti.

Tomas başını salladı. “Yolculuk çetin ve hedefe ulaşmak neredeyse imkânsız.” Bir an düşünerek devam etti. “Bu yolculuk hakkında düşünmeliyim, sanatlarımızı birleştiresek...” Miranda’ya baktığında, kadın belirsiz bir hareket yaptı. Tomas’ın neden bahsettiğini biliyordu. Pug ve Tomas, bir Dehşetustası’m gerçekliğin sınırındaki bir mekân olan Ebedi Şehir’in kalbindeki kara bir kalenin en derinliklerinde kapana kısırmıştı.

Büyücülerden biri konuştu. “Doğasını öğrenirsek bir bağlama büyüsü oluşturabiliriz!”

“Ve sürgün!” diye ekledi bir rahip. “Bu âlemden değilse uygun bir kovma ayiniyle atılabilir.”

Bu, katılımcılar arasında ateşli bir tartışmaya yol açtı. Tomas, Miranda’ya kenara gelmesini işaret etti ve işitme eriminden çıktıklarında konuştu. “İyi bir başlangıç yaptık.”

“Umarım,” cevabını verdi Miranda. “Tehdidi doğru zamanda hafifseyip daha da kötü görünmesini sağlayarak ustaca iş çıkardın.” Yüzü karardı. “Gerçi bundan daha kötü nasıl olabilir, düşünmüyorum.”

“Dehşetler tamamen öldürülemez. Pug ile Ebedi Şehir’de yakaladığımız Dehşetustası’nın hâlâ hayatta olduğu şüphesiz, birisi onu serbest bırakmadıysa tabii.” Tomas tartışanlara göz attı. “Bu gece cevaplamam gereken birçok soru olacak. Burada kalabilir miyim?”

“Elbette. Sormana bile gerek yok. Sen ailedensin.”

“Pug’ın burada olmasını her zamankinden çok istiyorum. Karşıya olduğumuz şeye dair bilgisi benden daha iyi olabilir.”

Miranda cevapladı. “Bildğim tek şey var: Onu benden daha şiddetle geri istiyor olamazsın.”

“Elbette.”

“Tüm bunların arasında, her şeyin birbirine bağlı olduğu hisinden kurtulamıyorum. Bu yaratıkların Quor civarına gelişi ve

Dasatiler. Varen'in kaçmadan önce Boşluk'tan bu dünyaya yaratıklar getirmeye çalışmış olması da mümkün mü?"

"Her şey mümkün. Varen tam anlamıyla deli. Ama aynı zamanda İsimless Olan'ın bir uşığı ve İsimless çoğunlukla uşaklarını tahrik edip kargaşa yaratmaya göndermekle yetinse de, Dehşetler'in bu âlemde işine yarayabileceğini düşünecek kadar aptal olamaz. Diğerlerinden üstün olan tanrılar Dehşetler'e düşman, zira tanrılar bizim gerçekliğimizin özünü temsil eder ve Dehşetler evrendeki diğer her şey kadar bu gerçeklikten de uzaktır."

"Kilit altındaki bu Dehşet'i incelemeye gittiğinizde," dedi Miranda, "sizinle gelmek istiyorum. Birini öldürmenin, en azından ondan kurtulmanın bir yolu olup olmadığını öğrenmeliyim."

Tomas onayladı. "Şimdi," diye ekledi, "güç ve nüfuz sahibi bu insanlarla konuşmalıyım."

"Quor'u ne zaman arayacaksınız?" dedi Miranda.

"Yakında, birkaç gün içinde. Neden?"

"Çünkü seninle gelmek istiyorum."

"Bakalım," diyen Tomas döndü. "Bazen bazı şeylerin bilinmemesi daha iyidir."

Miranda sadece başıyla onayladı. Bunu ne kadar da iyi biliyordu.

SORUŐTURMA

Pug ortadan kayboldu.

Martuch bunu bekliyor olsa da Pug büyülerini yaparken gözleri büyüdü. Kelewan'da olanlara dair yeni raporlar geldiğinde, Nakor ile Bek'i arama kararı çoktan verilmişti. Beyaz'ın ajanları tüm öğleden sonra boyunca ve akşam bilgi kırıntıları getirmeyi sürdürdü. Bu kırıntıların her biri tek başına duruma dair anlık bakışlar sağlasa da, bir araya getirildiklerinde sonuç dehşet vericiydi.

Dasati Ölüm Rahipleri'nin her dakika düzinelerce Ölüm Şövalyesi'nin geçmesine imkân veren gedik benzeri bir 'portal' yaratmasıyla Kelewan'a üç koldan saldırı yapılmıştı. Kutsal Şehir'de üç yer hedeflenmişti: saraydaki konsey odası, Birinci Danışman'a ve diğer tüm bakanlarla yardımcılarına ayrılan kanat ve tüccarlar bölgesinin merkezi.

Pug, Dasatilerin istihbaratı Leso Varen'den aldıklarını hemen anlamıştı. Dasatiler yönetimi ve çevresindeki bürokrasiyi yok etmenin hikmetini görseler de, tüccarlara saldırmak onların hayal gücünü aşardı. Bu âlemden tüccar sınıfını uzaktan da olsa andıran hiçbir şey yoktu ve İmparatorluk'un mali desteklerini kesme düşüncesi onlara öyle yabancıydı ki, sadece Varen'den gelmiş olabilirdi.

Pug'm başı dönüyordu. Burada Varen'le temas halinde olan

kişinin kimliğini keşfedebilirse, döndüğünde -dönebilirse- belki de o kötücül kasabı bulabilirdi.

Martuch, “Bu çılgınlık,” dedi.

Pug güldü. Gülmeyi kesemiyordu. Hirea ve Beyaz’ın hizmetindeki iki Aşağılık, görünüşte boşluktan gelen ses karşısında şaşkına dönmüştü. Etkisi iki kat rahatsız ediciydi, zira sesin kaynağının görünmez olmasının yanında, Dasatilerin görüşüne göre kahkaha acı ve ölümle yakından ilişkiydi.

Magnus’un, “Baba, ne oldu?” diye sormasıyla Pug’ın kahkahası kesildi,

“Affedersiniz,” dedi Pug. Derin bir nefes alarak yavaşça bıraktı. “Aniden yapmamız gereken şeyin ağırlığı altında ezildiğimi hissettim ve ardından Martuch bunu çılgınlık olarak niteledi... Leso Varen’in gelişinden beri karşımıza çıkan her şey toptan çılgınlık. Tüm bu deliliğin ortasında şu anda yaptığımız şeyin çılgınlık olarak seçilmesi için ne kadar çılgın olması gerekeceği düşüncesine kapıldım. Neden bilmiyorum ama komik geldi.”

Magnus, “Sadece yorgunsun baba,” dedi.

“Hepimiz öyleyiz.”

Hirea, “Ben bir espri göremedim,” dedi. Sessizce oturmakta olduğu yerden ayağa kalktı. “Dostlarınıza ulaşmak için bu şeyi yapmanız gerekiyorsa vakit kaybetmemek iyi olacak. Saray Muhafızlarının bölgesinin yakınında olduğumuz keşfedilmeden önce fazla zamanımız yok.” Başka bir şey söylemeden, tavan kapağına çıkan merdiveni tırmandı. Kapağı kaldırdı ve devam etmeden önce koruluğun bu tarafının boş olduğundan emin olmak için dikkatle baktı.

Pug ve Magnus onu takip ettiler ve Magnus merdivenden uzaklaştığında Martuch’a haber verdi. Savaşçıyla iki Aşağılık da çıktığında tavan kapağı kapatıldı.

Akşam olmuştu fakat şehir, acil bir işleri varmışçasına at sü-

ren iki savaşçıya dikkat edilmeyecek kadar hareketliydi. Martuch şafaktan önce saraya girip çıkmak konusunda kararlıydı. Pug'a, Nakor ile Bek'i bulmanın en muhtemel olduğu yere ulaşmak için açık talimatlar vermişti: acemilerin kışlası.

Pug ve Magnus iki savaşçının arkasına tırmandı ve savaş eğitimi varniner sırtlarındaki ilave ağırlıkla huzursuzlaşırken sırtına tutundu. Martuch'la Hirea canlı bir hızla ilerliyordu, zira günün bu vakti sözde boş bir bahçenin ortasında iki atlı merak uyandırabilirdi.

şehre açılan ilk tünele hızla girdiler, geçişleri dikkat çektiyse bile fark etmediler. Yoğun fakat her zamankinden تنها olan bulvarlarda çabucak ilerlediler. Yakın zamanda gerçekteşen Büyük Ayıklama epey zarar vermişti. Ölüm Dasati yaşantısının değişmez bir parçası olsa da, Ayıklama yaklaşan diğer sorunların öncülüymüşçesine bir beklenti ve endişe havası hakimdi.

Bu âlemdeki ilk zamanlarında, Pug çoğu Ölüm şövalyesi'nin sırtlarında zırh olmaksızın akşama karıştığını, rahat cüppeler tercih ettiklerini ve savaş varninerinden daha az sinirli binekler sürdüklerini fark etmişti. Aynı zamanda daha fazla Dasati leydi sokakları dolduruyor, bir yerden diğerine, Midkemia'daki han ve restoranlara benzer yiyecek ve içecek satılan yerlerden Dasati âleminde dükkanı en çok andıran yerler olan belli beceri gruplarından Aşağılıklar için ayrılmış yerlere rahatça gidiyordu; fakat bu gece görünürde hemen hiç kadın yoktu ve Ölüm şövalyeleri'ni izleyen Aşağılıklar dışında zırhsız hiçbir erkek görünmüyordu.

Hiçbir Ölüm Rahibi ve Vaiz görmedi. Hepsini meşgüldü, ki bu da önemli bir şeyin yaklaştığına dair başka bir belirtiydi. Pug bunun Kelewan işgali hazırlığı mı -gerçi büyük hanelerin ve toplulukların liderlerine içtima uyarısı gideceğini düşünüyordu- yoksa Karanlık Olan'ın daha fazla portal oluşturmak için daha çok

ölüm büyüüne ihtiyaç duyması ihtimaline karşı diğer bir Ayıklama mı olduğunu bilmiyordu.

Girişi Bek'le Nakor'un bulunabileceği kışlaya en yakın olan bölgeye yaklaştıklarında, Martuch ve Hirea varnilerinin dizginini çekti. Martuch arkaya dönmeden konuştu. "Arka sokaklardan gidip bölgenin çevresinden dolanacağız. Günbatımında buraya döneceğiz. Yapabiliyorsanız görünür olun, bize aitmişsiniz gibi durup sizi arkamızdan takip ettireceğiz. Aksi halde duraklayacağız. Becerebilirseniz bizimle konuşun ve neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin. Sizi bulamazsak..." Cümlesini yarım bıraktı. Pug ne demek istediğini biliyordu.

"Sizi bulamazsak," dedi usulca, "Koruya kendi başımıza dönmeye çalışacağız."

Hirea, "İyi şanslar," dedi.

"Size de," diye cevapladı Pug.

İki atlı uzaklaştığında Pug, "Magnus?" dedi.

"Buradayım baba," cevabı geldi sağ tarafından. Magnus uzanıp dokundu.

"Duvarın dibinden ilerlemeliyiz. Bir Aşağılık'a bile dokunacak olursak sonumuz gelir."

Aceyle tünele girerek bir dizi kapalı kapı ve perdeli pencerenin yanından geçtiler.

"Herkes gözden uzak kalmak istiyor," dedi Magnus hafifçe.

"Bu bizim yararımıza," diye cevapladı babası.

Uzun hol boyunca koştular. Koridor yarım düzine atlının omuz omuza geçmesine yetecek kadar geniş, fakat ıssızdı. Pug sessizlikte geçişlerinin sesinin duyulacağından endişelense de devam etti. Etrafta hiç muhafız olmaması garipti, ama Pug burada insan hükümdarlar bulunmadığını hatırlattı kendine. Tsuranuanni ya da Yüce Kesh İmparatorları bile çağlar içinde sınırlarına dayanan düşmanlar kadar içerideki hırslı soylular ve tehditlerle karşı kar-

şıya kalmıştı. Ama burada TeKarana neredeyse evrensel bir itaat telkin ediyordu; tek istisna Beyaz'dı, Dasati imparatorluğunun halklarınca mitten başka bir şey olarak görülmeyen bir azınlık. Erkek nüfusun büyük bölümü silah altında ve fanatiklik ölçüsünde sadıkken, güvenlik düşüncesi ikinci sırada gelir.

Martuch acemilerin kışlalarını nasıl bulacaklarına dair kesin talimatlar vermişti; çok geçmeden ilk koğuşa ulaştılar. Fakat kapıdan geçtikten sonra görevlerinin büyüklüğünün ayırtına vardılar; geldikleri koridorun iki yanında dinlenen Dasati gençlerinin uyuduğu yüzlerce ranza diziliydi. Bek'i nasıl bulacaklardı?

Aşağılıklar odanın dört bir tarafına yayılmış, yerde uyku minderlerinin üzerinde yatıyor, karyolaların arasında yürümeyi güçleştiriyorlardı. Fakat odanın çevresinden dolanabilirlerdi ve bunu yaptılar, ilk odayı hızla ve sessizce aştılar ama iri genç savaşıya ya da Nakor'a benzer kimseyi görmediler.

İkinci, ardından üçüncü odaya geçtiklerinde Bek ve Nakor'dan iz yoktu hâlâ. Uyuyan genç Ölüm Şövalyeleri birkaç kez kımıldandıysa da, Pug Dasatilerin horlamadığına veya uyurken fazla hareket etmediklerine dikkat etmişti; istisnasız tümü sırtüstü yatıyor ve pozisyonlarında biraz farklılık olsa da hiçbiri yan veya yüzüstü yatmıyordu. Pug bunun bir tür hayatta kalma özelliği olup olmadığını düşündü: uyurken kıpırdamamak yırtıcı bir hayvanın seni bulması olasılığını azaltır veya uyuyan kişinin saldırıya uğraması halinde daha hızlı tepki vermesini sağlar. Doğru olup olmadığını bilmese de, neredeyse tek tip uyuma şeklini rahatsız edici bulmuştu.

Dördüncü odaya geldiklerinde ise şansları döndü. Bek'i uzak bir köşede, karyolasında otururken buldular. Nakor yerde oturmuş, alçak sesle savaşıyla konuşuyordu. Yaklaştıklarında Pug onu duydu. "Yakında işler değişecek ve kısa bir zaman içinde çok şey yapman gerekecek."

Bek fısıldadı. “Evet Nakor. Anlıyorum.”

“Güzel,” diye fısıldayarak cevap verdi Nakor. “Her an yanında olamayabilirim, o yüzden ben olmadığım zaman ne yapman gerektiğini bildiğinden emin olmalıyım.”

“Anlıyorum,” diye tekrarladı genç savaşçı.

“Güzel. Uyu artık. Pug ve Magnus’la konuşmalıyım.”

Bek diğer Dasati savaşçılarla aynı pozisyonda uzandı ve Nakor dönerek doğrudan Pug ve Magnus’a baktı. “Beni ne zaman bulacağınızı merak ediyordum.”

Hâlâ görünmez olan Pug, “Nasıl?” diye sordu.

“Sonra,” dedi ayağa kalkan Nakor. “Beni de görünmez yap. Etrafta dolaşırken görülürsem öldürülürüm. Size göstermem gereken bir şey var.”

Az sonra Nakor da Pug ve Magnus gibi görünmez olmuştu. Fısıldadı. “Soldaki o kapıdan,” -hangi kapıdan bahsettiği aşıkardı- “ve sonra sağdaki koridordan geçmeliyiz. Kavşağa gelince nereye döneleceğini söyleyeceğim.”

Sessizce kışladan çıktı ve kapıdan geçtiklerinde Pug acemi kışlalarının sonuncusundan çıktıklarını fark etti. Bu koridor da diğerleri gibi boş olduğu için Nakor’un fısıltısı iyice duyuluyordu, anlamak için çaba sarf etmiyorlardı. “Yakında çok büyük bir şey olacak Pug. Herkes dehşet içinde. Ölüm Şövalyeleri bile. Nedenini bilmiyorum. Bir Dasatinin korktuğunu daha önce görmemiştim. Yaltaklanan Aşağılıklar gördüm, ama bu gerçek korku kadar rollerinin bir parçası - bir Ölüm Şövalyesi ya da Ölüm Rahibi’ni öldürme ve statü kazanma fırsatına sahip olduğunu düşünen her Aşağılık bunu gözünü kırpmadan yapar. Ama Ölüm Şövalyeleri bile korkularını gizleyemiyor.”

“Bunu hissediyorum,” dedi Magnus. “Bir şey onları korkutuyor.”

Pug uzun bir soluk bıraktı. “Koru’dan çıktığımızdan beri ben de huzursuzlukla mücadele ediyorum.”

“Hepimiz güçlü iradelere sahibiz,” diye cevapladı Nakor. “Korku nedir bilmeyen bu insanların ne hissettiğini düşünün.”

“Nereden kaynaklanıyor?” diye sordu Pug.

“Size göstermek istediğim de bu.” Yol ağzına geldiklerinde Nakor devam etti. “Şimdi sola gidiyoruz ve uzun bir yol katedeceğiz. Ben koşacağım, size de aynı şeyi tavsiye ederim. Sona geldiğinizde nerede durmanız gerektiğini anlayacaksınız.”

“Durun,” dedi Magnus. “Dikkat çekmediğimiz sürece yine hepimizi uçurabilirim.”

Yerden yükseldiler ve koridor boyunca hızlandılar. Pug, oğlunun kontrolünün eksiksiz olduğunu umdu; taş bir duvara çarparlarsa büyü becerilerinin fayda etmeyeceğinden emindi.

Koridor kilometrelerce uzanıyor gibiydi, diğerlerinin aksine burada ışık yoktu. Pug şimdi taşların, insan gözüne tamamen görünmez olan fakat Dasatilerin gözüne şekil ve desenlerin hafif kalıntısını gönderen ışıklandırmasına güvenmek zorundaydı. Eve döndüğünde bu beceriyi özleyeceğini düşündü... ve ani bir acı, daha önce tatmadığı bir endişe duydu.

Bir şekilde eve döneceğini biliyordu. Ölüm Tanrıçasının kendisi bunu vaat etmişti, kaderini önceden haber vermişti. Pug tanrıların amaçlarına hizmet edene kadar yaşamaya mahkumdu ve bu kader aynı zamanda sevdiği herkesin kendisinden önce ölmesini izleyeceğini de söylüyordu. Eve dönecekti, ama Magnus ya da Nakor’un da dönüp dönmeyeceğini bilemiyordu.

“Artık yavaşlayabilirsin,” dedi Nakor. “Sona geliyoruz.”

Uzun koridorun sonuna geldiler. Pug üç kilometreden fazla uçtuklarını hesaplamıştı. “Son geldiğimde az daha yakalanıyordum,” dedi Nakor. “Görünmez değildim. Bu hileyi şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydım. Beni öldürmemeleri için onları ikna ettim.”

Pug eğlenmişti ve bu karşılaşmayı duymuş olmayı diliyordu.

Burada bulunan Dasatilerin, Nakor ikna edici numaralarından birini yaptığında herhangi bir insan kadar şaşkına döndüğünden şüphesi yoktu. “Bir ara bunu anlatmalısın.”

“Artık görünür olabiliriz,” dedi Nakor.

Pug görünmezlik büyüsünü sonlandırdı.

“Neredeyiz?”

“Bu çok akıllıca ve yararlı bir şey,” dedi Nakor. Bir platformun üstünde duruyorlardı. Pug ayağının altında bir titreşim hissediyor ve uzaktan gelen boğuk bir tangırtı duyuyordu. “Birazdan arabaya benzer bir şey gelecek ve onun üzerine çıkacağız. Çabuk olun, çünkü yavaşlamıyor.”

Magnus, “Ne-?” diye söze başladığı anda Nakor’un tarif ettiği araç belirdi.

Arabaya benziyordu, ama düz bir zemini ve sürücü koltuğu varken hayvanlar tarafından çekilmiyordu. Arkada ise yük yığınının ziyade daha fazla oturma yeri mevcuttu.

“Atlayın!” diye bağırdı Nakor.

Atladılar ve üçü de aynı oturma yerini tutturdu.

“Sanırım biraz alıştırma gerekiyor,” dedi Nakor.

“Nedir bu?”

“Burada ne isim verdiklerini bilmiyorum, ama bana çok büyük bir maden arabası gibi geliyor.”

“Maden arabası mı?” dedi Magnus.

“Madenciler kullanır,” dedi babası. “Gri Kuleler’deki cüce kralı Dolgan bana onlardan bahsetmişti. Eski bir madenden geçiyorduk ve yan tünellerden birinde terk edilmiş bir araba görmüştüm.”

Nakor cevap verdi. “Onlardan Kesh’te, bakır ve kalay madenlerinde gördüm. Katırların çekmesi için iri tekerlekleri var. Cevherle doldurup madenden çıkarıyorlar. Elle itilebilen küçük arabaları, büyükleri doldurmakta kullanıyorlar. Bazen ahşap platformlar döşüyorlar.”

“Bu Şey nasıl alıŐıyır?”

“Büyük bir döngü halinde dev bir zincir üzerinde ilerleyen muazzam bir mekanizma, belki de suyla veya başka bir Şekilde alıŐan bir tür makine var. Yeterince uzun süre ilerlettiğinizde başladığınız yere dönüyorsunuz.” Durakladı. “Sıkı tutunun, ileride-” Sözüünü tamamlayamadan sert bir sarsıntı oldu ve araba aniden hızlandı. “Sanırım aracı yavaş zincirden hızlı zincire geçiren bir cihaz var. Diğer uçta yavaşlarken yeniden bir sarsıntı oluyor.”

“Kim inşa etti bunu? Dasatiler mi?” diye sordu Magnus. Pug oğlunun sorusunun sebebini anlayabiliyordu. Bu dünyadaki ve Kosridi’deki yapılar muazzamdı, Midkemia ve Kelewan’da insan standartlarına göre etkileyici yapılar inşa etmiş halkların becerilerinin ötesindeydi. Fakat bu dünyadaki bina ve mühendislik skalası, gözlemledikleri türde Şeyler gerektiriyordu: bilinen hareket yöntemlerinin ötesinde muazzam kapılar; kilometrelerce süren ve hayal gücüne meydan okuyan kemerli köprüler. Burada gördükleri hiçbir Şey, Dasatilerin bu tür Şeyler inşa etme kabiliyet ve becerilerine sahip önemli bir halk olduğuna işaret etmiyordu ve yeni bir inŐat ya da projeye dair bir ipucu yoktu. Görünüşe göre, Dasatiler kangrene varan durgunlukta bir halktı.

“Bizi nereye götürüyor?” diye sordu Pug.

“ılgınlığın kalbine,” diye yanıtladı Nakor ve aynı anda araba karanlığa doğru ilerleyen geniş bir tünele girdi.

Tünelin sonu gelmez gibiydi. Pug zaman kavramını kaybetmişse de yarım saatten az zamandır ilerlediklerinden emindi. Yine de bu hızla, başladıkları yerden en az on beş kilometre uzakta olmalıydılar. “Ne kadar kaldı?”

“Yolu yarılalık sayılır. O yüzden acele etmemiz gerektiğini söyledim. Varacağımız yerde de oyalanamayız. Ya da en azından ben oyalanamam. Görmeniz gereken Şeyi gösterdiğimde sen ve

Magnus ne yapacağınıza karar verebilirsiniz. Bek bir şey... şey, Bek'in yapabileceği türden bir şey yapmasın diye acemileri uyardırmalarından önce geri dönmeliyim.”

Pug, Nakor'un çoğunlukla yüksek olan moralinin, ikinci âleme geldiklerinden beri hemen hemen kaybolmuş olduğunu fark etti. Durgun görünüyordu ve Pug bunun sebebini anlayabiliyordu: Dasatiler insan standartlarına göre sadece amansız ve gaddar bir halk olmayıp, aynı zamanda mizah anlayışları neredeyse tamamen acı ve acı çekmekle sınırlıydı. Dahası da vardı. Son birkaç haftadır umutsuzluk ve korku duygusu artıyor ve şehir halkının tutum ve alışkanlıkları değişiyordu. Karanlık çöktükten sonra dışarı çok az kişi çıkıyordu ve Pug Omadrabar'a ilk geldiğinde dolup taşan pazarlar şimdi ıssızdı. Aşağılık grupları gölgelerde hızla kaçıyor ve Ölüm Şövalyeleri geçerken görünür biçimde siniyordu. Ölüm Rahipleri ve Vaizler göz önünden kaybolmuş, Karanlık Olan'm tapınağının kara kalbine gömülmüş, Karanlık Olan'ın bir sonraki dehşetine hazırlanıyordu.

Martuch ve Hirea da olağandan daha ifadesizleşmişti; doğrudan soru sorulmadıkça nadiren konuşuyorlardı. Pug, Büyük Ayıklama sonrasında çoğunlukla bir rahatlama hissi, hayatta kalma ve nispeten sakinlik hissi yaşandığı izlenimine sahipti. Fakat bu defa farklı bir şey vardı. Şehir söylentilerle kaynıyor fakat kimse neyin gelmekte olduğunu bilmiyordu, zira böyle bir şey hiç yaşanmamıştı, iki TeKarana lejyonunun kaybı, Dasati tarihinde eşi görülmemiş bir fedakarlıktı.

Araba sarsılarak yavaşladı ve Nakor, “Bir dakika içinde iniyoruz,” dedi.

Ayağa kalktılar ve maden arabası uzun bir platformun yanından geçerken indiler. “Bu taraftan,” dedi küçük kumarbaz.

Aceyle başka bir uzun koridoru aştıktan sonra Nakor onları durdurdu. “Burada kaybolmuştum ve beni öldürmemelerinin tek

sebebi Bek'in eğitim kışlasında kendine hakim olması ve kimse-
nin onun Aşağılık'ının bir gün boyunca orada olmadığını fark
etmemesiydi. Etrafta gezinirken size göstermem gereken bu şeyi
buldum. Şimdi burada olduğunuza göre daha hızlı gidebiliriz.”
Pug'a hitap etti. “Bizi tekrar görünmez yapmalısın.” Magnus'a ise,
“Bizi oraya uçuracaksın,” dedi. Tepelerindeki karanlığı gösterdi.
“Çok yukarı çıkıyor. Sonra bizi tam bu yöne uçuracaksın,” tam
ileriye gösterdi, “ve ardından çok çok aşağı, çok karanlık bir yere
ineceğiz. Hazır mısınız?”

Pug, “Evet,” diyerek büyüsunü ördü ve üçünü de görünmez
yaptı.

Magnus, “Sıkı tutunun,” dediğinde Pug bir eliyle Nakor'u, di-
ğeriyle oğlunu tuttu. Altlarında ve üstlerinde karanlıktan başka
bir şey görünmeyene kadar hızla havaya yükseldiler.

“Ne kadar yukarı çıkıyor?” diye sordu Pug.

“Yetmiş beş basamak, ama sayıyı şaşırdım; yetmiş altı veya
yedi de olabilir.”

Zirveye çıktıklarında Nakor devam etti. “Biraz daha, damların
üzerine.”

Magnus en yüksek damı aşana kadar yukarı çıkardı onları.
Tepelerindeki gök hâlâ karanlık içindeydi. “Burası ne kadar bü-
yük?” diye sordu Magnus.

“Gerçekten büyük,” diye cevapladı Nakor. “Birkaç numara
kullandım ve en iyi tahminle damın hâlâ altı yüz metre yukarıda
olduğunu söyleyebilirim.”

“Böyle bir şeyi kim inşa edebilir?” dedi Pug.

“Ve nasıl?” dedi Magnus.

“Sadece tanrılar sanırım,” cevabını verdi Nakor. “Sadece Da-
satilerin eski tanrıları.”

Novindus'taki Tanrıların Nekropolü'nü hatırlayan Pug konuş-
tu. “Belki de. Bunu inşa edecek herhangi bir ölümlü düşünemi-
yorum.”

“Ben de,” dedi Nakor. “Ve ben pek çok şey hayal edebilirim.”

Altlarındaki büyük odalar dizisinin üzerinden uçarak geniş bir mağaraya geldiler. “Ne kadar büyük sence?” diye sordu Pug.

“Kilometrelerce,” dedi Nakor. “Uzakta bir kaldırma cihazı buldum ve gitmekte olduğumuz yere çıkmam epey zaman aldı. Ama bulunduğum yerin ya da kullandığım numaraların önemi yoktu, öte tarafı göremiyordum. Büyük bir körfezin ucunda durmuşsunuz da, iki tarafınızda sahiller kıvrılarak uzanıp sise karışıyor ve ufku göremiyorsunuz gibiydi.”

“Neredeyiz?” diye sordu Magnus.

“Ah,” dedi Nakor. “Şimdiye kadar anladığınızı düşünmüştüm; Karanlık Olan’ın Tapınağı’nın içindeyiz.” Hafifçe devam etti. “O aşağıda.”

Aşağı doğru, Pug’ın şu âna kadar eşine rastlamadığı bir kasvetin içinden koşarak geçtiler. Burası sadece ışıktan yoksun değil, hayatın kendisi gerçekliğin dokusundan süzölmüş gibiydi. Çok geçmeden altlarında, kenarlarında ufak bir yeşil şerit bulunan öfkeli bir kızıl-turuncu parıltı şeklinde bir ışık gördüler. “Tanrı orada,” dedi Nakor, duyulmaktan korkarmışçasına hafif bir sesle.

“Bizi görmeyecek mi?” diye sordu Magnus.

“Kendi sorunlarıyla uğraşıyor gibi görünüyor,” dedi Nakor. “En azından, buraya en son gelişimde bana aldırış etmedi.”

Kızıl-turuncu parıltının ortasında bir şekil belirene kadar inmeyi sürdürdüler. Bu mesafeden biçimsiz, iri bir kara kütle gibi görünüyordu, fakat onlar yaklaştıkça kenarlarının dalgalı olduğunu gördüler.

“Nedir bu?” diye fısıldadı Magnus.

Nakor cevap verdi. “Bu, Karanlık Tanrı.”

Pug afallamıştı. Midkemia’da tanrılarla karşılaşmıştı, ama onlar hep aşağı yukarı insan biçiminde zuhur ediyordu. Bu varlığın ise bir insanı, hatta Dasatiyi andırır yanı yoktu.

Muazzam bir büyüklüğe sahipti, yüzlerce metre boyunca uzanıyordu ve biçimini kavramak kolay değildi. Kenarları, yağ veya suyla doldurulmuş belirsiz bir maddeden yapılmış esnek bir torbayı andırırcasına kıpır kıpırdı, kabarıp dalgalanıyor fakat sıvıdan daha yavaş biçimde hareket ediyordu. Pug'a meltemde hafifçe dalgalanan ipeği düşündürüyordu. Varlığın yüzeyinde renk olmamasına karşın siyah olarak da nitelendirilemezdi. Beraberinde Dasati gözünün görebildiği enerjiler olmaksızın, renk ve ışık yokmuş hissi veriyordu. Kötücül, Pug'ın düşüncesi buydu, yine de bu ifade ona çok fazla canlılık ve boyut atfediyordu. Hatırlayabildiği her şeyden yoksundu... bir tek sefer hariç! Pug paniğe yaklaşan korku hissini bir kenara itti.

Yaratığın göğsünden yukarı en az bir metre yükselen bedeni, boynu andıran bir şeyin üzerindeki muazzam kafasını bile gölgede bırakıyordu.

“Oralarda bir yerde,” dedi Pug, “kol ve bacaklar var.” Ses tonu Magnus ve Nakor'a oldukça yabancıydı.

“Ne oldu baba?”

Pug yaratığın kafasına, kara maske içinde keskin iki kızıl yarık biçiminde parlayan turuncu ışığa daha yakından baktı. Titrek, ufak kızıl alevler, bir taç gibi kafanın çevresinde dalgalanıyordu. “Bu şeyi tanıyorum,” dedi.

“Ne?” dedi Nakor. “Ne demek tanıyorum?”

“Bu bir tanrı değil Nakor, ya da en azından bizim kavrayışımıza göre.”

Magnus, “Ne o halde?” diye sordu.

“Dasatilerin Karanlık Tanrısı bu âlemden veya algılayabildiğimiz başka bir âlemden değil. Dasatilerin Karanlık Tanrısı boşluğun bir yaratığı. Karşımızda bir Dehşetlordu duruyor.”

“Ne?” diyen Magnus, onları Dehşetlordundan geniş çukurun kenarına doğru uzaklaştırdı. Dehşetlere dair bildikleri çok azdı,

ama babasının sesini neden sakın çıkmaya zorladığını anlamasına yetecek kadar şey duymuştu; babası korkuyordu ve Magnus onun korktuğunu hiç görmemişti. “Burada ne işi var?” diye sordu kendi sükunetini güçbela koruyarak.

“Ah,” dedi Nakor. “Bu çok şeyi açıklıyor.” Şaşırtıcı biçimde, keşiften etkilenmiş görünmüyordu. Magnus Nakor’a baktığında, ufak kumarbazın gözlerini Dehşetlordu’na dikmiş, çukur boyunca ilerlerlerken yarattığı incelediğini gördü.

Garip, doğadışı ve rahatsız edici bir sıcaklığın yükseldiğini hissedebiliyorlardı. Aşağıdan gelen kızıl-turuncu ışık, Dehşetlordu koca bir gölün içinde çömeliyormuşçasına akışkanlaşıyordu. Pug’ın akıma endişe verici bir düşünce geldi.

“Sıvının yüzeyinde oynayan yeşil alevi görüyor musunuz?”

“Evet,” diye cevapladı Nakor. “Kaçmaya çalışan yaşamlar.”

Magnus, “Yaşamı görebiliyor muyuz?” dedi.

“Ben bir kez gördüm, annemle beraber Calis’in Hayattaşı’nı yok etmesine ve içinde tutsak olan tüm ruhları serbest bırakmasına yardım ederken.”

“İnsan olarak göremeyip Dasati gözlerimizle görebildiğimiz pek çok şey gibi,” diye cevapladı Nakor. “Bu canavarımsı varlık yakalanan hayatlardan oluşan bir denizde yaşıyor. Şişe şişe gerçek kapasitesinin ötesinde muazzam... kocaman bir şeye dönüşüyor. Sonu gelmez bir ziyafete dalmış bir obur gibi tıkınıyor, bir köpekten durmaksızın kan emen koca bir kene gibi şişmiş. Bakın!”

Geniş çukurun kenarına yaklaştıklarında aşağıda bir ayın yapıldığını gördüler. Bir düzine Ölüm Rahibi iki sıra halinde dizilmişti, arkalarında turuncu zırhları içinde silahlı Ölüm Şövalyeleri duruyordu. Pug bunların tapınak muhafızı olduğunu tahmin etti. Aşağılıklar uzun bir sıra halinde ayaklarını sürüyerek çukurun kenarına yavaşça yaklaşıyor ve kenara ulaştıklarında bir rahibin hızlı bir takdisinden sonra aşağı itiliyorlardı. Aşağılıklar, Pug’ın

şimdi çoğunlukla kandan oluştuğunu anladığı sıvının çalkantılı yüzeyine düşüyor ve gözden kayboluyordu.

Tereddüt edenler Ölüm Şövalyeleri'nce kavranıp aşağı atılıyordu. Çoğu ağlıyor ya da yüzlerinde teslimiyet ifadesiyle duruyor, çok azının gözlerinde bir panik ifadesi oluyor ve bazıları kaçmaya çalışıyordu. Bunlar, rahiplerin arkasında duran Ölüm Şövalyeleri tarafından öldürülüyor ve cesetleri birikintiye yuvarlanıyordu.

“Orada!” dedi Nakor ve Ptig onun gösterdiği yere baktı. Orada muhtemelen yüksek mevkideki bir görevli, belki de TeKarana'nın kendisi tarafından sonsuz kurban ayinini izlemekte kullanılan ufak bir kürsü dikilmişti.

“Magnus, burayı gerekirse bizi aceleyle döndürebilecek kadar hatırlayabilir misin?” dedi Nakor.

“Buradan aceleyle çıkarmak daha iyi bir fikir olacaktır.”

“Bu da doğru,” diye fısıldadı Nakor. Sözüne devam etti. “Bazen yaratık uyur gibi görünüyor, ama bu yoldan tekrar gizlice gelmek istemem. Geçen sefer bu canavara yedirilen o zavallılarla beraberdim, o yüzden içeri girişim dikkat çekmedi.”

“Nasıl çıktın?” diye sordu Pug.

“Bazı numaralar kullandım,” dedi Nakor. “Gelin, geri dönmemiz gerek. Bek'i başıboş bırakmak istemiyorum.”

“Nakor, Bek Tanrı Katili mi?”

Magnus kendisini ve iki yoldaşını havaya kaldırırken, “Belki evet, belki hayır,” diye cevapladı ufak tefek kumarbaz. “Ama yerine getireceği bir görev var. Onu yalnız bırakmanın güvenli olduğuna emin olduğumda gitmem gereken bazı yerler olacak.”

“Neresi?” diye sordu Pug.

“Bu tapmakta bir sürü oda var, çoğu parşömenler veya kimse'nin artık ilgilenmediği şeylerle dolu. Bunlar bir zamanlar yüce bir halktı Pug. Hatta muhteşem bir halk ve bence bu harika yerleri

inşa edenler *Dasatiydi*. Yani İpiliacalar gibiydiler. Muhteşem yara tıcılıklarının çoğu, âlemler arasında hayatta kalma ihtiyacıyla kuruyup gitti. Dasatiler burada enerjilerinin tümünü inşa etmeye, yaratmaya ve araştırmaya odakladı. Burada yaşayan büyük âlimleri, şairleri, sanatçıları, müzisyenleri, şifacıları ve mühendisleri vardı muhtemelen. Bu dehşet üzerlerine çöktüğü sırada bizzat tanrı mertebesinde olabilirlerdi.”

“Asla öğrenemeyeceğimiz çok şey var,” dedi Pug. “Boşluğun bir yaratığının nasıl bu dünyanın kalbinde yaşamaya başladığı gibi...”

“Daha hızlı gitsek iyi olacak Magnus,” dedi Nakor. “Zaman akıp geçiyor.”

Magnus ayrılırken, geldiklerinden daha hızlı ilerlediği için muazzam çukurun tepesine çabucak ulaştılar. Maden arabasına giden tünele doğru alçalırlarken Nakor, “Bek’in görevi her ne olursa olsun, bu şeyi öldürmeye çalışması gerektiğine inanıyorum,” dedi.

“Ama onun Tanrı Katili olup olmadığını bilmediğini söyledin,” dedi Magnus.

“Evet, olmayabilir, ama denemesi gerek.”

“Nereden biliyorsun Nakor?” diye sordu Pug.

Ufak tefek kumarbaz görünmezliğinden sıyrıldı. “Nereden bildiğimi bilmiyorum Pug. Birçok şey biliyorum, ama bunları nereden bildiğimi bilmiyorum. Sadece biliyorum. Şimdi, ilerlesek iyi olur.”

Pug ve Magnus da görünür oldu ve Nakor dönerek arabaya doğru tünelde ilerlemeye başladı. Baba oğul arasında sessiz bir soru geçti, ikisi de Nakor’un görünmezliğini Pug’ın kaldırmadığının farkındaydı. Bunu Nakor’un kendisi yapmıştı.

Pug garip küçük adamın peşinden seğirtirken onun hakkındaki gerçeği hiç öğrenip öğrenemeyeceğini düşündü.

GÜNEŞ ELFLERİ

Miranda haykırdı.

Hırsını alamayarak mesajı yere fırlattı. “Kral benimle görüşmeyecek,” dedi küfrederek.

“Bu anlaşılabilir bir şey anne,” diye karşılık verdi Caleb. “Babamın Taç’la arası yıllardır düzelmedi. Aslında, Meclis’le beraber çalışanlar dışında hiçbir soyluyla arası iyi değil.”

“Ben senin annenim! Mantıklı olmanı beklemiyorum. Benimle aynı fikirde olmanı bekliyorum.”

Caleb bir an dondu, ardından gülmeye başladı. “Anladım. Affedersin.”

“Aklımı kaçırıyorum,” diyen Miranda, kocasının çalışma odasını adımlamaya başladı. “Döneceğine dair güvence vermiş olsa da, babanı bir daha hiç göremeyeceğimden korkuyorum. Magnus için, hatta Nakor için korkuyorum.” Yavaşça ekledi. “Şimdi ne yapacağımı hiç bilmiyorum Caleb.”

Caleb annesini hiç böylesine perişan görmemişti. Tereddüdünü itiraf ederken sesi bile çaresiz çıkıyordu. Annesi pek çok şey olabilirdi, ama ‘çaresiz’ asla bunların arasında sayılamazdı. Bu kararsızlığının bir sebebi olmalıydı. “Ne oldu?”

Miranda kocasının sandalyesine oturdu. “Bu durum karşısında babanın ne yapacağını düşünüyorum. Aniden Kral’ın kişisel dairesinde belirip onu tehdit eder miydi?”

“Zor,” dedi Caleb. Alaycı bir tebessümle devam etti. “Sen belki yapardın, ama babam asla.”

Bir an dik dik oğluna baktıktan sonra kendini gülümsemeye zorladı. “Evet, haklısın.”

“Bence bize sempati duyan nüfuz sahibi soyluları bulup onlarla konuşurdu.”

“Bunlar da ya yaşlı Lord James ya da Lord Erik olacak.”

“James karmaşık bir açıdan kuzenimiz,” dedi Caleb. “Bu, onu bizim için aracı olmaya ikna etmede etkili olabilir. Diğer taraftan, Erik Nakor’un eski dostu ve Dasati gibi düşmanların neler yapabildiğini bizzat görmüş. Kabus Sıradağlarında bulunmuş.”

Bu tek bildirin ciltler dolusu anlamı vardı. Miranda, Yılan Savaşları’na katılmış kişilerin hazırlıksız olmanın, gelen deliliğe karşı sabit durmamanın bedelini anlayacağını biliyordu. Dasatiler Kelewan’da durdurulmazsa onları Midkemia’yı da istila etmekten alıkoyacak hiçbir şey yoktu. Sorun şuydu ki, Yılan Savaşları sırasında Zümrüt Kraliçe’nin ordularıyla bir şekilde savaşmış olanlardan çok azı hâlâ hayattaydı. Hayatta olanlar da yetmişli ya da seksenli yaşlarını sürüyordu. Mülklerine çekilmemiş bu birkaç soylunun sayısı, Yılan Savaşları’nı sadece babalarının veya büyükbabalarının bahsettiği bir savaş olarak gören gençlerin yanında çok azdı. Gedik Savaşları, Sahtekar Jon’un Savaşı ya da Yüce Kesh’le aralarındaki sayısız çatışma gibi bu da sadece tarihin bir parçasıydı ve onları tekrar yaşayacak değillerdi, değil mi?

Miranda oğlunun sözleri üzerine sessizce kafa yordu. Dışarıda bir kuşun öttüğünü duyarak başını çevirdiğinde, adada güzel bir sabahın doğmakta ve güneşin şafak öncesi sisi eritmekte olduğunu gördü. “Haklısın. Bizim tarafımızda olacak, tehlikeyi anlayan adamlara ihtiyacımız var. Lord Erik’e bir mesaj göndereceğim.” Bir an düşünüp devam etti. “Ama Lord James’ten de umudumu kesmeyeceğim. Gerçi sanırım bir aracıya ihtiyacım olacak.”

“Kim?”

“Torunu Jim Dasher. Boşluğun yaratıklarını bulan o olduğuna göre, karşı karşıya olduğumuz şeylerle daha fazla ilişkili. Yakında onunla görüşüp Rillanon Düküne aracı olmasını isteyeceğim.”

“Onunla ne zaman görüşeceksin?”

“Bu öğleden sonra,” cevabını verdi Miranda. “Bu da, Quor Zirveleri’nin buradan ne kadar doğuda olduğunu düşünürsen, yaklaşık bir saat sonrası anlamına geliyor.”

“Orada bulacakların ilgimi çekiyor.”

Miranda ayağa kalkarak oğlunun yanına gitti. Elini omzuna koydu. “Buranın sorumluluğunu üstlenmekten rahatsız olduğun biliyorum, bir süredir Lettie’yi de senden çaldığım için vaat ettiğim yardımcıya bile sahip değilsin. Ama bir gün senin yerine geçecekse Meclis’in karşı karşıya olduğu her önemli konunun bilincinde olması gerek.”

“Yerime geçmek mi?”

“Liderliğin senin için ne denli zor olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun Caleb? Birçok yönden daima yalnız bir kurt oldun. Bunun sebebi büyücü olmaman mı, yoksa her halükarda böyle mi olacaktın bilmiyorum. Marie’yle karşılaşmış onu ve oğlanları buraya getirdiğinde çok sevindim, çünkü asla bir eş bulamayacağından korkuyordum - senden olmayan torunlara bile hayır demem, çünkü Magnus’un bana bunları vereceği yok.”

Annesinin endişesinden dolayı duygulanan Caleb güldü. “Yabon’da dedikleri gibi, artık koca adam oldum anne. Sen ve babamın önüme koyduklarınız dışında birçok seçim yaptım. Sizinle aynı sonuçlara ulaşmasaydım sizin oğlunuz olmazdım: hizmet ediyoruz, çünkü buna mecburuz.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı kadın.

Caleb ekledi. “Yerinde olsam Magnus için de endişelenmedim. Âşık oldu... bir kez.”

Kadın başını salladı. Magnus'un çok genç yaşta aşka balıklama dalması kalbini kırmış, o da ailesi haricinde ilişkilerden elini eteğini çekmişti. Miranda her anne gibi endişeleniyordu, ama sık kendisinin de iki yüz yaşını geçene kadar evlenip aile kurmadığını kendine hatırlatırdı. "Artık gitmeliyim. Bu Quorlar ile tanışmak için sabırsızlanıyorum. Babanın kütüphanesinin hiçbir kısmında onlar hakkında tek kelime edilmemesi ilginç. Büyükbabandan kalanlar ve kendisinin sonradan ekledikleri düşünülse..." Yavaş, derin bir nefes aldı. "Garip."

"Gitmeden önce, yaklaşan savaşla ilgili Kesh ve diğer krallıklardan ne haberler var?"

"Doğu Krallıkları önemsiz; birkaç müttfikimiz var ama kaynakları kıt. İmparatorluk'u Varen'den kurtardığımız için Kesh kendini bize borçlu hissediyor. Çağrımıza cevap verecektir. Ama beni en çok endişelendiren, bir sonraki iyilik dileğime alacağımız tepki."

"Mülteciler mi?"

"Evet. Milyonlarca mülteci olacak. Muhtemelen Kesh ve Krallık'ın toplam nüfusundan fazla. Hiçbir hükümdar, kendi toprakları üzerinde sadakatleri başka hükümdarlara ait bunca yabancıyı istemez. Hayır, başka bir çözüm bulmamız gerekecek."

"Ya Wynet?"

"Koca kayalığın üzerindeki düzlükler iyi olurdu, tabii baban hayatta kalan Saaurları daha önce oraya yerleştirmeseydi. Bütün bu yıllar boyunca büyük ölçüde birbirimizi görmezden gelerek aramızı iyi tuttuk. Yanlarına yüz bin Tsurani savaşçısı koyarsak hırçınlaşabilirler."

"Batıda bir sürü ada var."

Miranda cevap verdi. "Günbatımı ve sonrasındaki takımada- lar mı? Kulübede yaşayıp her yemekte balık yemek istiyorsan iyi elbette, ama yerlerinden edilmiş bir halkı hayata döndürmek için..." İcini çekti. "İhtiyacımız olan şey, boş bir dünya."

“Var mı ki?”

“Baban bilirdi,” dedi Miranda, güçlkle gizleyebildiği bir öfkeyle.

Caleb cevap vermedi. Annesiyle babası birbirlerini çok seviyordu, ama çoğu evli çift gibi, diğerini rahatsız eden huyları vardı. Caleb, babasını sinir eden şeyin, Meclis’in ortak kararı ne olursa olsun Miranda’mn kendine ait plan ve bkirlerde ısrar etmesi olduğunu biliyordu; babasının geniş örgütüne dahil olmayan kendi ajanları bile vardı. Annesi ise Pug’ın Midkemia’nın dışındaki dünyalara dair geniş bilgisini kısıkanıyor, belki de içerliyordu. Tüm güçlerine karşın Midkemia dışında keşfedebildiği tek âlemler Kelewan ve Koridor’du, ki Pug olmasa bunların ikisini de göremeyecekti.

“Birazdan Güneş Elfleri’nin bölgesine gideceğim. Git bir şeyler ye ve buraya dön.”

Caleb onayladı, ardından esnedi. “Pardon. Şafaktan önce kalktım.”

Miranda gülümsedi. Caleb’in her zaman şafaktan önce kalktığını biliyordu. Oğlunun gidişini izledi ve oturup masadaki yazışmalara baktı. Odaklanmak neredeyse imkânsızdı.

Kocasını, bu çılgın Dasati macerasından önce hayal bile edemeyeceği kadar çok özlüyordu. Daha önceleri de ayrı kalmışlar, ama birbirlerini tekrar görecekleri inancını kaybetmemişlerdi. Bu defa, Miranda bundan emin değildi. Kocasının bir sırrı vardı, bunu Zümrüt Kraliçe’nin ordusuna karşı verilen savaş sırasındaki ilk karşılaşmalarından beri biliyordu. Pug’ın konuşmaktan kaçındığı bir şey, imasını bile etmediği bir şey vardı, ama Miranda onu iyi tanıyordu ve zaman zaman oğullarına veya fark etmediğini sandığı zamanlarda kendisine garip bir biçimde bakarken yakalıyordu. Yüzlerini hafızasına kazımaya çalışır, yanlarından ayrıldığı her defasında onları tekrar göremeyeceğinden korkar gibiydi.

Yerinden kalktı. Orada oturmaya devam edemezdi. Calab'in gelip kendisini bulamayınca anlayacağını biliyordu. Gözlerini bir an kapatıp Güneş Elfleri'nin yerleşiminde gitmek istediği yeri zihninde canlandırdı ve kendini oraya nakletti.

Kadın ortaya çıktığında Tomas döndü. "Miranda! Gelmeyeceğini sanmışım."

"Bunu kaçırmam," dedi Miranda cesur bir tebessümle. Kocasının yokluğundan ne kadar endişelense de kimseye bunu belli etmeyecekti. Öncelikle zayıflık sergilemekten nefret ederdi, İkincisi Meclis müttefiklerinin güvenine ihtiyaç duyuyordu ve bu Güneş Elfleri henüz müttefik sayılamayacak kadar insanlara karşı şüphe doluydu. O yüzden, buradaki sürekli mevcudiyetinin bu güveni sağlamakta zaruri olduğunu biliyordu.

Başıyla selam veren Castdanur'un tavrı sıcaktı. Tomas'la beraber ilk gelişinde Miranda bu yere karşı güçlü bir izlenim edinmişti, fakat şimdi bir şeylerin değiştiğini hissedebiliyordu. Güneş Elfleri'nin yaşlı lideri mutlulukla ışıl ışıldı. "Leydi Miranda-" diye başladı söze.

"Sadece Miranda lütfen."

"Miranda," diye yineledi. "Halkım size müteşekkir. Lord Tomas Boşluk yaratıklarının kampını yok etmedeki rolünüzü anlattı. Yıllardır başımıza bela olmuşlardı ve pahalıya patladılar."

Miranda'nın bakış attığı Tomas'm belirsiz ifadesi, Güneş Elfleri'nin Dehşetler ilk ortaya çıktığında neden diğer elf halklarından yardım istemediği gibi bazı soruların sorulmaması gerektiğini söylüyordu. Bağımsızlık, inatçılık ve çılgın tercihlere dair tartışmalar daha huzurlu, tefekkürle geçen bir zamana saklanmalıydı. Şimdi daha acil bir sorun vardı. "Zevkti," dedi kadın. "Aslında onları defeden Tomas'tı, ben sadece ihlallerinin kalıntılarını yok ettim."

"Bu gerekli bir şeydi," dedi Tomas. "Sen olmasan geri dönme-

leri daha kolay olurdu. Şimdi sadece dünyamızın dokusundaki, onların en başında buraya geçişini sağlayan zayıflık üzerine kafa yormalyız.”

Miranda, gerçek evrenle Boşluk arasındaki engellerde görülen sızıntıyı en iyi anlayabilecek tek kişinin başka bir dünyada, başka bir gerçeklik düzleminde olduğunu ağızından kaçırmamak için dilini ısırđı.

Başını sallayarak cevap verdi. “Castdanur’un izni olursa, en yetenekli büyücülerimizden bazılarının bu sorun üzerinde sizin efşunörücülerinizle çalışmasını isterim Tomas.”

Tomas başıyla onaylayarak Castdanur’a döndü. “Biz hazırız.”

“O halde beni izleyin,” dedi yaşlı elf. Diğer iki elfe, kendilerine katılmalarını işaret etti.

Tomas, “Refakatçiyeye ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum Castdanur,” dedi.

Yaşlı elf başını eğerek diğer ikisini gönderdi. Yerleşimden uzaklaşırken Miranda etrafına baktı ve yeni gelenlerin çoktan işe koyulmuş, ihmal edilmiş kısımları yeniden inşa etmekte olduğunu gördü. “Yeni gelenler şimdiden kendilerini evlerinde gibi hissediyor.”

“Onlar bizim kardeşlerimiz. Kaybettiklerimizi bize geri getirdiler ve siz de bizi zayıf düşüren istilayı ortadan kaldırdınız. Öte dünyaya yolculuğuma başlamadan önce, Baranor’un yeniden doğuşunu göreceğim.”

“Bu iyi bir şey,” dedi Miranda. Sonra bir şeylerin değiştiğini fark etti. “Kaspar ile adamları nerede?”

“Kardeşlerimizin dönüşüyle beraber ve bizim için yaptıkları iyi şeyler nedeniyle onları serbest bırakmanın güvenli olduğuna karar verdik. Kaspar ve sizin Jim Dasher dediğiniz kişi, elf dostları olduklarını kanıtladılar.” Tomas’a döndü. “Jim Dasher’a Elvandar’da verilen tılsımı iade ettim ve Olaskolu Kaspar’a başka

bir tane verdim. İki de her gelişlerinde burada hoş karşılanacak.”

Miranda içini çekti. “Ah, Jim Dasher’la konuşmalıyım.”

“Akşam gelgitiyle denize açılacaklar.”

“Burada işimiz bitince onları arayabiliriz,” dedi Tomas.

Kalenin çevresini dolanıp dağa doğru çıkan uzun bir patikayı çıkarırken Miranda, “Gerek yok,” dedi. “Roldem’de Dasher’a yetişirim.”

Patikada hızla ilerlerlerken, yarım saat sonra Miranda olağanüstü iyi iki yürüyüşçüyle beraber olduğunun ayırtına vardı - bir elf ve Ejderha Lordu’nun güçlerine sahip bir varlık. Hatta Tomas ağır zırhına karşın oyalanıyor, Castdanur ile Miranda’nın kendisine yetişmesini bekliyordu. Yorgunluğu karşısında canı sıkılan Miranda, hızlanmak için ufak bir büyü, yokuş yukarı çıkmaktan ziyade geziniyormuş hissi veren küçük bir yükselme sihri uyguladı.

İki saate yakın süre sıradan görünüşlü bir yolda ilerledikten sonra geniş bir çimenliğe ulaştılar. Castdanur durup konuştu. “Şimdi Quor’un gerçek âlemine giriyoruz.”

Tomas, “Hatırlıyorum,” dedi. Miranda ona göz ucuyla bakınca devam etti. “Bazen Ashen-Shugar’ın anıları kendiliğinden geliyor; bir vesileyle hatırlayana kadar hiç bilmediğim şeyler.” Uzun bir an sessizce durdu. Yumruklarını kalçalarına yaslamış, hisleri kavırıyor, duyuları tanımlıyordu. Nihayet konuştu. “Hatırlıyorum...”

Ashen-Shugar gökte uçtu ve esir tutulanlara seslendi. “Dilediğinizi yapabilirsiniz, artık özgür bir halksınız!”

Elf adıyla tanınanlar -*edhel* ya da kendi dillerinde ‘halk’- eski efendilerine saygıyla yekvücut halinde başlarını eğdiler. Ejderha Ordusu’nun geri kalanları yeni tanrılara isyan etmiş ve Kaos Savaşları gökleri kasıp kavururken, bu tek Valheru, Kartal Erimi’nin

Hakimi, onların kaderlerini alarak kendi ellerine teslim etmişti.

Diğer ırklar da serbest kılınmıştı ve uzay ve zaman dokusundaki büyük yırtıklardan yeni ırklar gelmeye devam ediyordu. “Büyük bir mücadele yaklaşıyor,” diye bağırان Ashen-Shugar’ın sesi, Valheru büyüsü sayesinde aşağıdaki herkesçe duyuldu. “Bu dünyayı alın ve kendinizin yapın!”

Halklar farklı yollar seçti. Mantığın ışığını takip edenler, kendilerine irfan ve bilgeliğin koruyuculuğu verilmiş olanlar *-eldar-* takipçilerini ormanlık bir alana götürüp harikulade bir yuva kurdular, günün birinde Elvandar adını alacak ormanla bir oldular. Onları takip eden ve hizmet edenlere Işığın Elfleri, *eledhel*, adı verildi ve onların arasından bilge hükümdarlar, ilk kral ve kraliçeler çıktı.

Kimileri, Valheru’nun gücüne erişmeye çalışanlar, Ejderha Ordusu’nun güç tutkusunu taklit etti. Karanlığın bu takipçilerine Kara Elfler, *moredhel* adı verildi

Kimileri korkudan deliye döndü; efendilerinden ayrılmaktan dehşete kapılmış, yabana salınmış evcil köpekler gibi sürüler halinde koşuşturuyorlardı, öylesine korkutucuydular ki kurtlar bile onlardan ürkmeye başlamıştı. Onlara Deli Elfler ya da *glamredhel* dendi.

Kimileri dağılıp gitti, karanın ve denizin ötesine geçerek diğer ırklarla, insanlar ve cücelerle, hatta goblinler ve trollerle yaşamaya başladı. Doğalarını unutup birer yabancı oldular. Bunlara Denizin Ötesindeki Elfler, *ocedhel* dendi.

Ve Quor Zirveleri’nde, Ashen-Shugar Midkemia’nın kalbinin ta derinine yerleşmiş, Valheru’nun bile rahatsız edemediği varlıklarla yüzleşti. Bu zirvelerde, izole bir bölgede, bu dünyadaki her bir hayatın mutlak dokusuna bağlı bir ırk yaşıyordu. En güçlü Valheru’nun ya da en bilge *eledhel*’in bile kavrayamayacağı bir şekilde yaşayan zararsız, nazik bir ırk. Amaçları anlaşılmaz ve

doğaları aynı ölçüde şaşırtıcı olsa da, Ejderha Ordusu'nun en vahşi üyeleri bile kendi içlerinde derin bir anlam sezebilirdi. Bu açıklanabilecek bir şey değildi; sadece içgüdüsel bir biçimde anlaşılabilirdi.

Ve koruyucular vardı, Quor Zirveleri'nin eteğinde yaşayan ve avlanan, tek görevleri bu olağanüstü yerin sükunetini korumak olan, güneşten yanmış elfler. Valheru onları 'Koruyucu Elfler', ya da kendi dillerinde *tirithedhel* olarak adlandırmıştı. Onlar ise kendilerine *atoredhel*, Güneş Elfleri diyordu.

Ashen-Sugar onlara hitap etti: "Siz artık özgür bir halksınız ama vazifenize bağlı kalacaksınız, zira Quor'a bir zarar gelirse bu dünya da yok olur." Ve böyle diyerek uçup gitti...

Tomas gözlerini kırıştırdı. "Hatırlıyorum."

"Neyi hatırlıyorsun?" diye sordu Miranda.

Tomas başını salladı. "Pek çok şey. Yola devam etmeliyiz."

Castdanur onları götürüleceği yolu işaret etti, ardından dönüp çimenliği aştı. Diğer tarafta dar bir patıkaya girdi. Tomas onu izliyor, Miranda en arkadan geliyordu; ama yola ayak basar basmaz sendeledi ve durdu. Her şey değişmişti. Havanın yapısı bile farklıydı. Renkler daha canlıydı, seslerde yeni bir uyum vardı; egzotik kokuların davetkar izleri, yanağını bir âşık gibi okşayan meltemle taşıyordu. Miranda zevkten doğan bir ürpertiye bastırıldı; hayal edilebilecek tüm güzel şeyler aynı anda oluyor gibiydi.

Miranda birçok yer görmüş, kocası denli olmasa da kolay kolay şaşırmayacak kadar yer gezmişti, ama burası en bıkkın gezini bile hayretler içinde dizleri üzerine çöktürecek bir mekândı. Bu güzellik karşısında gözlerinin dolduğunu hissetti. Gördüklerine bir isim veremiyordu; sıradan bir gözlemci için sadece birkaç adım aşağıdaki yamaçtan daha harikulade bir şey olmasa da, burada hayret verici bir şey vardı. Hayatı görebiliyordu! Etrafın-

daki her bir canlının dokusundan geçen enerjileri görebiliyordu. Ağaçlar yumuşak bir ışıkla parlıyordu ve kuşlar tepelerinde ışıltılı, ok gibi atılan birer varlıktı. Havada uçuşan böcekler yeşil, mavi, altın renklerinde, oradan oraya giden ufak cevherlerdi. Ağacın gövdesindeki çatlaktan özünü toplamak için tırmanan karınca sürüsü, yukarı çıkan bir elmas hattını, aşağı inen zümrütleri andırıyordu.

“Neler oluyor?” dedi hafif bir sesle.

“Burası Quor,” dedi Tomas. “Gel.”

Miranda derin bir nefes aldı, kendini toparladı ve ilerlemeye devam eden yaşlı elf ile Ejderha Lordu’na dönmüş insanı izledi. Tomas güneşten bir parçaya benziyordu, gözlerini üzerinde çok fazla tutunca kör edebiliyordu. Onda Miranda’nın bakmaya zorlukla katlanabildiği bir güç vardı ve Castdanur da korları geçmeye yüz tutmuş fakat hâlâ çevresindekileri ısıtabilen, uzun zamandır yanan ılık bir ateş gibiydi.

Derin bir vadiye bulunan bir koruya yaklaşırlarken Tomas konuştu. “Quor Kaos Savaşlarıyla beraber ortaya çıktı, ya da Ashen-Shugar’ın onların daha önceki varlıklarına dair anısı yok. Savaş çok uzun sürdü... Günler mi, haftalar mı, onyıllar mı yoksa çağlar mı sürdü, hiç fikrim yok. Bizzat varlığın doğası değişmişti; ve Valherular Quor’dan haberdar olduklarında burada sorgulamaya dahi cesaret edemeyecekleri bir şey olduğunu derhal anladılar.”

Miranda korunun kenarında durdu.

Yabancı ve zarif, rüzgarda şarkı söyleyen yaprakları ve bu dünyada bilinmeyen yumuşak renkleriyle dev ağaçlar, havaya sıçrarken an içinde tutuklu kalmış dansçılar gibi göğe yükseliyordu. Dalların arasında uçuşan kristal parçaları, ışığı gökkuşağı tayfi içinde yansıtıyordu. Havada baharat ve çiçek notaları vardı, kışkırtıcı derecede tanıdık olan yabancı bir aroma izi.

Ve her yerde müzik vardı, bilinmeyen, muhteşem enstrüman-

larla çalınan, yürek paralayıcı güzellikte fakat algının kıyısında dolaşan bir hafiflikte garip melodiler, yaprak hışırtısının ardına gizlenmiş bir tını izi, dökülen suyun şıptırtısı, toprağın üzerinde hafifçe yürüyen ayaklar.

“Burası neresi?” diye fısıldadı Miranda, yüksek sesle konuşursa olağanüstü bir sihri bozacağından korkarcasına.

“Quor alemi,” cevabını verdi Castdanur.

“Dünyamızın gerçek harikalarından biri uzanıyor burada,” dedi Tomas. Tepeyi işaret ettiğinde Miranda yaklaşan şekilleri gördü. Yeşil renkte, insan biçimindeydiler, fakat kafaları uzun ve saçsız, çeneleri sivriydi. Kulakları çıkıntılı yarımay biçimindeydi ve uzun, dar ayakları üzerinde esnek bir biçimde yürüyorlardı. Her birinin üzerinde kalçasının yarısına kadar uzanan kahverengi bir maddeden yapılmış, belinden deri kemerle tutturulmuş bir tunik vardı. Ayaklarına, kamaşa benzer bir şeyden yapılmış sandaletler geçirmişlerdi. Siyah gözleri ve ufak burunları vardı, yuvarlak ağızları sürekli bir şaşkınlık ifadesi veriyordu. Her birinin elinde değnek veya sivriltilmiş bir kazık biçiminde uzun bir sırk vardı.

Onları ışıklar içindeki varlıklar izliyordu.

Miranda onları tasvir edecek başka bir kelime bulamamıştı. Kristal, ışık ya da enerji sütunuydular, ama her nasılsa zeki varlıklar olduklarını anlamıştı. Çevresindeki bu harikaların kaynağı bunlardı, bundan emindi zira havadaki müzik izi onlardan yükseliyor gibiydi ve çevrelerindeki yumuşak parıltı, bölgeye ayırt edici rengini veriyordu. Miranda, havadaki bilinmeyen ve harika kokuların da onlardan geldiğini düşündü.

Castdanur, Tomas’a döndü. “Ejderha Binicisi, sen burada kalmalısın. Soğuk metallerin temasına dayanamazlar. Leydi, lütfen benimle gelirsiniz?”

Hâlâ hayretler içindeki Miranda onu izledi.

Castdanur ilk yeşil varlığa yaklaştığında bir an selamlama ve saygı amacıyla başını eğdi. “Bunlar Quor, Miranda.” İlk Quor ile kadının hiç duymadığı bir dilde konuştu; perdeli, adeta şarkı söyler gibi bir dil.

Quor aynı dilde cevapladıysa da, sesi kamış boruların titreşim sesini andırıyordu. Quor başını hafifçe eğdiğinde Miranda yaratığın boynunun çok az kıpırdaması karşısında şaşkına döndü. Bu kadar yakından, yaratığın derisi daha çok yeşil bir bitkinin kabuğunu andırıyordu.

Castdanur ışık sütunlarını işaret etti. “Bunlar da Quor’un hizmet ettikleri, Sven-ga’ri.”

Miranda konuşamıyordu bile. Bu ışıklı varlıkların çevresine muazzam bir güzellik hissi hakimdi. “Castdanur,” diye fısıldadı Miranda, “Sven-ga’ri nedir?”

Castdanur cevapladı. “Bilmiyorum leydi. Hatırlanmayacak kadar uzun zamandan beri burada var olmuş mucizevi bir şey.”

“Bu dünyada çok uzun zamandır yaşıyorum ve ne Quor’u ne de Sven-ga’ri’yi duymuştum,” dedi Miranda hafifçe. “Baban daha çocukken ben dünyayı geziyordum ve onlar gibisini hiç görmedim.”

“Çok az kişi görmüştür,” dedi Tomas az öteden.

Miranda aniden bir şeyi anladı. “Bu dünyadan değiller.”

“Hayır,” dedi Tomas. “Ama artık buranın bir parçası oldular.”

“Bu nasıl olabilir?” diye soran Miranda, gözlerini kristalimsi varlıkların güzelliğinden alamıyordu. Her biri üç-üç buçuk metre boyundaydı, ayakları yerden otuz santimetre kadar yukarıdaydı. Üst ve alt kısımları konik biçimdeydi ve bel kısımlarında geniş bir çıkıntı vardı. Birbirlerinden epey farklıydılar; kimi daha uzun, kimi toparlak. Ama tümünde, etraflarını büsbütün saran kristalden veya ışıktan bir örtü mevcuttu. Başlarının çevresinde, farklı renklerde ve karmaşık desenlerde ışıklar dönüyordu. Kimi

yeşil-altın, kimi gümüş-mavi, kırmızı-beyaz veya başka kombinasyonlara sahipti. Hepsi bir arada baş döndürücüydü.

Tomas, “Kimse bilmiyor,” diye cevapladı. Sarhoş edici ortamı içine çekercesine derin bir nefes aldı. “Bu dünyada iyilik varsa buradadır Miranda. Bu varlıkların eşi benzeri yok ve nereden bildiğimi bilmesem de onların başına kötü bir şey gelirse bu dünyanın alacağı yaranın onarılamaz olacağını kemiklerimde hissediyorum.”

“Beni anlayabilirler mi?”

“Quor onları anlıyor, ama insanların dilini ya kullanamıyorlar ya da kullanmak istemiyorlar.” Castdanur, Sven-ga’ri’yi gösterdi. “Onların yerine ve onlarla Quor konuşuyor.”

Miranda başıyla onayladı. Tomas’a döndü. “Bu yüzden rahipler ve diğer büyücülerle toplantı konusunda son derece kararlı ve Dehşet’in belirmesi karşısında panik içindeydin.”

“Evet,” dedi Tomas. “Dehşet çocuklarının dünyanın herhangi bir yerinde ortaya çıkması son derece kaygı verici, ama buraya bu kadar yakın olmaları ürkütücü.”

“Ne olabilirdi-?” diye başladı Miranda.

“Buradaki her şeyi tüketirlerdi,” dedi Tomas. “Ve bildiğimiz bu dünya değişirdi... ya da daha kötüsü.”

“Daha kötüsü?”

“Castdanur, anlat ona.”

“Valherular gibi biz de bu varlıkların Midkemia’nın can damarına bağlı olduğuna ve onlara bir zarar gelirse dünyanın özünün zarar göreceğine, hatta öleceğine inanıyoruz.”

Miranda, aniden gözlerine yaşlar hücum edecek kadar yoğun bir duygu seline kapıldı. “Ne?”

Castdanur ona baktı ve, “Sven-ga’ri seninle konuşuyor,” diye cevapladı.

Tomas devam etti. “Ashen-Shugar ve diğer Valherular içe dö-

nük değildi, ama kendileri hariç saygı duydukları, belki de ilgilendikleri tek varlıklar bunlardı; en azından hiçbir zaman onları zaptetmeye veya bir şekilde zarar vermeye çalışmadılar ki Valheru bu konuda eşsizdi. Valheru bu varlıkları anlayamamış olabilir, ama bu onları hayranlık duymaktan alıkoymadı. Belki de yaşadıkları zaman zarfında hayranlığı tattıkları tek seferdi.” Tomas bir an duraklayıp düşündü, ardından devam etti. “Bence Sven-ga’ri duygularla konuşuyor Miranda.”

“Evet,” diyen kadının gözleri yaşlarla parlıyordu ve sesi duygularla kısılmıştı. “Onlar için canımı bile veririm.”

Castdanur konuştu. “Onlarla karşılaşan herkes gibi.”

Tomas, “Gitmeliyiz,” dedi.

Miranda bu harikulade varlıkların yanında durmanın coşkusundan kendini güçlkle ayırdı ve nihayet dönüp yavaşça uzaklaştı. Biraz yol aldıklarında yoğun sevgi duygusu zayıflamaya başlamıştı, Quor Açıklığı olarak düşündüğü bölgenin kenarına ulaşip ormana adım attıkları ve dünya normale döndüğü zaman, nefes alıp kafasını dağıtmak istercesine silkelendi.

“Sizce kendilerini böyle mi koruyorlar?” diye sordu.

Castdanur cevapladı. “Öyle olsa neden Quor’a ihtiyaç duyunsunlar ya da Quor bize ihtiyaç duysun? Valheru’nun,” diye ekledi Tomas’a bakarak, “bizi koruyucu yapmasının bir sebebi vardı.”

Tomas omuz silkti. “Ejderha Lordları’na dair anılarım tam değil. Ama söylediklerinde bilgelik var. Şahsen ben bu dünyanın kaderini Sven-ga’ri’nin ellerine bırakmaya veya harikulade şarkılarına Dasati ya da Dehşetlerin bizimle aynı tepkiyi vereceği kumarını oynamaya istekli değilim.”

“Katılıyorum,” dedi Miranda. Efsuncunun Adası’ndan ayrılırken umutsuzluk altında eziliyordu, ama şimdi kendini yenilenmiş hissetmekteydi ve bu garip ve harika varlıklara ya da bu dünyadaki diğer hiçbir yaratığa zarar gelmeyeceğine yemin etti.

Güneş körfezin karşısındaki batı zirvelerinin üzerinde batarken, Yeni bir amaç duygusuyla yenilendiğini hissederek patikadan aşağı yürüdü. Korkunç şeyler geliyordu, ama bu dehşetlerin dünyada sevdiği her şeyi yok ettikten sonra kendisini aramaya gelmesini bekleyerek bir köşeye sinmeyecekti. Bu dehşetlerle doğrudan karşılaşacaktı, bu dünyada sevdiği her şeyi korumak için meydan okuyacak ve son âna kadar elindeki her şeyi kaybetmeye hazır olacaktı.

BAŞLANGIÇ

Valko sertçe vurdu.

Karşısındaki tecrübeli ve temkinli Ölüm Şövalyesi biçme hamlesinden kaçınsa da, kendini dönüş hareketine açmıştı ve Valko onu kılıcının ucuna takarak hamleyi tamamladı. Başka bir rakip bulmak için hızla döndüğünde neredeyse tepeden gelen vahşi bir darbeyi alıyordu. Kılıcını kaldırıp bloke etti, kabzayı iki eliyle tuttu, çömeldi ve ikinci rakibinin bacaklarının arkasını keserek yere yığılmasını sağladı. Valko kılıcını çevirip rakibinin boğazına sapladıktan sonra başını kaldırıp yeni bir meydan okuma aradı.

Yan tarafında, biteviye dalgalar halinde gelen TeKarana'nın Ölüm Şövalyeleri'ne karşı güçlkle tutunuyorlardı. Kan Cadısı Kızkardeşliği'nin ve Beyaz'ın Bili liderliğinin kalesini nasıl keşfettikleri daha sonraya saklanacak bir soruydu; ya bir hain vardı ya da sadık hizmetkarlarının birinden mekânın yeri işkenceyle koparılmıştı, ama her durumda zarar verilmişti. O an için zafer kazanmış olsalar da -ki sonuç hâlâ belirsizdi- buradaki herkes kaçmak zorunda kalacak ve Beyaz liderliği sonraki haftalar boyunca alt üst olacaktı.

Valko, Beyaz'ın hizmetindeki diğer iki Ölüm Şövalyesi'ne sağ kanattaki dövüşü desteklemeye girmelerini işaret etti ve önündeki sahneyi incelerken soluklandı. Kan Cadısı Kızkardeşliği'nin barınağını saran illüzyonu bozduktan sonra girdiği büyük avlu-

daydılar. Büyü kullanıcıları, sarayın Ölüm Şövalyeleri'nin eşliğindeki yarım düzine Ölüm Rahibi'yle çatışmaya girmişti.

Kırmızı-siyah zırlı Ölüm Şövalyeleri, Valko ile gümüşi kıyafetlere bürünmüş savaşçıları için kolay hedef olsa da, taktik avantaj elde edemeyeceği kadar fazlaydılar. Kendi savaşçıları daha yetenekliydi ve yıpratma yoluyla kazanabilirlerdi. Ama bu zayıf ihtimal her an soluyordu, zira Ölüm Rahipleri Kan Cadıları'nı yenecek olursa Valko'nun adamlarının aleyhine dönecek tek bir büyü bu mücadeleyi derhal sona erdirecekti.

Aniden savaş seslerinin arasında çılgın bir feryat duyuldu ve çatışmanın ortasında akıl almaz bir şey oldu. Arbedeye karışmış en uzun boylu savaşçının iki misli bir varlık belirdi. Omuzlarını dumandan bir örtü sarıyordu. Derisi göz kamaştırıcı mavi-beyaz bir kristalden oluşmuş gibiydi ve yaydığı nabız gibi atan enerjiyi Valko alanın karşı tarafından hissedebiliyordu. Kollarındaki ve ensesindeki tüyler dikilmişti ve savaşın her iki tarafındaki tüm dövüşçülerde aynı etkiyi gözlemledi.

Yaratık uzun, güçlü koluyla saldırdı, ağır kara tırnakları vurduğu yerde tüten yaralar bırakıyordu. Saldırının ilk kurbanı Valko'nun Ölüm Şövalyelerinden biri olsa da, İkincisi bir Kan Cadısı'nı öldürdükten sonra arbedeye fazlaca yaklaşmış bir Ölüm Rahibi'ydi; canavarın muazzam eh rahibin boynunu ezici bir kavrayışla koparmıştı.

Valko, "Geriye!" diye bağırdı.

Canavara yakın olan düşman sayısının kendi adamlarından daha fazla olduğunu görmüştü ve onunla nasıl ilgileneceğini düşünürken yaratığın kendisi yerine savaşmasındaki fırsatı fark etti. El işaretleriyle organize ettiği savunucular onun gösterdiği noktalara ilerleyerek saraya bağlı Ölüm Şövalyeleri'ni kendilerini canavardan korumaya terk etti. Valko, Kan Cadısı Kızkardeşlerinin Ölüm Rahiplerine yenilmek üzere olduğunu görerek dört sa-

vaşçısına Ölüm Rahiplerine arkadan saldırmaları için işaret etti.

Emrini yerine getirirlerken izledi.

Kan Cadısı Kızkardeşleri, Valko'ya ne komutanlık ne de rütbe vermişti; buna karşın on beş dakikadan az zaman önce Karanlık Olan'm güçleri saldırmaya başladığında Valko doğal olarak idareyi ele almış ve kimse onun emirlerini sorgulamamıştı. O Camareen Lordu idi ve oradaki savaşçıların en deneyimli olmasa da en yüksek derecedeki soyluydu. Hirea'nın yetenekli bir öğrencisi olduğunu kanıtlamıştı üstelik. Kızkardeşlik'in başına bir felaket gelmesini önlemişti ve şimdi saldırıdan kurtulma şansları var gibi görünüyordu.

Bu canavarı yenmenin bir yolunu bulabilirse.

Valko geri çekilmeyi aklına bile getirmiyordu. Bu Dasatilerin doğasında yoktu. Kazanır ya da ölürdünüz; bu kadar basitti. Ama kendi hayatını ya da savaşçıların hayatını gereksizce harcayacak kadar aptal değildi. Ölüm Rahipleri'ne saldırmaya gönderdiği savaşçıların, Kızkardeşlik ile gizemli mücadelelerine dalmış olan rakiplerinin işini çabucak bitirdiğini ve şimdi kalan saraya bağlı Ölüm Şövalyeleri canavarla savaşırken kısa bir mola verdiklerini memnuniyetle gördü. Audarun'un tükenmiş halde durduğu yere koştu, yaşlı Kan Cadısı tüm enerjisini Ölüm Rahipleri'yle savaşta harcamıştı. "Bu yaratığın ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Valko.

"Sadece tahminde bulunabilirim, böyle bir şey ne hayatta ne de irfanımızda rastladım. Kimin çağırdığından bile emin değilim, bizim kadar Ölüm Rahipleri de şaşkına dönmüş görünüyor."

Valko kalan Ölüm Şövalyelerine toplanmalarını işaret etti ve birkaç dakika içinde Kan Cadılarını canavardan korumak üzere hazır bekliyorlardı. Bir avuç saraylı Ölüm Şövalyesi, çağrılmış dehşeti öldürmek için hâlâ bir yol bulmaya çalışıyordu. Valko dikkatle onları izleyerek yaratıkta herhangi bir zayıflık aradı. Ar-

kasında, yarım düzine Kan Cadısı da hafif bir sesle ilahi söylüyordu; kimileri gözlerini kapatmış, yaratığın doğasına ya da gücüne dair bir şeyler sezmeye çalışıyordu.

Aударun efsuna başlarken Valko dikkatini saray Ölüm Şövalyeleri'nin sonuncusuyla karşılaşan yaratığa çevirdi. Her birinin ölmesini diliyordu, ama cesaretle ölmelerine saygı duydu.

Çok geçmeden tek bir Ölüm Şövalyesi kaldı ve yaratığı Valko ile diğerlerinin beklediği yerden uzağa çekerek geri çekilmeye başladı. Yanındaki Ölüm Şövalyeleri'nden bazıları saray şövalyesinin korkaklığı karşısında gülmeye başladığında Valko hüsrarla küfretti. "Yeter!" diye bağırdı. "Korkağın acı içinde ölmesini izlemek eğlenceli, ama düşünmemiz gereken daha önemli şeyler var, bu canavarı öldürmek gibi."

Arkasında, "Yaratıkta bir zayıflık göremiyorum," diyen bir ses duyan Valko dönüp yanı başındaki Luryn'e baktı.

"Burada olmaman gerek," dedi. Bir kız kardeşi olduğu fikri önceleri zor gelmişti, ama onunla zaman geçirdikçe anneleriyle olan benzerliğini görmeye başlamış ve kendisini hem memnun, hem rahatsız eden biçimde kardeşine karşı bir çekim, bir bağ hissetmişti. Kız kardeşler güçlü ailelerin oğullarıyla birleşip onlara oğullar doğurmaya, ittifaklar kurmaya gönderilirdi; değer vermeye başlayacağıın kişiler değillerdi.

Gençliğinde annesinin öğrettiği pek çok şey şimdi yeni ve sıkıntı verici bir perspektifle karışıyordu. Valko odadakilere değer verdiğini ve sadece canavara karşı zafer kazanmayı değil, kız kardeşiyle diğer Kan Cadıları'nı, Beyaz'a hizmet eden Ölüm Şövalyelerini de kurtarmak istediğini anladı. Tüm yapmak istemesi gereken yolunda duran bu şeyi öldürmekken, bu duygularla beraber gelen iç çatışmasından nefret ediyordu.

Aniden Martuch, Hirea, diğer dört Ölüm Şövalyesi ve Aşağılık kılığındaki iki insan avluda belirdi. Pug adındaki insan hızlı dav-

randı: diğeri daha tepki veremedi büyüüne başlamıştı bile. Canavar sona kalan saraylı Ölüm Şövalyesi'ni öldürürken çevresinde bir enerji örtüsü oluştu ve örtünün yüzeyinde bir kristal yapısı belirirken yaratık Pug'a baktı. Her kristal parlak sarı bir enerji çizgisi yayarak diğeri bir kristalle birleşiyordu ve yaratık aniden kendini bir enerji kafesinde hapsedilmiş buldu.

Saldırıp kafesle temas ettiğinde eli ve omzundan bir duman ve alev patlaması çıktı. Acı ve öfke dolu uluyuşu, Valko'nun kollarındaki ve ensesindeki tüyleri tekrar diken diken eden yankılı bir sestti. Canavar akılsızca tekrar saldırdı, ama enerji kafesiyle her teması daha fazla yara ve acıya yol açıyordu.

Valko, canavarın öfkesinin her geçen saniye artışı tiksinti sınırına varan bir büyülenmeyle izledi. Yaratık en sonunda tuzağın içinde sağa sola vurmaya başladı; kendini beyhude bir kaçış çabasıyla kafese fırlatırken bedeni tüten, alevler içindeki yaralardan oluşan bir kütleyle dönmüştü.

Pug'ın bir şeyler söylediği Magnus öne çıkıp başka bir büyü yaptı. Öne uzattığı ellerinden bir güç darbesi koparak tutsak yarattığı vurdu. Yaratık son bir kez uluyup kör edici bir gümüş-kırmızı ışıkla patladı; yok olurken avluyu kömür ve çürümüşlük kokusuyla doldurmuştu.

İki insan büyü kullanıcısının yarattığı yok etmesi bir dakika bile sürmemişti. Martuch ile Hirea taş kesilmişçesine duruyordu: yıllar süren savaş eğitimleri onları böyle bir şeye hazırlamamıştı.

Valko, ikisi de tükenmiş görünen Pug ile Magnus'un beklediği yere seğırtti. Pug ve Magnus, Nakor'u Bek'le beraber bırakıp aceleyle randevuya koşmuş, ama Martuch ile Hirea'nın gittiğini görmüşlerdi. Şafak sökmüştü ve şehir çılgın gibiydi; çanlar çalıyor, topluluklar içtimaya çağınılıyordu. Tüm Ölüm Şövalyeleri ve takipçileri ertesi gün öğle vakti Karanlık Majesteleri adına TeKarana'dan emir almak üzere hazır olmalıydı.

Magnus kendini bir alete ihtiyaç duymadan nakletme becerisiyle ikisini Koru'ya götürmüştü ve Martuch ile Hirea'dan sadece birkaç dakika önce oraya ulaşmışlardı. Acele bir tartışma sonunda Valko'yu bulmaya karar vermişlerdi, zira genç Camareen Lordu'nun ertesi günkü içtimada yokluğu dikkat çekecekti. Pug iki Ölüm Şövalyesi'ne Karanlık Olan'ın tapmağının merkezinde keşfettiklerini anlatacak zamanı bulabilmişti.

Martuch avludaki katliamı inceliyordu. "Herkes buradan ayrılmalı, derhal," dedi.

Audurun ellerini bir kez çırparak seslendi, "Tahliyeye hazırlanın." Martuch ve Valko'ya baktıktan sonra onayla bir kez başını eğdi. "Acil durum planlarımız var. Karanlık Olan'ın takipçilerinin ya da Tekarana'nın ajanlarının bu sığınağı er geç bulabileceklerini biliyorduk."

Yara almamış Kan Cadısı Kızkardeşleri ihtiyaç duydukları önemli şeyleri toplamak için aceleyle uzaklaşırken, yardım edemeyecek kadar yaralanmış olan beşi buldukları yerlerde dinlenmeye koyuldu. Martuch başını onlara doğru eğdiğinde Audurun onayladı.

Yaşlı savaşçı kılıcını hızla çekerek yaralı cadıları teker teker ziyaret etti ve temiz darbelerle öldürdü. Her cadı gözlerini kapatıp sabırla ölümü bekledi.

"Neden?" diye sordu dehşete düşen Pug.

"Yolculuk çetin olacak," dedi Audurun. "Onları geride bırakırsak, bağlılıklarına karşın Karanlık Olan'ın rahipleri bildiklerini onlardan koparabilir. Hepimiz bu riskin farkındayız; hepimiz ihanete alet olmaksızın ölümü istekle kabulleniyoruz."

Hirea devam etti. "İhanet, evet. Beyaz'ın bir yerinde bir hain var, zira, bu saldırı şans eseri olamayacak kadar koordine ve iyi planlanmıştı, ayrıca insan âleminin yakındaki istilasıyla da çakı-

şıyor. Karanlık Olan insan dünyasına saldırısını başlatırken arkasında enerji kalmasını istemiyor.”

Pug, Audarun’a baktı. “Haini bulabilir misin?”

Kadın başını salladı. “Bulunması gereken biri ve bunu yapacak yollarımız var.” Az ötede bekleyen genç bir kadına işaret etti ve öteki gelip verilen talimatları dinledi. Genç Kan Cadısı bir kez başını sallayıp aceleyle uzaklaştı. “Oldu. Hain adam kaçmadı veya saldırı sırasında öldürülmediyse bulunacak.”

“Adam mı?” dedi Magnus.

“Kızkardeşler yıllar süren bir eğitimden geçer genç insan. Hayır, hain erkek bir Aşağılık olmalı. Burada hiçbir dişi Aşağılık yaşamaz.”

Pug başını sallarken Valko onun yanına ilerledi. “O şey neydi?” diye sordu.

“Boşluk’un bir yaratığı,” diye cevapladı Pug. Katliam sahnesine baktı. “Burada ne oldu?”

Valko cevapladı. “Şafakta, bir gözcü güneyde nadiren kullanılan bir yoldan doğru TeKarana’nın saray muhafızlarından bir grupla birkaç Ölüm Rahibi’nin yaklaştığını belirtti. Audarun sü-kunetimizi korumamızı, zaman zaman bu tür grupların sığınağı gizleyen illüzyonu delmeksizin yaklaşabildiklerini söyledi.

“Yine de Ölüm Şövalyeleri’nin hazır beklemelerini önerdim.”

“Akıllıca bir önlem,” dedi Hirea. Öğrencisinin ortalama genç bir Ölüm Şövalyesinden daha fazla sabır sergilemesinden belli ki memnundu. Genç Dasati savaşçıların çoğu, gerek olup olmadığına bakmaksızın derhal saldırma eğiliminde olurdu.

“Belli ki nereye bakacaklarını biliyorlardı,” dedi Pug.

Magnus devam etti. “Gördüklerimiz, uzun zamandır hazırlık yaptıklarını işaret ediyor.”

“Evet,” dedi Audarun. “Yıllardır gizli kalabildiğimizi düşünerek kayıtsızlaştık. Ama muhtemelen şu âna kadar dikkatleri çeke-

cek kadar büyük bir tehdit oluşturmuyorduk.”

Martuch yaralıları öldürme işinden geri döndü. “Büyük İçtima’ya çağırılıyorsun,” dedi Valko’ya.

“Camareen Lordu’nun Sadharin’deki Büyük Salonda hazır bulunması gerekir. Seninle geleceğim. Hirea Musibet’e katılmak zorunda kalacak.”

“Hayır,” dedi Valko.

Martuch kaşlarını çattı. “Hayır mı?”

“Zamanı geldi.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Hirea.

“Bir daha asla bu kadar çok sayıda Ölüm Şövalyesi -topluluklardan, saray muhafızlarından, tapınaktan- şehirden uzak kalmayacak. Dünya dışında, portalın diğer tarafında olacaklar,” dedi Valko. Pug ile Magnus’a döndü. “Karanlık Olan’ı yok edecek silahı getirdiniz, benim kaderimde de TeKarana’yı öldürmek var. Daha fazla adamı gelip bu yeri terk edilmiş bulursa, Kan Cadıları ile Beyaz’m gizlendiklerini, diğer pek çok anne ve çocuk gibi çalılırlar içinde saklandığını düşünecektir. Biz ise aksine kuvvetlerimizimizin hepsini içtimalarından çağırarak Büyük Saray bölgesinin içine yürüyeceğiz ve TeKarana’nın kendinden en emin olduğu anda, ordularının diğer bir dünyayı fethetmeye gittikleri anda saldıracağız.

“Tarikatların şansöyeleri topluluklardan bir-iki Ölüm Şövalyesi’nin içtimada bulunmadığını fark edebilir, ama Büyük Ayıklama sırasında öldükleri ya da yaralandıkları sonucuna varacaklardır. Bu akıncı grubu dönmediğinde, içtimada bulunmayanların bazılarının burada olduklarını ve Beyaz’a hizmet ettiklerini, öldüklerini ya da saklandıklarını düşüneceklerdir.” Valko’nun gözleri tutkuyla adeta yanıyordu. “Zamanı geldi! Dün geceki bir savaşta öldüğüm haberini yay Martuch. Sonra kuvvetlerimizi karalaştırılan yerde topla ve gizli ve kurnazca davranma gerekliliği-

ni adamlarımızın kafasına yerleştir. Saklanan çocuklar gibi ordu gidene kadar bekleyeceğiz ve TeKarana kendi yenilmezliğinden en emin olduğu sırada saldıracağız!”

Yakındaki Ölüm Şövalyeleri’nden, Hirea ve Martuch dahil, bir onay tezahüratı yükseldi. Pug bu adamların, ırklarının geri kalanına göre ne kadar mantıklı olurlarsa olsunlar yine de kalben birer Dasati olduklarını ve mantıklı varlıklar olmakla en ufak merhametten yoksun kanlı savaşçılara dönüşmeleri arasında küçük bir mesafe bulunduğunu fark etti. Ama Valko’nun tüm tavsiyelere karşın ileri atılabileceğine dair bir tür kehanet olduğunu da biliyordu.

Oğluna döndü. “Burada artık yapabileceğimiz bir şey yok. Annenle müttefiklerinin Tsuranileri neyin geldiğine dair hazırladıklarım ve annenin Leso Varen’i bulup ortadan kaldırdığım umalım.”

Annesine ve onun amacına ulaşana kadar kovalama azmine ve becerisine duyduğu saygıya karşın, ölüm büyücüsünü bulup hakkından gelebileceğine dair Magnus’un ciddi şüpheleri vardı.

Tezahürat dindiğinde Valko sordu. “Ne yapmayı tercih ediyorsun insan?”

Pug düşündü. Bu dünyadaki zamanının azaldığından giderek emin oluyordu. “TeKarana ya karşı harekete geçeceksiniz, Nakor’un Bek’le ne yapacağına hemen karar vermesi gerekecek.” Pug, Bek’in kehanetteki Tanrı Katili olduğuna ikna olmamıştı, ama neden hepsinin birden bu âlemde bulunduğu gibi anlamadığı birçok şey olduğunu biliyordu. Nakor’un bu gizemleri aydınlatıp aydınlatamayacağım bilmiyordu. Yapabilirse Nakor’u geride bırakmayacaktı ve Bek’in kaderinde burada ölmek yazılı değilse, bu garip genç adam da onlarla Midkemia’ya dönecekti.

“TeKarana’ya karşı zafer kazanmanızı ve Karanlık Olan’ın gücünün azalmasını umuyorum ama kendi âlemime dönmeliyim,

zira savaşçılarınız bir zamanlar yurt kabul ettiğim bir dünyayı istila edecek. Sizinle beraber döneceğim.”

Valko, Pug’ın sözlerini düşündü ve bir kez başını salladı. “Büyünle hepimizi taşıyabilir misin?”

Pug’ın baktığı Magnus, “Koru’ya dönmek istiyorsanız belki bir defada dört ya da beş kişiyi taşıyabilirim,” dedi. “Birkaç sefer gidip gelmem gerekecek.”

Valko cevapladı. “Bir sefer yeterli olacaktır. Sadece babanı, Martuch’u, Hirea’yı ve beni alman yeter.” Kalan Ölüm Şövalyelerine bağırdı. “Kızkardeşlik’e yeni saklanma yerlerine kadar eşlik edin. Onları koruyun! Biz başarısız olursak yeni Beyaz’m tohumları siz olacaksınız.”

Beyaz’ın hizmetindeki Ölüm Şövalyeleri genç lorda selam vererek ayrılırken Valko devam etti. “Artık gidelim, yapacak çok işimiz ve çok az zamanımız var.”

Pug onayladı. Magnus üç Dasatiye yaklaşmalarını işaret etti, birbirlerine tutunmalarını söyledi ve aniden kayboldular.

Miranda sordu. “Açıkça anlatabildim mi Lord Erik?”

Erik von Darkmoor özel dairesindeki geniş sandalyeye oturarak uzun bir nefes verdi. “Evet Miranda, anlatabildin. Anlatamaysaydın bile, Nakor durumu ciddi bulmaysaydı beni bu kadar uzun yaşatma zahmetine girmezdi ve tek başına bu bile beni Meclisten gelen herhangi bir uyarımın azami ciddiyetle dinlenmesi gerektiğine ikna edebilir.” Ağırlığını kaydırdığında yüzünü ekşitti.

“İyi misin?”

“Hayır, ölüyorum... tekrar.” Sarayın penceresinden en sevdiği manzaraya, güneşin Krondor limanı üzerinde batışına baktı. “Ölmek önemli değil; kötü olan o aşamaya ilerlemek.” Yatağının ayak ucundaki iri ahşap sandığı işaret etti. “Bana bir iyilik yapıp sandıktaki küçük şeyeyi getirebilir misin? Siyah kadifeden bir kesenin içinde.”

Miranda sandığı açığı keseyi Erik'e götürdü. Erik keseyi kapatan bağcıkları dikkatle çözerek şişeyi çıkardı. Minik tıpasını çıkarıp şişeyi ağzına boşalttı. Ardından boş şişeyi yanındaki masanın üzerine fırlattı. "İşte. Nihayet bitirdim. Nakor'un verdiği iksirle besleniyorum ve beni yeterince sağlam tuttu... yüz yaşını zorlayan bir adama göre."

"Doksana yakın diye düşünmüştüm," dedi Miranda.

"Eh, gerçeğin asla dramatik bir düşünceyi engellemesine izin vermemeli," diye tebessümle cevapladı Erik. Miranda izlerken, adamın yüzündeki kırışıkların kaybolup renginin geri döndüğünü gördü.

"Ne kadar zamanın var?"

"Bilmiyorum. Belki birkaç ay." Doğruldu. "Yorgunum. Kemiklerime kadar yorgunum Miranda. Yetmiş yıldır Taç'ın hizmetindeyim ve dinlenmeyi hak ediyorum."

"Hepimiz hak ediyoruz," diye cevapladı Miranda. Kendisi ve kocasının, Erik doğmadan çok önceden beri deliliğin güçleriyle mücadele ettikleri gerçeğini karıştırmamayı tercih etti. Karşısındaki adam da başarıyla hizmet etmiş ve payına düşen savaşılar girmişti. Evlenip çocuk sahibi olmamıştı; Miranda, Erik'in hayatının kendisine kıyasla çok daha katı olduğunu fark etti. Ayrıca uzun bir ömür sürmüş ve yaşlanmıştı, oysa kendisi suret ve enerji bakımından hep otuzlarının sonlarında ya da kırklarının başında bir kadın gibi görünmüştü.

Erik ellerini sandalyenin kollarına vurdu. "İlk ihtiyacınla ilgili olarak ben hiçbir şey yapamam. Kral oldukça katı. Kocandan hoşlanmıyor ve Tsuranilerden daha da az hoşlanıyor."

"Neden?" diye sordu kadın, "imparatorluk ile Krallık, Gedik Savaşları'nın bitiminden beri barış içinde. Tsuraniler Sethanon Savaşı'nda Krallık'a yardım etti. Son on yılda Kesh'le yaşadığınız sorunlar, barış anlaşması imzalandığından beri Tsuranilerle yaşadıklarınızdan daha fazla."

“Birkaç yüz, hatta birkaç bin sığınmacıdan bahsetmiyorsun Miranda. Milyonlardan bahsediyorsun. Kesh ile Krallık’ın toplam nüfuslarından daha fazla Tsurani. Onlan kendi düklüğünde isteyecek tek bir dük yok. Kim besleyecek onları?”

“Çalışabilirler. Zanaatkarlar, çiftçiler ve arabacılar var...”

“Onlar yabancı bir dünyadan. LaMut Kontu bile onları hoş karşılamaz, ki kendisi Tsurani soyundan geliyor! Çok büyük bir tehdit oluşturuyorlar.”

Miranda bu cevabı alacağını biliyordu, yine de umudu vardı. “Kaç kişi alırdın?”

“Ben mi?” diye sordu Dük. Güldüğünde, Miranda yüzüne canlılığın geri döndüğünü gördü. “Yabon ve Crydee’ye birkaç bin kişi yerleştirirsen başımı çevirirdim. Dünyanın Dişi boyunca köylere sınır lordlarınm endişe edeceği birkaç bin kişiyi daha gizlice soksan aldırılmazdım. Ama lordumun emirlerine uymazsam yeminimi yerine getirmemiş olurum Miranda. Yeminimi çiğnemiş olurum.”

Miranda, “Bir önerin var mı?” diye sordu.

“Benim önerim Novindus olacak. Hâlâ Zümrüt Kraliçe’nin verdiği zararın yaralarını sarıyor ve çok sayıda Tsurani alabilir. Cehennem adına, tüm kıtayı bile istila edebilirler ve burada kimse- nin umurunda olmaz.”

“Kaspar şu anda orada, bir arkadaşıyla konuşuyor.”

“Eh, bahse girerim senden daha fazla şans vardır, çünkü senin olmadı.” Tekrar içini çekti, bu defaki yorgunluktan ziyade duygusallıktandı. “Eminim Jim Dasher Jamison’ın şansını senden de azdır. Büyükbabası kurnaz ve tehlikeli bir adam, tıpkı kendi büyükbabası gibi -o da sinsi piçin tekiydi- ama senin amacına bağlı olduğun kadar o da kararlı ve Taç’a sadık. Jim büyükbabasının Doğu Diyan’nda bir Tsurani çiftliği kurmaya ikna edemeyecek, ki bu büyükbabasının da Kral’ı ikna etmeyeceği anlamına geliyor.”

“Ya istediğim diğer iyilik?”

Erik sırttı. “Bu ayrı bir hikâye.” Ayağa kalkıp gerindiğinde, Miranda yılların tekrar üzerinden akıp gittiğini gördü. Şimdi Erik elli ya da altmış yaşlarında, hâlâ dinç ve tehlikeli, enerjik bir adam gibi görünüyordu. “Batı Diyarı’nda bir belanın içindeyim, ama kurmaylarımın artık aldıkları paranın hakkını verip benim yerime buraya göz kulak olmalarının zamanı geldi.”

“Ne öneriyorsun?”

“Eh, Tsurani ordusu için generallere ihtiyacın var ve ben de bir generalim. Ya da en azından Şövalye-Mareşal’im, yani generallere emirler verebilirim.”

“Prens sana izin verir mi?”

“Prens, ben iyi bir fikir olduğunu söylersem vücudunu yeşile boyayıp şehir meydanında dans bile eder.”

Miranda bunu hayal edip güldü.

“Edmund iyi biri, ama taş heykelin bu tarafındaki herkes onun emanetçi prens olduğunu, doğudakilerin onun hırsa kapılacağından endişelenmesini gerektirmeyecek kadar beceriksiz olduğu için buraya gönderildiğini biliyor.” Erik ciddileşti. “Döndüğümde -dönersem- bir iç savaş patlak verebilir. Senden gizlilik yemini etmeni istiyorum, ama Kral’ın durumu iyi değil.”

Miranda paniğe kapıldı. Kral gençti ve erkek varisi yoktu. “Nesi var?”

“Kimse bilmiyor, ama çok kötü bir şey olduğundan şüpheleniyorum. Güvenilebilecek her rahip onu gördü, Kral’ı size güvenmeye ikna edebilirsem senden ya da Meclis’ten bile yardım isteyebilirim. Her yıl gücünü biraz daha kaybediyor, Kraliçe’yle erkek çocukları yok ve Prenses daha yedi yaşında. Son on yıldır Krondor tahtında bir dizi kraliyet kuzeni oturdu ve hırsa kapılmaları için Kral onları dolandırıp duruyor.”

“Erik, Kral yarın ölse ne olur?”

“Prens Edmund ve diğer bir düzine kraliyet mensubu Rillanon’a dönerek tümü de tahta talip olan Lordlar Kongresi’nin önüne çıkar. Ve onun yanında da tahta talip olan bir düzine kraliyet üyesi olur. Eski dostum Roo’nun buğday ve arpa alıp satışı gibi krallık da alınıp satılacak - Roo’nun bana ticaret hakkında anlattığı öyküler, bunun kesinlikle savaş kadar pis bir iş olduğunu düşünmeme yetti. Kongre’de hiçbir talip üzerinde anlaşmaya varılamazsa hiziplere ayrılacağız, bu da açık çatışmaya dönebilir.”

“İç savaş,” dedi Miranda.

“Evet, üstelik uzun süredir yaşamadığımız bir iç savaş.”

“En yakın conDoin erkeği kim?”

Erik cevap verdi. “Zor olan kısım burası. Crydeeli Lord Henry. Harry harika bir insan, ama onun atası, Kral Lyam’ın ağabeyi Lord Martin kendisi ve soyundan gelenlerin asla tahtta hak iddia etmeyeceklerine yemin etmişti. O zaman bunun iyi bir fikir gibi göründüğüne eminim, ama şimdi keşke koca ağzını açmasaydı diyorum.” Erik’in üzüntüsü açıktı. “Harry Batı’daki soyluların ve azımsanmayacak sayıda Doğulu yöneticinin koşulsuz desteğine sahip olurdu. Ama meşru bir talep olmaksızın, onu destekleyebileceklerden pek çoğu bu yeminden dolayı onun karşısında olacak. Yani, krallığı iç savaştan koruyabilecek tek kişi, aynı zamanda onun adına talepte bulunulması halinde iç savaşa sebep olabilecek.”

Miranda cevap verdi. “Senin yerinde olmak istemezdim.”

“Şu anda diğer tek conDoin erkeği daha bir çocuk. Kral’ın müteveffa kardeşi Richard’ın oğlu Prens Oliver. Henüz altı yaşında.”

Miranda pencereye döndü. Gece çöküyordu. “Şimdi ayrılıyorum Lord Erik. Tsuranilere yardıma ne zaman gelebilirsin?”

“İşlerimi düzenledim ve halefim yarın burada olacak. Bas-Tyralı Lord John deVres olabildiğince hızlı bir yolculukla öğleden önce Salador’dan gelecek. Edmund’un karşılamarından birine

katlanmak zorunda kalacağım ve yarın resmi törenle emekli olacağım. Prens bana unvanlar vermek için ısrar edecek, ki ne bu toprakları görmeye ne de gelirlerini harcamaya zamanım olacak. Kısacası üç gün içinde size katılmaya hazır olacağım.”

Miranda, “Bizzat gelip seni gediğe götüreceğim,” dedi. Durakladı. “Bir öneride bulunabilir miyim?”

“Evet?”

“Kral ölürse, Prens Edmund’un Rillanon’a gidip kendini-”

“-Prens Oliver’in vekili olarak önermesi uygun olacak,” dedi sırttan Erik. “Bunu çoktan Rillanonlu Lordjames’le görüştüm.”

Miranda, “Nakor bana bir demirciye göre epey akıllı olduğunu söylemişti,” dedi.

Erik pişman görünüyordu. “Bazı zamanlar, ki yarın da onlardan biri olacağı benziyor, demirhaneden hiç ayrılmamış olmayı diliyorum.”

“Anlıyorum. Üç gün sonra.”

“Üç gün sonra.”

Miranda kayboldu ve Erik oturup düşüncelere daldı.

Kaspar şövalyesini ilerletti. “Şah.”

General Prakesh Alenburga içini çekti. “Teslim oluyorum.” Arkasına yaslandı. “Sen hâlâ yıllardır karşılaştığım en iyi rakipsin Kaspar.”

“Şanslıyım,” dedi Kaspar. “Senin de dikkatin dağılmıştı General.”

“Doğru. Maharajah’a senin... önerinden bahsettim.”

Kaspar, Maharajah’ın yanıtını duymayı bekliyordu. İki gün önce geldiğinde yeni, enerjik Muboya Krallığı’nın başkentini bolluk dönemi içinde bulmuştu. Şehre bakan bir kayalığın üzerinde, Kaspar’a Olasko’daki evini hatırlatan kadim kalenin yerine yeni bir saray inşa ediliyordu. Oradaki hayatının üzerinden yüzyıllar geçmiş gibiydi.

“Tepkisi ne oldu?” diye sordu Kaspar.

Alenburga doğrudu, kaba yüzü düşünceli bir ifadeye bürünmüştü. “Sevgili hükümdarımızla hiç karşılaşmamış olduğun düşünülürken, adam tartmayı kesinlikle iyi biliyorsun.”

“Yıllar boyu komşularının seni ezmelerini önlemeye çalışırken onları bizzat ezmeye çalışma deneyiminden geliyor,” dedi Kaspar kuru bir ifadeyle.

Alenburga güldü. “İyi söyledin. Son görüşmemizde önerdiğin gibi, Maharajah en küçük kız kardeşini Okanala Kralı’nın ikinci oğluya evlendirip güney sınırımızı sağlama aldı.

“Ama gerçekte, yeni Okanala Prensesi Prens’in dokunuşuna katlanamıyor, o da kıza dokunmaya istekli görünmüyor, ahbaplarıyla fahişelere gidiyor, babasının krallığını kumarda kaybediyor ya da yarışlara sokmak üzere yelkenliler inşa ediyor -böylesi bir altın israfını hayal edebilirsen- ve hükümdarımız da bu durumdan hiç hoşnut değil.

“Kendisine sadakat yemini etmeye hazır bir ordu almamız önerin -ve bu orduyu güneye, Okanala sınırının yakınma yerleştirme olasılığı- Maharajah’a epey çekici geldi, ama bu askerlerin kime sadık olacağı endişesi de o kadar büyük - kendi liderlerine mi, Maharajah’a mı?” Ellerini belirsizlik ifadesiyle iki yana açtı.

Kaspar omuz silkti. Bu tepkiyi bekliyordu. “Bir yabancıнын sözüne itibar edileceğini sanmıyorum. Onlar karşılaştığım, yeminlerine en bağlı grup. Maharajah’a yemin ederlerse, emrettiğinde kendi parmaklarını keserler.”

“Sana inanıyorum Kaspar. Kısa görüşmelerimizde seni doğru değerlendirdiğimi sanıyorum. Bir zamanlar gururlu olan, aşığılanmış bir adamsın ve becerikli bir askerden daha fazlasısın. Sana bir zamanlar bir yöneticiydin de, ya da doğuştan yüksek konumda biri.”

“Beni iyi okumuşsun,” dedi Kaspar.

“Bana hiç yalan söylemedin, muhtemelen bunun için sebebin de olmadı: olsaydı, şüphesiz zengin bir ihtiyarı kendisine âşık olduğuna ikna etmeye çalışan genç bir fahişe kadar inandırıcı biçimde yalan söyledin.”

Kaspar güldü. “Çıkarlarıma uyduğunda gerçeklerden kaçındığımı bilir.”

“O halde önerin nedir?”

“Benimle gel. Sana henüz söyleyemeyeceğim, yine de bilmen gereken şeyler var. Ben *seni* doğru olarak değerlendirdiysem, sadece hükümdarına değil ülkesine ve halkına da sadık bir adamsın. Bence genç Maharajah’ınızın başladığı işi, Yılan Nehri Şehri dahil her yeri fethetmeyi tamamlamak için bahane aradığının farkındasın. İmparatorluğunu inşa etmeyi tamamlamak istiyor. Riskleri biliyorsun. Siz dinlenip inşa ederken Okanala gibi düşmanlarınız da aynısını yapıyor.”

Alenbarga elini kır saçlarından geçirdi. “Ah Kaspar. Neden hizmetime girmiyorsun? Seni yaverim, tüm Muboya ordularının ikinci komutanı yaparım.”

“Fetih arzumu bir süre önce kaybettim,” dedi Kaspar. “Neye benzediğini de, diğer tarafta olmanın verdiği hissi de biliyorum.”

“Eh, git Okanala’ya hizmet et o zaman,” diyerek güldü Alenbarga. “Seninle sahada yüzleşmek Kral’ın tüm o soytarılarından daha eğlenceli olacaktır. Kazanamamızın tek sebebi zaman ve altınımızın tükenmesiydi.”

“Ve adamlarınızın,” dedi Kaspar; Bandamin’in, karısı Jojanna’nın ve Jorgan adındaki oğlanın cesetleri yol kenarında yatarken Kervancı Baş’ının tepelerinde ağlamasını hatırlamıştı. “Adamlarınız tükendi.”

“O yüzden mi birkaç bin deneyimli askerden memnun olacağımızı düşündün?”

“Onun gibi bir şey. Gerçi birkaç binden daha fazla.”

“Ne kadar daha fazla?”

“Ne kadar isterdin?”

Alenburga arkasına yaslanarak büyük bir dikkatle Kaspar’ı süzdü. Ardından, “Elinde istediğimden fazlası var,” dedi.

“Sanırım mantıklı bir adamın isteyeceğinden daha fazla.”

“Kaç kişi?”

Kaspar umutlarının tükendiğini hissediyordu. “General, tüm samimiyetimle, Tsuranilerin durumuyla ilgili bildiklerime dayanarak, dünyalarının karşı karşıya olduğu tehditle nihayet yüzleştiklerinde ordularından geriye bir şey kalmayabilir. Ama akıllan varsa toplanıp kaçacaklardır. Bu da bir milyon savaşı ve bunun üç katı kadın, çocuk ve savaşı olmayan diğer insanlar demek.”

“Dört milyon mu?” dedi General, yüzünde gerçek bir afallama ifadesiyle. “Bizim tüm nüfusumuz bir milyondan az Kaspar.”

“Biliyorum. Doğu topraklarındaki tüm krallık şehir devletlerinde dört milyon kişi yaşadığından şüpheliyim.”

“Tam olarak kaç Tsurani var?”

“Kesin olarak bilmiyorum, ama vergilerde kullandıkları resmi bir nüfus sayım sistemi var ve en sonuncusunun -yedi yıl önce imparatorlukta yirmi milyon vatandaş ve köle olduğunu ortaya çıkardığını duydum.”

“Bir şeyler duyarsın ve bazen bunları abartmaya düşkün kişilerce söylenen hikâyeler, söylentiler olarak kabul edersin Kaspar. Çocukken Gedik Savaşları’na dair duyduğum öyküler efsane gibiydi. Doğu topraklarında arada sırada kuzeydeki kıtanızdan bir tüccar görürdük. Orada olduğunuzu biliyorduk, ama fazla temasımız olmamıştı. Gedik Savaşları, diğer bir dünyadan büyü kullanılarak Adalar Krallığı’m istilaya gelen dünya dışı varlıklara dair hayret uyandırıcı bir öyküydü. On yıllık bir mücadele ve nihai savaş. Pek çok destan ürünü, ama bütün bunların arasında savaşın düzeni, kaynakların dağıtılması ya da birliklerin levazımına dair

en küçük bir bilgi alamadık - aktif bir askerin sermayesi Kaspar. Bu bizim için sadece bir hayal ürünüydü.”

“Orada ölenler için ise değildi General. İnanması güç olsa da, bu savaşı ve daha sonra bu kıtayı perişan etmiş olan savaşı yaşayanlarla karşılaştım ve bunun onlar için bir hayal ürünü olmadığını söyleyebilirim sana.”

“Ama milyonlarca Tsurani.

“Sana bilmen gereken her şeyi anlatacağım, ama az zamanımız var.”

“Kaspar, uslu duracaklarını garanti edebilsem Majesteleri’ne Tsurani sığınmacılarını, en azından bir kısmını kabul etmemizi önerebileceğimi biliyorsun.”

“O zaman onlarla görüş,” dedi Kaspar uğursuz bir sırıtışla.

“Gerçekten mi?” Alenburga sandalyesinde arkaya yaslanarak satranç tahtasının üzerinden Kaspar’a baktı. “Bunu nasıl yapabileceğimi düşünüyorsun?”

“Eh, senin ve genelkurmayının Tsuranilerin savaş kabiliyetinin ilk elden ispatına katılmanız için düzenlemeler yaptım.”

“Kaspar, şimdi güzel konuşmaya başladın.”

Kaspar gülümsedi. “Evet, öyle. Sana Dasatilerden bahsediyim.” Hafif ve sakin bir sesle General’e Kelewan’daki durum hakkında bildiği her şeyi anlatırken dakikalar saatlere döndü. General’in yaveri Alenburga’nın bir şey isteyip istemediğine bakmaya geldiğinde gidebileceği söylendi. Kaspar öyküsünü bitirdiğinde akşam yerini geceye bırakmıştı ve Muboya sarayı sessizdi.

General uzun, yavaş bir nefes verdi. “Kaspar, bu olağanüstü bir öykü.”

“Her kelimesi doğru, yemin ederim.”

“Fiili bir lideri olamayan milyonlarca kişilik bir ordu mu?”

“Sana ihtiyacım var General,” dedi Kaspar. “Tsuranilerin sana ihtiyacı var. Bekleyen subayların mevcut, ama yeterli değiller. Sa-

hada askerleri idare etmiş, parlak taktikler yürütebilen ve parlak bir lojistik kavrayışına sahip deneyimli bir kumandanım var: Erik von Darkmoor. Onun eşiti olduğumu söylerken kendini beğenmişlik etmiyorum. Ama bir stratejiste ihtiyacım var. Kelevvan'a gelip savunma kurmalarına yardım edebilirsen, emrine girmeye hazır ne tür askerler olduklarını anlayabilirsin. Kuvvetli, sadık ve korkusuzlar. Ama üst komutaya ve eksiksiz bir kurmaya ihtiyacım var. Hem de yakında.”

“Ne kadar yakında?”

Kaspar'ın kemer çantasında bir şey vızıldadı. Kaspar onu hızla çıkardı. Bu, Miranda'nın talimatı üzerine Efsuncunun Adası'nda bir zanaatkarın kendisine verdiği bir sinyal cihazıydı. Askeri eğitime sahip herkeste bir tane vardı, Kaspar'dan hizmetindeki gençlere, Servan, Jommy ve diğerlerine kadar. Roldem, Rillanon, Krondor ve diğer şehirlerdeki önemli subayların da cihazları vızıldıyor olmalıydı. Bunun anlamı, Miranda'nın, Dasatilerin Kelevvan işgaline başladığı haberini almış olmasıydı.

Kaspar, General'e dimdik baktı. “Sana derhal ihtiyacım var.”

İSTİLA

Kadın haykırdı.

“Yardım edin!” diye bağıırken bebeğini göğsüne bastırıyordu. Kan içindeki üstüne ayrıca izcilerin tanımadığı turuncu bir sıvı sıçramıştı.

Kadın yaklaşırken atları gergin biçimde toprağı eşeledi. İz-cilerden biri atından inip gözleri büyümüş kadını durdurdu ve bebeğine baktı. Başının tek bir hareketiyle arkadaşına çocuğun uyumadığını, ölmüş olduğunu işaret etti.

Atlı arkadaşı, aynı ölçüde sert bir hareketle ayrılacağını ve arkadaşını kadını ordunun toplanmakta olduğu güneye götürmesi için bırakacağını işaret etti. Oradaki şifacı rahipler kadın için ellerinden geleni yapardı. Diğerleri bebek için dualar okuyabilirdi.

Atından inen adam kadını sakinleştirmeye çalışırken beriki bineğini kuzey yolunda ilerletti. İki gün önce, dağların eteğindeki küçük bir köyün yakıldığına dair rapor almışlardı. Haber hızlı bir atıyla güneye, oradan büyülü yollarla Kutsal Şehir’e ulaştırılmıştı. Birkaç saat içinde toplanma emri verilmiş ve kuzeydeki her evden ve her klandan savaşçılar çağrıya cevap vermişti. Toplanma noktası, belirtilen saldırıya en yakındaki küçük bir ileri karakol, Ambucar Hanesi’nin süvarilerinin bulunduğu ufak bir istihkamdı. imparatorluktaki en iyi atlıları da içeren ufak süvari müfrezesinin görevi kuzeydeki bayırlarda devriye gezmekti.

Karakolun yüzyıllar boyunca başlıca vazifesi kuzeydeki göçebe Thûnların akınlarını önlemek olmuştı, dolayısıyla Dasati istilasına yanıt verebilecek bir konumdaydılar. Binici atını tepeye çıkan dik bir yokuşa sürerek kuzeye doğru baktı. Olağan devriye bölgesinin bir kısmını, bu yolu ve aşağıdaki bir vadide kurulu olan köyü kendi oğlunun çehresi kadar iyi tanıyordu. Binaların çoğu sağlam olsa da köy meydanının diğer tarafında, ortak kuyunun çevresine inşa edilmiş iki tanesi yanıyordu. İzci yangınların devrilmiş yemek ateşlerinden çıktığı sonucuna vardı, aksi halde köydeki diğer evler de yanıyor olurdu.

Bu köyün işgal edildiğinin tek kanıtı, yolda karşılaştığı kadındı. Tümü de Ambucar Hanesi'nin emrindeki yaklaşık yüz yirmi erkek, kadın ve çocuk ölmüştü. Deneyimli bir iz sürücü olan izci, olanları çabucak öğrendi.

Köye atlı adamlardan oluşan bir akıncı grubu saldırmıştı... eğer öyle denebilirse diye düşündü, zira tozun içindeki izler daha önce gördüğü hiçbir hayvana ait değildi; bu izleri yapan ne atlar, ne needra, ne de Thûn savaşçıları. Köyün etrafında birkaç dakika daha dolandıktan sonra sürüklenme izlerini gördü. Bir an şaşırıysa da, sonra köylülerin geniş ağların içinde istiflenip sürüklendiğini anladı.

Kendi gözlerinden şüphe duymayacak kadar yaşlı ve deneyimli bir izciydi, ama bunların hiçbir anlamı yoktu. Genç bir askeren Kan Denizi'nin ötesindeki bir garnizonda nöbete çıkmış ve kayıp Tsubar kabilelerinin köle tacirleriyle, insanları köle olarak kullanan kötücül cücelerle savaşmıştı. Değerli köleleri yaralama ve ölmelerini riske atarak sürüklemeydin; zincirle birbirlerine bağlar ya da bekleyen arabalara doğru güderdin.

İlk alarmin verildiği köy, yoldan hızlı bir atla yarım saatlik mesafedeydi. Acele ederse esirlerinin yük olduğu akıncılara yetebilirdi. İlerleyebilecekleri tek bir yol vardı, zira sağ tarafta Ga-

gajin nehri hızla, vadiler açarak, kimi zaman yolun otuz metre altına inerek akıyordu ve sağ tarafta yukarı doğru uzanan bir dizi dik yamaç yan yana üç atlıdan ya da tek bir arabadan fazlasının geçişine olanak vermiyordu.

Kısa süre sonra, ilerideki tozdan akıncılara yetiştiğini ve izin üzerindeki kan damlalarından zamanında varamadığını anladı. Tahmin ettiği gibi köylüler ağm içine tıklandıysa, çoğu arkadaşlarının ağırlığından ezilerek ya da yere çarpıp durdukları için ölmüş olacaktı.

Bir tepenin üzerinde, bir sonraki köyü görebileceği noktada toz bulutu yükseliyordu. Yorulmaya başlamış atını dik yoldan çıkardı ve zirveye ulaştığında attan indi.

Aşağıda insanlar -eğer gerçekten insandıysalar- ne bu dünyada ne de Midkemia'da gördüğü türden yaratıklara binmiş, dörtlü gidiyordu. İçlerinde bir düzineden fazla insanın hapsedildiği iri ağırları arkalarından sürüklüyorlardı. Zayıf çığlıklar, izciye ölü yığınlarının arasında birkaç biçarenin hayatta kaldığını anlattı. Dikkatini asıl çeken ise, hedefleri olarak gördüğü şeydi.

Tastiano köyünün olması gereken yerde sıradan bir küre yükseliyordu. Yüksekliği doksan metre kadardı ve binicinin baktığı yerden toprağa gömülü bir yarıküre gibi görünüyordu. Yüz seksen metre çapında demekti bu. Sekiz kilometreden büyüktü! İlk atının duman tabakası içinden geçercesine duvarın içinde kaybolduğunu gördüğünde bunun bir tür Dasati büyüğü olduğunu anladı.

İki Dasati binici geri dönüyordu ve izci fark edildiğini anladı. Dış dünyadan olduğu aşikar binekleri çabucak dörtlü gitmeye başladığında izci atını çevirdi. Topuklarını atının karnına gömerek dörtlü gitmeye zorladı. Atı yorgun olsa da, hız kadar dayanıklılık eğitimi de vardı ve izci, peşinden gelen canavarlardan daha hızlı olduğunu umdu. Orduyu uyarmak zorundaydı,

zira kasvetli küreyi gözden kaybetmeden hemen önce kürenin genişlediğini görmüştü. Şimdi birkaç dakika öncesinden daha büyüktü.

Büyücü bir büyü yaptı. İki Dasati Ölüm Rahibi koruyucu bir engel kaldırıysa da, birinin kızgın bir ateş topuyla vurulmasını önleyemediler. Ateş topunu fırlatan Yüce Tomataka, ardından gelen patlamanın darbesiyle geriye savruldu. Vurulanın yanındaki Ölüm Rahibi yirmi beş metre kadar yana savrulurken kemiklerini kırarak bir şiddetle kayaya çarptı.

Savaş tüm sabah devam etmiş, küçük vadiye açılan geçitten binlerce Tsurani savaşı geçmişti. İmparatorluk'un kuzey sınırında, Yüksek Duvar adındaki dağların güneyindeki Tastiano köyündeydiler, daha doğrusu köyün kara küre tarafından yutulmadan önce bulunduğu yerde. Gagajin nehrinin iki kaynağından biri bu vadinin üzerindeki dağlardan geliyor ve Büyük Gagajin vadinin ortasından akıyordu.

Dasatilerin bu köprübaşım kurma kararı akılcıydı, zira tek bir geçiş noktası bulunuyordu - nehrin birkaç yüz metre tepesinde dar bir geçit. Gagajin, teknelerin nehir yukarı asker taşıyamayacağı kadar hızlı akıyordu ve geçit çok dardı. Vadinin güneyinde, istilacılar doğrudan Hokani vilayetine ilerleyerek şimdi İmparator'un ailesine ait olan eski Mimvanabi malikanesini tehdit edebilirdi. Buradan sonra Jamar şehri, Düzlükler Şehri, Savaş Körfezi geliyordu, Midkemia'nın ilk istilasında kullanılan büyük gedik hâlâ burada duruyordu. Veya güneybatıya dönerek Silmani şehrine, Gagajin nehri üzerinde en kuzeydeki yerleşim merkezine saldırabilir ve Kutsal Şehir Kentosani'den geriye kalanları yıkarak Sulan-Qu ve İmparator'un gizlenmekte olduğu kadim Acoma mülklerine ilerleyebilirlerdi.

Tomataka, önceki gün Meclis'e gelen istila raporlarına verile-

cek büyük karılığa katılmaya gönüllü olmuş bir düzine büyücüden biriydi. İmparatorluk kargaşa içindeydi, fakat İmparator'un verdiği emirler ve Hokanilerin kuzeyindeki her hanenin bunlara uymasıyla bir nebze düzen sağlanmıştı. On binlerce savaşçı yürüyüşe geçmişti; çoğu günlerce geride kalsa da Yüceler'in eşlik ettiği birkaç yüz kişi bu sabah şafak vakti vadi geçidine ulaşmıştı.

Kulakları darbeden dolayı hâlâ çınlayan Yüce, yerden kalktı. Kara Dağ'dan dışarı düzinelerce Dasatinin döküldüğünü görebiliyordu. Adına uygun biçimde, ufak bir dağ büyüklüğünde ve gece yarısındaki is kadar karaydı. İçinden ışık sızılmıyordu, gözle görülür kapı ve pencereleri yoktu, yine de Dasati savaşçıları ile rahipleri kolaylıkla içinden geçiyor gibiydi.

Yüzlerce Tsurani savaşçı nehir yukarı yoldan hızla çıkıyor ve Dasati ilerleyişini durdurmak için gerçekten hayatlarını hiçe sayıyorlardı. Yüce'nin başı zonkluyordu ve işe yarayacak bir büyü yapacak kadar odaklanamıyordu, bu yüzden kendini toplamak üzere, ilerlemekte olan cepheden geriye çekildi. Ama Kara Dağ'a doğru baktığında, ilk geldiği zamankinden daha büyük olduğunu dehşetle fark etti: genişlemekte olan kara kürenin diğer tarafında yıldırım düşmüş bir ağaç ve garip bir kaya oluşumu vardı; şimdi ise gözden kaybolmuşlardı. Hesaplama sonucunda kürenin bir saatten kısa zamanda bu tarafa doğru on metreden fazla büyümüş olduğuna karar verdi.

Hâlâ sendeleyeni büyücü döndü ve ilerleyen Tsurani piyadelelerinin oluşturduğu hattı yalpalayarak uzaklaştı. Yolun aşağısında Tsurani süvarilerinin beklediğini biliyordu. Atlar Kelevvan'da hâlâ nadiren görünüyordu, yine de büyük evlerin her birinde bir miktar mevcuttu ve onları dar bir patikadan geçmeye zorlayarak harcamayacaklar, Dasatilerin yolun aşağısına ve aşağıdaki büyük düzlüklere ulaşması ihtimaline karşı, karşı saldırı için yedekte bekleteceklerdi.

Büyücü, Dasatilerin bunu başaracağını biliyordu. Ölüm Şövalyeleri'nin dövüş biçimini ve kendi vatandaşlarının öldüğünü görmüştü ve bundan hiç şüphesi yoktu. Tsurani İmparatorluğu ve tüm Kelevvan dünyası salt Tsurani cesareti ve fedakarlığının gücüne bel bağlayamazdı.

Yeni atanmış başkomutan Prakesh Alenburga, odaya göz gezdirdi. Eski günlerde burası Acomalı Lord Sezu ve kızının, sonradan İmparatorluğun Hanımefendisi olarak anılacak efsanevi Leydi Mara'nın meclisiydi. Alenburga bu isimlerin temsil ettiği geçmişin önemini anlamıyor olsa da, Tsurani tarihinin değerini çabucak kavramıştı. Bu dünyaya geldiğinden beri gördüğü her şey kadim zamanları ve derin, zengin bir geleneği anlatıyordu. Bu büyük bir halktı. Onlara derin bir çekim hissediyordu, belki de kendi ulusu genç olduğu ve bu halkın her yerde sergilediği tarihsel işaretlere sahip olmadıkları için.

Alenburga İmparator'un önünde eğilirken, Miranda'nın hepsine bir saat içinde Tsurani dilini öğretmesi için getirdiği rahibin yaptığı büyüden dolayı hâlâ başı ağrıyordu. Bu dün akşamüstüydü, ama o saatin sonunda dili konuşabiliyor ve anlaşılabilirdi ve acıya değmişti. "Bana verdiğiniz bu büyük sorumluluğu yerine getireceğime hayatım üzerine söz veriyorum Majesteleri," dedi ciddiyetle.

Bu haneyi yöneten son kişinin adını almış olan İmparator Sezu başını eğdi. "Biz size teşekkür ediyoruz Kumandan." Gözlerini odada gezdirdi. Alenburga'nın yanında Olaskolu Kaspar ile Erik von Darkmoor, arkalarında ise geçici kurmayları duruyordu. Jommy, Servan, Tad ve Zane, Alenburga'nın Kesh, Roldem ve Adalar Krallıkları ile Doğu Krallıklarından bir grup subaydan oluşan karargah kurmayının sağındaydı. Oğlanların ikisi emir subayı olarak Erik'in hizmetinde olacaktı, diğerleri ise Kaspar'la

aynı seviyede bulunacaktı. İmparator bu gruba doğru başını eğerek ekledi. “Bizim için savaşmak üzere bu dünyaya gelen sizlere de minnettarız.”

İmparator şimdi kabul salonunun diğer tarafında kümelenmiş Tsurani soylularına doğru baktı; salon bir zamanlar tek bir hanenin yönetici lorduna iyi hizmet etmişti, ama İmparator’un komutası altında toplananlar için kesinlikle sıkıştı. “Siz, İmparatorluk’un büyük evlerinin hayatta kalan yöneticileri, sizlere de içinde bulunduğumuz durumun vahametini anladığınız için teşekkür ediyoruz. İmparatorluk’umuzun korumasını bu dış dünyalılara emanet ettik. Buyruğumuz bu savaşın idaresinde onlara da bize itaat edeceğiniz gibi itaat etmenizdir. Şimdi gidin ve askerlerinizin başına geçin, zira büyük tehlike altındayız.

“İmparatorluk için!”

“İmparatorluk için!” diye yankıladı Tsurani yöneticileri. Yeni başkomutandan emir alma hakkında ne hissederlerse hissetsinler, bu hislerini kontrol altında tutacak ve kendilerine emredildiği gibi davranacaklardı.

“Komutanız altındakilerle ilgilenin lordlarım ve derhal yürüyüşe geçmeye hazır olun. Gidebilirsiniz,” dedi General.

Yöneticilerden birkaçı derin bir nefes aldılar ve hep birden dönüp İmparator’a baktılar.

Alenburga döndüğünde Cennetin Işığı’nın dimdik ve dışarıdan bakanlar için sakince durduğunu gördü, ancak tahtın kenarını kavradığı yerde eklemeleri bembeyaz kesilmişti. General protokolü ağır biçimde ihlal ettiğini fark ederek başını eğdi. “Cennetin Işığı izin verirse?”

İmparator çok kısa bir an hareketsiz kaldıktan sonra başıyla onayladı. “Bir saat içinde tekrar toplanacağız ve bu arada işgalcilere ilişkin en küçük istihbaratın bile dikkatimize sunulmaya hazır olmasını istiyorum. İmparatorluktaki tüm savaşçılar en kısa

zamanda yürüyüşe geçmeye hazır olmalı ve tüm kumanyalar ile diğer lojistik destekler olabildiğince hızla hazırlanmalı. Süratli ve kesin biçimde hareket etmeliyiz.”

Bu emir, Tsurani lordlarının anlayabileceği türdendi. Hep birden başlarını eğdiler, döndüler ve odadan çıktılar. Alenburga diğer Midkemialılara döndü. “Birkaç dakika ayırıp bunu nasıl yürüteceğimizi görüşmeliyiz. Kaspar, Erik ve benim kurmaylarımdan General Shavaugn, komuta zincirini bu sırada oluşturacaklar. Başıma bir şey gelecek olursa, orduların komutasını Kaspar alacak.” Rahatlayarak duyulabilir biçimde nefes verdi.

İmparatorluk’un genç hükümdarıyla yüzleşmek üzere döndü ve ses tonunda hakiki bir özürle konuştu. “Majesteleri, lütfen ileride olabilecek nezaketsizliklerimizi bağışlayın, biz dışarıklarıyız ve işlerimizi yapmamız gerek. Bana izin verirsiniz?”

“Anlıyoruz,” diye yanıtladı İmparator. “Hazır bulunacak ve izleyip sessiz kalacağız.”

Kaspar başını hafifçe sallayarak General’e devam etmesini işaret etti. İkisi kendi aralarında, iki amaçla çabucak başkomutan unvanını ortaya atmıştı: birincisi Alenburga’nın konum ve rütbesini olabildiğince kesin biçimde bildirmek ve ikincisi Savaşlordu makamının Tsurani olmayan birine verildiği şüphesini ortadan kaldırmak için; bu eylem istilayla karşı karşıyayken bile geleneklerine bağlı soyluların isyan etmesine yol açabilirdi.

Kutsal Şehir’e saldırıldığı ve Yüce Konsey’in yok edildiği haberi genel nüfusa daha yeni ulaşmıştı ve istila haberinin gelmesine günler vardı. Alenburga gözlerini odada gezdirerek konuştu. “Bir savaş düzenine ihtiyacımız var ve bundan önce kaynaklarımızı ve dağılımlarını anlamam gerek.” Alt komutanlarına baktı. “Bildiklerimiz neler?”

Kaspar haritayı gösterdi. “Saldırı burada, dağ eteklerinden nehir yukarı yaklaşık kırk kilometre mesafede küçük bir vadide.

On bin kadar Tsurani savaşı burada ve burada iki sıra halinde dizilmiş.” Nehri ve doğudaki düzlükleri işaret etti. “Dasatiler kısıtlamayı kırıp güçlü biçimde harekete geçebilirse, hemen her yönden vurabilirler. Kanaatimce, en iyi rotaları güneye gelip nehri takip eden bu yol boyunca ilerlemek olacaktır. Oluklarla akıntıların güneyine geçtikten sonra nehri kullanabilirler. Tekne getirir ya da yaparlarsa hızla hareket edebilir ve yanlarında yeteri kadar malzeme getirebilirler.”

Erik, “Sanmıyorum,” dedi.

“Neden?” diye sordu Alenburga.

“Nehrin aşağısında bir yerde bir köprübaşı daha yapmaları gerekecektir, bu da onları ağır yenilgi riskine atar - tek başlarına daha iyi birer asker olabilirler, ama şu anda hızla gelen askerlerimizle beraber onlardan sayıca çok üstünüz. Ayrıca, nehir boyunca ilerlerlerse yan taraftan saldırıya uğrayabilir ve kendilerini sırtlarını nehre vermiş bulabilirler. Bence en iyi yol nehir boyunca ilerleyip batıya dönmeleri,” parmakları nehir yolunun batısındaki düzlüklerin büyük kısmına saplanmıştı, “ardından güneye dönüp doğrudan kuzey yönden Silmani’ye gelmeleri. Orada çiftlikler ve otlaklardan başka bir şey yok.”

Alenburga haritadaki bölgeyi gözünde canlandırmak istercesine gözlerini kısıtı.

Silmani, “Ben burayı denerdim,” diyerek şehrinin kuzeydoğusunda bir noktayı işaret etti. “Haritayı doğru okuyorsam her iki yönde bir buçuk kilometre içinde yarım düzine sığ geçit ve güneyde kuşatma makinesi yapmak için kereste sağlayacak büyük bir orman var. Bu şekilde, karşı saldırıya geçmemiz halinde nehrin hangi tarafında olacaklarından endişelenmeleri gerekmeyecek.”

Jommy yerinde duramıyordu; birkaç dakika boyunca görmezden gelindikten sonra boğazını temizledi. Alenburga arkasına

dönmeden sordu. “Ekleyecek bir şeyin mi var Yüzbaşı?” Tsuraniler generaller adına emir taşıma yetkileri olduğunu kabul etsinler diye, dört genç adam bu rütbeye terfi ettirilmişti.

“Saygısızlık etmek istemem General, ama bir şeyi gözden kaçırmıyor musunuz... muyuz?”

“Nedir o?”

“Bu Dasatiler, şey, insan değil, değil mi?”

“Ne söylemeye çalışıyorsun?” dedi General sabırsızca.

“Şey, buradaki Tsurani dostlarımız, tüm farklılıklarına karşın bizim gibi birer insan ve büyük ölçüde bizim gibi düşünmelerini umabiliriz, ama bu Dasatiler başka bir şey efendim. Ya köprübaşını alırken uğrayacakları kayıplar, kuşatma makineleri için ke-resteler ya da okyanusu yüzerek geçmek umurlarında değilse... ah, efendim?”

Alenburga bir an hareketsiz durduktan sonra konuştu. “Oğlan haklı. Karşımızda bir insan ordusu bulunmuyor.” İmparator’a baktı. “Majesteleri, onları inceleyebilmemiz için büyücülerinizin bizi cepheye yaklaştırmalarının bir yolu var mı?”

“Derhal soracağım General,” diye cevapladı İmparator.

Karşısındaki yüzlere bakan Alenburga konuştu. “Eh, o halde bekleyeceğiz. Bu arada bir şeyler içelim. Başım hâlâ örs gibi zonkluyor.”

Erik sırttı. “Seni anlıyorum.”

Uşaklar sandalye getirdi ve içecekler çabucak ortaya çıktı. Çağırılan büyücüyü beklerken, Tsurani İmparatorluğunun hepsi de yabancı olan geçici askeri liderleri birbirlerini tanımaya başladı.

Kaspar işaret etti. “Şuraya bakın!”

Tsurani kuvvetlerinin komutasını almalarını izleyen sabahtı, General Alenburga ile kurmayları Gagajin Nehri’nin üzerinde ki yolun genişlediği yere bakan bir tepenin üstünde duruyordu.

Alenburga ikinci komutanının gösterdiği yere baktığında savaşa ikinci bir Dasati Ölüm Şövalyesi selinin katıldığını gördü.

Kaspar'm solundaki Miranda cevap verdi. "Kürenin içinde başka bir portal açmış olmalılar."

Kara Dağ şimdi vadinin kuzey ucunun büyük kısmını kaplıyor ve çevredeki tepelerin hepsinden daha yükseğe uzanıyordu. Miranda'nın önceki gece, Midkemia'dan döndükten sonra öngördüğü gibi boyutları büyüyordu. O ve bir grup Tsurani Yüce kürenin gövdesine her türden mistik saldırıyı denemiş fakat sonuç alamamıştı. Miranda'nın ilk küreden kaçarken karşılaştığı şey, bu daha büyük küreye saldırırken fayda etmemişti. Ölüm Rahipleri -görünüşe göre- insan büyümesine karşı koymayı öğrenmişti.

Birkaç dakika sonra Alenburga, "Lanet olsun," dedi.

"Ne oldu?" diye sordu Erik.

"Kayıp oranı sence ne olacak von Darkmoor?" diye sordu başkumandan.

Erik, "Bire yirmi," cevabını verdi.

"Bire otuz daha doğru," dedi Kaspar.

"Tsuraniler kesinlikle gördüğüm en korkusuz savaşçılar," dedi Muboya'dan gelen yaşlı general. "Onların komutası bana verildiği için onur duyuyorum." Bir an duraklayıp başını saygıyla Anasatilerden Lord Jeurin'e, yaşlı bir oğlandan daha büyük olmasa da İmparatorluktaki en önemli hanelerden birinin yönetici lorduna doğru eğdi. Onu kurmaylar arasına katmak politik bir karardı, yine de Kaspar Jeurin'in çabuk öğrendiğini fark etmiş ve onu Tad'le Zane'in yanında üçüncü yardımcı olarak atamıştı. Genç lord, General'in askerlerine yönelttiği övgüyü kabul etti.

Alenburga, "Ama hayatlarını boş yere harcamaktan hoşlanmıyorum," dedi. Kaspar'a döndü. "Tepelerin güneyinde, nehrin ovaya döküldüğü yerde konuşlan. Dasatilerin size saldıracağı kadar uzaklaşmanızı ama sizi güneybatı ya da güneydoğudan

kuşatmaya çalışırlarsa yollarını kesebileceğiniz kadar yakında olmanızı istiyorum. Bu Dasatiler insan olmayabilir, ama zırlı savaşçıların neye benzediğini biliyorum; henüz süvari ya da kuşatma makinesi görmedim, o yüzden piyade saldırısı bekleyebilirsiniz.” Miranda ile Yüceler General’e, Ölüm Rahipleri’nin Ölüm Şövalyeleri’nin Tsuranileri mahvedecek kadar hayatta kalabilmeleri için büyü kullanmış olmaları gerektiği, ama aynı büyü Ölüm Şövalyeleri’nin binekleriyle Dasati düzleminden gelen makineler üstünde kullanamadıkları ya da kullanmak istemedikleri yorumunu yapmıştı. Miranda Dasatilerin hayatta kalmak için neden kürenin içinde kalması gerektiğini ya da kendilerini Kelewan’ın atmosferiyle enerji haline adapte etmek için büyüye ihtiyaç duyduğunu açıklamaya çalışmışsa da, General temel fikri anladıktan sonra ayrıntıları boş vermişti: kürenin dışına çıktıktan sonra Dasatiler bu varlık düzeyinin enerjisi altında eziliyor ve birkaç saat sonra ölmeye başlıyordu.

Kaspar onayladı. “Uçan halılara binip gelmedikleri sürece biz hazır olacağız.”

“Şimdi ustalık gerektiren kısım geliyor. Onları yavaşlatacak bir savaş planı yapmanızı istiyorum. Aşılması bir gün sürecek araziye ancak üç günde aşabilmelerini istiyorum. Bunu yapabilir misin?”

Kaspar başını salladı. “Bir plan yaptım bile.”

“Güzel. Büyücülerden birini alıp güneye in ve araziye keşfetmeye başla.”

Kaspar emirleri uygulamak için ayrıldıktan sonra Alenburga aşağıdaki çarpışmayı izleyerek bir an sessizce durdu. Her bir karşılaşmayı tarttı ve Tsurani savaşçıların kahramanlıklarını inanmazlık ve hayranlıkla izledi. Sesini sadece Erik ve Miranda’nın duyabileceği kadar yükseltti. “Ordumda bu yiğit adamlardan on bin tane olsaydı Novindus’un tümünü fethederdim. Hayret verici bir cesaret.”

Erik, “Bu dünyayı korumak için son adama kadar ölürler,” dedi.

Sesini daha da alçaltan Alenburga, “Bunu yapamazlar,” cevabını verdi.

Erik yeni kumandanına baktı. Belki de karşılaştığı en iyi stratejik akla sahip olduğuna, itaat kadar arkadaşılığa da layık olduğuna karar vermişti. Yanındakilerin duymaması için, “Neden?” diye sordu.

Dönüp Miranda’ya bakan Alenburga, “Kara Dağ genişledikçe Dasatiler yeni portallar oluşturuyor, değil mi?” diye sordu.

Kadın sadece başını sallayabildi.

Erik’in yüzünden renk çekildi. “Saldırılarının boyutu sadece...” diye fısıldadı.

“Çocukluğumda matematiği asla yeterince öğrenememiş olsam da, o kürenin çapı sürekli olarak iki katma ve tekrar iki katına çıkıyor, doğru mu?” diye sordu General.

Miranda tekrar başını salladı. “Üssel büyüyor.”

“O halde bugün sona erdiğinde dört kapı varsa, birkaç gün içinde sekiz, bir haftada on altı ve bir ayda altmış dörde mi çıkacak?”

“Her dakika bu dünyaya atılan Dasati sayısı düzinelerden binlere çıkacak,” dedi Miranda.

Alenburga, en kötü korkuları doğrulanmışçasına başını salladı. “Yeniden toparlanmalıyız. Adamlar aşağıda boş yere ölüyor.” Kürenin kenarında parlak bir ışık çakması görerek devam etti. “Sadece askerler de değil. Büyücülerini oradan çıkar Miranda.”

Askeri protokole alışkın olmayan Miranda, derhal emri uygulamaya koşmaktansa sordu. “Neden? Dasatilere en fazla zararı onlar veriyor.”

General sabırla açıkladı. “Doğru, ama Ölüm Şövalyeleri’ni öldürmekten yorulduklarında Ölüm Rahipleri’ne kolay birer av

olacaklar. Sanırım Dasatilerin bizim büyücülerimizin sayısından daha fazla harcanabilir Ölüm Rahipleri vardır. Ayrıca, aklımda büyücülerimiz için etrafa koca alev topları atmaktan daha iyi bir iş var.”

“Nedir o?” diye üsteledi Miranda, General dönüp tepeden aşağı inmeye başladığı sırada.

Alenburga döndü. “Nadiren açıklama yaparım,” dedi, “ama sen asker değilsin ve önerdiğim şey hakkında şüphen olmaması gerek ki bu Tsurani Yücelerin anlamalarını sağlayabilesin. Her şeyden önce, sahip olduğumuz tek avantaj bu arazi. Burayı iyi tanımıyor olabilirim ama Lord Jeurin’le diğer Tsurani saha komutanları tanıyor ve bu avantajdan faydalanmalıyız. Bize kazandıracacağınız ikinci fayda ise her saha komutanının uğruna ruhunu bile satabileceği bir şey: hızlı iletişim. Tsurani büyücüler bunun saygınlıklarını zedelediğini düşünmezse, savaş alanı ile karargahım arasında hızla emir ve istihbarat taşıyabilir ve bundan sonsuz fayda sağlayabiliriz. Savaş planları ve taktikler savaşın ilk saati sonunda nadiren geçerliliklerini korur ve en çabuk uyum sağlayabilen, birliklerini mevcut en iyi konuma en hızlı biçimde yönlendirebilen general, kuvvetleri sayıca az olsa da günün galibi olur.”

“Yani Dasatileri yenebileceğini mi düşünüyorsun?” diye sordu Miranda.

“Hayır. Bu imkânsız. Onların bir askerine karşı otuz kayıp veriyoruz ve büyücülerden yana avantajlı olsak da, onlar ölümlü ve çok geçmeden yorulacak. Nihayet sonu görünmeyen Ölüm Rahibi selinin kalanları ezip geçmesine yetecek sayıda büyücü düşecek. Hayır, tek yapabileceğimiz onları yavaşlatmak ve biz ne kadar zaman kazanırsak siz de kazanacaksınız.”

“Ne için?” diye sordu Miranda.

“Gedikten olabildiğince fazla kişiyi geçirip bu dünyadan kaç-

mak için. Kaybedeceğimiz kesin. Tanrılar araya girmedikçe bu dünyayı tutamayız. Tahliye etmeliyiz.”

Miranda bir an sessiz kaldıktan sonra konuştu. “Anlıyorum. Çabucak Meclis’e gideceğim ve olabildiğince çok kişinin tahliye edilmesi için bir yol aramaya başlayacağım.”

“Onları nereye yerleştireceğinizi bilemiyorum,” dedi Muboyalı yaşlı general, “ama gedikten geçiremediğiniz herkes burada ölecek.”

Miranda kaybolurken Alenburga, Erik von Darkmoor’un kendisine merakla baktığını gördü. “Ne var?”

“Burada kalacaksın, değil mi?” dedi Erik.

“Ya sen?”

“Ben senden epey yaşlıyım yeni dostum. Son âna kadar kalacak biri varsa o ben olmalıyım.”

Alenburga gülümsedi. “Ve ben de, yeni dostum, bu mücadeleden çok çabuk çekildiğimi bilerek lordumla masaya oturup siyasi sohbetleri ve dedikoduları dinlemeye geri dönmemin imkânsız olduğunu düşünüyorum. Ölmek gibi bir arzum yok, ama hayatta kalacaksam gedikten geçen son kişi olmalıyım, öleceksem de olabildiğince çok kişiyi kurtarıırken ölmeliyim.”

Erik başını salladı, gülümsedi ve elini General’in omzuna koydu. “Keşke daha önce tanışsaydık.”

“Keşke. Kaspar’a satrançta yenilmekten bıktım ve duyduğuma göre bu oyunda çok iyi değilmişsin.”

Erik, aşağıda yaşanan kıyıma rağmen güldü. Fakat bir an sonra zihnini önlerindeki kanlı vaziyete çevirirken neşesi kayboldu.

Martuch, Hirea, Valko ve Magnus izlerken, Pug gözlerini kapattı. “Bunu kendi dünyamda sadece birkaç kez yaptım, buradaysa hiç yapmadım ve başarılı olup olmayacağımı bilemiyorum,” dedi.

Pug mistik görüşünü kullanarak Delmat-Ama Korusu'ndaki gizli odanın tepesine bakmaya ve ani gürültünün nedenini anlamaya çalışıyordu. Sanki binlerce insan yukarıdaki koruda koşuyor ve Büyük Ayıklama'nın doruğundayken duyulandan bile daha fazla ses çıkanyordu.

Pug'ın görüşü Koru'nun altındaki katı toprak olan karanlıktan geçti ve büyücü aniden görmeye başladı. Bu büyüyü çalışırken hiç özen göstermemişti ve buna dair özel bir yeteneği de yoktu. Ama bir an içinde, olanlar hakkında hiçbir şüphesi kalmadı.

Gözlerini açtı. "Herkesi öldürüyorlar."

"Kimi?" diye sordu Martuch.

"Herkesi," diye tekrarladı Pug. "TeKarana'nın lejyonu herkesi Kara Tapınak'a doğru sürüyor. Tarladaki haşaratı temizlemek için çalılıklara vuruyor ya da av hayvanlarını avcılara doğru sürüyorlar sanki."

Martuch ile Hirea birbirlerine baktıktan sonra Hirea konuştu. "Halkımızın tarihinde hiç böyle bir şey yaşanmadı..." Başını salladı. "Bir şeyler yapmalıyız."

Harcadığı çabadan dolayı yorulan Pug arkasına yaslandı. "Bence biraz daha beklemeliyiz."

"Neden?" diye sordu Martuch. Belli ki merdivenden çıkıp kendi gözleriyle görmek için ayaklandı.

"Böyle büyük bir operasyon yürütüyor olsaydın," dedi Pug, açıklama yapmak zorunda kalmanın sabırsızlığıyla, "ve aradığın Aşağılıklardan bazılarının saklanmakta oldukça iyi olduğunu bilseydin ne yapardın?"

Hirea Martuch'a baktığında, yüz ifadesini okumak Pug ve Magnus için bile kolay olmuştu. "Arkada uzun bir aradan sonra takip edecek Ölüm Şövalyeleri bırakırsın ki hava almak için çıkanları yakalasınlar seni aptal."

Martuch kılıcını çekip eski dostunun üzerine atılacakmış gibi

duruyordu, ama bir anlık iç mücadelenin ardından elini silahının kabzasından çekerek yüzünde hüsrân ifadesiyle sandalyesine çöktü. “Bu pis bir iş,” dedi hafifçe.

Hirea onayladı. “O yüzden yapmamız gerekeni yapıyoruz.”

“Önerin nedir?” diye Pug’a sordu Martuch.

“Bekleyeceğiz. Geride kalanları önlerinde süren ikinci grubu çok geçmeden duyacağımıza eminim.”

“Ya sonra?”

“Valko’yu ve diğerlerini bulup Nakor ve Bek’in yerini saptama imkânımız olup olmadığına bakacağız. Ama kısa süre sonra harekete geçmek zorundayız, zira Karanlık Olan bir taahhütte bulundu; Kelevvan işgalini geliştirmek için on binlerce hayatı harcıyor ve gerekirse orayı almak için bu dünyadaki tüm hayatları sonlandıracağına eminim.”

“Tüm hayatları mı?” dedi Hirea. Pug’ın Dehşet ve Dasatilerin Karanlık Tanrısı olarak bilinen yaratık hakkında anlattıklarının çoğunu anlasa da, kavramın büyüklüğünü anlamakta hâlâ güçlük çekiyordu.

“Neden olmasın?” dedi Magnus. “On bir dünyası daha var. Buradakiler biterse Kosridi’de öldürülebilecek daha milyonlarca Dasati var. Kosridi de çorak kaldığında başka birine geçecektir.”

“Biz nasıl bu hale geldik?” diye sordu yaşlı eğitmen.

“Nesiller boyu süren yalanlar ve manipülasyonlarla,” dedi Magnus.

Pug başıyla onayladı. “Size Kaos Savaşları hakkında bildiklerimi anlatayım.” İki yaşlı savaşçıya, Kelevvan’daki Sınama Kulesi’nde kendisine gelen görüleri ve diğer öykü ve rivayetleri, uzun bir anlatı şeklinde birbirine bağlanmış olan Başlangıcın iki Kör Tanrısı’nın düşüşünü, Valheru’nun Midkemia’da yükselişini, Ejderha Lordlan’ın sürülmesini ve Gedik Savaşları sonrasındaki Sethanon Savaşı’nı anlatmaya başladı. Öyküyü süslemeksizin

anlattı ve bitirdiğinde her iki yaşlı Ölüm Şövalyesi sessizce oturuyordu.

Nihayet Martuch konuştu. “O savaşın buraya uzandığım mı düşünüyorsun?”

Pug cevap verdi. “Bence o savaş gerçekliğin tüm boyutlarında yaşandı. Bence Kaos Savaşı’ndan bugün karşı karşıya olduğumuz mücadeleye kadar tüm savaşlar aynı: evrenin dengesi bozuldu ve biz de bunu düzeltme mücadelesine karıştık.

“Bunun sadece iyi ve kötü olarak adlandırdığımız güçler arasındaki bir iç mücadele olduğu bana hiçbir zaman mantıklı gelmedi; zira kötü bile iyiyle bir denge gerektiren bir doku içinde var olur, ya da her şey kötü ise bu ifade anlamını yitirmiştir.

“Benim varlık düzleminde hiçbir yerde kötü kavramı Dasati İmparatorluğu’ndaki kadar baskın değildir, yine de buradasınız ve Beyaz’ın diğer ajanlarıyla beraber dengeyi yeniden kurmaya çalışıyorsunuz. Zira kötü, çelişeceği ve dengeleyeceği iyi olmasızın var olamaz.”

“Anlamıyorum,” diye kabullendi Hirea. “Yine de açıklamanı kabul edeceğim.”

“Basit değil,” dedi Magnus. “Ama tarih öncesinde bir yerde, bizim genel, tüm varlık düzlemlerini kapsayan gerçek evrenimizle Boşluk arasında bir gedik açıldı. Sizin Karanlık Olan dediğiniz, bu Boşluk’tan geldi. Bu evrenin dengesini öylesine bozdu, karşıt güçler arasındaki alışverişi öylesine şiddetle dağıttı ki, Dasatilerin kötü tanrısının yerine geçti ve yerini ele geçirip asıl Dasati tanrılarının tümünü sürdükten sonra gücünü artırdı.”

Pug’ın Midkemia’daki Talnoylardan bahsettiğini bilen Magnus ekledi. “Dasati tanrılarında benim dünyamda kimin sığmak verdiğini asla bilemeyebiliriz, ama onlar oradalar ve dönecek olurlarsa... bu âlemdeki denge çok daha hızlı geri gelebilir.” Yavaşça nefes verdi. “Ama bunun olması için sanırım Karanlık Olan’ın yok edilmesi gerek.”

Yukarıdan gelen bir ses, herkesin sessizleşmesine neden oldu. Tepelerinde ayaklar yeri dövüyor, arkalarından yakın takipte başkaları geliyordu. Pug konuştu. “Az kaldı. Yakında hareket edebiliriz.”

“Valko ile şövalyelerinin güvende olduğunu umarım,” dedi Magnus.

“Güvende olmalılar, yoksa hepimiz mahvolduk,” dedi Hirea.

“Neredeler?” diye sordu Pug.

“Bugün için hazırladığımız ve hiç kullanılmamış bir yerimiz var. Sarayda bizi TeKarana’nın özel dairelerinin merkezine götürecektir kadim bir girişin çok yakınında. Planımız bu daireye aşağıdan saldırmak, Talnoy muhafızları bizi boğmadan TeKarana’yı öldürmek ve tahta çıkmak.”

“Tahta çıkmak mı?” diye sordu Pug. “Bu nasıl olabilir?”

Martuch ile Hirea baktı ve Martuch konuştu. “Görünüşünüz ve dilimize olan yatkınlığınıza karşın kültürümüze dair temel bilgilerden yoksun olduğunuzu hep unutuyoruz insan.”

Arkadaşını gösterdi. “Arkadaşımı savaşta öldürmem ayrı bir şey. Hanem ve toplumum adına şeref kazanırım ve onun bedeninden savaş ganimeti olarak istediğimi alabilirim. Ama babamı öldürürsem, Valko’nun Aruke’yi öldürdüğündeki gibi hanemin yönetici lordu olurum. Ve kendi lordumu öldürür, yener ve kafasını kesersem, onun olan her şeye sahip çıkabilirim.”

Hirea onu tamamladı: “Valko, TeKarana’yı öldürürse, TeKarana o olur. Neden TeKarana sürekli yanında fanatiklik düzeyinde sadık bir Talnoy ordusu tutuyor sanıyorsun?”

Magnus, “Ama bunun anlamı...” dedi.

“Birisini Karanlık Tanrı’yı öldürmeli,” diye bitirdi Pug. “Yoksa Valko’nun TeKarana adıyla hakimiyeti çok kısa sürecek.”

“Önerin nedir?” diye sordu Alenburga.

Kaspar cevap verdi. “Tsuraniler gördüğüm tüm askerler kadar cesur, ama örgütlenme kavramım grup düzeyinin üzerine çıkaramıyorlar. Bunun koordinasyonu güç olabilir.” Anasatilerden genç Jeurin’e baktı. “Dostum, size çok zor bir görev vereceğim.”

“Ne gerekiyorsa Lordum.”

Tsurani komuta kademesinin tümü şu anda nehrin yanındaki bir tepeciğe dikilmiş geçici çadırdı; nehrin ovaya döküldüğü yerle aralarında bir buçuk kilometre bile yoktu. Nehrin yukarısına doğru kısa mesafedeki çatışmanın kaldırdığı tozu görebiliyorlardı, çok geçmeden savaşın seslerini de duymaya başlayacaklardı. Tsuraniler yavaş yavaş geriye püskürtülüyordu, Kaspar ise Alenburga’nın isteği üzerine Dasatilerin ilerleyişini durduracak bir yol arıyordu. Miranda ile yarım düzine büyücü, tahliyeyi başlattıktan hemen sonra gelmişlerdi ve General’in emirlerini yerine getirmeye hazır, kenarda bekliyorlardı.

Generalin gözlerini çevirdiği Kaspar, genç Tsurani lorda hitap etti. “Öncü kolunu şuraya götürmeni istiyorum” -Kaspar mevcut konumlarıyla nehrin her iki yakasındaki ilk tepelerin tam ortasında bir noktayı işaret etti- “ve her iki yakada toplayabildiğimiz kadar fazla askerden oluşan iki müfreze istiyorum. Lord Jeurin, siz Dasatileri çekerek yavaşça geri çekileceksiniz. Etraflarını sarıp sıkıştıracağız.”

Genç soylu selam verip çadırdan dışarı fırlarken uşaklarına emirlerini bağırdı.

Kaspar, “Keşif kolunun arkasındakiler ne olacak?” diye sordu.

Alenburga, Miranda’ya döndü. “Onları bir saat kadar meşgul edebilir misiniz?”

Kadın içini çekti. “Deneyebiliriz.”

“Tahliye nasıl gidiyor?” dedi Alenburga.

“Kötü,” diye cevap verdi kadın. “Biz konuşurken ikinci bir gedik oluşturuluyor, bu defa Novindus’a açılacak ama tamam-

lanması biraz zaman alacak, belki de başka bir güne. Şu anda açık olan, Meclis'te küçük bir odada duruyor ve bir seferde sadece birkaç düzine sığınmacı gönderebiliyoruz. O zaman bile Kesh ile Krallık arasında ihtilaf konusu olan topraklarda, Düşler Denizindeki bir adanın üzerinde olacaklar. Tek iyi haber, binlerce Tsuraninin gedik bölgelerine doğru yola çıktığı. Böylece gedikler açıldığında tek seferde yolculuk edebilecekler.”

Hafif bir sesle “Binlerce,” diyen Erik von Darkmoor, herkesin bildiği şeyi dile getirmemişti: Bir mucize olmadıkça milyonlarca Tsurani ölüme terk edilecekti.

Öğleden sonra üçüncü saatte çekilme emri verildi ve kanyonun yarıklarında savaşmakta olan Tsurani kuvvetlerinden kalanlar gerilemeye başladı. Dasatiler ilerlediyse de, sekiz yüz metre kadar ötedeki ovada dizilmiş orduyu görünce durdular.

Otuz bin Tsurani askeri onar binlik üç bölüğe ayrılmış, karışık saflar halinde duruyordu. Arka taraftan yükselen toz bulutları binlerce askerin daha yürüyüş halinde olduğunu anlatıyordu ve TeKarana'nın Ölüm Şövalyelerinin komutanı en sonunda zorlu bir düşmanla karşı karşıya olduklarını anladı. Şu âna kadar muazzam bir katliam yapılmış, Ölüm Şövalyeleri Tsurani askerleri istedikleri gibi öldürmüştü, ama Kelevvan iklimine ve bu varlık düzleminin enerjilerine uyum sağlamak kötüye gitmeye başlamıştı. Tsurani silahlarıyla ölen her Ölüm Şövalyesine karşı, ikisi hastalanıp Kara Dağ'a dönmek zorunda kalıyordu, burada Ölüm Rahipleri onlarla ilgileniyor ya da iyileşemeyecek kadar zayıf düşenleri öldürüyordu.

Buna karşın her saat portaldan daha fazla Ölüm Şövalyesi geliyor ve Dağ genişliyordu. Kaspar şimdi muhtemelen bütün bir karargahı içine aldığı hesapladı ve bu düşüncesi kurmaylarınca kabul gördü.

Miranda'mn Ölüm Şövalyelerine esir düşüşüne dair anlattıklarından, burasının muhtemelen sadece bir istila bölgesi olmayıp dünyayı değiştirmeye, tüm gezegeni Dasatilerin yaşayabileceği bir dünyaya çevirmeye başlayacakları nokta olduğunu biliyordu. Burada bulunan her Midkemialı da bir adım sonrasında, Keleivan'dan kendi dünyalarına sığması olduğunu biliyordu.

“Yakında,” dedi Erik. Hatlarla aralarındaki mesafe sayesinde, sadece planlarının tamamen çökmesi durumunda Ölüm Şövalyeleri ile karşı karşıya geleceklerdi, yine de Erik alışkanlıkla kılıcını çekti. Yıllar içinde çok sayıda savaşta hatlarda çarpışmıştı, kılıcını elinde tutmak bir ihtiyaç halini almıştı.

Miranda ile Tsurani Yüceler istilacıların batısında yüksek bir tepede konumlanmıştı, buradan Miranda olanların büyük bölümünü görebiliyordu. Dasati kolunun arkasına saldırmak ve Ölüm Şövalyeleri ile Ölüm Rahipleri'ne olabildiğince zarar vermek için, önceden kararlaştırılmış işareti bekliyordular. Karşılarında, gözden uzak küçük bir vadide, emir geldiğinde arkadan vurmaya hazır altı bin atlıdan oluşan bir Tsurani süvari birliği bekliyordu.

Alenburga, “Geliyorlar!” dedi.

Dasatiler ilerlemeye başladı, ama önceki delice saldırılarının aksine uygun adım yürüyorlardı.

“Güzel,” dedi Erik. “İlk hamle onların.”

Alenburga, “Hiçbirinin satranç bilmediğini umalım,” dedi.

Kaspar sırttı. “Genç Tsurani lordumuzun kuvvetlerini Tsurani gibi hareket etmekten caydırmasını ve görevlerini yerine getirmelerini umalım.”

Dasatiler, beklemekte olan Tsuranilere doğru yavaşça ilerledi.

“Okçular!” diye bağırdı başkumandan, bu arada elinde çok sayıda mancınık ve katapult olmasını diliyordu.

Bir bayrak sallandı ve Lashiki okçularından oluşan bölük, yukarı gönderdikleri bir ok yağmuruyla cevap verdi. Dasatiler ok-

çuluğun savaşın bir parçası olduğundan habersiz gibiydiler. Oklar aşağı döndüğünde, delip geçtikleri yüzlerce Ölüm Şövalyesi sendeledi. Arkadakiler yaralıları kenara ittiler ya da düşenlerin üstüne bastılar. İlerlemeyi sürdürdüler.

“Bekleyin,” dedi Kaspar, Alenburga yeni bir emir vermek üzereyken.

Başkumandan ona baktı. “Ne kadar?”

“Bir dakika.” Kaspar durakladı, ardından, “Şimdi!” dedi.

Alenburga, tepenin altında atının üzerinde bekleyen Jommy’ye işaret gönderdi. Jommy bir kez başını salladı, döndü ve topuklarını hayvanın böğrüne gömerek bekleyen Tsuranilerin arka safalarına koştu. Tek bir görevi vardı ve bunun ne olduğunu çok iyi biliyordu, yine de bu endişesini azaltmamıştı. Gittiği yön son derece tehlikeli olacaktı.

Yeni bir ok salvosu Dasatilerin üzerine inerken Jommy, Lord Jeurin’in yanında dizginlerini çekti. “Başkumandan’dan emir var lordum! Zamanı geldi!”

Anasatili genç yönetici bağırdı. “Düzenli ilerle! İleri!”

Tsuranilere bu savaşta görevlerine dair ayrıntılı talimatlar verilmişti. Hattın ortasındakilerin bugün ölme olasılığının en yüksek olduğunu biliyorlardı, yine de tereddütsüz tümü hızla ileri çıktı ve karşılaştıkları bütün düşmanlardan daha güçlü ve öldürmesi daha zor olan bir düşmanın üzerine ilerledi; bu dünyadaki her bir canlıyı öldürmeye kararlı düşmanın üzerine.

Hatların arkasında, tepenin üzerindeki izleme yerinde Kaspar yoldaşlarına döndü. “İşte başlıyor,” dedi hafifçe.

KARŞI SALDIRI

Pug işaret verdi.

Yeteneğini kullanarak görüşünü tekrar yukarı göndermişti: İlerisi açıldı ve görünürde bir tuzak yoktu. “Zamanı geldi,” dedi Valko’ya. Ya şimdi ya hiçti.

Martuch, Magnus, Hirea ve Pug, Delmat-Ama Korusu’ndaki saklanma yerlerinden Valko’nun toplanma bölgesine tehlikeli bir yolculuk yapmıştı; burası geniş bir odaydı, binden fazla Beyaz’m Ölüm Şövalyesi’ni rahatlıkla içine alabilirdi. Şu anda bile, TeKarana’ya saldırılarına hazırlanırlarken, geride kalmış düzinelercesi odaya giriyordu.

Emirleri basit, ama Beyaz’a hizmet eden Dasatiler için kabul edilmesi zordu. Emir geldiğinde saklanmaları, savaşmak yerine gizlenmeleri söylenmişti. Birer çocuk ya da dişiymişçesine, aksi söylenene kadar çömelip bekleyeceklerdi.

Beyaz’m hizmetindeki güvenilir Aşağılıklara emri iletme görevi verilmişti. Ve yıllar süren hazırlıklara karşın neredeyse geç kalınıyordu. Yarım düzine önemli haberci, Kara Tapmak’a kurban vermek üzere yürütülen büyük ava yakalanmış ve kayıp olduklarına hükmedilmişti. Yüz kadar Ölüm Şövalyesi, TeKarana’nın saray muhafızlarıyla dövüşürken ölmüştü. Onların hiç şansı olmamıştı, içtima çağrısından sonra şehirde bulunan tüm Ölüm Şövalyelerinin Beyaz’m hizmetinde olduğu kabul edilirdi; di-

gederinin tümü kilometrelerce ötede, Kelewan'ı işgal etme emirlerini bekliyordu. Şehirde kalan ve TeKarana'nın adamı ya da Tapınak'm Ölüm Şövalyeleri olmayan savaşçılar sadece düşman olabilirdi.

Valko kılıcını çekerek adamlarına dikkatli ve sessiz olmalarını emretti. Pug, Beyaz'm Ölüm Şövalyeleri'nin sergilediği disiplin karşısında hayrete kapıldı, zira temkin ve sessizlik Dasati savaşçıların özellikleri arasında sayılmazdı.

Bir kaldıraç kuruldu ve muazzam bir taş duvar kenara kaydırılarak, ileri doğru açılan karanlık bir tünel ortaya çıkarıldı. Valko ilerlediğinde, Pug bir kez daha Dasati görüşünün keskinliğine ve en küçük ışık ya da ısı izi bulunduğu meşaleye ihtiyaç duymalarına hayret etti.

Karanlığın içine ilerlediler.

Kaspar'ın işaret ettiği Servan, atını çevirdi ve peşinde bin iblis varmışçasına sürdü. Her ihtimale karşı kılıcını çekmişti ama görevi, Dasati saldırısının en ağır kısmını üstüne çekmiş, çevresi tamamen sarılmış Anasati kuvvetine bir mesaj iletmekti. Lord Jeurin'e yeterince yaklaştığında bağırdı. "Şimdi! Lordum, şimdi!"

Tsurani soylusu, babasının ölüm haberini aldığı anda henüz on yedi yaşındaydı. Babasıyla beraber ailenin Birinci Danışman ını, Kuvvet Komutan'm ve Yüce Konsey'e katılan tüm kıdemli liderleri kaybetmelerine karşın olağanüstü bir zekâ ve azim sergilemişti. Kendini savunmaya hazırdı, ama izin verilmedikçe dövüşmemeye azmetmişti. Şimdi askerlerini tehlikeye atması ve geciktirme amaçlı geri çekilmeye emredilmişti, ama artık askerlerinin kendisini savunurken ölmesine izin vermeyecekti. Servan'ı selamladıktan sonra, "Düzenli geri çekiliş!" diye bakırdı. "Geriye!"

Servan onun ileri atıldığını, yüzlercesinin daha arkadan sı-

kıştırdığı yüzlerce Dasati Ölüm Şövalyesi'ni geciktirmek için ellerinden geleni yaparak, geri çekilen Anasati savaşçıların yanından geçtiğini gördü. Genç yönetici öfkeyle yanıyor, babasının ölümünden beri kontrol altında tuttuğu hiddetini açığa vuruyordu. Düşen adamlarından birinin yanından sıçrayarak geçip aşağı hamle yaptı, zırlı eldiveniyle uzanıp genç Tsurani savaşçısını birkaç santimle kaçırıp bir Dasati Ölüm Şövalyesi'nin diz ardı kırığını kesti. "Geriye!" diye bağırdı Jeurin. "Yavaşça geri çekilin!"

Diğer bir Dasati Ölüm Şövalyesi öne atıldıysa da, Jeurin'in iki yanındaki Anasati savaşçıları onu durdurdu. Tsuraniler tek başlarına Ölüm Şövalyeleri'ne denk olamazdı, ama bu askerler yıllarca beraberce eğitim görmüştü ve genç yönetici lordlarının hayatını koruyorlardı. Birisi kalkanını parçalayan darbeye dizlerinin üzerine çöktüyse de, diğeri rakibinin verdiği küçük açıktan yararlanıp kılıcını Ölüm Şövalyesi'nin zırhının kol altındaki çıplak bölgeye sapladı. Kılıcını geri çekerken düşmandan turuncu kan fışkırdı ve üçü bir adım daha geriledi.

Ölüm Şövalyesi kılıç kolunu kaldırmaya çalıştıysa da başaramadı. Silahı gevşeyen parmaklarından düşerken, dizlerinin üzerine çöktü. Tsurani savaşçılarından biri öne çıkıp öldürücü darbeyi indirecekken, Jeurin zırhını ensesinden yakalayıp sertçe çekti. "Hayır!" diye bağırdı. "Geri! Yavaşça tam geri çekiliş!" Ardından büyümüş gözleriyle yanındakilere olduğu kadar kendisine de, "İşe yarıyor," dedi. "Dış dünyalının planı işe yarıyor."

Tsurani dört bir taraftan bastırıyor, sadece ortada Jeurin geri çekiliyordu. Bu, Dasatileri büyük bir çember halinde ilerlemeye zorlarken ortada yakalanan Ölüm Şövalyeleri Tsuranilere ulaşmıyordu. Aniden Dasatilerin büyük bölümü çaresizce izlerken etraflarındaki Tsuraniler, önlerindeki her bir Ölüm Şövalyesi'ni kesip doğradı. Şimdi ileri doğru basarsalar da tek yapabildikleri kendi adamlarını bekleyen Tsurani hatlarına itmektir.

Ortadaki en kıdemli Ölüm Şövalyesi çaresizce, bir sonraki hamlesini kestiremeyerek etrafa baktı; hiçbir Dasati daha önce böyle bir durumla karşılaşmamıştı.

Alenburga bunları hayranlıkla izliyordu. “Şu genç adam, İmparator’un vermek istediği tüm rütbelere layık,” dedi Kaspar ve Erik’e.

“Hepsi öyle,” dedi Erik.

Dasatiler şimdi daha da sıkışık bir grup halinde duruyordu ve Alenburga Tsuranilerin çevreledikleri ile Kara Dag’dan dökülmekte olanlar arasında bir açıklık belirmesini bekledi. Bu aralık oluştuğunda, “Miranda’ya zamanı geldi işaretini verin!” diye seslendi.

Yakındaki bir Tsurani asker, üzerinde parlak yeşil renkte bir bayrağın asılı olduğu uzun bir direği alarak ileri geri sallamaya başladı.

Uzaktaki tepede Miranda işareti görüp bağırdı. “Şimdi!”

Saray dansçıları kadar organize olmuş bir düzine Tsuranuanni İmparatorluğu Yücesi, görünmez dev bir el üstünde taşınırcasına yükseldi. Büyüleriyle aşağıya uzanarak ikişer büyücüyü daha kaldırmalarıyla bu dünyadaki en güçlü otuz altı büyücü havada süzölmeye başladı; nehir yoluyla tepelerin ötesindeki düzlükler arasındaki boşluğu apaçık görebiliyorlardı. Miranda, tahmin ettiği gibi Dasati hatlarının kırıldığını ve açıklıktakilerin yavaşladığını, sekiz yüz metre ötelindeki savaşta neler olduğunu görmek için beklediklerini ve kumandanlarının ne yapmaları gerektiğine karar vermeye çalıştığını gördü. Askeri taktikleri öğrenmemişse de, Dasatilerin çok sayıda savaşçıyı koordine etmekte Tsuranilerden de beter olduğunu anlayacak kadar savaş görmüştü. Kaspar’ın planının detaylarını bilmiyordu, ama işe yaradığını fark edecek kadar anlamıştı.

“İleri!” diye bağırarak devam etmelerini işaret etti.

Muazzam güce sahip otuz yedi büyü kullanıcısı grup halinde istilacı Dasatilerin tam üzerinde konumlandı ve işgalcilere ölüm yağdırmaya başladı.

Servan onlara katılmak için hızla at sürerken, Tad ve Zane'e döndü Jommy. "Şuna bakın!" diye bağırdı. Uzakta, savaşın üzerinde ve arkasında büyük bir ışık ve enerji gösterisi vardı - alev kuleleri ve duman sütunları yükseliyor, izleyicileri adeta kör ediyordu.

Tad arkadaşlarına sırttı. "Miranda'yı kızdırmayın."

"Gelin," diyen Zane, komuta yerini işaret etti. "Geri dönmemiz."

Aylardır ilk defa bir araya gelen dört genç, yeni önderlik görevlerinin tadını çıkarırken kapasitelerini de deniyordu. En büyükleri ve en deneyimlileri Jommy kesinlikle içlerinde en atak olanıydı, ama şu anda üstlerine muazzam bir sorumluluk yüklenmiş deneyimsiz gençlerdi.

Dasatilerin Yüce Konsey saldırısında bir avuç yönetici lord dışında hepsi yok edildiğinden, Tsurani komuta kademesi parça parçaydı. Hayatta kalanlar İmparatorluk'ta kilit görevlere sahipti, fakat şu anki savaşta hiçbir deneyimli önder yoktu. Daha kötüsü, İmparatorluktaki hanelerin çoğu Birinci Danışmanlarını, Kuvvet Komutanlarını, Kuvvet Önderleri'ni ve ölmüş lordların maiyetinde bulunup bu mücadelede değerli olabilecek kişileri kaybetmişti.

Şimdi on binlerce Tsurani askeri, yabancıardan gelecek ve diğer yabancılarca, Midkemia terimlerine göre onbaşı ya da astçavuş rütbelerindeki askerlerin yardımcılarındaki deneyimsiz önderlere aktarılacak emirleri bekliyordu. Hayatta kalan az sayıdaki Hücum Önderi ile Kuvvet Önderi kritik konumlara yerleştirilmişti ve komutaları altındaki askerleri umutsuzca koordine etmeye çalışıyorlardı.

“Şu âna kadar işe yarıyor gibi,” diyen Zane, Dasatilerin sıkışık bir grup halinde toplandığı yeri gösterdi.

Dörtlü tam zamanında komuta yerine dönerek General Alenburga'nın bağırdığını duydu. “Okçular! Hedef seçin!”

Emir iletildi ve Lashiki okçularının -İmparatorluk'taki en iyiler- havaya attığı oklar Dasatilerin sıkışık konumunun tam ortasına düştü. Bu saldırıya karşı kendilerini savunamayacak kadar çaresizdiler.

Jommy atını durdurdu, aşağı atladı ve dizginleri bir uşağa fırlattı. Genelkurmayın dizildiği yere koşarak subayları selamladı ve, “Emirler iletildi General. İşaretinizi bekliyorlar,” dedi.

“Henüz değil,” dedi Novinduslu kurnaz yaşlı asker.

Kaspar bakışlarını Erik'ten Alenburga'ya çevirdiğinde yüzlerinde, daha kötü zayıat vermeksizin büyük bir Dasati kuvvetini tuzağa düşürerek yok ettiğinde hissettiği aynı ölümcül tatmin duygusunu gördü.

Dasati grubunun ortasına giderek, daha fazla ok yağarken, “Kalkanları olmadığına inanamıyorum,” dedi Erik.

“Bu yaratıkların düşünce biçimini tahmin etmeye bile başlamadım,” diye cevapladı Alenburga. “Tüm kılıçları bir buçuk el genişliğinde gibi. Belki de geleneklerine öylesine bağlılar ki çeşitlilik desteklenmiyor, hatta yasak.”

Kaspar cevap verdi. “Gördüklerim gerçekse -ki şu âna kadar aksini düşündürecek bir şey görmedim- bunlar yeniliklerden yüzyıllar önce vazgeçmiş garip ve bozulmuş bir halk.”

“Ya da sadece kendilerini yenilmez sanıyorlardır?” diye önerdi Erik.

Uzakta, uçan büyücülerin ovadaki nehir boyunca sıkışmış Dasati kuvvetlerini sürekli olarak dövdüklerini görüyorlardı.

Kaspar acı bir kahkaha attı. “Tepelerine bir saat daha büyü yağdıktan sonra o kibirlerinden eser kalmayacak.”

“Belki de,” dedi Alenburga, “ama benim bilmek istediğim, Ölüm Rahipleri’nin nerede olduğu ve büyücülerin saldırısına neden karşılık vermedikleri.”

Miranda yorulmuştu, ama yine de düşmana saldırma fırsatıyla enerji buluyordu. Zümrüt Kraliçe’nin ordusuyla yaptıkları savaşta beri bu kadar öfke duymamış ya da öfkesini odaklamamıştı. Aşağıdakiler kocasıyla büyük oğlunu tehlikeye atanlar, kendisini yakalayıp hakaret ve aşağılanmaya maruz bırakanlardı; cezalarının yaratıcısı olmaktan son derece mutluydu.

Buna karşın, geçen her dakika odaklanmakta güçlük çekiyordu; ihtiyaç duyduğu enerji, yorgunlukla beraber kayboluyordu. Bir an durup iki tarafına baktı ve diğer büyücülerden bazılarının da yorgunluk emareleri göstermeye başladığını gördü.

Toplayabildiğince enerji toplayan Miranda, muazzam bir kızıl enerji topu fırlattı. Bunun iki hedefi vardı. Öncelikle, nehir geçidinde toplanmış, iniş yolları önlerindeki hareketsiz kuvvetleriyle ve Kara Dağ’a dönüşleri arkadan takip edenlerce kesilmiş çok sayıda Dasatiye büyük zarar veriyordu. İkincisi, Alenburga’ya süvarileri serbest bırakması için işaret ediyordu.

Muazzam kırmızı parıltıyı, hayatında değil savaşa ciddi bir kavgaya bile karışmamış on altı yaşındaki bir genç olan Tolka-deska Lordu da görmüştü. Kılıcını kaldırıp bağırırken sesinin çatlamamasına çabaladı. “İleri!”

Dasati yürüyüş hattının bölündüğü yerin batısında ve hemen arkasındaki kuru nehir yatağında gizlenmiş bin atlı, düzenli biçimde ilerledi. Onların başındaki oğlan deneyimsiz olabilirdi, ama onu izleyen dört haneye bağlı biniciler öyle değildi. Tüm de deneyimli süvarilerdi. Atlar Kelewan’a Gedik Savaşları sırasında gelmiş, ganimet olarak alınmış Krallık binekleriydi. Shinzavvalerden Kasumi, süvari sınıfının değerini ilk anlayan soylu olmuş

ve Kelewan'da ilk atlar Shinzavvai Hanesinde yetiştirilmişti.

Kasumi gibi çoğu Tsurani soylu, İmparatorluk'un dört tarafında çabucak atları sevmeye başlamış ve takip eden onlarca yıl içinde Midkemia gediğinden ticaret yoluyla çok daha fazla at gelmişti. Şimdi Tsuraniler, Yüce Kesh İmparatorluğu'ndaki efsanevi Ashunta atlıları dahil Midkemia'nın hafif süvarilerine eşdeğer süvarilere sahip olmakla övünüyordu.

Her atlı, ülkelerinin bağımsızlığına yönelik bu hakarete cevap vermek için piyadeler kadar can atıyordu. Savaşa katılıp istilacıları sürmeye hevesliydiler. İlk bin atlı ilerlerken diğer iki bölük, emir geldiğinde takviye etmeye hazır olarak mevzilendi.

Tolkadeskalardan genç Lord Harumi, İyi Tanrı Chochocan'a dua ederek görevinde başarısız olup atalarını utandırmamayı diledi. Kılıcını kaldırıp, "Hücum!" diye bağırırken yakınındaki kimse sesinin çatladığını fark etmedi.

Toynaklar, demir döven binlerce çekiç gibi yeri dövdü ve yer sarsıldı. Havadaki büyücüler yarattıkları her tür kötücül yıkım büyüsünü savururken, sağ kanattaki Dasati Ölüm Şövalyeleri tepelerine inen yıkım nedeniyle sesi duymadan önce titreşimi hissetti.

Tsurani süvarileri Dasatilerin sol kanadına çarparak yavaş bir geri çekilişi bir kargaşa yumağına çevirdi: Yayan olarak her Dasati düzinelerce Tsuraniye denkti, ama süvarilerle karşılaştıklarında saldıranların avantajı büyük ölçüde artıyordu. Dasati Ölüm Şövalyeleri devrilip yolda geri çekilmekte olan kendi kuvvetlerinin üzerine savruldu. Saldırının şiddeti düzinelerce Ölüm Şövalyesi'ni yoldan dik dolgu bende sürükleyerek çoğunu nehre yuvarladı ve zırhlarının ağırlığıyla dibe çöktüler.

Kılıcıyla saldırıya geçen Tolkadeskalardan Lord Harumi'yi kolayca bloke eden deneyimli bir Ölüm Şövalyesi, çabucak uzanarak lordu bacağından kavrayıp eyerinden düşürdü. Sertçe yere

çarpan genç hane yöneticisi savunma için kılıcını kaldırmaya zaman bulamadı, Ölüm Şövalyesi kendi kılıcının ucunu Tsurani yöneticilerinin geleneksel deri katmanlarından yapılmış zırhına saplayarak bin yıl geriye giden Tolkaadeska lordları soyuna son verdi. Etrafındakiler oğlanın soyuna utanç getirmediklerine ve ölürken sesinin çatlamadığına dikkat ettiler.

Alenburga, “Güzel. Geri çekiliyorlar,” dedi. Zane’ye döndü. “Cepheye git ve hevesli Tsurani yüzbaşlıklarımıza nehrin başındaki son vadiye girmemeleri gerektiğini hatırlat - o kadar uzaklaşacak olurlarsa.” Zane selam verip atına koşmak üzere dönerken, yaşlı general ekledi. “Ve öldürülmemeye çalış.”

“Efendim!” Zane sertçe selam vererek geçici kumanda çadırından çıktı.

Erik, “Bu iyi gitti,” dedi.

“Evet,” dedi Kaspar. “Ama bu tek bir çatışmaydı.”

“Ve Dasatiler katıksız birer aptal değilse,” diye ekledi Alenburga, “bir daha buna benzer bir yığına çekilmelerine izin veremeyeceklerdir. Düşünce biçimlerini tahmin edemem, ama kumandanları ben olsaydım kendi süvarilerimi savaşa nasıl sokacağımı planlardım.” Nefes verdi. “Uzun bir gündü.” Güneş batıda alçalırken sordu. “Gece savaşır savaşmadıklarını biliyor muyuz?”

“Buna dair istihbaratımız yok,” diye cevapladı Kaspar.

“Senin genç Jommy haklı. Bu yaratıkların nasıl düşünüp hareket ettiğine dair tahminlerde bulunamayız.” Alenburga, İmparatorluk ordusunun üç kıdemli önderinin arkasında bekleyen subaylara döndü. “Alanın olabildiğince çabuk yaralılarından temizlenmesini ve savunma mevzilerinin daha da hızlı dikilmesini istiyorum. Günbatımından sonra başka bir saldırı daha geleceğini biliyor muydunuz gibi hareket edeceğiz.”

Günbatımından sonra başka bir saldırı daha geldi.

Geniş tünelde Pug elini kaldırdığında birlik bekleyerek dinledi. Pug kendine, birliğin izcisi olarak önden gitme görevini vermişti, zira bu istila kuvvetinde Magnus hariç mevcut en güçlü kişiydi. Magnus, Valko'nun yanına yerleştirilmiş ve onu ne pahasına olursa olsun koruması söylenmişti.

Tünele girdiklerinden beri geri planda sürekli bir ses vardı ve Martuch'un, saray kompleksinden Kara Tapınak'a kaba bir kafes tarzında ilerlediğini söylediği tünellerin yanından geçerlerken artıyordu. Sesi adlandırmak güçtü, ama Pug'ın derisini karıncalandırıyordu.

Pug arkasındaki kuvvetin ilerlemesini işaret ettiğinde Beyaz'a sadık binden fazla Ölüm Şövalyesi öne çıkarak dikkatli bir hızla yürümeye başladı. Saray muhafızlarının şehirdeki büyük nüfusu katletmekle ne kadar süre meşgul olacağını kimse tam olarak bilmiyordu, ama bu saldırı görevden dönen muhafız sayısı artmadan yapılmalıydı.

Pug ileride bir hareket sezdiğinde nihayet TeKarana'yı koruyan Ölüm Rahipleri ile doğrudan yüzleşme beklentisiyle nabzının hızlandığını hissetti. Bu akının hazırlıkları sırasında, Valko ve diğerlerinden karşılaşacaktan şey hakkında olabildiğince bilgi vermelerini istemişti. İstihbarat, en iyi haliyle kusurluydu. Tekarana'nın Büyük Saray içindeki özel bölümüne en yakın girişe bağlı bu eski, terk edilmiş bodrum kompleksinin dışında çok az şey biliniyordu. TeKarana'nın hizmetinde bin sadık Talnoy vardı - Pug hâlâ Midkemia'da gizli olan gerçek Talnoylara veya bunların sadece Dasatilerin kadim, esir edilmiş tanrılarına benzeyen zırhlı adamlar olduğuna dair bilgisini paylaşma gereği duymamıştı. TeKarana bu gezegendeki diğer varlıklardan neredeyse tamamen yalıtılmış bir toplumda yaşıyordu. Geniş saray personelinden ayrı, kendi Tesirci, Teminci, Konuşmacı ve diğer önemsiz Aşağılık kadrosuyla imparatorluktaki iyi evlerden se-

çilmiş dişilerden oluşan bir haremi vardı. Bir oğlu kabul ettiğine dair kayıt yoktu. Dahası bu TeKarana'nın görevi selefenden ne zaman ve nasıl aldığı belirsizdi. Çok sayıda söylenti vardı, ama kimse doğrusunu bilmiyordu. Gezegenlerin birindeki Karana'nın zamanı geldiğinde büyük liderin yerine geçmek üzere seçildiği düşünülüyordu, ama bu dünyada en içteki hükümdar grubuna dahil olmayan kimse sistemin işleyişini bilmiyordu.

Pug çıkmaz yolu andıran noktaya, İmparatorlukla ana inşa malzemesi olarak kullanılan, yaygın siyah-gri taştan kör bir duvara ulaştı. Valko'ya yaklaşmasını işaret edip sordu. "Giriş yolu var mı, yoksa yıkıma mı gerekecek?"

Valko, Pug ile karşılaştığından beri ilk kez etkilenmiş görün-
dü. "Bunu yıkabilir misin?"

"Sessizce değil."

Valko gerçekten gülümsedi. Pug bunu ilk kez görüyordu. "Ha-
yır, bir yolu var."

Martuch ile Hirea öne çıktı ve üçü dağılıp ellerini duvara koy-
dular; büyüyle güçlendirilmiş görüşünü kullansa da Pug'ın bir
türlü göremediği bir şey arıyorlardı. Birkaç dakika sonra Hirea
eğilip bir mekanizmayı harekete geçirdi. Derin fakat şaşırtıcı de-
recede yumuşak bir gürlüme duyuldu ve muazzam duvar sağdaki
bir cebe girerek, yukarı çıkan diğer bir geçidi ifşa etti.

Valko, "Buradan," dedi ve Pug ile Magnus saraya giden geçide
girdi.

Nakor, Bek'i zapt ediyordu. Bek Talnoyların garip biçimde
rahatsız edici zırhlarından giymişti; görüntü Nakor'a, Midke-
mia'daki geniş bir mağarada gizlenmiş bu on bin yarattığı ince-
lediği, neredeyse mistik denebilecek deneyiminden epey aşına
geliyordu. Ama bu Talnoylarda hiçbir mistik yön yoktu, her biri
TeKarana'ya sadık, kadim zırhlar giyen bir fanatikti sadece. Saray

muhafızlarının kırmızı işlemeli siyah zırhı şimdi Bek'in giymekte olduğu altın işlemeli ucubeden çok daha az süslüydü ve her ikisi de Nakor'un gördüğü gerçek Talnoy zırhından daha gösterişliydi. Karanlık Olan'ın hizmetkarları, yerine geçtikleri varlıklardan daha etkileyici görünme ihtiyacı hissetmiş gibiydi.

Nakor saraya gelme çağrısını Bek yanıt vermeden duymuş ve yüzlerce Talnoy muhafız aceleyle çağrıya cevap verirken genç yoldaşını depoların birindeki hücreye çekmişti. Bek Nakor'un talimatlarını sorgulamıyorsa da, Nakor onun bu küçük odada saatlerce oturmaktan huzursuz olduğunun farkındaydı. "Yakında," dedi usulca. "Yakında burada olacaklar."

"Kim burada olacak Nakor?" diye sordu irikıym genç.

"Pug ve diğerleri."

"O zaman ne yapacağız Nakor? Bir şey yapmak istiyorum."

"Çok yakında bir şey yapabileceksin dostum," diye fısıldadı Nakor. "Çok da hoşuna gidecek."

Miranda yorgunluğun kendisini alt edebileceğini seziyordu, yine de kendini zorlayarak bir uzakgörü büyüsü daha yaptı. Ardından gözleri açıldı ve tokat yemişçesine kafası geriye savruldu.

"Ne oldu?" diye sordu General Alenburga. Kadını süzerken güneş yanığı yüzündeki gözlerini kısmıştı.

"Canımı yaktı."

"Ne canını yaktı?" diye sordu Olaskolu Kaspar.

"Şu şeyin içine uzakgörüye karşı bir tür... engel yükseltmişler."

Günbatımından hemen önce, savaşın ilk aşamasının bitiminden beri iki düzine büyücü daha gelmişti ve güneş battıktan bir saat sonra Dasatiler ikinci saldırılarını başlattıklarında sevinçle karşılanmışlardı. Dasatilerin bir daha hata yapıp Tsuranilerin etraflarını sarmasına izin vererek sabit konumda saldırmaya çalış-

mayacaklarından emin olan Tsuraniler, bu defa farklı bir taktik izlemişti.

Alenburga savaşın sonuna doğru gelen bir grup Tsurani mühendisin, nehir yatağının ovaya döküldüğü açıklıkta olabildiğince fazla engel dikmesini emretmişti. Dasatiler hâlâ gelebilirdi, ama önce durup engelleri kaldırmadıkça ya da akıntı yönünde yüzmedikçe sayıları fazla olmayacaktı.

Daha sonra, tam Dasatiler yoldan aşağı ilerlerken arabalardan bir düzine ağır mancınık ve bir çift katapult indirilerek kuruldu. Öncüleri yolun sonuna yaklaşırken tepede bulunan Tsurani okçuları üzerlerine ateş açtı; inen her beşinci ok alevliydi ve mancınıkların başındakiler geçide yanıcı yağ dolu koca fıçılar atıyordu. Fıçıların her birinde iki yüz litre yağ vardı ve darbeyle dağılıp yağı her yöne yaymak üzere tasarlanmışlardı. Yangının tamamen başlaması birkaç dakika aldıysa da, tutuştuktan sonra bir felakete dönüşmesiyle çoğu Ölüm Şövalyesi nehre düşerek zırhlarının ağırlığıyla dibe çöktü ya da kıyıya ulaşmaya çalışan Dasatileri uzun silahlarıyla suyun altında tutan Tsurani mızrakçılarının elinden ölümü tattı.

Bir saat sonra Dasatiler yoldan yukarı aceleyle geri çekildi.

Şimdi Dasatilerin gelecek hamlesini tahmin etmeye çalışıyorlardı ve Miranda uzakgörü yapmaya çalışmıştı. “Bunda hiçbir zaman iyi olamadım zaten,” dedi.

Kenarda bekleyen dört genç yüzbaşının hepsinde yorgunluk emareleri vardı. Zane ayakta uyuyordu ve Tad uyanması için onu birkaç kez dirseklemek zorunda kalmıştı. General Alenburga bunu fark etti. “Rahat emrini verin. Tepelerin kenarına, her yönde bir buçuk kilometre arayla gözcüler dikin. Artık bekleyeceğiz. Rahat bir yer bulmaya çalışın ve dinlenin.”

Dört genç subay görevlerini yerine getirip dinlenmek için koştu.

Alenburga, Miranda'ya döndü. "Yaptığın her ne ise nasıl yaptığını bilmiyorum, ama bir ay uyuyabilecekmiş gibi duruyordun. Git. Bir buçuk kilometre kadar arkada bir çadırım var. Yiyecek ve minder de mevcut." Bir askeri Miranda'ya eşlik etmekle görevlendirdi ve ekledi. "Sana ve diğer büyücülere teşekkür ederim. Harikulade becerileriniz olmasaydı burada tutunamazdık."

Miranda bitkin bir tebessüm etti. "Teşekkürler. Çağırtırsan birkaç dakikada gelebilirim."

Alenburga gözlerini Kara Dağ yönüne çevirdi. "Yeni dostlarımızdan şafağa kadar haber alacağımızı sanmıyorum. Karanlıkta kedi gibi görüyor olabilirler, ama onlara düşünecek çok şey verdik." Miranda'nın eşlikçisiyle beraber ayrılmasını izlerken Erik ve Kaspar'la konuştu. "Beni en çok bu endişelendiriyor."

"Ne düşündükleri mi?"

"Evet," dedi General.

Erik, "Son çatışmada aklıma bir şey geldi," dedi.

"Dökül o zaman," dedi Alenburga. "Utangaç bir tip gibi görünmüyorsun."

Erik gülümsedi. "Üçüncü defa üzerimize gelip gelmeyeceklerini görmeden yorum yapmak istemedim."

"Nedir o?" diye sordu Kaspar.

"Neden ikinci kez saldırdılar? Tek yapmaları gereken bizi nehir geçidinin dışında tutmak ve uzaklaştırmak; nihayetinde şu küre bütün alanı kaplayacak ve her yöne gidebilecekler. Dahası, neden bu kadar çok katliam yapmakla uğraşıyorlar? Neden sadece küreyi genişletmiyorlar?"

Alenburga elini yüzünden geçirdi. "Gözlerimde koca bir çölün kumu var gibi." Önce Erik'e, ardından Kaspar'a baktı. "Cevabını bilmediğim bir sürü soru var." Durakladı, sonra devam etti. "Örneğin, Krallık Tsuranileri nasıl yendi?"

"O savaşın her kaydını inceledim ve verebileceğim en iyi ce-

vap, Tsuranilerin bunu ciddiye almadığı,” dedi Erik.

“On iki yıl süren bir savaşa rağmen bunu ciddiye almıyorlar mıydı?”

“Sanki buradaki olay sadece oynadıkları büyük bir siyasi oyunun yan manevrasıydı.”

“Ciddiye alsalardı ne olabileceğini bilmek istemiyorum,” dedi Kaspar.

“Hepimizin anadili Tsurani olurdu sanırım,” diye düşündü Alenburga. Derin bir nefes aldı. “Ama başaramazsak bu Tsuranilerin Dasati dili konuşacak soyları kalmayacak.”

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Kaspar.

“Bekliyoruz.” General oturabileceği bir yer aradı ve arkasını yaslayabileceği büyük bir kaya buldu. Oturup devam etti. “En fenası, kubbenin içindeki bu canavarlardan şimdi ne beklememiz gerektiğini bilemiyorum. İyi haber ise, sabah olduğunda üzerlerine gönderebileceğimiz üç misli askerimiz olacak.”

“Bana öyle geliyor ki,” dedi yanma oturan Erik, “onlara ihtiyacımız olacak.”

Kaspar ayakta kaldı ve karanlıkta görebilecekmişçesine kürenin olduğu yöne baktı. Hafifçe sordu. “Ama bu yeterli olacak mı?”

Ranlı Joachim endişeliydi. On bin kıpırtısız Talnoyu gözleme sırası kendine her geldiğinde endişeleniyordu. Ayrıca Efsuncunun Adası’ndan görevlendirilmiş diğer tek büyücünün kendisinden fazla yaşlı olmaması -yirmi altı yaşındaydı- büyücü olarak daha da az deneyimli olması ve şu an dışarıda uyuması da endişelendiriyordu onu.

Meclis bu... şeylere bir süredir göz kulak oluyordu, Joachim’in tahminince. Kendisine verilen talimatlardan başka fazla bir şey bilmiyordu, bu talimatlar da Efsuncunun Adası’ndan gelip giden

diğer büyücülerle nöbetleşe onları izlemesi, bir şey yapmaması ama bu geniş mağarada istenmeyen bir durum meydana geldiğinde birilerine haber vermesiydi.

Joachim 'istenmeyenle ne kastedildiğini tam olarak bilmiyordu, ama bilse de hoşlanmayacağından emindi. Hislerini engelleyemiyordu; aşağıdaki geniş mağarada bulunan bu hareketsiz şeyler sinir bozucuydu. Dev oyuncak askerler gibi sıra sıra dizilmişlerdi, hepsinde aynı zırh vardı ve hepsi çevredeki kayalar kadar kıpırtısız-

Gözlerini kırıştırdı. Birisi hareket mi etmişti? Kalbinin hızla çarpıtığını ve tüyelerinin diken diken olduğunu hissetti. Dikkatle baktıysa da bir iz göremedi. Gecenin bir hilesi, zihninin bir oyunu olduğuna karar verdi, yine de kalbi çarpmaya devam ediyordu.

Milton'u, diğer büyücüyü çağırmak mıydı? Sakinleşmek için derin bir nefes alan Joachim, bunu yaparsa alay konusu olacağını düşündü. Kendini tepede asılı iğreti şamdandaki meşaleyi ayarlamakla meşgul etti ve illüzyona ışığın titreşmesinin neden olduğuna karar verdi. Zihnin oyunlar oynamasına şaşmamalıydı. Işığın yerin içindeki bu zifiri karanlık delikte ne kadar uzağa taşındığına tekrar hayret etti. Derin, yatıştırıcı bir nefes daha aldı ve kucağındaki kitaba dikkat kesildi. Buradaki ilk nöbetçilik süresinin ardından, en azından çalışmalarından geri kalmamaya karar vermişti. Meclis'teki en iyi alim değildi ve daha çapraşık büyülerde hafızasını tazelemesi gerekiyordu; özellikle dil öğreniminde iyi olmadığı için Kesh dilindeki büyülerde sorun yaşıyordu.

Dikkatini sayfaya odakladı ve bir süre sonra özellikle garip bir ifadeyi çözümlemeye daldı. Derken göz ucuyla ufak bir hareket daha gördü ve başı sertçe kalktı. Uzun Talnoy dizisinin ön sırasında...

Hayal gücünü bastırması gerekiyordu. Her şey birkaç dakika

önceki gibiydi... ya da öyle miydi? Kalbi deli gibi çarpan, ne yapacağını bilemeyen Joachim, başka bir hareket bekleyerek izledi.

Valko'nun kuvvetlerini gören ilk TeKarana muhafızı, zihni gördüğü şeyi algılayamadan öldü. Pug bu noktada incelikten vazgeçmiş ve temel bir fiziki kontrol büyüyle adamı sertçe uzaktaki bir taş duvara savurmuştu. Yüz elli metreden sert taşın üstüne düşmüş gibi bir etki yapmıştı. Ses kesinlikle koridorun aşağısındaki diğerlerini bir terslik olduğu konusunda uyaracaktı. Turuncu kan damlaları dört bir yanda metrelerce öteye sıçramıştı.

“Etkileyici,” dedi Martuch, Magnus’a. “Babanı kızdırmamayı unutmamam iyi olur.”

“İyi fikir,” diyen genç büyücü, Dasatinin bu durum karşısındaki kuru mizahına şaşırılmıştı. Elbette karşılaştıkları diğer Dasatilere kıyasla Martuch neredeyse insan görünümündeydi. Magnus babasının patlamasına da aynı ölçüde şaşırılmış ve Pug’ın bu âleme geldiklerinden beri son derece endişe içinde olup bunu gizlediğini fark etmişti. Pug’ın kendisi için asla endişelenmediğini biliyordu, bu duygusu Magnus’a, Nakor’a, hatta o garip gence, Ralan Bek’e yönelik olmalıydı.

Magnus babasının bazı olayları kendisine açıklamadığını ve Nakor ile Bek’in tahmin bile edemeyeceği görevleri olduğunu biliyordu, yine de yıllar içinde babasına tamamen güvenir olmuştu. Çocukken bile müthiş bir yeteneğe sahip olan Magnus’a, kendi hızına göre sanatında ustalaşma fırsatı verilmişti. Zorlanmış ama asla kapasitesini aşmamıştı ve annesinin sabrı sık sık taşsa da bu eğitim ona, çok güç bir uygulamaya zarif bir yaklaşım sunmuştu. Magnus bir gün becerilerinin ebeveynlerini geçebileceğini biliyordu, ama buna hâlâ onlarca yıl vardı ve şimdi asıl soru, değil onlarca yıl, birkaç dakika bile yaşayıp yaşayamayacağıydı.

Pug'ın bir köşeyi dönüp girdiği geniş galeride bir grup Talnoy muhafız bekliyordu. Belli ki gelen haberle ihtiyaç olan yere anında gitmek üzere ayrılmış bir yedek mangaydı bu; zira odaya açılan, tekerlek parmaklığı gibi çevrelemiş bir düzine geniş geçit bulunuyordu. Birkaçı miğferlerini çıkarmış, beklerken sohbet ediyorlardı ve Pug bir kez daha, avantajlarının ne kadarının, bu zırhlı figürlerin efsanelerdeki Talnoylar, herkesin korktuğu, öldürülmeleri neredeyse imkânsız ölüm makineleri olduğu yanlışlığından kaynaklandığını düşündü.

Pug tereddüt etmedi. Bir elini başının üzerine kaldırdı ve elinin üzerinde muazzam bir mavi enerji gösterisi -şimşeklerin dans ettiği iri, soluk bir küre- belirdi. Küreyi Talnoy Ölüm Şövalyelerinin ortasına attı. Enerji kıvılcımları oraya buraya sıçradı. Hedeften hedefe dans ediyor, dokundukları her savaşçıyı sersemletip anlık felce yol açıyordu. Kimileri seğirerek yere düşüyor, diğerleri paralize olmuşçasına dimdik duruyordu: grubun üçte biri Pug'ın büyüyle etkisiz hale getirilmişti.

Valko ile adamları saldırdı.

Gafil avlanan iki yüz Talnoy düzenli biçimde yanıt veremedi. Yarısından fazlası yerde seğirerek yatarken veya kalkmaya çalışırken öldürüldü ve direnç gösterebilenler çabucak yenildi. Beyaz'ın hizmetindeki iki-üç savaşçı hâlâ ayaktaki her bir Talnoya saldırdı ve aniden her şey bitti. Pug çabucak sayım yaptığında Valko'nun Ölüm Şövalyeleri'nden ikisinin öldüğünü ve düzinelercesinin ufak yaralar aldığını gördü. Talnoylar ise son adama kadar ölmüştü.

Pug her bir tünele bakarak hangisinden gitmeleri gerektiğini düşündü ve her girişin tepesindeki işaretleri inceledi. Dasati tarzına uygun olarak, üzerlerinde istikametlerin yazılı olduğu yol işaretleri gibi tünelin kullanım amacını açıklayan, sadece Dasati gözlerinin görebileceği enerji oymaları taşa kazınmıştı. Pug her

birini çabucak taradıktan sonra nihayet onu gördü - diğerlerinden daha büyük bir enerji oyması. TeKarana'nın işareti olmalıydı.

Valko, Pug'ın cevaplanmamış sorusunu duymuş gibi o oymayı gösterip, "O taraftan," dedi.

Pug uzun tünele baktı. TeKarana'nın dairesine tek bir uzun hamle kalmıştı. "Magnus aramızda yürümeli, zira henüz bir Ölüm Rahibi görmedik ve gördüğümüzde birkaç tane birden olabilirler," dedi.

Valko cevap verdi. "Büyün etkileyici insan. Daha seçici biçimde kullanılabilirse iyi olur; onlardan bazıları Beyaz'ın ajanları olabilir. Sarayda yüksek yerlere birkaç tane yerleştirdik ve Kara Tapınak'taki cinayete karışmamak için inandırıcı bir sebep düşünmüş olabilirler. Bazılarının hâlâ sarayda olduğunu düşünüyorum, biz saldırır saldırmaz bize katılacaklar."

"Umarım," diye fısıldadı Pug. "Yine de aksini görene kadar hiçbirinin bizden olduğunu düşünemeyiz." Oğluna Valko'nun önüne geçmesini işaret etti. "Beni gözden kaybetme ama gerek görürsen Lord Valko'yı korumak için geride kal."

Babası öne geçerken Magnus bir şey söylemedi. Bir an bekledi, ardından Pug'ı takip etmeye başladı.

Nakor bekleyip dinledi ve nihayet onu duydu. "Gel Bek. Sana bir dövüş bulacağız."

"Güzel Nakor. Hareketsiz durmaktan sıkılmıştım," dedi iri genç adam.

Yarı koşup yarı hızlı yürüyerek savaş sesine doğru ilerlediler.

"Oraya vardığımızda," dedi Nakor, "seninki gibi zırh giyenleri öldürüp diğerlerini bırakır mısın lütfen?"

"Evet Nakor."

"Ah, bir de Pug ile diğerlerinin seni tanıması için miğferini çıkarabilirsin."

“Tamam Nakor,” diyen Bek, miğferini derhal çıkarıp kenara attı.

Dövüş sesinin geldiği yere yaklaşırlarken Nakor sordu. “Söylediklerimi hatırlıyor musun?”

“Evet Nakor. Şimdi gidebilir miyim?”

“Evet, git,” dedi çevik, küçük kumarbaz.

Koridorun etrafından dolandılar ve diğer uçta geniş bir açık avlu gördüler. Durdukları yerden bile, son derece etkileyici bir savaş verildiğini görebiliyorlardı. Nakor, kör edici enerji parlamaları ve koridorda yankılanan sağır edici seslerden, tam istediği gibi Pug ile Magnus’un orada olduğu sonucuna vardı. Tüm bu planların, oluşturulması yıllar süren planların nihayet birleşeceği zamanın gelmekte olduğunu hissediyordu.

Tek sorun, büsbütün deli olan Ralan Bek’in görevini yerine getirip getirmeyeceğiydi. Nakor’un gerçekleşmesini istediği her şey, üç dünyanın kaderi ve son yüz yıldır sevdiği herkesin hayatı, Leso Varen’in, Nakor’un beklediği gibi hareket etmemesi halinde heba olacaktı. Nakor, *zaman zaman kumarbazlık iyi bir şey olmuyor*, diye düşündü.

GERİ DÖNÜŞ

Pug büyüünü yaptı.

Parlak ışık patlaması Ölüm Rahipleri'ni bir an şaşırtırken, Magnus'un diğer bir efsunla saldırmasına yetti. Uzattığı avcundan fıskıran parlak ışıklar, binlerce minik taş fırlattığı izlenimi veriyordu - elmaslar, zümrütler, yakutlar ve safirler. Fakat büyüünün güzelliği, etkisiyle tam bir zıtlık içindeydi, Dasati Ölüm Rahipleri'ne ufak birer bıçak gibi saplanmışlardı. Önce yüz ve çıplak kollarında turuncu kan damlacıkları belirdiyse de bunlar önemsiz, yüzeysel belirtilerdi; zira beyinlerinde düzinelerce ufak delik açılırken gözleri ifadesizleşti.

Yarım düzine Ölüm Rahibi daha odaya daldı. Temkinli biçimde durakladılar, ardından Talnoy muhafızların arkasında tek vücut halinde saldırıya geçtiler. Pug her bir adamın beline aceleyle bağlanmış beyaz bir kuşak taktığını fark etti.

Diğer bir suret odaya dalarken Valko döndü: İri bir Talnoy muhafızdı, ama bunun miğferi yoktu.

“Dur!” diye bağırdı Pug. “Bu Bek!”

Valko bir an tereddüt ettikten sonra geriledi. Bu arada Bek yanından geçmiş, yüzünde çılgın bir neşe ifadesiyle muazzam kılıcını kaldırıp ağaç kesen bir oduncu gibi savuruyordu. Valko'nun Ölüm Şövalyeleri'nden ikisini geriletmeye yardım eden bir Talnoy, omzundan kalçasına kadar kesildi ve vücudunun iki yarısı-

sı turuncu bir kan patlamasıyla parçalandı. Bek diğer bir Ölüm Şövalyesi'ni, huysuz bir kuklaymışçasına ensesinden tutup bale-rin pıruetini andıran bir biçimde hızla döndü ve odanın ortasın-daki üçüncü savaşıya doğru savurdu. Dönüşünü aniden geriye çevirerek diğer bir Talnoy'u biçti; kılıcı savaşçının zırhını, yırtılan metalin çığlığı andıran sesiyle ve darbeden doğan kıvılcımlarla beraber kesmişti.

Pug huşuyla geriledi. Bek artık doğal bir güç, Pug'ın gördü-ğü en korkunç savaşçıdan da beter bir şeydi. Pug Tomas'tan, ilk karşılaştıklarında Bek'in ne kadar zorlu olduğunu dinlemişti, fa-kat şimdi Ejderha Lordu'nun zırhının mirasçısının bile bu cisim-lenmiş savaş tanrısı karşısında hayatta kalacağından şüpheliydi. Bek'te kesinlikle düşündüğünden daha fazlası vardı, zira içinde her ne gizliyse meyve vermeye başlıyordu.

Valko daire çizerek Pug'm yanma geldi ve konuştu. "Bunu hiçbir ölümlü yapamaz. Ne o?"

"Bilmiyorum," dedi Pug. Hızla zafere yaklaştıklarını görebili-yordu, Beyaz'ın şövalyeleri TeKarana'yı korumak için kendilerini Bek'e doğru savurmayan Talnoy muhafızları bertaraf etmekteydi. Derin bir nefes alarak devam etti. "Onu bulduğumuzda garip, genç bir adamdı, bir tür... aracının hakimiyetine girmiş gibiydi ve doğasını anladığımızı düşünüyorduk, ama buraya geldiğimiz-den beri... bilemiyorum. Sanki insan bedeni içinde Dasati ruhu taşıyor."

"Dehşet verici," diyen Valko, bir Dasati Ölüm Şövalyesi'nin ağzından dış dünyalılara dair çıkabilecek en içten itirafı yaptığı-nın farkında değildi.

Pug geriye döndüğünde Beyaz'ın grubundan diğerlerinin de Bek'in dövüşe ağırlığını koyuşunu, insanların arasında bir dev-mişçesine kılıcıyla saldırışını izlediklerini gördü. Yaralar olsa da aldırış etmiyordu ve her darbesinde bir Talnoy muhafızı deviri-

yordu. Talnoy, bir dakika önce tahmin edilemeyecek bir şey yaptı; dönüp kaçtı. Onlar bir adım atamadan Bek iki tanesini arkadan sakatladı, ardından odanın uzak köşesinde direnişe hazırlanan bir avuç muhafızın peşine düştü. Altı adımda tepelerine binmiş ve bir mezbaha kasabının hızıyla birkaç dakikada işlerini bitirmişti. Oda sessizleşti. Beyaz'ın Ölüm Şövalyeleri, gördükleri karşısında dilleri tutulmuşçasına duruyordu.

Valko konuştu. "Bu uzun sürmeyecek. Sarayda ve ötesindeki şehirde ne kadar karmaşa olursa olsun, şu kapıdan TeKarana'nın iç odalarına girdiğimiz anda her sadık Talnoy muhafızı ve sarayın Ölüm Şövalyesi olabildiğince hızla gelecek. Kararlı ve tereddüde yer bırakmayacak şekilde hareket etmeliyiz." Çoğu güçlükle ayakta durabilen arkadaşlarına döndü. "Şu kapının ötesindeki hiç kimse dostumuz değil."

Valko kendilerine katılan Ölüm Rahipleri'ne baktı ve Beyaz'a hizmet eğitimindeki ilk öğretmenlerinden birini, Peder Juwon'u gördü. Karanlık Olan'ın Kardeşliği'nde, Beyaz'a hizmet edenler kadar yüksek konumda ve güçlü bir büyü uygulayıcısıydı. Aceleyle yaklaşıp konuştu. "Annen ve kız kardeşin iyiler." Hızlı hızlı konuşuyordu. "Haini bulduk, mutfakta çalışan bir Aşağılık. Ölüm Rahibi olduğu ortaya çıktı ve kolay ölmedi. Geride bıraktığın herkes güvende, Kan Cadısı Kızkardeşliği sağlam ve gerek duyulduğunda hizmete hazır."

"Şehirde başka ne haberler var?" diye sordu Pug, bir Aşağılık izin verilmeksizin konuştuğu için Yüce Rahip'in yüzünde beliren garip ifadeye aldırış etmeksizin.

"Bu insan büyücü, Pug," dedi Valko. "Ve oradaki Aşağılık da insan bir büyücü." Magnus'a işaret etti.

Rahiplerin arkasından bir ses duyuldu. "Ben de öyleyim."

Etrafa bakındıklarında Nakor'u gördüler. Ufak tefek adam, "Demek istediğim, bir insanım; büyücü değilim. Kumarbazım. Ama birkaç numara bilirim," dedi.

Ölüm Rahipleri, Nakor hakkında ne düşüneceklerini bilemiyordu.

Pug, “Fazla zamanımız yok. İşler ne durumda?” diye sordu.

“Karşılaştığımız ya da duyduğumuz her şeyin ötesinde bir çılgınlık; gezegendeki insanların şu anda yaşadıkları, kısa zaman önce göğüslediğimiz Büyük Ayıklama’yı en fazla ufak bir haşere yatağından kurtulmak gibi gösteriyor. Şimdi dünyanın her yerinde toplu bir katliam var Valko.” Juwon, Pug’ın epey insanca bulunduğu bir hareketle bir an gözlerini kapattı, ardından genç Ölüm Şövalyesi’ne baktı. “Büyük içtima insan âlemine gidip Karanlık Olan’ın şanı için başka bir dünyada ölmeyi sabırla beklerken, on binlerce Aşağılık dört bir tarafta katlediliyor.”

“Dört bir tarafta,” dedi diğer bir Ölüm Rahibi. “Sanki Omad-rabar üzerinde hiçbir canlı güvende değil.”

“Hiçbir şey güvende değil,” dedi Pug. “Gediklerin ve büyüleri kapıların doğası hakkında kendi dünyamda ya da Tsurani dünyasında herhangi bir kişiden daha çok şey biliyorum. Bu dünya ile Kelewan’ı bağlayan bu şey, daha önce sezdiğim hiçbir şeye benzemiyor. Yaklaşmadıkça emin olamam, fakat gördüklerim arasında buna en yakın olanı deli bir insan büyücünün Midkemia’dan Kelewan’a gitmekte kullandığı ölüm gediği idi.”

“Bu bahsettiğin gedikler de nedir?” diye sordu Valko.

Nakor, “Kısaca anlat; fazla zamanımız kalmadı,” dedi.

“Gediklere, dünyalar arasındaki portallar da diyebilirsiniz. Benim anladıklarım hem güçlü, hem incelikli büyüyle inşa ediliyor. Fakat iki âlem arasında kullanılan bu gedik, ölüm büyüsünün bir ürünü, benim düşünce kapasitemin üzerinde bir gücün uyandırılması. Daha çok, her iki yönde yolculuk edebileceğiniz geniş bir tünel gibi ve halkımızın ölümüyle besleniyor. Bunu kapatmanın, kendi âlemimi Karanlık Olan’dan korumanın bir yolu olduğu fikrindeyim, ama bulana kadar bunu bilemeyeceğim.

“Karanlık Olan; Boşluk’un şişirilmiş, hayatlara karşı duyduğu açlıkla yarı çıldırılmış bir yaratığı. Sonraki âlem, benim dünyam, hayat açısından çok daha zengin. O yüzden erimini On iki Dünya’nın ötesine uzatmaktansa benim âlemime çıkmanın bir yolunu arıyor.” Neredeyse kendi kendine mırıldandı. “Tek muamma, sizin düzleminizden bizimkine uzanmayı nasıl başardığı.” Pug bir an durakladıktan sonra devam etti. “Dehşetlordu halkınızın ölümünü araç olarak kullanıp benim âlemime gelmeye çalışıyor. Halkınızı çağlardır tüketiyor, gücünü artırıyor ve benim âlemime göç etmek için kendini hazırlıyor. Şimdi bu toptan kıyımları kullanarak dünyalarımız arasındaki gediği ateşliyor ve bu dünyadaki ya da kendi adına Karanalar tarafından yönetilen diğer on bir dünyadaki her bir canlıyı öldürecek olması umurunda değil.

“Bir sonraki gerçeklik düzlemine ulaşmak için gerekirse tüm Dasati ırkını yok edecek. Biz Karanlık Olan’ı yok etmek için birleşmedikçe On İki Dünya’nın kaderini hiçbir şey değiştiremez.”

Valko, Bek’in vücudu turuncu kanla kaplı, gözleri TeKarana’nın iç mabedine açılan kapıya dikilmiş halde beklediği yere baktı. “O Tanrı Katili mi?”

“Eğer değilse, Tanrı Katili kimdir bilmiyorum,” dedi Pug.

“Hayır,” dedi Nakor. “Tanrı Katili o değil.”

Tüm gözler Nakor’a çevrildi.

Pug şaşkınlık içinde sordu. “Ne dedin sen?”

“Tanrı Katili o değil dedim. Bek, Tanrı Katili’nin Karanlık Oları yok etmesini sağlamak üzere burada bulunuyor, ama Tanrı Katili o değil.”

“Anlamı-” diye lafa başladı Pug.

“Zamanımız yok,” dedi Nakor. “Bek, şu kapıyı aç!”

Ralan Bek uzanıp iri kapı kulpunu sol eliyle kavrarken, sağ elinde kılıcıyla diğer tarafta bekleyenin üzerine atılmaya hazırlandı.

Pug itirazla bükülen metal çubukların gıcırıltı sesini duyabiliyordu, yine de kilitler Bek'in güçlü çekişiyle sanki yokmuşçasına kolayca ve kuşatma cihazı ya da makinesi karşısında olabileceğinden daha az itirazla yerinden kurtuldu. Pug kendi büyüsunün bu işi böyle kolayca halledebileceğinden emin değildi.

Kapının diğer tarafında Talnoy zırhlan içinde bir düzine adam bekliyordu; kendilerini hep birden Bek'in üzerine savurdular. İki si tek bir adım atamadan ve üçüncüsü de diğer ayağı yere değdiği anda öldü.

Peşinden Valko ve Beyaz'ın hizmetindeki diğer Ölüm Şövalyeleri saldırdı.

Pug kendi etrafında dönüp duruyor, sonraki saldırının nereden gelebileceğini belirlemeye çalışıyordu. Bek önündeki herkesi katleder, kıyımdan kaçır ve savaş çığlıkları kemerli taş tavanda çınlayan Valko'nun adamları her iki taraftan akın ederek odanın içine dalarırken, kapıdaki kargaşa bir an Pug'ın görüşünü kapattı.

Pug burada Karanlık Olan'ın Ölüm Rahiplerinden en güçlüleriyle karşı karşıya geleceğini biliyordu, zira TeKarana'yı koruyor olacaklardı. Taht odası geniş, uzun bir oval şeklindeydi; bir ucunda, her iki tarafında bir düzine muazzam taş sütun yükselen az önce girdikleri kapı ve diğer uçta kendilerini bekleyen bir grup adam vardı.

Pug ile Magnus öne atılırken odanın diğer tarafında toplanmış Ölüm Rahipleri'nin turuncu zırh içindeki güçlü bir kişiyi, TeKarana'yı çevrelemiş olduklarını gördüler. TeKarana ile saldırganların arasında ise eksiksiz bir muhafız ordusu duruyordu. Pug, Magnus'a, "Buna zamanımız yok," dedi.

Magnus, "Anlıyorum," diye cevap vererek havaya, muharebenin yukarısına yükseldi.

Bu karanlık ve çarpık dünyadaki diğer her şey gibi TeKarana'nın özel daireleri de genişti. Adam yerin ortasından yükselen bir dü-

zine eşmerkezli taş halka üzerine yerleştirilmiş daire şeklindeki platformun üstündeki bir tahtta oturuyordu. Saraydaki diğer odalar gibi burada da duvarlarda insan sanatına dair hiçbir şey yoktu, fakat andaçlar sergileniyordu: zırları halen üzerlerinde olan yüzlerce savaşçının iskelet kalıntıları; On İki Dünya'nın hakiminin gücünün sessiz bir kanıtı.

Tahtın arkasında TeKarana'nın özel dairesinin girişinden, dehşet içindeki Aşağılıklar ve tahrik edici giysileriyle harem kadınları kapıdan dışarıyı gözetliyordu. Magnus'un havaya yükseldiğini görünce çoğu dönüp kaçtı.

Uçan bir Aşağılık'ın görüntüsü çoğu savaşçının tereddüt etmesine neden olduysa da, bu duraklamayı hayatlarıyla ödediler. Magnus, zemin taşları ve tahtalar hariç dokunduğu her şeyi yakan yakıcı enerji mızrakları savurdu. Havadaki büyücüye karşı koruyucu bir engel kaldırmakta geç kalan Ölüm Rahipleri'nin giysileri ve derilerinden alevler yükseldi.

Ölüm Rahipleri bir büyü dalgasını serbest bıraktığında Magnus'un hazırda bir mistik koruyucu engeli vardı. Ellerinden zehir kokulu filizler, odaya yayılan uzun, akışkan ölüm şeritleri çıkıyordu. Ölüm Rahipleri ayırım yapmıyor, saldıranlar kadar savunmacıları da öldürüyordu, zira savunmacıların TeKarana'yı kurtaramayacaklarını, fakat takviye kuvvetler gelene kadar odadaki herkesi öldürmenin kurtaracağını biliyorlardı.

Pug odaya yayılırken her bir filizi solduran kör edici gümüşibeyaz bir şimşekle saldırdığında Ölüm Rahipleri acı çekercesine sarsıldı ve büyüleriyle bağlantıları koparken kimileri haykırdı; ardından dikkatlerini iki büyücüye odakladılar. Karşılık verebilenler Pug'ın benzetebildiği kadarıyla sinek sürüsü gibi kara zerrelere dönüşen döner bir bulut gönderdiğinde Pug, Magnus ile kendisinin önüne kendi kalkanını yükseltti. Pug savunmadayken, oğlu Ölüm Rahipleri'nin üzerine yeni bir kurutucu saldırı

yöneltti ve ikisi daha alevler içinde haykırarak düştü.

Bek savunucuların arasında buğday biçen bir çiftçi gibi kendine yol açıyor ve Beyaz'ın Ölüm Şövalyeleri onun arkasında yayılmış, Talnoy ile çarpışyordu. Valko, Bek'in soluna geçerek öne atlayıp TeKarana ile yüzleşmeye hazırlandı.

Ölüm Şövalyeleri, Pug ve Magnus İkiliyle boy ölçüşemezdi; baba oğul aynı zihni paylaşan iki varlıkmişçasına uyumla çalışıyordu. Magnus kendisine söylenmesine gerek kalmasızın ne zaman Ölüm Şövalyelerine karşı savunmaya geçmesi gerektiğini biliyor gibiydi ve Pug'ın karşı saldırıları rakiplerini derhal öldürüyor ya da sakatlıyordu. Odadaki tüm büyü tehditleri çabucak köreltildi.

Birkaç dakika içinde, Ralan Bek ile aynı boyda, uzun boylu, iri yapılı bir savaşçı olan TeKarana'yı koruyan sadece bir avuç, kan içinde savunmacı kalmıştı. Elinde, değerli taşlarla bezeli yalımı ve mücevherli kabzası dışında Bek'in elindekine çok benzeyen bir kılıç tutuyordu.

“Cesedin tahtımın üzerinde şeref konumuna yerleştirilecek!” diye Bek'e bağırırken tahtından doğruldu ve iriyarı genç savaşçının karşısına doğru basamakları indi. Meydan okurcasına Bek'i işaret ederek bağırıldı. “Kendi topraklarımda hiçbir savaşçı bana meydan okumamıştır!”

Pug sanatını kullanıp son iki Ölüm Rahibi'ni kaldırarak odanın karşısına fırlattı ve büyü tehdidini sonlandırdı. Magnus'un, odadaki herkes gibi turuncu kana bulanmış olsa da, zarar görmemiş halde yere indiğini gördü.

Bek, TeKarana'nın meydan okumasını görerek kendisiyle On İki Dünya'nın Hakimi arasındaki son muhafızları da kenara süpürdü. Hızını kesmeksizin doğrudan TeKarana'ya ilerliyordu.

Valko ve Beyaz'ın kalan Ölüm Şövalyeleri, TeKarana'nın kanatlardaki Talnoy muhafızlarının kalıntılarını temizledi ve Bek

saldırır ve kılıçların şakırtısı salonu doldururken tüm gözler bu mücadeleye çevrildi. Şimdi korkunç güce sahip iki figür savaşıyordu.

Pug, TeKarana'ya karşı saldırıya kendi büyüsunü eklemek üzere bir elini kaldırdığı anda Martuch uzanıp onu omzundan çekti. "Hayır! Karışmamalısın!"

Pug, Valko dahil diğer hiçbir Ölüm Şövalyesi'nin yardım için öne atılmadığını, aksine iki devasa figürün dövüşünü kendinden geçmişesine dikkatle izlediklerini gördü. Her darbe karşılık buluyor ve sesi, çılgın bir demirci tanrısı muazzam bir örs üzerinde çelik işliyormuşçasına çıkıyordu.

Dakikalar boyunca, birbirlerine denk olan Bek ile TeKarana ileri geri çarpıştılar; her bir darbe indirilip karşılanıyor, her hamleye bir bloke veya karşı hamleyle cevap veriliyor ve hiçbiri zarar görmüyordu. Pug'a çok uzun gibi gelen bir süre boyunca, iki rakipten çıkan sesler, metalin metale çarpması ve zar zor aldıkları nefesleri bölen homurtular haricinde oda sessizdi.

Ardından denge değişti. Bek dövüşürken kendinden geçmişti, her darbe sanki onu daha da güçlendirirken onun aksine TeKarana nefes almakta giderek zorlanıyor ve yavaşlamaya başlıyordu. Kaçınılmaz olanın ilk işareti, TeKarana'nın sol üst koluna indirdiği darbeye Bek'in kılıcının turuncu zırhı kâğıt gibi kesmesi oldu.

"imkânsız!" dedi Hirea.

"Hayır," dedi Nakor hafifçe. "Birazdan olağanüstü bir şey göreceksin."

Valko, kılıcını tutarak Pug'ın yanında duruyor ve Pug genç Dasati lordunun yüzündeki mücadeleyi görebiliyordu. Pug, Valko'nun kehanette söz edilen kişinin, TeKarana'yı yıkarak Tanrı Katili'nin yolunu açması yazılı olan savaşçının Dasati kılığında ki bu insan savaşçı değil, kendisi olduğunu varsaydığını anladı.

Şimdi TeKarana kılıcını çılgınca savurarak kendini zorluyor-

du. Sol elindeki metal kaplı eldiveniyle TeKarana'nın kafasının yan tarafına vuran Bek, elinin ters darbesiyle onu yere serdi. TeKarana'nın miğferi kafasından uçup gitti ve tahta geçtiğinden beri ilk kez yakın çevresi dışında birileri yüzünü gördü.

Görünüü... sıradandı. Heybetli ve güçlü bir yapıdaydı, fakat On iki Dünya'nın Hakimi'nin yüzünde herhangi bir özel nitelikten eser yoktu. Kafasına aldığı darbeden dolayı sersemlemişti, burnundan turuncu renkte kan akıyordu ve savunmasız, dört ayak üstünde dururken görüşünü netleştirmek istercesine çılgınca gözlerini kırpyordu. Öne doğru bir adım atarak Dasatinin yüzünü tekmeleyen Bek, yere daha fazla kan ve kırık diş yağdırdı.

TeKarana sersemlemişti fakat aciz değildi: yuvarlanarak tehlikeden uzaklaştı ve elinde kemer bıçağıyla ayağı kalktı. Tehditkar bir şaşırtmaca yaparak boş eliyle kılıcına uzanırken Bek sertçe vurup, taşa inen kılıcından kıvılcımlar çıkardı. TeKarana elini son anda geri çekebildi.

“Bitti,” dedi Martuch.

“Henüz değil,” diye cevapladı Nakor.

Bek, işitenleri savaş çılgınlığıyla dolduran sert, kan dondurucu bir sesle güldü. Pug bile, kendisine oldukça yabancı biçimde, eline bir silah alıp dövüşe katılma arzusu duydu.

Magnus'a baktığında oğlunun da aynı hisler içinde olduğunu gördü. Ona doğru bir kez başını salladı ve iki büyücü zihinlerini davetsiz duygu ve düşüncelerden arındıracak hızlı bir büyü yaptı.

Bek gerileyip TeKarana'ya kılıcını alabileceğini işaret etti. Bu küçük adil oyun işareti Dasatilere öylesine yabancıydı ki, TeKarana'nın bunu kavraması birkaç saniye sürdü. Kendisiyle alay edilmediğini anladığında ise şaşırtıcı bir hızla öne atılıp kılıcını kaldırdı. Çember şeklinde döndürerek aniden Bek'in kafasına doğru savurdu. Bek uzun kılıcını bir elinde rahatça tutarak hamleyi bloke etti, ardından boştaki eliyle TeKarana'nın çenesine

sertçe vurdu. Hırpalanmış savaşının dizleri büküldüyse de kılıcını sıkıca tutmayı sürdürdü. Bacakları titriyordu; dizleri üstüne çökecekken Bek sol elini uzatıp TeKarana'nın sağ bileğini tuttu ve düşüşünü engelledi. Bek, TeKarana'mn bileğini ezdiğinde savaşının kılıcı gevşeyen parmaklardan ayrıldı. Bek onu yavaşça yere indirdi ve iri savaşının önünde savunmasızca diz çöktürdü.

Bek onu bıraktığında, sağ eli artık işe yaramayan, yenilmiş savaşçı geriye yuvarlandı. Gözleri acıdan bir an ifadesizleşti. Bek ileri çıkıp TeKarana'yı öldüreceğine sırtını dönüp Valko'ya doğru yürüdü.

TeKarana başını sallayıp kendini topladı. İri savaşının geriyeleyen sırtına baktı, kaşlarını çattı, akabinde sağlam eliyle silahına uzandı. Rakibinin açık sırtı ve boynunu hedefleyerek sıkıca tuttuğu kılıcıyla ayağa kalkmaya çabaladı.

Bek kimıldamadan durdu, ardından Valko'ya tepeden bakarak konuştu. "Öldür onu."

TeKarana kılıcını kaldırmış, dimdik indirecekken, Valko Bek'in yanından geçerek kılıcının ucunu TeKarana'mn boğazına sapladı. On İki Dünyanın Hakimi'nin kafasını neredeyse koparacak bir kıvrırma hareketiyle kılıcını çekip çıkardı.

"Az önce ne oldu?" diye sordu Magnus.

Hirea cevapladı. "Bek, Valko'ya bir imparatorluk verdi."

Valko odada bulunanlara baktı. İfadesinden az önce olanlar ve nedeniyle ilgili kendisinin de diğer herkes kadar şaşkın olduğu, fakat bu ânın önemini kavradığı anlaşılıyordu. Durdu, mağlup TeKarana'nın süslü kılıcını aldı ve tahta doğru yavaşça yürüdü.

Bir dakika geçmemişti ki, odaya doluşan Talnoy muhafızlar, Beyaz'a hizmet eden yüzlerce Ölüm Şövalyesi'ni üzerinde genç bir Dasati lordunun oturduğu tahtın önünde diz çökmüş buldu. Lordun ayaklarının dibinde, eski TeKarana'nın cesedi yüzükoyun yatıyordu.

İlk Talnoy tereddüt ettiği anda, Karanlık Majesteleri Kardeşliği'nin yüce rahibi cübbesi içindeki Juwon haykırdı. “Valko? TeKarana!”

Dasati adetleri gereğince Talnoylar derhal yeni hükümdarlarının önünde diz kırdı. Dasati düzenine göre lordunu öldüren hükümdar olduğu için soru sorulmamış, itirazlar yükselmemişti. Valko artık On İki Dünya'nın yüce hükümdarıydı.

Pug alçak sesle, “Bu ne kadar sürecek?” diye sordu Martuch'a.

Yaşlı Ölüm Şövalyesi omuz silkti. “Bilinmez. Dediğin doğrusya ve Karanlık Olan kaçarken bu âlemle artık ilgilenmiyorsa, Valko başını omuzlarının üzerinde tutabildiği sürece hükmedecektir. Çoğu onu öldürmeye hazır bir genç olarak görece ve birçoğu onu tahtta tutmak için can verecek.” Kara Tapmak yönünü işaret ederek devam etti. “Ama Karanlık Olan tahtta oyuncak bir hükümdar istiyorsa, hükümdarlığı sadece Karanlık Olan meşgul olduğu sürece devam edecektir. Hırsız bir Ölüm Şövalyesi'nin gözdesini tahttan indirdiği haberini alır almaz, İmparatorluk içinde Tapınak'a bağlı her bir Ölüm Şövalyesi onu öldürmek için buraya gelecektir. Karanlık Olan'm Ölüm Rahipleri'ne itaatleri TeKarana'ya itaatlerinin önünde olacaktır. Karanlık Olan'ı yensek bile bir iç savaş yaşanabilir; tek soru bunun uzun mu kısa mı olacağı.”

“Kısa mı?” diye sordu Pug.

“Büyük İçtima'ya katılmayan ve insan dünyasını işgal etmeyen tek dost Ölüm Şövalyeleri burada bulunan bizleriz. Karanlık Olan güçlerine bize burada saldırmaları emrini verirse çok kısa bir iç savaş yaşanır.”

Pug, odaya yeni gelmiş Talnoy muhafızları dahil, kabaca bin kadar Ölüm Şövalyesi olduğunu hesapladı.

“Valko'ya diz kıracak, etrafa yayılmış belki birkaç tane daha saray muhafızı vardır, ama Karanlık Olan'ın yine de şehirde yirmi

bin kadar ve Kara Tapınak'ta beş bin daha Ölüm Şövalyesi bulunuyor,” diye sözlerini tamamladı Martuch.

Magnus, Bek'e baktı; genç adam neredeyse hareketsiz duruyordu, boşlukta bir şey görmüşçesine esrik ve dalgın bir ifadesi vardı. Nakor'a dönüp sordu. “Onun nesi var?”

“Evine döndü,” dedi Nakor. Ufak tefek kumarbaz odaya göz gezdirdi; Beyaz'm Ölüm Şövalyeleri ile TeKarana'nın Talnoy muhafızları huzursuzca yan yana durmuş, yeni hükümdarlarının ilk emrini bekliyordu. Nakor daha sonra Valko'nun da huzursuzca oturduğu yere bakarak konuştu. “Valko henüz genç, ama burada yüzyıllar sürebilecek bir değişim başlatacak. Nihayet bu halk, Karanlık Olan bu âleme gelmeseydi olmaları gereken yeri bulacak.”

Pug, “Nakor, belli ki bizde olmayan bilgilere sahipsin. Çok geçmeden Karanlık Olan'a sadık bir Ölüm Şövalyesi ordusuyla karşılaşacağız ve kuvvetlerimiz bitkin,” dedi. Eski dostunun gözlerine baktı. “Yıllar boyunca zaman zaman sakladığın, bana söylemediğin bir şeyler olduğunu anlamıştım ve bunun senin tarzın olduğunu düşündüm, ama şimdi, feda ettiğimiz ve kazanmayı umduğumuz her şey adına bildiklerini öğrenmemiz gerek.”

Nakor güldü. “Bu imkânsız bir dilek Pug. Ama gerçeği öğrenmeyi hak ediyorsunuz.” Magnus'a döndü. “Bizi Karanlık Olan'a götürebilir misin?”

“Evet,” dedi Magnus. “TeKarana ile maiyetinin törenleri izlediği o noktayı hatırlıyorum.”

Nakor, Valko'ya hitap etti. “On İki Dünyanın Hakimi, buradaki zamanım nerdeyse sona erdi. Direnmeli ve halkımı yeni bir çağa ilerletmeksin.” Bek'i işaret etti. “Biraz daha seninle kalacak, ama bir süre sonra kendi işleriyle ilgilenmeye başlamalı.” İlerle-yip Bek'in önüne geldi. “Elveda Ralan Bek,” dedi hafifçe.

“Elveda Nakor.”

“Ne yapman gerektiğini biliyor musun?”

“Biliyorum,” dedi iri yapdı genç. Nakor’unki kadar geniş bir sırtıyla devam etti. “Nihayet bilmem gereken şeyi biliyorum.” Minik yoldaşına bakarak sordu. “Sen de ne yapman gerektiğini biliyor musun?”

“Evet,” dedi Nakor. Uzanıp parmak uçlarında durarak elini Bek’in gözlerinin üzerine koydu. Genç adam bir an hareketsiz durdu, ardından darbe yemişçesine kafasını geriye attı ve gözlerini kırıştırdı. Gülümsedi. “Teşekkürler minik insan,” dedi belirgin bir neşeyle. Etrafına baktı. “Diğerleri gelene kadar bu çocuğu koruyacağım.”

“Güzel,” dedi Nakor. “Hoşçakal Ralan Bek.”

“Hoşçakal Isalanlı Nakor.”

Nakor, “Martuch, Hirea; delikanlıya yol gösterin,” dedi.

“Diğerleri mi?” diye sordu Pug.

“Yakında göreceksin,” cevabını verdi Nakor. Magnus’a döndü. “Haydi, üçümüzün yapması gereken çok şey ve çok az zaman var. Karanlık Olan’ın çukuruna gidelim.”

Magnus onayladı ve Pug ile Nakor, bir mekândan diğerine giderken hafif bir çekiş hissi gibi bir kayma hissine kapıldı. Aniden, üçü de TeKarana’nın gözlem platformundaki tahtının önünde durmuş, deneyimlerinin ötesinde bir çılgınlık manzarasına şahit oluyordu.

Yukarıdan binlerce Dasati düşüyor, bazıları kayalıktan sekiyor, diğerleri dosdoğru turuncu enerji ve yeşil alevlerle yanan denize düşüyordu. Kimileri Karanlık Tanrı’nın, o şişkin şeyin sütüne konuyordu ve birkaç zavallı inerken hâlâ canlı kalıyordu. İçlerinden herhangi biri Karanlık Olan’ın büyüyle havaya kaldırılıyor ve çılgınlıkları arasında muazzam ağza ilerletiliyordu. Biçimsiz kafada ayırt edici bir özellik olmasa da, ateşler içindeki iki kırmızı göz bir sonraki kurbanı izliyordu. Görünürde bir ağız yoktu, fakat kurban Karanlık Olan’ın suratında kayboluyor ve bütün olarak yutuluyordu.

“Bu gereksiz,” dedi Nakor. “Yaratık bir dokunuşuyla hayat enerjisini emebilir. Yeme işi... tiyatro.”

“Korku, Dehşet’in bir aracıdır,” dedi Pug. Dönüp Nakor’a bakarak sordu. “Biz neden buradayız? Her an fark edilebiliriz ve üçümüz bile bin Ölüm Rahibi’ni ya da çukurdan bize uzanabilecek olan o şeyi yenemeyiz.”

Durdukları yerin ötesindeki galeri ve çukurun üst kenarıyla mağaranın çeşitli seviyelerindeki bir düzine açıklık, Ölüm Rahipleri ve Tapmak Ölüm Şövalyeleri ile doluydu.

“Bekliyoruz,” dedi Nakor. “Tanrı Katili’ni bekliyoruz, geldiğinde ise her birimiz kendimize verilen görevleri yerine getirmeliyiz.”

“Nakor,” diye sordu Magnus hafif bir sesle, “söylemediğin şey nedir?”

Ufak tefek kumarbaz oturdu. “Yorgunum Magnus. Baban tam olarak görüldüğüm kişi olmadığımı uzun zaman önce anladım, ama çıkarıma uygun olduğu zaman budalayı oynamama izin verecek ve fazla soru sormayacak nezaketi gösterdi.”

“Daima iyi bir dost ve sadık bir müttefik oldun,” dedi Pug.

Nakor içini çekti. “Buradaki zamanım neredeyse doldu ve gerçeği bilmeniz uygun olacak.” Bakışları Pug ile Magnus arasında gidip geldi. “Babandan bir yük miras alacaksın ve bu ağır bir miras olacak, ama bu göreve uygun olacağını düşünüyorum. Şimdi, senin için sakıncası yoksa babanla biraz yalnız kalmalıyım.”

Magnus başını sallayarak biraz öteye çekildi ve istedikleri mahremiyeti sundu.

Nakor, Pug’a döndü. “Sözünü yerine getirmeli ve sınavlarına katlanmalısın dostum, ama azimli olursan her şey olması gerektiği gibi gerçekleşecek. Sonunda dünyamızı kurtaracak ve uzun zamandır ihtiyaç duyulan dengeyi kuracaksın.”

Pug sertçe Nakor’a baktı. “Kastettiğin-”

“Kimse Ölüm Tanrıçası ile aradaki anlaşmayı bilmiyor Pug, sen ve o hariç.”

“Ama sen biliyorsun,” diye fısıldadı Pug. “Bu nasıl olur? Miranda bile bilmiyor.”

“Bilmeyecek de, ne o ne de başka bir ölümlü,” dedi Nakor.

“Sen kimsin?” diye sordu Pug.

“Bu,” dedi Nakor, “çok uzun bir öykü.” Ardından tamdık sırtını sergileyerek devam etti. “Hepsi zamanla açıklanacak. Şimdi beklemeliyiz.” Çukurun kalbindeki korkunç manzaraya bakarak konuştu. “Umarım bekleyiş uzun sürmez. Burası hiç eğlenceli değil.”

Kara Dağ tek bir devasa spazmla büyürken insanlar acı ve şok içinde haykırdı. Bir an önce sekiz yüz metre ötedeyken bir an sonra Alenburga'nın karargahından birkaç metre uzakta, komuta merkezinin üzerinde yükseliyordu. Miranda savunma kalkını kaldırmayı başardı, ama geç kalmıştı.

Çılgınlıklar başladığı gibi aniden kesildi. Tepenin aşağısındaki zeminde, kumandanın gözlem noktasında konumlandırılmış adamlar, belli ki kürenin gelişiyse beraber ikiye bölünmüştü. Kürenin kenarlarını kan ve beden parçaları süslüyordu.

Miranda haykırdı. “Geri çekilmeliyiz!”

Kara Dağ'ın görünüşüyle sersemlemiş olan General Alenburga, “Geri çekilin!” diye buyurdu. Talimatlarını yerine getirmek için bekleyen dört genç yüzbaşıya hitaben de, “Güneye gidin,” dedi. “Nehre akan derenin yanında bir tepelik var. Taşıyabildiğiniz kadar harita alın ve buraya getirin.” Kaspar ile Erik'e döndü. “Beyler, gitme zamanı geldi.” Miranda'ya ise, “Madam, siz ve sihirli dostlarınız bu gelişmeyi aydınlatabilecekse bunun şimdi olmasını tercih ederim,” dedi.

Tsurani ordusunun kumandanları düzenli fakat acil bir geri çekiliş emri verdi.

Miranda kürenin bir süre daha genişlemeyeceğinden emin olsa da, merakı uyanmıştı. Çevresindekiler alelacele gerilerken gözlerini kapattı ve zihnini ileri gönderdi.

Daha önce kendisini geri püskürtmüş olan mistik karşı-uzak-görü büyüyle karşılaştı ve bir kez daha onu etkisizleştirmeye çalıştı. Dinlenirlerken bu sorunu diğer birkaç büyücüyle tartışmış ve faydalı öneriler almıştı. Vurgulanan bir noktanın muhtemelen en güçlüsü olduğunu fark etti: bu bir engel değil, daha ziyade, zorla ihlal edilmesi durumunda zarar vermek, yaralamak ya da öldürmek üzere tasarlanmış bir karşı büyüydü. Eğer durum buysa, biraz rahatsızlık çekmeye razı olduğu sürece bunu engelleyebilirdi.

Zihnini zorlayarak mistik görüşünü engelden geçirecek irade gücünü topladı ve bu sırada bıçak gibi keskin bir acı hissetti. Acıyla savaşım zihnine yapılan saldırıyı önlemek üzere kendi savunma büyülerini kaldırdıktan sonra, kürenin içinde neler olduğuna baktı. Zihni önündeki manzarayı idrak ederken verdiği tepki, içgüdüsel olarak irkilmesine neden oldu. Zihnini koparır-casına engelin kendi tarafına döndürürken neredeyse bayılıyordu.

Bilinmeyen bir süre sonra Erik von Darkmoor'un tepesinde dikilmekte olduğunu gördü ve yerde yattığını fark etti. "İyi misin?" diye sordu Erik, organize kargaşanın ortasında sakin bir tonda.

"Ben..." diye güçsüzce konuşurken, yaşlı savaşçı elini uzatıp Miranda'yı ayağa kaldırdı.

"Ne gördün?" diye teşvik ederken bir koluyla kadını destekledi.

"Biz..."

"Ne?"

Gözleri odağını yitirmişti ve düşünceleri bulanıktı. "Ayrılmamız," diye cevap verdi.

“Ayrılıyoruz,” dedi Erik. “Yeniden toplanmak üzere geri çekiliyoruz.”

“Hayır,” dedi. “Ayrılmalıyız... bu dünyadan.”

Yamaçtan aşağı, bir uşağın atını tuttuğu yere doğru kadını yürütürken, “Miranda,” dedi Erik sakince, “ne diyorsun?”

Kadının zihnini topladığını gördü; tükenmiş olmasına karşın gözleri büyümüş ve yüz hatları canlanmıştı. “Erik! Açtıkları şey... nasıl tanımlayabileceğimi bilmiyorum. Benim bildiğim şekilde bir gedik değil, daha ziyade... bir tünel! iki âlem arasında bir tür geçit ve kürenin içini neredeyse tamamen kaplıyor!” Gezegenin yüzeyinden geç öğleden sonrası göğüne doğru korkunç, kara bir çıban gibi yükselen devasa Kara Dağ’a baktı. “Tünelin ağzı bu geniş çukur; kürenin kenarından sadece doksan metre kadar içeride. Küreyle beraber genişliyor olmalı.” Gözlerini sıkıca yumarak derin bir nefes aldı. “Birliklerinizin çoğu... o boşluğa, tünele ya da her neyse ona... düşmüş olmalı.”

“Tanrılar,” dedi hafif bir sesle Erik.

“Erik,” dedi Miranda, etrafına bakıp Alenburga ile Kaspar’ın çoktan gittiğini görerek. “Onlara söylemelisin. Herkesi... olabildiğince çok insanı tahliye etmeliyiz. O şeyin içinde Ölüm Rahipleri var: içeri düşenleri, adamlarınızı sersemletiyorlar ve Ölüm Şövalyeleri onları tünelin ağzına atıyor...” Hatırlamak istercesine gözlerini kapattı. “Erik, onu besliyorlar. Askerlerinizi kullanarak onu güçlendiriyor, büyütüyorlar.”

Erik’in yüzü bembeyaz oldu. “Yeterince güçlendiğinde tekrar zıplayacak mı?”

“Evet,” dedi Miranda. Kelimeyi dile getiremiyor gibiydi. “Küre büyüyecek... büyüyecek...” Sesi hafifledi ve ayaklarının üzerinde sallanmaya başladı. “Ta ki tüm dünyayı kaplayana kadar...”

“Ama sonsuza kadar... büyüyemez.”

Miranda’nın yüzü kül rengiydi. “Hayır, sadece diğer taraftan

bir şeyin gelmesini sağlayacak kadar büyümesi yeter...”

“Ne?”

Miranda, “Dasatilerin Karanlık Tanrısı,” diye fısıldadı. Dizleri boşaldı ve yere yığılmaktan Erik’in sert kavrayışıyla kurtuldu.

“Sen!” diye bağırdı Erik, yakındaki bir askere. “Bir sedye getir! Onu Başkumandana götür!”

“Evet efendim,” dedi hitap ettiği Tsurani Hücum Önderi.

Erik beklerken küreyi izledi. Kabus Sıradağlarında Zümrüt Kraliçe’nin ordularına karşı elinde olanlarla hayatta kalabilmişti. Bu defa ise üzerinde bir çaresizlik hissi vardı. Bu defa belki kimse hayatta kalamayacaktı.

Pug ve Magnus çığlık sesinden korumak için kulaklarını kapattılar. Nakor yere düşmüştü.

Tüm mağara sarsılıp titreşiyor, mağaranın kenarındaki çoğu kişi düşüyor, ölümlerine uçarken haykırıyorlardı. Nakor doğrulup eliyle işaret etti. “Bakın!”

Yukarıdan dev bir bacayı andıran yuvarlak bir hava sütunu döne döne iniyor ve beraberinde daha fazla beden düşüyordu. Karanlığın içinde şimşek benzeri parıltılar çakıyor, geniş mağarayı kör edici gümüşü bir ışıkla aydınlatıyordu. Yukarıda, bacanın tepesinde dev bir delik belirdi ve daha fazla beden dökülmeye başladı.

“Bunlar Tsurani!” diye bağırdı Magnus.

Delikten binlerce adam art arda inerken zırhlarını ve insan biçimlerini karıştırmak imkânsızdı. Dehşetlordu’nun dev vücudu aniden sarsıldı ve parıldamaya ve rüzgara kapılmış ipek gibi dalgalanmaya başladı.

Daha sonra kötücül varlığın yüzeyinden kötü kokulu duman iplikçikleri yükselmeye başladı, bacanın içine akarak onunla birleşti ve hacmini artırmış gibi göründü.

“Ne oluyor?” diye Nakor’a bağırdı Pug.

“Dehşetlordu bu dünya ile Kelewan arasında bir geçit açtı,” diye geriye bağırdı minik adam. “Bu senin gediklerin gibi değil Pug, köprübaşını tutmakta kullanılan bir portal da değil. Şimdi bu dünyayla Kelewan birbirine bağlı ve Dehşetlordu güç kazandıkça kontrol alanını dışarı doğru itecek. Kelewan yüzeyinde kapladığı alan büyüdükçe kontrol ettiği kubbenin altında o kadar çok insan ölecek. Ölenlerin sayısı arttıkça kubbe büyüyecek. Kelewan onun bir sonraki yuvası olacak. Kendi varlığını, ölümlerle dolu binlerce yıl boyunca içinde biriktirdiği enerjiyi kullanıyor ve bu sayede kendini Kelevvan’a çekiyor. Bu sürecin bir noktasında, ki korkarım fazla zaman kalmadı, bu tünelden Kelewan’a doğru yolculuğuna başlayacak.”

“Ya Dasatiler?” diye sordu Magnus.

“Onlar inanılmaz ölçüde aldatılıyor.” Pug’a baktı. “Baban, Karanlık Olan hakkındaki gerçeği çoktan kavradı. Onları bir sonraki en yüksek düzleme erişmekte araç olarak kullanıyor: Dasatiler için yeni bir âlem açtığı fikri bir yalan. Bu dünyayı terk edip yoluna devam edecek, ama önce buradaki tüm hayatı kurutacak.

“Kelewan’a yerleştikten sonra bunun gibi bir Kara Tapınak diyecek, ardından gezegeni eski haline çevirecek ve Dehşetlordu uyurken, insanlıktan geriye ne kaldıysa üremesine ve yeniden çoğalıp yeni topluluklar oluşturmasına izin verilecek. Kendisi yüzyıllar boyunca uyuyacak, fakat rüyaları gelişen kabileler üzerinde egemen olacak. Kelevvan’ı eski yüceliğinin bir taklidi haline dönüştürecek, Tsuranileri Dasatiler gibi ölüme tapan katiller yapacak ve bir sonraki yüksek âleme ilerletmeye başlayacak.”

“Bunları nereden biliyorsun?” diye sordu Pug.

“Çünkü bu daha önce de oldu Pug,” diye cevapladı Nakor. “Başka yerlerde de, burada, bu dünyada da.” Nakor, TeKarananın tahtının arkasındaki platformun görece korumasına gelmelerini

işaret etti. Dört ayak üstünde sürünerek arkasına geçti ve diğerleri de rüzgara karşı sendeleyerek yanında çömeldiler. Nakor devam etti. “Bu, bahsettiğim o uzun öykü.”

“Bize anlatma zamanı geldi mi?” diye sordu Pug.

“Evet,” dedi Nakor. “Gerçeği anlatma zamanı geldi.” Elini kaldırdı ve aniden zaman durdu.

“Bu çok iyi bir hile Nakor,” dedi Magnus, sesinde gerçek bir huşuyla.

“Evet, öyle,” dedi Pug.

“Bunu uzun süre tutamam, ama en azından biraz sessizliğe sahip olacağız,” dedi minik kumarbaz. Taşların üzerine oturdu. “Çok yorgunum Pug. Sanırım uzun zaman önce ölmeliydim, ama herkesten daha iyi bildiğin gibi, bazen tanrılar senin ne olması ya da olmaması gerektiğini düşündüğüne aldırılmaz.”

“Bize anlatacağın bu gerçek neyin nesi Nakor?” diye üsteledi Pug.

“Bilmediğim bazı şeyler ve hâlâ şüpheli olan ve öngörülemez olacak bazı şeyler var. Hatta sana söylememin yasak olduğu şeyler de var.”

Pug eski dostuna baktı ve bir şey söylemedi.

Bir an sonra Nakor devam etti. “İçimde bir şey var Pug. Bek’te de öyle, ama onun taşıdığı şeyle benimki aynı şeyler değil. Bek’in içinde çok güçlü bir şeyin ufak bir parçası var.”

“İçinde isimsiz Olan’dan ufak bir parça olabileceğini düşündüğünü söylemiştin,” dedi Magnus.

Nakor sırtarak başını salladı. “Hayır, yalan söyledim. İçindeki o değil. Sanırım çocukken sadece kötü bir oğlandı, bir hödük, haydut ya da asılmayı veya boğazının kesilmesini bekleyen bir katil.. ama her nasılsa bu yaptığımız şeye, her şeyde uzun zamandır eksik olan dengeyi kurma çabamıza karıştı.”

“Devam et,” dedi Pug.

“İçinde Talnoyların gizlendiği mağaranın dışında beraber geçirdiğimiz ilk gece, beklediğim gibi merak içindeydi ve bakmak için içeri süzüldü. Uyuyormuş gibi yaptım. O zaman onu ya öldürmek ya da kullanmak zorunda olduğumu anladım. O yüzden ona bir şey yaptım.”

“Ne?”

“İçine uzandım ve garip ve müthiş bir güç buldum; tanıdık bir güç. Ve bir düş gördüm.” Nakor gülümsedi. “Daha ziyade bir görüydü belki de. Her neyse, o anda zaman durdu, ya da saniyeler içinde saatlere denk düşüncelere kapıldım, ama aniden her şeyi... biliyordum. Bek bana gelmişti çünkü bu önceden yazılmıştı. Onu harekete geçiren şey gençliğimde beni harekete geçirenle aynıydı, ikimiz de tanrıların bir aracıydık, ama farklı amaçlarla. Ben onun kılavuzu olacaktım, o da Omadrabar’a kayıp olan bir şeyi getirecek bir kanal olacaktı. Ben de onu bir kanala dönüştürdüm.”

“Kanal mı?” diye sordu Magnus. “Ne için?”

“Mağaradaki Talnoylardan birinin içindeki şey için.”

Pug’ın dili tutulmuştu. Macros’un anılarına sahip Dasati ona, Talnoylardan her birinin kayıp bir Dasati tanrısının ruhunu barındırdığını söylemişti. “İçine bir tann mı koydun?”

“Sadece ufak bir parça, ama yeterli.”

“Ne için yeterli?” diye sordu Magnus.

“Valko öldürmese bile TeKarana’nın ölmesini ve büyük öneme sahip bir şeyin geri dönmesini sağlamak için yeterli.”

“Ne?” dedi Pug. Minik adamın karmaşıklığı karşısında tamamen şaşkına dönmüştü.

“Tanrılar Pug. Unutma, tüm âlemlerdeki tüm tanrılar aynı temel güçlerin suretlerinden başka bir şey değildir ve bizim âlemimizde ve yukarıda ve aşağıdaki tüm tanrılar Boşluk’un yaratıklarıyla mücadele içinde. Karanlık Olan iktidara geldiğinde,

on bin Dasati tanrısının apaçık gizlenmesine neden olan çılgın bir plan uygulandı.”

“Talnoylar.”

“Evet. Karanlık Olan güçlü, ama Dehşetlordlarında zekâ yok. Bizim gibi düşünüp düşünmediklerini bile bilmiyorum. Yaşıyorlar, hareket ediyorlar, bir amaçları var, ama... bizim kavrayışımızın ötesindedir. Dehşetlordu önce Ölüm Tanrısı Bakal’a tapanları döndürdü, ardından Kara Tapınak’ı başlattı. Burada Kaos Savaşları patlak verdiğinde Dasati tanrılarında bir sığınak sunuldu.”

“Midkemia’da,” dedi Magnus.

“Evet, bu mağarada... sayabileceğimden çok daha fazla yıllar boyunca saklandılar.”

“Ya Kaspar’ın bulduğu?”

“Oraya Macros tarafından, şeyin... eh, mücadele ettiğimiz her şeyin arkasındaki asıl kişinin emriyle yerleştirildiler. Macros sadece tanrıların bir diğer aracıydı. Yani, Bek yuvasına dönen kadim Dasati tanrılarının ilki. Bu halkın gözünde o Kantas-Barat. Bizim dünyamızda Onan-ka olacaktı.”

“Savaş Tanrısı,” dedi Pug.

“Bu halk için doğruymuş gibi geldi. Neşeli Savaşçı eve döndü. Bek bir süre daha kalacak, ama ölümlü günleri sona erdi, içindeki tanrı onu tüketti. Bek, artık ilk ortaya çıktığında tanıdığımız kişi değil. Bizim bu âleme gelmemizden önce ölmüştü gerçekten.”

“Bek’in içinde... tanrının küçük bir parçasını nasıl koydun Nakor?” diye sordu Magnus.

“Açıklaması güç olan da bu,” dedi Nakor. Göğsünü işaret etti. “Buramda bir şey var ve bazen... hakimiyeti ele geçiriyor. Bazen birtakım şeyler yaptığını hatırlıyorum, bilmediğim bazı numaralar, diğer zamanlarda ise... sadece bir boşluk var. Bir yerde uyuyor ve başka bir yerde uyanıyorum, bazen insanlar bana öfkelenmiş oluyor ya da heybemde daha önce olmayan şeyler buluyorum.”

“Bunu kimin yaptığımı biliyor musun?” diye sordu Pug.

“Ah, evet,” diye sırttı Nakor. “Ve sizin de bilmeniz gerek, çünkü onu geri götürmelisiniz.”

“Kimi götürmeliyiz?” diye sordu Magnus.

“Ban-ath’ı.”

Pug, Nakor’un yanına oturdu. “Hırsızlar Tanrısı mı?”

“Midkemia’nın hırsızlar tanrısı,” diye onayladı Nakor. “Koruyucu bir kap olmadan duramaz,” -Nakor kendi göğsünü gösterdi- “aksi halde yok olur -eh, içimde taşıdığım ufak parça haricinde yok olmaz- ve burada öğrendikleri geri dönmeli. Eve dönene kadar bir müddet onun kabı sen olmalısın.”

“Ama neden sen götürmüyorsun?” diye sordu Magnus.

Nakor sırttı. “Çünkü ben dönmüyorum. Benim zamanım geldi.” Geniş mağaraya bakarak devam etti. “Burası ölmek için garip bir yer, ne dersiniz? En azından hem insan hem Dasatilerden bir sürü yoldaşım olacak.”

“Neden kalman gerek Nakor?”

“Çünkü çok büyük, çok önemli bir şeyin olması lazım ve gerçekleştiğini görmek için burada olmalıyım. Bu şeyin olması gerektiği gibi gerçekleşmesini sağlayacak kadar numaram olacak ve ondan sonra... ben de biteceğim.”

Yavaşça ayağa kalktı. Pug da kalktı. Nakor eliyle kendi göğsüne dokunarak konuştu. “Bazı sorularını cevaplayabilir; sana bu kadarını borçlu olduğumu düşünebilir. Belki de düşünmez.” Elini aniden kendi göğsünden çekip Pug’ın göğsüne yasladı ve Pug aniden Nakor’un elinden kendi bedenine bir şey aktığını hissetti.

“Ne-?”

“Artık dinleneceğim,” dedi Nakor. “Yapman gereken bir şey var, hem de çok çabuk.”

“Ne o?” diye sordu Pug.

“Novindus’taki mağaraya gitmeli ve biçimlendirdiğim bu kristalle ya da yüzükle oradaki Talnoylara bir şey söylemelisin.”

“Onlara ne söylemeliyim Nakor?” diye soran Pug, arkadaşının tekrar oturmasına yardım etti.

Gözleri aniden yorgun bir ifadeye bürünen ve yüzü yaşının çizgilerini göstermeye başlayan minik kumarbaz, dostuna bakıp cevapladı. “Kelevvan’a, Dasati işgal bölgesinin yanma bir gedik açmalısın. Sonra onlara tek bir şey söyle: eve gitmelerini.”

Magnus, “Martuch’u bulup bizi geri göndermesini sağlamalıyız,” dedi.

“Gerek yok,” dedi Nakor. “Size benim söylediğimi tekrarlayacaktır: çabalamayı bırakın.”

“Ne?” dedi Magnus.

Sırtışı büyüyen Nakor cevap verdi. “Baban anlıyor.”

Magnus, gülmeye başlayan Pug’a baktı. “Hepsi bir şakadan ibaret, değil mi Ban-ath?”

Kafasının içinde bir ses cevapladı. “Bazen.”

Pug uzanıp oğlunun elini tuttu. “Martuch’un Delecordia’da bize tüm öğrettikleriyle burada olmaya çalışma sürecini başlattık. Şimdi eve gitmek için tek yapmamız gereken-”

“Çabalamayı bırakmak,” diye tamamladı Magnus.

Pug oğlunun elini sıkıca tuttu. “Bırak gitsin Magnus.” Eski dostuna bakarak konuştu. “Seni özleyeceğim kumarbaz.”

“Ben de seni özleyeceğim büyücü.” Nakor esnedi. “Son, gerektiği gibi çabucak geliyor. Bu iyi bir şey, zira çok yorgunum ve dinlenmeliyim. Hırsızlar Tanrısı bana çoğu insandan daha uzun bir pay biçti, o yüzden şimdi bittiği için kendimi aldatılmış gibi hissetmiyorum.” Sırtını tahtın arkasına yasladı. “Zamanı yeniden başlatacağım, burası gürültülü ve nahoş bir biçim alacak. Artık gitmek isteyeceksiniz.” Elini kaldırdı ve aniden rüzgar ile sesler geri geldi.

Pug oğluna bir kez daha döndü. “Bırak gitsin Magnus.”

Magnus gözlerini kapatıp gevşemeye çalıştı. “Baba, yumruğu-

mu sanki bir yıldır sıkıyormuşum gibi. Parmaklarımı açamıyorum.”

“Yavaşça. Yavaşça bırak.”

Pug’la Magnus hareketsiz durup ikinci âlemde kalmalarını sağlayan büyüü kontrol eden parçalarına yoğunlaşırken, aniden zihinlerinde yangın çıkmışçasına iç paralayıcı bir acı duydular. Ciğerleri yanarken ciltlerinde yıldırım geziniyormuş gibi bir hisse kapıldılar.

İkisi de dizlerinin üstüne çöküp bitkince yere uzandı. Acı azalıp nihayet gözlerini açabildiklerinde artık derin mağarada olmadıklarını gördüler. Taş ve çakıl kaplı bir kraterin içindeydiler. Çukurun gürültüsü ve kokusu kaybolmuştu.

Pug nefes almanın acısıyla ciğerlerinin neredeyse çöktüğünü hissetse de, her nefesle beraber acı azaldı. Bir an sonra doğruldu ve eski görünüşüne dönmüş olan oğlunu gördü. Magnus inledi, öksürmeye başladı ve nihayet doğrulmayı başardı. Pug oğlunun yanılmamasının kaybolduğunu ve tekrar insan şeklinde olduğunu gördü.

“Neredeyiz?” diye babasına sordu Magnus.

Pug titrek bacakları üzerinde ayağa kalkıp etrafına baktı. “Burayı tanıdım! Bir alt bodrumdayız-”

“Ama tepemizde hiçbir şey yok,” diye sözünü kesti oğlu.

“Biliyorum, ama burası bir zamanlar Kutsal Şehir’deki büyük arenanın en alt katıydı.”

“Kelewan’a mı döndük?”

“Anlaşılan öyle,” diyen Pug etrafına baktı. “İki dünyanın uyu mu düşünülürse, bulunduğumuz âlemi değiştirdiğimizde mekân değiştirmemize gerek olmaması mantıklı geliyor.” Çevrelerindeki enkazı gösterdi. “Dasati akını... daha ziyade mutlak yıkımdı.”

Göğsünde ve kafasının içinde patlayan bir acıyla iki buklüm oldu ve oğlunun yardımıyla ayakta kalabildi.

“Ne oldu baba?”

“Ban-ath,” dedi Pug. “Midkemia’ya gitmem gerektiğini hatırlatıyor.”

“Eve bir gedik açabilir misin, yoksa ikimizi Meclis’e mi uçurayım?”

Pug, “Gedik oluşturup gitmemiz gereken yere ikimizi de götürebilirim,” dese de, tükenişin eşliğindeydi.

O gözlerini kapattığında, Magnus bir zamanlar Kentosani’deki büyük arenanın temeli olan kratere göz gezdirdi. Etraflarındaki taşlar hâlâ zıt büyülerin kokusunu taşıyordu ve Magnus başka enerjiler de saptadı. Burada büyük bir savaş yaşanmıştı: büyücüler ve farklı tarikatların rahipleri, Dasati akıncılara karşı savaşmıştı. Valko’ya ulaşan raporlar doğruysa -ki görünüşe göre doğrudu- Dasatiler Tsurani Yüce Konseyi’ndeki herkesi öldürdükten sonra nüfusun büyük bölümünü ortadan kaldırmıştı ve Tsuranilerin yanıtı yavaş olmuştu; ilk tahminler savaşçılar ve sivil halk dahil elli bin Tsurani öldüğünü öne sürüyordu. Ama etrafındaki yıkıma bakan Magnus sayının daha fazla olduğuna inanabilirdi, zira bu Tsurani büyüsünün sonucuydu, Dasatilerin kullandığı ölüm büyüsünün değil. Bir grup büyücü ve rahip bu arenayı tam anlamıyla Dasatilerin kafasına geçirmişti. Babası çalışırken, Magnus kendi sanatını kullanarak havaya yükselip daha iyi bir görüş açısı sağladı.

Büyük arenanın iskeleti olan yıkıntılardan daha fazlasını gördüğü anda, bunu yapmamış olmayı diledi. Kutsal Şehir’in merkezi harabeye dönmüştü. Yaşayanlarca terk edilen kesimlerde yangınlar sürüyordu ve Magnus yakınlarda hiçbir yaşam belirtisine rastlamadı. Cesetler düştükleri yerde gömülmeden kalmıştı, rüzgarla beraber hafif bir çürük kokusu geliyordu. Leşçiler işin büyük kısmını günler önce bitirmişti, fakat taşların üzerinde, Magnus’a burasının artık ölü bir kent olduğunu düşündürecek kadar ölüm vardı.

Yaşadıkları bunca şeyin ardından hâlâ üzerinde bir boğulma hissi vardı. Karanlık Lord'un bu dünyaya gelişini gerçekten durdurabilirler miydi?

Aşağı indiği anda babası gedik büyüsünü bitirdi ve havada kapı boyutlarında gri bir oval belirdi.

Pug oğluna bir şey söylemeden kapıdan geçti ve Magnus onu izledi.

Babasıyla ağabeyi gedikten geçip babasının ofisine girerken Caleb şok içinde durdu, ardından babası yere yığılırken öne atıldı. Magnus da güçlkle ayakta durabiliyordu, elini duvara yaslayarak destek buldu.

“Annem sizi gördüğüne çok sevinecek,” diyen Caleb, Pug'm yanında diz çöktü. “O dönmeden burada ölmeme zarafetini gösterebilirsiniz.”

Magnus gülümsedi. Caleb'in kuru mizah anlayışını seviyordu. “Seni görmek de çok güzel kardeşim.”

Yarı baygın Pug'ın ayağa kalkması için her iki oğlunun yardımı gerekti. Doğrulduğunda konuştu. “Hastayım. Geçişten.”

Magnus da kendini Delecordia'ya ilk geçişlerindeki gibi hasta hissediyordu.

Pug, “Bir şifacı bul,” dedi Caleb'e. “Zaman harcama lüksümüz yok. Günlerce yatmayı göze alamayız.”

“Şifacı çağıracağım,” dedi Caleb, “ama o gelene kadar ikiniz de yatağa.”

Caleb yardım etmeleri için seslendiğinde iki öğrenci gelip Magnus'u dairesine taşıdı, Caleb de babasını kendi odasına götürdü.

Caleb şifacıyı beklemek için babasının yanından ayrılır ayrılmaz, Pug alnını dağılayan bir acı hissetti ve sırtını ıstırapla geriye attı. Derken acı dindi.

Yatağın yanında bir adam duruyordu. “Affedersin,” dedi. Tanıdık bir figürdü, kısa boylu, çarpık bacaklıydı ve lime lime olmuş turuncu bir cüppe giyiyordu. Omzundan bir sırt çantası sarkıyordu, diğer elinde bir değnek vardı. Elini sallamasıyla Pug’ın acısı ve yorgunluğu azaldı.

“Nakor?” diye sordu Pug hayretle.

“Aslında değil, ama bu görünüşü yıllar boyunca kullandığım diğerlerine tercih edeceğimi düşündüm,” diye cevapladı figür. “Ayrıca birisi gelecek olursa pek çok soruyu da önleyecektir.”

“Ban-ath?”

Figür selam vererek konuştu. “Hizmetindeyim Pug. Daha doğrusu sen benim hizmetimdesin. Daha işin bitmedi, ama sona yaklaşıyoruz.”

Kendini günlerce dinlenmiş gibi hisseden Pug oturdu. “Ne yaptın?”

“Eh, her şey plana uygun ilerlese, dünyayı ve üzerindeki herkesi, ayrıca tüm bu evrenin büyük bölümünü kurtardım,” dedi Nakor’un bedenine bürünmüş tanrı. “Perişan görünüyorsun büyücü ve daha yapacak çok işin var, o yüzden ben sana bazı şeyleri anlatırken temizlen.”

“Daha fazla yalan ve manipülasyon mu?”

“Ah, en sonunda kesinlikle, ama şimdilik kendimi gerçekle sınırlandıracağım, zira şimdilik daha çok işime gelir.”

“Gerçek mi?”

“Evet büyücü, bu defa gerçeği duyacaksın.”

GERÇEK

Pug dinliyordu.

“Acele bize çok az şey kazandıracak, ama zaman kalmadı. Yine de, yıllardır çektiğiniz bunca şeyin ardından-”

“Yıllardır mı?” diye araya girdi Pug.

Nakor’un görüntüsündeki tanrı elini kaldırdı. “Nakor’un anlattığı hikâyeyi hatırlıyor musun, akreple kurbağa hakkındaki kıssayı?”

“Akrep, nehri aşmasına yardım eden kurbağayı öldürür ve sebebi sorulduğunda ‘çünkü bu benim doğamda var’ cevabını verir. Evet, hatırlıyorum.”

“Güzel,” dedi Ban-ath. “Zira yalan söylemek, insanları manipüle etmek, çalmak, hile yapmak ve her an yasaları ve kuralları hiçe saymak benim doğamda var. Seni Macros’un bulabileceği yere yerleştiren bendim Pug. Onu Crydee’ye yönlendirip seni izlemenin kendi fikri olduğunu düşünmesini sağlayan bendim. Macros’u yolunun her adımında manipüle eden, kayıp Büyü Tanrısı’na hizmet ettiğini düşündüren bendim.” Bir an düşüncelere dalmış gibi görünerek boşluğa baktı, ardından devam etti. “Sarıg dönecek, tıpkı diğerlerinin döndüğü gibi, Dasati tanrılarının kendi âlemlerine döndüğü gibi... hayatta kalabilirsek elbette, ama Macros Sarıg’in hizmetkarı değildi. Benim hizmetkarımdı. Kibri benim en büyük müttefikimdi; yaptığı herhangi bir şeyin

kendi dehasının ürünü olmayabileceği bir an bile akıma gelmedi.

“Büyüsünü manipüle ederek Tomas’ın ejderhanın ininde bulunduğu kadim zırha hayat verdirdim, böylece büyüm zaman ve uzayda köprü oluşturarak Tomas’ın düşüncelerinin Ashen-Shugar’a ulaşmasını sağlayabilir, tanrıların düşmanlarından birini manipüle ederek kaybetmekte olduğumuz savaşı ertelenmiş bir savaşa döndürebilirdi.”

“Ne?” Pug ona inanmıyordu.

“Sizin Kaos Savaşları dediğiniz, daha büyük bir çatışmanın, ancak şimdi anlamaya başladığınız, insanlığın doğuşunun öncesinden, hatta tanrıların yaratılmasının öncesinden beri süren bir çatışmanın sadece küçük bir bölümü. Yeni bir çağın gelişiyle sizin tanrılarınız olan bizler kalkıp sizin Başlangıcın İki Kır Tanrısı olarak bildiğiniz güçleri harekete geçirdiğimizde, Valheru bize isyan ettiğinde, bunların tümü birden... şey, açıkça söylemek gerekirse biz... ya da daha doğrusu, *ben* kaybeden taraftaydım.”

Pug, Nakor’un suretine bakakaldı.

“Ben de hile yaptım.”

Pug aniden gülmeye başladı. Kendini tutamıyordu, ama o anda bu çatışma ne kadar büyük ve derin olursa olsun, sonuçları milyonlarca zeki varlık için ne kadar vahim olursa olsun, bunların bu varlığa, bu ‘tanrıya’ göre sadece bir oyun olduğunu, Kron-dor’daki bir birahänenin arka odasında oynanan lin-lan oyunundan daha fazla saygıya layık olmadığını fark etmişti.

Nakor’un yüzünde bir sırtış belirdi. “Ah, iyi bir şakayı anlıyorsun, değil mi?”

“Şaka mı?” dedi ciddileşen Pug. “Bunun çılgınlığına gülüyorum. Uzanıp seni boğmamak için gülüyorum.”

“Bunu denemeni tavsiye etmem Pug,” dedi aniden ciddileşen Ban-ath. “Şunu anlamalısın, ben akrebim ve senin kurbağaya dönemeyeceğin gibi ben de doğamı değiştiremem.”

Pug yorumu geçiştirdi. Kapı aldığında Nakor’un sureti aniden kayboldu. Kapı açıldı ve Caleb arkasında geçen bir kadını, Mianee adında bir şifacıyla beraber içeri girdi.

Pug, “Gerçekten iyiyim. Sakıncası yoksa yiyecek ve bira istiyorum. Açlıktan luyorum,” dedi.

Mianee atlatılmayı kabul etmeyen pratik biriydi ve Pug’ın katlandığı hızlı bir muayenenin ardından iyi olduğunu duyurdu. Kadın ayrılırken Caleb yiyecek ve içkiyle geri döndü. Tepsiyi yatağının yanındaki masaya yerleştirdiğinde Pug, “Biraz yalnız kalmak istiyorum oğlum. Bir şey istersem seni çağırırım,” dedi.

Caleb bir soru soracak gibi olduysa da vazgeçti ve çıkarak kapıyı arkasından kapattı. Pug gözlerini kapıdan tepsiye çevirdiğinde bir yabancıнын orada durmuş, bir parça peynir aldığını gördü. İnce yapılı, kıvrıkcık kahverengi saçlıydı ve Pug’ın onu tanıması bir an sürdü. “Jimmy?”

“Elbette hayır,” dedi peyniri azar azar yiyen suret. Geçen Lord James’in, Eliuzun Jimmy’nin toprakbeyi olarak Prens Arutha’nın hizmetine giren halinin bir ikiziydi şimdi. “Bu çok güzel.”

“Ban-ath,” dedi Pug.

“Ya da istersen Kalkin, Anrthen, Isodur veya insanların bana verdiği çok sayıda isimden herhangi biri -benim favorilerimden biri Coyote- ama ismin önemi yok, ben benim.” Teatral bir selam verdiğinde Pug’a, büyüyüp kızıyla evlenen ve Krallık tarihinin efsanevi figürlerinden biri olan eski hırsız anımsattı.

Pug oturarak yemeye koyuldu. Bir anlık sessizliğin ardından Ban-ath konuştu. “Dediğim gibi: Kadim glerle olan yaptığımız savaşı kaybediyorduk ve Valheru’nun da bize bir faydası yoktu. Tanrıların gücüne dahil yüz küçük varlık ve bir düzine büyük varlıktan sadece bir düzine küçük ve dört büyük varlık varlığını sürdürebildi.

“Sana sınırlı bir bakış açısı, daha büyük bir bütünün küçük bir

parçasını verdiğimi bilmelisin, ama bu bütün senin hiç de önemsiz olmayan zekânın bile kavrama becerisinin ötesinde. Seninki belki de Midkemia'daki insan ırkı tarihinin en büyük zihni Pug." Pug itiraz etmeye başladı, ama Ban-ath onun lafını kesti. "Alçakgönüllülüğü kendine sakla, çoğu kişi bunu hoş bir özellik olarak görse de ben aynı fikirde değilim. Macros gibi kibirli kişileri manipüle etmek kolaydır. 'Dürüst bir adamı aldatamazsın' diye bir deyiş vardır, dürüst bir adam eksiklerini kabul eder. Senin durumunda belirli işlere Macros'unkinden farklı bir şekilde yaklaşmalıyım; onu tüm entrikaları ve planlarının arkasındaki dehanın kendisi olduğuna kolayca ikna edebiliyordum. Öte yandan, sen inandığın bir şey için çalışırken daha etkilisin ve sana gerçeği anlatmak daha az eğlenceli olsa da daha yararlı. Yine de dürüst olmak arzusundayım -sıklıkla- zira ben sağlam olguların ve olasılıkların yaratıcıyım. En iyisi de, sen bilmediğin şeylerin bilincindesin ve öğrenmek istiyorsun, bu yüzden çoğu insandan çok daha zekisin." Ban-ath, Pug'a yataktan çıkmasını işaret etti. "Giyin."

Tanrının parmaklarını şaklatmasıyla Pug'ın üzerinde aniden temiz, yeni bir cüppe belirdi.

"Yiyecek?"

Diğer bir parmak şaklatmasıyla Pug'm açlığı dinmişti. "İmtiyaz rütbeyle beraber gelir. Yolculuk sırasında konuşabiliriz. Görecek çok şey var."

Bir parmak şaklatması daha, ve başka bir yerdediler.

Bir boşluktaydılar, ama Gedik Savaşları'nın sonunda ilk Tsurani gediğini yok ettiği sırada bulunduğu gibi bir boşlukta değil. Burası farklı bir his veriyordu. Bir şeyin yokluğundan ziyade her şeyle çevriliymişler hissi vardı, ama en ince toz zerresinin bile garip biçimde iri ve kalın görüneceği kadar ince bir tabaka içinde. "Neredeyiz?" diye sordu Pug.

“Dördüncü alt âlemde, ya da şairlerinizin, yazarlarınızın ve azımsanmayacak sayıdaki rahibinizin Cehennemin Dördüncü Seviyesi dediği yerdeyiz.”

Macros’un iblis Kral Maarg ile savaşı sırasında beşinci çembere açılan portaldan gözüne çarpanları ve ikinci düzlemde -Dasati düzlemi- gördüklerini düşünen Pug, “Beklediğim bu değildi,” dedi.

“Bin yıl önce bir sebepten buraya gelmiş olsan bunu da görmezdin.” Pug, tanrının ses tonunda garip bir ifade, bir pişmanlık tınısı sezdi. “Dasati dünyası senin için ne ise, burası da Dasatiler için oydu. Burada yaşayan varlıklar vardı Pug, sizin standartlarınıza göre iblislerden bir parça daha medeniydiler, ama çok da değil. Yine de bir toplumları vardı ya da sayıları çok fazlaydı, zira bu evrende dört bir yana dağılmışlardı, insanlığın kendi âlemimizde yayıldığı gibi.”

“Ne oldu peki?”

“Karanlık Olan,” dedi Ban-ath kısaca.

“Ne demek istiyorsun?”

“Kimse bilmiyor, ya da en azından tanıdığım hiç kimse bilmiyor ve ben çok fazla kişi tanırım... aslında milyarlarca.”

Pug tekrar Nakor’u görmeyi umarak sesin geldiği yere baktıysa da, çevresinde boşluktan başka bir şey yoktu. “Ben ne görüyorum?”

“Hayattan tamamen yoksun, ince ilksel kuma dönmüş bir gerçeklik düzlemi, gerçekliğin her bir parçasının tüm bu gerçeklik yüzeyine eşit olarak dağıtıldığı bir mekân.”

“Bu nasıl olabilir?”

“Sınırsız bir evrende, hayal edebileceğin her şey bir yerlerde mümkün, hatta olasıdır.”

“O halde tüm bu âlemde bu... ince tozdan başka hiçbir şey yok mu?”

“Eh, hiçbir şey sonsuz değildir veya en azından biz asla bilemeyeceğiz. Sizin düşündüğünüz biçimde biz tanrıların bile kendi algı ve varoluşlarında sınırları vardır. O veya bu sebepten iki toz taneciği birbirine çarpıp kenetlenebilir, zamanla bir üçüncüsü onlara katılır ve bu çekim daha fazla maddeyi kürenin içine çekerek devam eder. Zamanla buradaki her şey içeri çekilir ve belli bir yoğunluğa ulaştığında-”

“Patlar,” dedi Pug. “Ve yeni bir evren yaratılır. Macros bize göstermişti-”

“Ebedi Şehir’in Bahçe’sinde, Pantathialılar seni ve Macros’u tuzağa düşürdüğünde, Tomas da ejderhayla beraber oradaydı, evet hatırlıyorum.”

“Hatırlıyor musun?”

Hırsızlar Tanrısı güldü. “Onu ben planladım!” Ses tonu ciddileşen Ban-ath ekledi. “Asla tümüyle anlamayabilir veya beni bağışlamayabilirsin -ki bu hiç umurumda değil- ama çektiğin acıların ve gördüğün harikaların çoğu daha büyük bir planın, seni şimdi yapman gereken şeye hazırlayan planın bir parçasıydı.

“Evreninizin nasıl ortaya çıktığının imgesini görmen, enginliği ve yapmak üzere olduğun şeyin önemini takdir etmekteki ilk dersindi. Zira şu âna kadar yapamadığın bir şeyi yapman gerekiyor. Bir evrenin doğuşunu görmen, sevdiklerin de dahil insanların ölümünü izlemen, Dünyalar Koridoru’nda yürümen ve daha pek çok inanılmaz şey yapman gerekiyordu Pug, zira çok daha çetin ve güç görevler üstlenmeli ve hiçbir ölümlünün vermek zorunda kalmaması gereken kararlar vermelisin.”

“Ne kararı?”

“Zamanı gelince. Şimdi öğrenmeye devam etmelisin.”

“Aslında burada değiliz, değil mi?”

“Hayır. Hâlâ senin odandayız ve sessizce yatağında oturmuş boşluğa bakıyorsun, ama şimdi göreceğin şey adına, şaşkırtıcı bir yolculukta olduğunu varsay.”

Ban-ath parmaklarını şaklattı.

Bir ışık çakmasıyla beraber aniden farklı bir gerçekliğe, muazzam kaya ve döküntü parçalarının büyük bir hızla yanlarından geçtiği bir gerçekliğe geldiler. Pug bu defa Dasati evreninden beklenebileceğe daha yakın bir gökyüzü, göze canlı görünse de insan duyularının ötesinde renk ve enerjilerle dolu bir yer gördü. Fakat burada yüzeylerinde nabız gibi atan muazzam enerji akışlarına sahip geniş renk perdeleri görülüyordu ve Pug, inanılmaz uzaklıktaki bir şeye tanıklık ettiğini biliyordu. Kırmızı, mor, menekşe ve çivit mavisi harikulade renk tabakaları inanılmaz mesafelerde parılıyor, hesaplanması olanaksız alanlar kaplıyordu. Dağ boyutlarında dev bir kaya döne döne yanlarından geçti; yüzeyinde enerjiler oynuyor, boşluğa magma püskürtülen gönderiyordu. Uzakta yıldızlar gökkubbeyi aydımlatsa da, kendi dünyalarındaki gece göğünde görünenden daha az yıldız vardı.

“Neredeyiz?” diye sordu Pug.

“Burası, yakın zamanda Karanlık Olan’ın işgal ettiği üçüncü âlem. Gördüğün gibi, geride bıraktığı koca parçalar bu gerçeklik düzlemine az önce ayrıldığımız âlemden daha hızlı gelişme imkânı veriyor. Bu evrenin bazı köşelerinde hâlâ yaşam var, ufak birkaç medeniyet. Diğer dünyalara uzanacak kadar uzun süre yaşamayı bile başarabilirler.”

“Neden burada daha az yıkım var?”

“Birçok sebepten,” dedi Ban-ath. “Şüphesiz senin de fark ettiğin gibi enerjinin halleri ilk âlem denilen, bizim üstümüzdeki âlemden yaşayanların ise Cehennem’in ilk çemberi olarak kabul ettiği kendi âlemimizde çok daha yüksek.”

Pug güldü. “Bu bir algı meselesi yani.”

“Kesinlikle.” Ban-ath’ın ses tonu ciddileşti. “Üzerinde kutsama olduğu kadar lanet de var Crydeeli Pug. Macros’tan beri hiçbir ölümlüde olmadığı kadar.”

“Bunu anlamaya başlıyorum.”

“Macros kusurlu bir araçtı, ilk denememizdi ve çok yönden kötü bir tercihti.”

“Neden?”

“Kolaylıkla manipüle edilmesini sağlayan sebeplerden: gurur, küstahlık ve başkalarına karşı içten gelen bir güvensizlik. Diğer taraftan sen yeni bir ruhtun, Macros’u önceki yaşamlarında damgalamış birçok rahatsız edici şeyden uzak. Sen tanrıların bir komplosunun meyvesisin, zira sana ihtiyacımız vardı.”

“Neden?”

“Çünkü sen bir tür silah ve bir aletsin ve bu duruma hiçbir tanrının sunamayacağı şeyi sunuyorsun: insanlık. Biz sizin efendileriniz olduğumuz kadar köleleriniz de Pug. Tanrılarla insanlar arasındaki ilişki adil bir alışverişten ibaret. Biz sizin en derin inanç ve ihtiyaçlarınızı ifade etmenizi sağlıyoruz, siz de bize biçim ve cisim kazandırılıyorsunuz.”

“Neden sen?” diye sordu Pug. “Bana bu âleme eski düzeni gerektiği biçimde hangi tanrının getireceği sorulsaydı İshap’ı önerirdim, zira denge çok önemlidir. Veya küçük tanrılar arasında adaleti için Astalon ya da doğayı koruyan Killian’ı tercih ederdim. Ama sen?”

“Başka kim olacaktı?” diyen Ban-ath, gürültülü bir kahkaha attı. “Macros kayıp Büyü Tanrısı Sarig için çalıştığını, Nakor ise kayıp Bilgi Tanrısı Wodan-Hospur’un aracı olduğunu sanıyordu.” Duraksadı. “Tanrıların sadece küçük bir suretini gördün Pug, ama çoğundan fazlasını gördün. Ve Nakor ve Jimmy gibi insanlar da sana çok şey anlattı.

“Bir tanrının anısının veya tanrının rüyası ya da yankısının bile biçim ve cisim kazanabileceğini ve tanrı hâlâ etraftaymışçasına hareket edebileceğini biliyorsun.

“Burada sana kendimin bir suretini sunuyor, sana yol gös-

terecek bir hayal sağlıyor, aynı zamanda Roldem'de Şehir Devriyesi'nin yakalamak üzere olduğu, bana m¼dahale etmem için yalvaran bir hırsız dinliyorum. Bir adamın, kendisine onu sevdiği yalanını s¼ylerken parasını kendi aŐıđına, bana inanmasa da ne olur ne olmaz diye ayda bir kez LaMut'daki tapınağımda duran adak kutusuna isteksizce bir bakır atan bir hayduda veren metresiyle buluŐmaya giderken karısına yalan s¼ylemesini izliyorum. Ayrıca son parasını kaybetmek üzere olan ve bu gece Kron-dor'daki Őakacıların bir ajanından öd¼nç aldığı altını ödeyemediğinde D¼r¼st Adam'm ibret olsun diye döv¼dür¼p öld¼rteceđi bir kumarbazın yakarıŐlarını dinliyorum. Rahiplerimden birine altın vererek Muboya'dan Yılan Nehri Şehri'ne değerli baharatlar götü-r¼rken takipçilerimi uzak tutmak için bana yalvarmasını isteyen bir tüccarla beraber oturuyorum. Her duayı duyuyor ve hepsine cevap veriyorum, ama cevabım çoğu zaman 'hayır' oluyor. Ayrıca benim adıma yapılan her bir işi ve yapılan her bir tercihte ortaya çıkan sonsuz olasılığı gör¼yorum. İnsanlar benimle s¼rekli ko-nuŐuyor Pug.

“Hepsi beni başka bir isimle, kılıkla ya da suretle tanıyor. Ben hırsızların, yalancıların ve kumarbazların tanrısıyım. Ama aynı zamanda imk¼nsız görevleri ve umutsuz davaları üstlenenlerin de tanrısıyım. Ve bu yüzden Midkemia tanrılarının adına eyleme geçen benim, zira Dehşet'in bizim d¼nyamıza giriŐini önlemek-ten daha umutsuz bir dava yok Pug.

“Ölüml¼ler kadar tanrıları da bağlayan kurallar var ve Asta-lon, Killian, Guis-wa ve Lims-Kragma, tüm güçlerine karşın bu kuralları hiçe sayamaz. Evrenin yasaları bu âlemle sınırlı olduğu-muzu s¼yler; bu âlemde ne kadar önemli ve kudretli olursak ola-lım, diğer âlemlere izinsiz girmiş oluruz ve oralara hakim değiliz. O yüzden diğer âleme girip deđiŐimler gerçekteŐirecek benden başka kim olabilir?”

“Yasayı hiçe sayan ve kuralları bozan tanrı,” dedi Pug.

“Evet,” diye kıkırdadı Ban-ath. “Hilekar. Düzenbaz. Yapılması gereken şeyi sadece ben yapabilirim, çünkü akrebin doğasında o aptal kurbağayı sokarak öldürmek olduğu gibi benim doğamda da bu var!”

Aniden bir tepenin üzerinde; ortasından, içinde balıkların sıçradığı bir nehir geçen huzur verici bir vadinin kenarındaydılar.

“Neredeyiz?” dedi Pug.

“Daha önce bir defa geldiğin bir yer.”

“Ne zaman?”

“Hatırla,” dedi Ban-ath ve Pug hatırladı.

“Macros, Tomas ve ben Sethanon Savaşı öncesinde Ebedi Şehir’den ayrılıp Dünyalar Koridoru’na dönerken burada durmuştuk.” Pug etrafına baktı. Geyiğe benzeyen otobur yaratıklar çayırdaki otuluyor, ağaçlarda kuşlar şakıyordu. Bu dünya pek çok yönden Midkemia’yı andırıyordu. “Beni buraya neden getirdin?”

“Bu yeri hatırlaman için,” diyen Ban-ath kayboldu. Boşluktan bedensiz bir ses geldi. “Bunu hizmetlerin için küçük bir hediyeye kabul et. Tsuraniler umurumda değil, sonuçta benim halkım değil, ama senin umurumda olduklarının farkındayım. Bu bir hile değil, içten bir minnettarlık göstergesi. Merhameti olmayan doğal bir güç olabilirim, ama doğa arada bir hoşgörü gösterir.”

Pug, “Şimdi ne yapacağım?” diye sordu.

Aniden odasına geri dönmüşlerdi, Pug yataкта yatıyordu. Yemeği bitmişti, bu mistik yolculuk sırasında yemeğini yediğini varsaydı.

“Bu dünyayı kurtaracaksın,” diye boşlukta duyuldu Ban-ath’ın sesi.

Pug sadece bir an tereddüt etti, ardından yataktan kalkarak temiz bir cüppe giydi. “Caleb!” diye seslenerek oğlunun gelmesini bekledi.

İnsanlar, varninelere binmiş, gürültüyle ilerleyen Dasati Ölüm Şövalyesi ordusunun önünden çılgınlarla kaçıyor. Savaşın başında Dasatileri savaş bineklerini korumaktan alıkoyan her ne idiye üstesinden gelinmiş görünüyordu, zira şimdi sürekli genişleyen Kara Dağ'dan Dasati atlıları çıkmaktaydı. Tsuranilerin direnmesi faydasızdı, en iyi durumda sadece Dasatilerin ilerleyişini yavaşlatırken savunucuların hayatlarına mal olurdu. En kötü durumda ise kendileri yenilir ve Dasatiler amaçlarına ulaşırdı, bu amaç olabildiğince çok Tsuraniyi esir almak ve Kara Dağ'a doğru geri sürüklemek gibi görünüyordu.

Miranda, Alenburga'nın yanında durmuş, kilometrelerce uzanan ve artık ufku kaplamış küreyi izliyordu. "Son bir saatte," dedi, "bir kilometre daha genişlediğini tahmin ediyorum."

Alenburga içini çekti. "Askerlerin hayatlarını boşa harcamaya devam edemem. Başka bir yol olmalı."

"Meclis'in her bir üyesi gibi ben de elimdeki her büyüü kullandım. Savaşta iki yüzden fazla büyücü kaybettik ve kalanlar da umutlarını giderek kaybediyor."

"Yedeğinde bir mucize yoksa," dedi Novinduslu yaşlı general, "İmparatora tahliye başlatması gerektiğini söylemenin zamanı geldi."

"Bence kendin söylemelisin," dedi Miranda.

Alenburga Kaspar'a baktığında, komutan başıyla onayladı. İkinci olarak döndüğü Erik de, "Git. Biz buraya göz kulak oluruz," dedi.

Alenburga, Miranda'ya döndü. "Beni oraya götür."

Miranda elini generalin omzuna koydu ve aniden kilometrelerce ötede, eski Acoma mülklerinin ortasındaki bir bahçede belirdiler. Beyaz ve altın renkler içindeki imparatorluk Muhafızları silahlarını çektilerse de davetsiz misafirlerin kadın büyücü ve dışarıklı general olduğunu anladıklarında ziyaretçilere refakat ettiler.

Büyük evin içinde İmparator'un Birinci Danışmanı Chomata onları bekliyordu. "General," diyerek başını eğdi. Ardından Miranda'ya döndü. "Yüce." Zayıf, sofu görünümlü, başının tepesi açılmış bir ihtiyardı; bir haftadır uyumamışa benziyordu. "Haberler nasıl?"

"İmparator'a özel," dedi general, "ve korkarım pek iyi değil."

"Sizi hemen görmek isteyecek," dedi Chomata.

İmparator, özel dairesinde tek başına yemek yiyordu. Alenburga ile Miranda selam verdikten sonra General konuştu. "Majesteleri, önemli haberlerim var." Durumu çabucak anlatıp Dasatilerin kubbesi bu mülkü tehdit etmeye başlamadan önce ne kadar zamanlarının kaldığına dair tahminlerini açıkladı.

"Halkımı terk etmeyeceğim," dedi İmparator sakin sakin. "Gediklerden kaç kişiyi tahliye ettiniz?"

Miranda kalbinin ezildiğini hissetti. "Sadece yirmi bin kadar Majesteleri."

"İmparatorluk'ta milyonlarca insan var ve dışarıdakilerin hiç... Cho-jaları düşündünüz mü peki?"

Miranda düşünmediğini fark etti. Kelewan'da da Midkemia'daki gibi insanların dışında akıllı ırklar vardı fakat ilişkiler burada farklıydı. Kuzeydeki Thûn akıncıları, kuzey garnizonlarının başına sürekli bela oluyor ve sıklıkla Ulu Duvar'ın geçitlerini aşarak buradaki mülkleri yağmalıyorlardı. Cho-jalar böceği andıran, kovanda yaşayan bir halktı, her kovan bir kraliçenin idaresi altındaydı, fakat Miranda'nın anladığı kadarıyla hepsi bir şekilde iletişim halindeydi. Diğer ırkları ise çok az tanıyordu - Kayıp Topraklar'daki Kan Denizi'nin öte tarafındaki vahşi cüce ırkı, batıdaki büyük denizin ötesindeki adalarda yaşayan kertenkele benzeri yabancı bir ırk... Yenilgi hissiyle konuştu. "Majesteleri, ölümlü olduğumu ve becerilerimin bir sınırı olduğunu kabul ediyorum. Hayır, onları düşünemedim, ilk düşüncem her ikimizin

dünyalarını tehdit eden bu canavarları yenmekti. Şimdi de Tsurani halkını kurtarmaya çalışıyorum. Diğerleri için ne yapmamı isterdiniz?”

Arkasından bir ses geldi. “Yardım edebilirim.”

Miranda gözlerinde yaşlarla döndü. İki adımda odayı aşmış, kollarını sıkıca kocasının boynuna dolamıştı. “Çok korktum,” diye fısıldadı. Pug bu sözleri başka hiçbir ölümünün duyamayacağı biliyordu. Sonra Miranda, “Magnus?” diye sordu.

“Evet,” diye fısıltıyla cevap verdi Pug. “Adamızda, güvende.”

Kadın bir kez hıçkırdı. “Tanrılara şükürler olsun.” Sorguya devam etti. “Nakor?”

“Hayır,” dedi kocası habfçe ve kadının bedeninin katılaştığını hissetti. Miranda bir an hareketsiz kaldı, ardından derin bir soluk aldı.

İmparator’a dönerek konuştu. “Bu kesintiye karşın, sizi Midkemia’ya sığınmanız için hazırlanmaya zorlamayı sürdürmem lazım Majesteleri.”

Pug, “Buna gerek olmayacak,” dedi.

Tüm gözler ona döndü. “Ne demek istiyorsun Milamber?” diye sordu İmparator. “Dasatileri yenebilir misin?”

“Hayır,” dedi Pug, Tsurani adım kabullenerek. “Ama size bir sığınak buldum.”

“Sığınak mı?”

“Güzel bir dünya.” Gülümsedi. “Kelevvan’dan daha misafirperver olduğunu bile söyleyebilirim. Orman ve vadileri, güzel sahillere sahip büyük denizleri, dağ ve çölleri var. Bol av hayvanı, çiftlik ve bağ kurmak, sürüleri gütmek ve şehirler inşa etmek için arazileri var. Ve orada başka yaşayan yok.”

“Milamber, başka bir yol yok mu?” diye sordu Sezu ve imparatorla karşılaştığından beri ilk kez, Pug kendine güven maskesinin dağıldığını görerek arkasındaki şüpheli genç adamı gözledi.

“Keşke olsaydı Majesteleri. Gördüğüm dehşetin yenilebileceğini söyleyebilmeyi dilerdim, ama bu mümkün değil. Sadece engellenebilir ve bu evrendeki diğer dünyaları kurtarmak için, Kelevvan...” Gerçek olduğunu bildiği şeyi, Karanlık Olan’ın bu âleme ayak basmasını önlemek için bu dünyanın yok edilmesi gerektiğini söylemekte tereddütlüydü. Nihayet konuştu. “Kelevvan terk edilmeli. Halkınızın tek umudu bu.”

İmparator yavaşça konuştu. “Ben ne yapacağım?” Önce yaşlı Birinci Danışman’ına, ardından Pug ve Miranda’ya baktı.

Sonunda Pug cevap verdi. “Kara Cüppe eğitimim sırasında, Majesteleri, Sınama Kulesi’nde durdum ve bu ayinin bir kısmında bana Tsurani halkının tarihiyle ilgili bilinenler gösterildi.

“Her şey Altın Köprü ile, Kelevvan halkının isimsiz bir dehşetten kaçarak bu dünyaya açılan geniş bir portaldan buraya ilk kez gelmesiyle başladı.”

“Efsanemiz böyle,” dedi Chomata.

“Tsurani halkı Kelevvan üzerinde oluşmadı,” diye ekledi Miranda.

“Tsurani halkı başka bir dünyada yaşayabilir,” dedi Pug. “Tsuranuanni sizin şehir ve tapınaklarınızdan, köy ve kasabalarınızdan ibaret değil, çünkü bunları tekrar inşa edebilirsiniz; yenilenebilecek unvan ve itibarlarınızdan da ibaret değil. Tsuranuanni sizin halkınız. Onlar var oldukça yeni bir Tsuranuanni kurulabilir.”

İmparator uzun süre sessiz kaldıktan sonra başını salladı. “Bu yapılacak.”

Pug, Miranda’ya döndü. “Yapacak çok işimiz var. Thûn ile konuşacağım, sen de Cho-jalar ile konuşmalısın. Önce Meclis’e gidip geride kalanların deniz ötesindeki cüceler ya da diğer akıllı ırklar hakkında bilgisi olup olmadığını görmeliyim.

“Sonra Koridor’a gideceğim ve uzun zaman önce ziyaret etti-

ğim o dünyayı bulacağım. Oraya gittiğimde o dünya ile Düzlükler Şehri'nin yakınındaki ilk gedik bölgesi arasında açabildiğim kadar büyük bir gedik açacağım.

“İmparatorluk Yüce'lerinin her büyük şehirde ve Dasatilerden uzak her güvenli bölgede bir gedik inşa etmesini sağla ve insanlara toplayabildiklerini toplamalarını söyle; İmparatorluk, uluslar, insanlar hazır olmalı! Az zamanımız kaldı.”

“Ne kadar zamanımız var?” diye sordu İmparator.

“Bir haftadan az Majesteleri. Oyalanırsak ölürüz ve bizimle beraber diğer dünyalar da ölür. Bunu gördüm. Gerçek bu.”

“Git,” dedi Sezu. Şimdi gerçekten kederli bir genç adama, doğum kazası sonucu üstüne atılmış liderlik pelerinini giyen genç bir adama benziyordu. Bu yükün şu anda başka birinin omzunda olmasını istediği odadaki herkes için apaçıktı, ama kararını vermişti ve harekete geçmeye hazırdı. “Yap,” dedi.

UYARILAR

Soğuk bir rüzgar esiyordu.

Pug uzun yıllar önce kullandığı, büyü yoluyla kendini Thûnların geniş tundrasında bir yere nakletme yoluna tekrar başvurdu. Bir saate yakın bir süre kuzeye yürüdü; kara cüppesi, ayaklarının altındaki çorak gri-beyaz toprakla katı bir tezat oluşturuyordu. Bu dünyada soğuk ve buzun bulunduğu birkaç yerden birindeydi ve bu, kendisine garip geliyordu.

Günbatımından bir saat önce bir grup Thûn erkeği ortaya çıkarak ona doğru ilerledi. At adamlara benzeyen bir ırktı bunlar, fakat insan ve atların birleşiminden ziyade savaş atlarının gövdesine yamanmış Saaur savaşçıları andırıyorlardı. Her birinin yuvarlak bir kalkanı ve bir kılıcı vardı ve garip savaş şarkıları söylüyorlardı.

Pug bu kadar kuzeye geldiği diğer tek seferde uyguladığı taktiği tekrarlamaya hazırdı: kendisine zarar vermemeleri veya şiddet kullanarak kendisini savunmak zorunda bırakmamaları için pasif bir engel dikmek.

Fakat bu defa kara cüppesini görece kadar yaklaştılar ve yön değiştirerek geldikleri tarafa doğru hızla ilerlediler. Gözden çıkarılabilir bir temsilci göndermelerini bekleyecek zamanı olmayan Pug, aralarında sürüyü saldırmaya kışkırtmayacak kadar mesafe bırakarak bir dizi büyüyle sıçrayışla onları izledi.

Daha bir saat geçmemişken bir köy belirdi; Pug kapılara doğru eğimli yollarıyla samandan yapılmış, yirmiden fazla muazzam kulübe gördü ve evlerin zemine yarı gömülü olduğuna karar verdi. Havalandırma deliklerinden duman çıkıyor, yapılar arasında Thûn çocuk ve dişileri geziniyordu.

Alarının duyulmasıyla beraber gençler kulübelerinin güvenliğine sığındı. Erkeklerin yenilmesi durumunda yavrularını savunmak üzere dişiler kapı aralıklarında yerlerini aldı. Pug, Thûn'un kara cüppeler içindeki insanlarla tüm karşılaşmalarının, onlarla konuştuğu son sefer haricinde hep cezalandırıcı nitelikte olduğunu fark etti. Thûnlar doğaları gereği kışın dağların güneyine geçme teşebbüsünde bulunuyorlardı ve bin yıl boyunca Tsurani tarafından geri püskürtülmüşlerdi.

Pug, zamanın başlangıcından beri yuvaları olmuş topraklardan ayrılmaya onları ikna etmeye çalışacaktı.

Etrafında bir kalkan yükselterek yavaşça yaklaştı. Birkaçı saplarıyla taşlar atarken bir tanesi de Pug'ı okuyla vurmaya çalıştı, fakat mermileri zararsızca kalkandan sekince durdular. Birkaçı saldırıya geçer gibi yapıp çarpışmadan son anda kaçındı, fakat tümü bağırarak ona meydan okudu.

Pug köy sınırında durarak gür, net bir sesle konuştu, "Lasura'yla bir anlaşma yapmak istiyorum." Kendileri için kullandıkları, diğer birçoğu gibi 'halk' anlamına gelen kelimeyi kullanmıştı. Thûn, bir Tsurani kelimesiydi.

Pug hareketsiz beklerken on dakika süresince hiçbir şey olmadı; bu sırada Thûn savaşçıları, Pug'm hakaret ve teke tek dövüş çağrısı olduğunu düşündüğü sözler haykırıyordu. Bunun bir gelenek ve yiğitlerden beklenen şey olduğunu biliyordu, ama kendisinin ve Thûn'larm yine bildiği üzere ortalama bir Tsurani Yüce bu köyün üzerine ateşler yağdırabilirdi ve Pug ortalamanın epey üzerindeydi.

Nihayet yaşlı bir erkek yaklaştı ve yoğun bir Tsurani aksanıyla cevap verdi. “Konuş Kara Kişi, istediğin buysa.”

“Sadece Lasura, Tsurani ya da Cho-ja’nın değil tüm dünyanın karşı karşıya olduğu büyük bir tehlikeyi haber veriyorum. Dinleyin ve bana kulak verin, zira size bir dost olarak geliyorum ve kaçış yolu sunuyorum.”

Pug bir saate yakın süre, elinden geldiğince konuştu ve düşüncelere odaklanılmasına, akla yatkın bulunmalarına gayret etti; zira bunun Tsuranilerin, Thûnları güneye, felaketlerine çekmek için bir hilesi olduğuna dair ciddi şüpheler uyanacağını biliyordu. Nihayetinde, “Gitmem gerek ve söyleyeceğim tek bir şey var,” dedi. “Diğer köylerinize hızlı koşucular gönderin ve size söylediklerimi anlatın.

“Burada kalırsanız sekiz gündeğumundan az zaman içinde yok olacaksınız. Fakat yaşamak istiyorsanız düzlüklerde, güneydeki dağlardan parmak gibi yedi kayanın yükseldiği yere gidin. Orada sihirli bir kapı aralığı bırakacağım. İçinden geçtiğinizde kendinizi çimenlik bir ovada, yemyeşil ağaçların ve ılık meltemin arasında bulacaksınız.”

“Neden bir Tsurani, Lasura için bunu yapıyor?” diye sordu yaşlı erkek. “Biz düşmanınız, daima düşman olduk.”

Pug, Tsurani olmadığını açıklamadı -gereksiz bir sorun teşkil edecekti- ama, “Tsurani gelmeden önce bu topraklar sizin toprağınızdı ve ben bunu düzeltmek istiyorum: Tsuranilerin kaçtığı yere gelin, size bir yuva hazırlayacağım,” dedi. “Tsurani İmparatoru’ndan söz alacaksınız ve bahsettiğim tüm diyar sadece sizin olacak. Hiçbir Tsurani sizi rahatsız etmeyecek, zira aranızda büyük bir deniz olacak ve kimseyle paylaşmanız gerekmeyecek. İmparatorluk’un bir Yüce’si olarak verdiğim bu söz Cennetin Işığı’nın da sözüdür.

“Sözlerime kulak verin, zira şimdi gitmek zorundayım,” dedi ve kendini Meclis’e geri nakletti.

Tsuraniler ile kaldıkları zamanlarda onunla Miranda için ayrılmış odada tek başına olan Pug, bir an gözlerini kapatarak Thûn'un kendisini dinleyeceğini umdu. Ama bunu yapmayacaklarından hemen hemen emindi.

Miranda, imparatorluk Muhafızları'nın eşliğinde kovan girişine yaklaştı. Cho-ja kovan işçileri, yüzyıllardır olduğu gibi Acoma mülklerinin etrafında koşuyordu. Miranda, İmparator'un büyük büyükannesi Acomalı Mara'yla kovan kraliçesi ve daha sonra imparatorluk'un doğu sınırı ötesindeki kristal kuleli Cho-ja şehri Chakaha'daki Cho-ja büyücüleri arasında özel bir ilişki olduğunu biliyordu. Nasıl bir ilişki olduğunu bilmesede o zamandan beri Cho-ja'nın İmparatorluk sınırları içinde özerk bir halk statüsüne kavuştuğunun farkındaydı.

Miranda, kovan girişinde Cho-jalara hiç bu kadar yaklaşmadığını fark etti. Ona göre Cho-jalar böcekti, dev karıncalardı; yine de gövdelerinin üst kısmı insanı andırıyordu, göğüs, omuz ve kollarında insanlarınkine benzer bir kas sistemi vardı. Yüzleri peygamberdevesine benziyordu, çok yüzeyle metal küreler gibi görünen gözleri vardı, fakat Cho-jaların çenelerinin yerinde insanlarınkine çok benzeyen bir ağız mevcuttu. Güneşte renkleri yanardöner mavi-yeşil halini alıyordu. "Kraliçenizle görüşebilir miyiz?" diye sordu Miranda.

Muhafız uzun bir an hareketsiz durduktan sonra Tsurani dilinde sordu. "Kraliçemizle görüşme talep eden kimdir?"

"Adım Miranda, Büyücüler Meclisi'nden Milamber'in eşiyim. Kraliçenize tüm Cho-jaları bekleyen büyük tehlikenin haberini vereceğim."

Muhafız tıkrıtlı bir dilde cıvıladıktan sonra, "Haber göndereceğiz," diye cavapladı. Arkaya dönüp yüksek sesle tıkrıdarken yanlarından geçen birkaç Cho-ja işçisi dönüp Miranda'ya baktı.

Birkaç dakika sonra, omuzlarına bir tür manto atmış başka bir Cho-ja girişte belirdi. İnsanların selamını doğru biçimde taklit ederek konuştu. “Ben tavsiye verenim ve size rehberlik etmeye gönderildim. Lütfen beni izleyin ve dikkatli olun, burada zemin sizin ayaklarınıza uygun değil.”

Miranda, garip sözdizimi ve nazik uyarıya dikkat edemeyecek kadar görevinin endişesi içindeydi. Cho-ja danışmanı tünellere doğru takip etti. İlk izlenimi nemli bir kokuydu: bir parça baharat ve ceviz kokusu. Miranda bunun Cho-ja kokusu olduğunu ve hiç de nahoş olmadığını fark etti.

Tüneller, ne tahta ne de taş gibi görünen garip desteklerden sarkan, soğan biçimli bir çıkıntıdan gelen bir tür ışınla aydınlatılıyordu. Uzun bir tünelden aşağı ilerlerken Cho-ja kazıcılarının yan bir tüneli kazdığını, yanakları mümkün olmayan oranlarda şişmiş küçük bir Cho-ja'nın çenesinden bir şey çıkardığını, duvara bir karışım tükürdüğünü ve hafifçe vurarak biçimlendirdiğini gördü ve bu tünel desteklerinin vücut salgılarından yapıldığını anladı.

Daha derindeki bir odada tavandan sarkan garip, küçük Chojalar gördü. Uzun şeffaf kanatlarını bir süre çılgınca çırpıyor ve bir süre dinleniyor, grupta en az birini sürekli hareket halinde bırakacak şekilde kanat çırpışlarını kademelendiriyorlardı. Miranda kilometrelerce tüneller bu kadar derine indiği ve bu geniş kovanlarda binlerce Cho-ja yaşadığı için havanın hareket halinde tutulmasının zorunlu olduğunu, aksi halde alt tünellerde boğulma riski olacağını fark etti.

Aşağı doğru epeyce yürüdüktan sonra Miranda nihayet kraliyet odalarına ulaştı. Burası geniş bir oyuktu, her yönde uzanan bir dizi tünelle beraber rahatlıkla beş kat yüksekliğe sahipti. Bu muazzam odanın ortasında Cho-ja kraliçesi, yüksek bir toprak yığını üzerinde uzanıyordu.

Muazzamdı, parçalı bedeni kafasından ikinci göğüs kafesinin sonuna kadar en az dokuz metreydi. Kitini siyah boyalı, kurutulmuş deri zırhı andırıyordu ve bacaklarının pörsümüş görüntüsüne bakan Miranda, kraliçenin buradan hiç ayrılmadığını anladı. Bedeni kadim Tsurani kökenli, güzel bir dokuma örtüyle kaplıydı. İşçiler dört bir tarafta muazzam gövdesiyle ilgileniyor, kitinini cilalıyor, kanatlarıyla yelpazeliyor, su ve yiyecek taşıyordu. Üzerinde, göğüs kafesine oturmuş tıknaz bir erkek, öne arkaya sallanarak kraliçeyle çiftleşiyordu. Erkeğin çevresindeki ufak işçiler onunla ilgilenirken, diğer erkekler sabırla bir kenarda durmuş, sonu gelmez Cho-ja döllemesinde sıralarını bekliyordu.

Bir düzine erkek Cho-ja kraliçenin önünde dizilmişti, bazılarının sorguçlu miğferleri vardı ama diğerlerinde gözle görülür süsler bulunmuyordu; Miranda'yı nazik ve sessizce başlarını eğerek selamladılar. Odanın her iki tarafında kraliçenin küçük benzerleri karınüstü yatmıştı, hizmetkarlar çevrelerinde koşuşturuyordu. Miranda bunların yumurta taşıyıcı kraliçe yardımcıları olduğunu biliyordu; üreme özelliğine sahip olmayan yumurtaları kraliçeye aktarıyor, o da bunları bütün halinde yutuyor, bedeninde döllüyor ve tekrar yumurtluyordu.

Miranda toplanmış Cho-jaların önünde eğildi. “Kovanınıza şerefler olsun kraliçem.”

“Hananize şerefler olsun Midkemia! Miranda.”

“Çok önemli bir uyarı getirdim Majesteleri,” diye söze başladı Miranda. Sükunetle Pug'ın kendisine Dehşetlordu'un gelişiyi ilgili tüm anlattıklarını ve Tsuranileri yeni dünyalarına aktarma planlarını açıkladı. Sözlerini bitirirken, “Bu dünya verimli ve bereketli, Cho-ja için de bol bol yer var. Bir kraliçenin duyduğu şeyi tüm kraliçelerin duyduğunu ve sözlerimin şu anda uzaktaki Chakaha'da bulunan hısımlarınızca da duyulduğunu biliyorum. Büyücüleriniz efsanevi üne sahip ve bu yeni dünyaya açılacak

gediklerde yardımlarından memnun oluruz, zira zamanımız kısa ve tahliye edilecek çok kişi var,” dedi.

Kraliçe olağan görevlerini sürdürürken konuştu. “Biz, Cho-ja, uyarısı için Midkemialı Miranda’ya ve Cho-jalarm iyiliği için endişe duyan herkese teşekkür ediyoruz.” Uzun bir süre sessiz kaldığında, Miranda bu kraliçeyle diğerleri arasında bir tür sessiz iletişimin gerçekleşip gerçekleşmediğini merak etti. Sonra kraliçe konuştu. “Fakat iyiliğinizi reddetmek zorundayız.”

Miranda duyduklarına inanamadı. “Ne?” dedi kendini tutmadan.

“Burada kalacak ve öleceğiz.”

Duygudan yoksun olması, beyanın katılığını daha da yabancı kılıyordu. “Ama neden Majesteleri? Kelewan’daki tüm ırklar arasında tahliyesini en kolay biçimde gerçekleştirebilecek olan sizsiniz. Güçlü büyü kullanıcılarınız var ve kaçmak için kendi gediklerinizi oluşturabilirsiniz.”

“Acomalı Mara, ben daha yumurtadan yeni çıkmışken beni almaya geldi,” diye söze başladı yaşlı kraliçe. “Güzel olduğum için buraya geldiğimi söyledi. O zamandan sonra beni birçok kez ziyaret etti, tıpkı oğlu, onun oğlu ve onun oğlu gibi. Bu ziyaretlerden hoşlandım, bu deneyimi benimle paylaşan diğer kraliçeler gibi Miranda.

“Ama hiçbir insan bizim doğamızı gerçekten anlayamadı. Biz bu dünyaya aidiz. Başka bir yerde yapamayız. İnsanlar buraya ilk geldiğinde, tarihten önceki zamanda biz bu dünyadaydık ve bu dünyayla beraber öleceğiz. Olması gereken bu. Ağaçları kökünden söküp taşıyor musunuz? Denizleri tarayıp derin deniz yaratıklarını korumak üzere yabancı sulara bırakıyor musunuz? Kelewan’ın kayalarını korumak üzere taşıyor musunuz? Siz insanlar burada misafirsiniz ve daima misafir oldunuz, sizin ayrılmanız uygundur, ama biz bu dünyaya aidiz.” Bir an durakladıktan sonra tekrarladı. “Biz bu dünyaya *aidiz*”

Miranda'nın dili tutulmuştu. Kraliçenin sözlerinde, tartışmanın faydasız olacağını ifade eden tam bir kesinlik vardı. Yenildiğini hissederek hafifçe cevap verdi. "Fikrinizi değiştirirseniz elimizden geleni yaparız."

"Endişeniz için tekrar teşekkür ederiz."

"Gitmem gerek, yapılacak çok şey var."

"Hanenize şerefler olsun Midkemialı Miranda."

"Kovanınıza şerefler olsun Cho-ja Kraliçesi."

Miranda çok güzel ve önemli bir şeyin yitirilmekte olduğunu hissetti, fakat yapması gereken pek çok şey olduğundan kalp ağrısını bir kenara iterek yüzeye dönüşe geçti; burada İmparatorluk Muhafızları kendisini İmparator'a götürmek üzere bekliyordu.

Pug, olağandışı serinlikteki dağ rüzgarıyla ilgisi olmayan bir ürperti hissetti. Kelewan, Midkemia'ya göre sıcak bir dünyaydı, fakat bu dağlık bölgelere acı kışlar ve soğuk geceler hakimdi. Beş Thuril'den oluşan bir grup yayan olarak yaklaşırken hareketsizce bekledi. Sınırında durduğu Turandaren şehri, yıllar içinde Thuril Konfederasyonu ile İmparatorluk arasında büyük bir ticaret merkezi haline gelmişti. Bir zamanlar sınırdaki bir köyden ibaretken, yıllar boyunca gelişerek dağlık bölgelerdeki bir Tsurani yerleşimine benzemişti.

İki halk arasında yüz yılı aşkın süren barış, birbirlerine karşı duydukları güvensizliği azaltamamıştı; zira bu barış yüzyıllar süren savaşların ve Tsuranilerin işgal teşebbüsünün ardından elde edilmişti. Eski duvarlar yıkılabilir olsa da hâlâ savunulabilirdi ve Thuriller, Tsuranilerce asla yenilgiye uğratılmamış becerikli dağ savaşçılarıydı.

Beş adamın önderi, görüntüye göre yaşlı bir savaşçıydı. Uzun kır saçları örülüydü ve sol kulağının arkasından sarkan uzun tüyüyle ufak, yün bir başlık takıyordu. Vücudunun üst kısmındaki

klan işaretleri ve eski yaralar, İmparatorluk ile yapılan barış bir kural olsa da Thurillerin kan davalarını ve sınır akınlarını engellemediğini gösteriyordu. Ticaret yollarında haydutluk da sıradan bir olaydı. Lider koyu mavi ekoseden bir kıyafet giymişti ve sırtına bağlı bir kalkan ve uzun kılıç taşıyordu. Diğer dört erkek savaşçıdan çok tüccara benziyordu. Liderleri Pug'ın hemen önünde durarak konuştu. "Kasabaya girmek için davet bekler gibi duruyorsun Kara Cüppe."

Pug gülümsedi. "Burada alenen beklersem, şehirde sorular sorarak dolaşmaktan daha hızlı sonuç alacağımı düşündüm."

Lider güldü. "İyi tahmin." Çenesini ovuşturdu. "Şimdi, adım Jakam, Turandaren'in atamanıyım, yanımdakiler de önemli kişilerdir." Pug, Jakam'ın onları tanıştırma zahmetine girmedikini fark etti. "Sana nasıl yardım edebiliriz Tsurani?"

Pug cevap verdi. "Konfederasyon Konseyi'ni bulmalı ve en önemlisi Kaliane'yle konuşmalıyım."

Kaliane'nin adı geçtiğinde Jakam saygıyla başını eğdi. "Konsey Tasdano Abear şehri yakınında, Shatanda Kaplıcalarında toplanır. Orayı biliyor musun?"

"Doğru yönü gösterirsen bulabilirim."

"Dağlara doğru doğu yolunu tut, dağ geçidinde iki ayrı yol bulacaksın. Kuzey yolunu tut; yürüyerek bir hafta ya da atın veya büyünle daha az ilerleyeceksin. Bu seni Sandram Vadisi'ne getirecek ve kuzey uçta Tasdano Abear ile Shatanda Kaplıcalarını bulacaksın. Konsey'i kolaylıkla bulabilirsin, kaplıcaların etrafındaki çadır ve kulübelerdendirler. Ama acele etmelisin. Konsey altı gün içinde sonlanıyor ve klan liderleri evlerine dönecek."

"Akşam vaktinde orada olacağım," dedi Pug.

"Kara Cüppeler," dedi Jakam, lanet okurcasına. "Başka bir şey var mı?"

"Teşekkür ediyorum ve bir uyarım var."

Dört tüccar geriledi ve Jakam'ın eli omzundaki kdcı çekmeye hazırlamrcasma göğsüne gitti. "Uyarı mı?"

"Evet. Halkınızı yolculuğa hazırlayın, zira çok geçmeden Konsey'den Thuril halkının bu toprakları terk etmesi gerektiğine dair haber gelecektir."

"Ne? Aklını mı kaçırdım? Siz Tsurani bu topraklara yine mi el koyuyorsunuz?"

"Hayır," dedi sesinden kederi belli olan Pug. "Onlar da ayrılıyor. Bu dünyaya çok korkunç bir Şey geliyor ve herkesin kaçması gerek. Halkınız ne kadar hazırlanırsa yanlarına o kadar fazla Şey alabilir."

Jakam başka bir soru daha sormak üzereydi, ama Pug daha fazla konuşmanın anlamsız olduğunu biliyordu. Yolun açıkça görülebildiği uzak bir tepeyi gözleyerek kendini oraya nakletti. Görüş hattında noktadan noktaya sıçramak, daha önce de kullandığı eski bir yolculuk biçimiydi. Yorucu fakat etkiliydi, zira Miranda ve Magnus hariç diğer tüm büyücüler gibi Pug da daha önce görmediği bir yere sırayamıyordu.

Tahmin ettiği gibi, hedefine akşam saatlerinde ulaştı. Kaplıcaların çevresindeki tepelerde pek çok ateş gördü ve Şehre girdi. Turandaren'in aksine, Tasdano Abear klasik bir Thuril Őehriydi; binaları saz ve çamurdan yapılmıştı, sadece handa daha modern ihtiyaçlara boyun eĐilmıŐtı. Kalesi Şehrin üzerinde yükselen tepede inşa edilmişti - b g rtlen ve dikenli alıyla dolu bir hendekle evrenlenmiŐ, kütükten yapıлма bir Thuril mevzisi. Thuriller belli bir kara parçasını savunurken ölmeyi reddettikleri için onları yenmek imkânsızdı. Kale, uzun bir kuşatmaya dayanmaktan ziyade, çabucak boŐaltmadan önce işgalcileri hırpalamak için tasarlanmıştı. Dağ halkı, tüm yüksek yaylaları, vadileri, otlakları ve dağları yuva kabul ediyordu ve mevsimsel olarak nerede yerleŐtiklerine önem vermiyordu. Tasdano Abear gibi bir Şehir on yıl

boyunca gelişebilir ve insanlar orada ticaret yapmaktan sıkılınca ortadan kaybolabilirdi. Yine de son yüzyılda, dağlık bölgelerden gelen raporlar, barışın yarı göçebe bir halkı uzun vadede belli bölgelerde sürekli yerleşimci haline dönüştürdüğünü belirtiyordu.

Klanlar geleneksel olarak dağ sıralarıyla otlakları talep etmişti, fakat o klan içinde çoğunlukla güç bir konuda hak sahibi olan kişi klan politikasını bozardı. Çoğu ailenin klan içindeki her iki aileden biriyle birkaç kan bağı bulunduğundan, klan içindeki aileler arasında kan dökülmesi nadir olsa da, kavgalar kanı kaynayan dağlıları birbirine bağlıyordu.

Pug meyhaneye girip etrafa baktı. Umduğu gibi, içerisi Konfederasyon Konseyindeki klan liderlerini destekleyen birçok genç savaşçıyla doluydu. İçeriye şen bir hava hakim olsa da, farklı ailelerden bunca genç adamın bulunduğu yerde her an bir kavga çıkabilirdi.

Thuriller, Tsuranilere göre garip bir ırktı; Tsurani sessizliğe varacak kadar ketum bir halkken Thuril lafını sakınmıyordu. Hakaret bir sanat biçimiydi ve kavga çıkarmaksızın mümkün olduğunca gürültücü, kibirli ve çekilmez olmak bir sanattı.

Pug boş olan tek yere, köşedeki uzun masaya oturduğunda oda sessizleşmişti. Hayattaki en yaşlı Thurilin anılarında bile Konfederasyon Konseyi sırasında bir Tsurani Yüce'sinin hana girip oturması bulunmuyordu.

Nihayet, sarhoş olduğu görülen yaşlıca bir savaşçı konuştu. "Yolunu mu kaybettin?" Kızıl saçlı, kaslı biriydi, kırmızı yanakları ve uzun, sarkık bir bıyığı vardı. Fener ışığında parıltıyan dövme bakırdan bir kolye takıyordu. Metal kıtlığı çeken bu dünyada, bu oldukça değerli bir mücevherdi.

Pug başını salladı. "Sanmıyorum."

"Yani nerede olduğunu biliyorsun?"

"Burası Sandram Vadisi, değil mi?"

“Doğru.”

“Ve burası da Tasdano Abear Şehri, değil mi?”

“Evet, doğru.”

“Ve bu da Shatanda Kaplıcaları tepesindeki Konfederasyon Konseyi, değil mi?”

“Evet, öyle.”

“O halde kaybolmadım.”

“Peki Tsurani, sormamın sakıncası yoksa, seni buraya getiren nedir?”

“Konsey’le, özellikle Kaliane’yle konuşmalıyım.”

“Ya, Kaliane’yle, öyle mi?”

“Evet,” dedi Pug.

“Ya seni görmek istemiyorsa?”

“Bence görecek.”

“Ne için acaba?”

“Çünkü muhakkak duymak isteyeceği bir Şey söyleyeceğim.”

“O halde neden burada oturuyorsun seni gayrimeŐru musonga yavrusu,” dedi adam, Kelevvan’daki tüm çiftçilerin başına bela olan aptal, çukur kazıcı bir haŐereyi anarak, “ve tıpıŐ tıpıŐ gidip söyleyeceğin neyse söylemiyorsun?”

“Çünkü, seni kalın kafalı ŐıŐkin needra ve çamurda yuvarlanan balo evladı,” diye bir çift evcil hayvanla cevap verdi Pug - aptal bir yük hayvanı ve pis ve aptal, fakat eti yenebilir bir hayvan, “davet edilmeden ‘tıpıŐ tıpıŐ’ görüşmeye gitmem yakıŐık almaz, annen dışarıda güneşe bakarken gündüz vakti olduğunu anlayabilecek zekâda bir çocuk dođurabilmiŐ olsa ve tanrıların bir çuval kayaya verdiği zekânın yarısına sahip olsan bunu sen de bilirdin. Buna ‘görgü’ denir.”

Yakınlarındaki savaşçılar kahkahaya boğuldu: Bu Tsurani sadece iyi Thuril dili konuşmakla kalmıyordu, hakaretlerinin bir tarzı vardı.

Kızıl kafalı savaşçı gülsün m ierlesin mi bilemedi, ama o daha karar vermeden Pug konuştu. “İyi bir ev sahibi ol ve Kaliane’ye Meclis’ten Milamber’in, bir zamanlar Katala adında bir Thuril kadınının eşi olmuş adamın sözlerini dinleyip dinlemeyeceğini sor.”

Oda sessizleşti. Köşede oturan yaşlı bir adam ayağa kalkıp Pug’a doğru yürüdü. “Bu nasıl olur? Sen genç bir adamsın ve Katala ben doğmadan önce ölmüş bir akrabamdı. Onun bir Kara Cüppe’yle evlendiği anlatılır.”

“O adam benim,” dedi Pug. “Uzun mrlym, beni gördüğünüz halimde kalıyorum ve onunla evlendiğimde de şu anki halimdeydim. O benim karım ve ilk doğan oğlumun annesiydi, acısı hâlâ içimde.”

Yaşlı adam, genç savaşçılardan birine döndü. “Kaliane’ye git ve Tsurani topraklarından önemli bir adamın kendisiyle ve Konsey’le konuşmak istediğini söyle. Akrabalık iddiasında bulunuyor. Doğruluğuna kefil olacağım.”

Genç savaşçı, Pug’n yanına oturan yaşlı adama saygıyla başını salladı. “Meclis’ten Milamber, akrabam olan kadınlı ilgili ykn duymak istiyorum.”

Pug içini çekti, bunlar nadiren aklına getirdiği anılardı. “Ben daha ocukken Tsurani yurdumu işgal etti ve Shinzawailerin büyük evinde kle oldum. Orada Thuril halkından Katala ile karşılaştım, sınır akıncıları tarafından köle olarak satılmıştı. Bir gün buluştuk...” öyküsünü yavaşça ve süslemeden anlattı ve çok geçmeden, anılarının bugün de yıllar öncesindeki kadar canlı, ilk karısının hayalinin zamanla solmamış olduğunu fark etti.

Sözünü bitirdiğinde savaşçılar onların ayrılışına ağlıyordu; gururlu Thuril savaşçıları güçlü duygularını göstermekten utanmazdı. Haberci dönüp cevabı iletirken oda sessizleşti. “Kaliane gelmeni istiyor ve Konsey’e hoş geldin diyor Meclis’ten Milamber.”

Pug ayağa kalkıp handan çıktı. Kılavuzunu takip ettiği yol, Konsey toplantısı için dikilmiş deri çadırlarla dolu geniş bir otağa açılıyordu. Otağın üzerinde bulunduğu doğal kaplıcalar geceleyin göğe buhar sütunları gönderiyor ve hafif metalik bir koku salıyordu.

Gece kuşlarının ötüşü Pug'a, Tsuranilerin esiri olarak geldiği ilk zamanda kendisine bunca yabancı gelen Kelewan'ı sekiz yıl boyunca yuva bildiğini hatırlattı. Karısıyla burada tanışmış, ilk çocuğu burada doğmuş ve karısı hiçbir rahip ya da hekimin iyileştiremeyeceği bir hastalıktan ölmek üzere buraya dönmüştü.

Büyüyen kulübeler topluluğunun arasından geçirilirken kendini kadim tek odalı bir evin önünde buldu. Bu tek odalı evin onlarca yıldır, belki de bir asırdır, yaşlıların konseye gelip kaplıcaların sakinleştirici etkisini bulabilecekleri bir yer olarak burada bulunduğunu anlayacak kadar aşınaydı Thuril geleneklerine.

Uzun koridora giren Pug kırktan fazla Thuril liderinin kendisini beklediğini ve ortada yaşı ilerlemiş, uzun demir grisi saçlarını iki örgü yapmış etkileyici bir kadının bulunduğunu gördü. Kadının koyu kırmızı kumaştan basit bir elbisesi, bunun üzerinde ise değerli taşlarla bezeli dövme bakırdan tek parça bir kolyesi vardı. Diğer kadın ve erkekler tüy ve teleklerden yapılmış geleneksel başlıklar takmışlar ve yün ve dokuma gömlekler, pantolonlar, kıkler ve elbiseler giymişlerdi. Odanın havası, ortadaki taşla çevrili çukurda yanan büyük ateşin ve duvarlardaki meşalelerin dumanıyla ağırlaşmıştı.

"Hoş geldin Meclis'ten Milamber," dedi Kaliane'nin sağ tarafında oturan yaşlı bir lider. "Ben Wahopa, Çakmaktaşı Geçidi halkının lideriyim. Bu yılın konseyine ev sahipliğini yapmakla onurlandırıldım. Sana hoş geldin diyorum."

Solundaki kadın konuştu. "Kaliane benim. Bizimle konuşmak mı istedin?"

Pug cevapladı. “Evet. Uyarı ve umut getiriyorum.” Yavaşça söze başladı. Thuril aptal bir ırk değildi, fakat Pug değil dağlı savaşıların, bir büyücünün bile kavramakta güçlük çekeceği kavramları açıklıyordu. Sözüne kesmeden dinlediler. Bitirirken, “Halkınızdan hafta bitmeden toplanabilen herkese güvenli geçiş sağlanacak. Hayvanlarınızı ve taşınabilir eşyalarınızı, silahlarınızı ve aletlerinizi getirin, zira yeni bir dünyaya açılıyoruz ve bizden çok şey isteyecek, karşılığında ise çok şey verecek,” diye ekledi.

“Bize bu yeni dünyadan bahset Milamber,” dedi Kaliane.

“Orası güzel bir yer, geniş çimenlik düzlükleri, derin gölleri ve dalgalı okyanusları var. Göge degen dağları, sürülerin serbestçe koşabileceği büyük dağlı vadileri var. Bol av ve balık bulabileceğiniz bir diyar ve daha önemlisi orada yaşayan kimse yok.”

“Ama sen Tsuranisin ve halkın da oraya gidiyor. Neden düşmanlarına orayı paylaşmayı öneriyorsun?” diye sordu ikinci sırada oturan bir lider. Ses tonu şüpheliydi.

“Ben Tsurani değilim. Dışarıklı büyücü, Crydeeli Pug’ım, Midkemia dünyası üzerindeki savaşta esir alınmıştım. Büyük Oyunlar’da Thuril savaşçıları serbest bıraktım ve büyük arenayı yok ettim. Thuril halkından Katala ile evlendim, şehirde birkaç saat önce onun bir akrabasıyla karşılaştım.

“Hayatta kalmak isteyen herkesi bu yeni dünyaya götüreceğiz,” dedi Pug sükunetle. “Thûn ile konuştum.” Öfkeli yanıtlar yükseldi; Thûn Thurillere, Tsuranilere olduklarından da büyük bir belaydı. “Şu an başkaları Cho-ja’ya, Kan Denizi’nin ötesindeki cücelere ve yıkımdan kaçmak isteyecek her ırka aynı teklifi götürüyor.” Sesinde tutku yükseliyordu. “Chakaha’daki büyük büyücülerle görüşme yolu arayarak size gelen Acomalı Mara’ydı ve bu imparator soyunun anası oldu.

“Arada bir yaşanan çatışmalara karşın Tsurani ile yüz yıldır bir ateşkes içindesiniz, ama bu çatışmalar sizin klan mücadelele-

rinizden öteye gitmedi. Bahsettiğim bu dünya çok geniş ve dağlık bölgeler Tsuranilerin yaşayacağı yerden çok uzakta, dilerseniz bir yüzyıl daha onları yok sayabilirsiniz.”

Liderlerden bazıları, bu iyi bir şeymişçesine başıyla onayladı.

“Ya da bir uzlaşmaya varabilir ve nesillerce sürecek bir anlaşma yapabilirsiniz. Ama bu dağları terk etmezseniz bunların hiçbiri gerçekleşmeyecek, zira ölüm hızla geliyor ve aniden tepenize ökecek.”

Kaliane ayağa kalktı. “Bu Yüce’yle yalnız konuşmak istiyorum,” dedi. Ses tonu izin istemediğini belirtiyordu. “Benimle dışarı gel Milamber.”

Pug, önden giden kadını izledi. Dışarı çıktıklarında, Kaliane bölgedeki birçok kaynağın en büyüğüne giden yola saptı. “Adil konuşuyorsun Milamber, ama çoğu sana inanmayacak,” diye söze başladı. “Bunun bizi topraklarımızdan koparacak bir Tsurani hilesi ya da ölümümüze sürüklemek için bir tuzak olduğunu düşünecekler.”

Pug yorgundu. Hiçbir insanın bilmediği sınavlardan geçmişti ve Ban-ath’ın yaptığı canlandırıcı büyüye karşın kalbinde ve ruhunda yorgunluk hissediyordu. Derin bir nefes alarak konuştu. “Elimden bu kadarı geliyor. Herkesi kurtaramam. Basit bir teklif yapıyorum Kaliane. İki gün içinde bir gedik açacağım,” -etrafına baktı ve az ötedeki açıklığı işaret etti- “orada. Bahsettiğim dünyadaki dağlık çayıra açılacak.” Derin bir nefes aldı. “Thûn insanlarla arasında geniş bir deniz olan başka bir kıtaya yerleştirilecek. İnsan sığınmacılarla Thûn’un tekrar karşılaşmasından önce yıllar, onyıllar, belki de yüzyıllar geçecek. Belki o zamana kadar Tsurani ile barış yapmış olursunuz. Cho-ja’nın ne diyeceğini bilmiyorum, onları başka biri arıyor. Gediği açacağım dağlık bölge Tsuranilerin gideceği yerden oldukça uzak - ister onlardan uzak durur, ister arayıp bulursunuz ve savaş veya barış yaparsı-

nız, ya da burada kalıp yok olursunuz.” Sesinde yorgunluk tınısı duyuluyordu. “Tercih sizin. Elimden ancak bu kadarı geliyor.”

“Sana inanıyorum,” dedi kadın. “Şefleri koşucular gönderip klanları bir araya getirmeye zorlayacağım.” Kollarını göğsünde kavuşturarak aşağıdaki tepelere baktı. “Altın Köprü zamanından beri buralar bizim yuvamız oldu Yüce. Ayrılmak kimilerine zor gelecek.”

“Kimileri ölecek,” dedi Pug. “Kimileri buraya gelmesi uyarısını zamanında alamayacak, kimileri de yolculuk edemeyecek kadar hasta olacak. Kimileri ayrılmayı reddedecek. Bunların tümü ölecek. Geri kalanı kurtarmak sana kalmış.”

“Bunu neden yapıyorsun büyücü? Neden bu kadar kişiyi kurtarmaya çabalıyorsun?”

Pug eğlenmekten çok öfkeli bir kahkaha attı. “Başka kim yapacak? Bunlar benim türümden. Ayrıca bunu yapıyorum çünkü doğru olan bu.”

Kadın onayladı. “Sen iyi bir adamsın Yüce. Git şimdi, ben de elimden geleni yapacağım. Seni tekrar göreceğim miyim?”

“Tanrılar bilir,” dedi Pug. “Yaşayacağınız dağlık bölgeyi ziyaret edebilirsem edeceğim, ama gelemezsem bunun iyi bir nedeni olduğunu bil.”

Kaliane, “Tanrılarla git,” diyerek döndü ve uzun ve ateşli bir geçecek tartışmaya başlamak üzere uzun hole girdi.

Cüppesinden çıkardığı küreyi Meclis’e dönmek üzere ayarlayan Pug kaybıldı.

SALDIRI

Jim bir hançer fırlattı.

Bıçak bir Dasati Ölüm Şövalyesi'ni yüzünden vurup varninin eyerinden düşürürken bir kayanın ardına sindi. Kanyonda ilerlerken düşen arkadaşlarına aldırış etmeyen diğer biniciler şövalyeyi ezdi.

Jim arkadaşlarının beklediği bir çıkıntıya ulaştığında, “Gitme zamanı!” dedi.

Jommy, Tad, Zane ve Servan lafı ikiletmedi. Yarım saat önce geri kademe alanı, savaşa sürülen birliklerin taşınma noktası ve hatlardan çekilen birliklerin dinlenme yeri olan bölge şimdi cepheye dönüşmüştü. Bir saat önce, beş delikanlı yaralılarla ilgileniyor, iki gündür ilk defa düzgün bir yemek yiyor ve hak ettikleri istirahati bekliyordu. Yemekten sonra uyumak için bir arabanın altında gölgelik bir yer bulmuşlardı. Needra'ya, altı bacaklı Tsurani yük hayvanına, onun huzursuz horultusuna ve garip kokusuna alışmışlardı. Öyle yorgundular ki birkaç dakikada uykuya dalmışlardı.

Haykırışların ilk uyandırdığı Jim olmuştu. Dasati Ölüm Şövalyeleri tarafından ezilmekten kılpayı kurtulmuşlar ve ağlarından sadece Alenburga'nın sol kanadında doğal bir savunma engeli oluşturan bir tepeye çıkan kayalık yamaca koşarak kurtulmuşlardı. Tek sorun, diğer herkesin aksi yöne gitmiş olmasıydı.

İki gündür istikrarlı biçimde geri çekiliyorlardı. Kara Dağ düzenli olarak açılacaktı ve Tsurani büyücüler her geri çekilmeye güvenli bir mesafe öngörebilmek için hız ölçümü yapmaya çalışıyorlardı.

Savunucular taktik değiştirmişti. Artık Dasati istilasını püskürtmeye çalışmıyor, daha ziyade sığınmacıların en yakındaki gediklerin güvenliğine kavuşması için geri çekilmeyi perdeleyici bir savaş veriyorlardı. Pug o sabah Kelewan ile başka bir dünya arasında bir gedik açmış ve İmparator bir ferman çıkarmıştı. Büyücüler emri İmparatorluk'un dört bir yanına ulaştırdığında halk seferberliğe başlamıştı. Herkesi zamanında gediklerden geçirmek mümkün olmasa da olabildiğince çok kişiyi kurtaracaklardı.

İlk büyük gedik kurulduktan sonra Pug uzak bir kıtaya ikinci bir gedik açmış, ardından Thûn için bir kapıyol oluşturmuştu. Üçüncü bir gedik Thuril düzlüklerinde açılmıştı ve artık diğer büyücüler bu noktalarda yardımcı gedikler açıyordu. Diğer Yüceler de İmparatorlukla daha küçük gedikler açmakla meşguldü; bu gedikler Düzlükler Şehri'ndeki ilk büyük gediğin yanında sonlanacaktı. Bu nokta, gediğin etrafında geniş bir alan bulunduğu ve bekleyen muazzam sayıdaki sığınmacıların birbirini ezmeden geçiş yapmasına imkân sağlayacak birkaç düzine küçük gedik açılabilir olduğu için seçilmişti.

Sorun, yeni dünyaya ulaşmak için yeterince gedik açılıp açılmayacağıydı. Pug, yardım almadan bu tür bir gedik açabilecek az sayıda büyücülerden biriydi. Oluşturduğu gediğin ardından, yakınlardaki diğer gedikler doğal olarak bunu izleyerek yeni dünyaya açılacaktı; bu durum faydalı olsa da, işin yapılması için iki-üç büyücünün Pug'dan dört-beş kat daha fazla çalışması gerekecekti. Son raporda, yeni dünyaya yedi adet etkin gedik açıldığı bildiriliyordu. Fakat Kaspar, genç yüzbaşılardan duyabileceği bir yerde, yetmiş gediğin bile az geleceğini söylemişti.

Yani, olabildiğince fazla esir alıp Kara Dağ'a götürmeye ve ana dünyalarındaki canavarın beslenmesi için çukura atmaya kararlı görünen Dasatileri yavaşlatmak lazımdı. Kimse durumun ne kadar dehşet verici bir hal aldığını düşünmek istemiyordu. Tsuraniler gelenek ve yapıları itibariyle savaşçıydı ve arkalarındaki şeye değil, daima önlerindeki odaklanırlardı, fakat son iki günde yirmi ila otuz bin Tsuraninin çukura atıldığı tahmin ediliyordu. Genç yüzbaşılar, tanık oldukları şeylerden dolayı bu sayıyı az bile bulmuştu. Dasatiler kesinlikle aptal değildi: Stratejilerini ve taktiklerini duruma uyacak şekilde hızla değiştiriyorlardı ve şimdi büyük ve beklenmedik akınlar yapıyorlardı.

Bu son akının onları neredeyse Tsurani karargahının tepesine indirmesi muhtemelen kör talihti.

Tepenin diğer tarafında Dasati binicilerin gümbürtüsü duyulurken Jommy etrafına baktı. "Neredeyiz biz?"

Zane, "Haritaya en son Tad bakmıştı," diye yanıtladı. Üvey kardeşine döndü. "Neredeyiz?"

Ufak tefek sarışın çocuk avuç içi dışarı bakacak ve parmakları aşağı dönük şekilde elini açtı. "Burası," diyerek orta parmağını gösterdi, "arkamızdaki tepe. Herkes," yüzük parmağını gösterdi, "bu tarafa gitti. Buradan buraya ilerlemeliyiz."

"Aramızda birkaç bin Dasati Ölüm Şövalyesiyle," dedi Servan.

Jim Dasher, "Durun, bir fikrim var," dedi.

"Nedir?" diye sordu Jommy. Dasher, Lord Erik'e mesaj getirdiğinden beri General Alenburga'nın kurmayına katılmış, yüzbaşı rütbesiyle Jommy, Tad, Zane ve Servan'ın yanına verilmişti.

Jim güneybatıyı işaret etti. "Dasatiler bu yöne gidiyor."

"Evet," dedi Tad.

"O halde buraya gidelim," diyerek kuzeydoğuyu gösterdi. "Vadi tabanını aşar ve diğer tarafa geçerek General ile diğerlerine yetişiriz."

“Harika bir fikir,” dedi Jommy, “ama bir şey atlıyorsun.”
“Ne?”

“Karargahtaki herkes atlı. Binekleri var. Bizim yok. Onları asla yakalayamayız.”

“Eh,” dedi Zane, “burada durup tartışmayı sürdürürsek yakalayamayız. Bence Jim’in dediğini yapalım. General eninde sonunda bir karargah daha kuracak ve çekilme hattını izlemeyi sürdürürsek er geç onları buluruz.”

Daha iyi bir planları olmayan çocuklar, bunu kabul edip az önce indikleri tepeye geri tırmanmaya başladılar. Zirveye ulaştıklarında duraklayarak hat üzerinde çömeldiler. Dasati binicilerinin sesini duymasalar da, deneyimleri onlara Dasatilerin çoğunlukla akınların ardından saklanan kişileri bulmak üzere ikinci bir devriye çıkardığını öğretmişti.

Jim başım uzatmak üzereydi ki, bir ses duydu. Elini uyarı amacıyla kaldırarak dinledi. Sesi tanıdı. Birisi bir şarkı mırılda-
nıyordu!

Baktığında yalnız bir insanın yoldan yukarı çıktığını gördü, Tsurani büyücülerinin kara cüppesini giyiyor ve bir ezgi mırılda-
nıyordu. “Bu da ne?” dedi Jim.

Diğerleri de baktıklarında adamın yolda kaybolduğunu gördüler. Jommy, “Şarkı mı söylüyordu?” diye sordu.

“Mırıldanıyordu,” diye düzeltti Jim Dasher. “Yüksek sesle.”

“Onu izlemeli miyiz?” diye sordu Zane.

“Hayır,” dedi Tad. “Eğer büyücüye başının çaresine bakabilir. Nerede olduğuna baksanıza!”

Bulduğu yer, Kara Dağ’ın çevresindeki ‘güvenli bölge’nin dış sınırlarına yakındı. Daha da yaklaştığında, dağın bir sonraki genişlemesinde kendini aniden kubbenin içinde bulabilirdi. Cüppeli adamın yolda kaybolmasını izlediler, ardından tepeyi aşarak vadinin tabanına indiler.

“Son baktığımda generaller bu tarafa gidiyordu,” dedi Jommy, güneydoğuyu işaret ederek.

“O halde oraya gideceğiz,” dedi Dasher. “Aslında bundan bıktığımı düşünüyorum.”

“Neyden?” diye sordu Servan.

“Savaştan mı?” dedi Tad.

Dasher, “O da var,” diye cevapladı. “Hayır, tüm bu Taç’a hizmet işini kastediyorum.”

“Eh, kimse seni zorlamadı,” dedi Zane.

Jim, “Aslında zorladılar,” diye cevap verdi.

“Kim?” dedi Jommy.

Dasher omuz silkti. “Şimdiye kadar sadece Krondorlu basit bir hırsız olmadığımı anlamışsınızdır.”

Yağmacı Dasatilere karşı tetikte durarak ilerlerlerken Jommy güldü. “Lord Erik’e kraldan mektup getirdiğinde bunu tahmin etmiştik. Bu tür şeyleri sıradan yankesicilere ve kavgacılar verip en yakın gedikten başka bir dünyayla yapılan savaşa sokulmalarını söylemezler.”

“Eh, beni ‘aile işi’ diyebileceğim şeye sokan büyükbabamdı.”

Servan, “Tahmin oyunu oynatma bize,” dedi. Kuru bir ses tonuyla konuşuyor ve ikna olmamış görünüyordu. Jim Dasher’ı, usta bir yalancı olduğunu bilecek kadar uzun zamandır tanıyordu.

“Büyükbabamın adı James, Lord Jamison, Rillanon Dükü.”

Jommy güldü. “Bu harika bir hikâye.”

“Hayır, ciddiyim,” dedi Dasher. Fırlattığı taş, uzakta daha büyük bir taşa çarptı. “Hayatımı tehlikeye atmaktan, haydutlardan, kumarbazlardan, fahişelerden ve diğer her şeyden yorulduğum ve durulup bir aile kurmak istiyorum.”

“Sen mi?” Jommy güldü. “Aile kurmak mı?”

“Evet,” diyen Jim sinirlenmeye başlamıştı. “Aklımda birisi var bile.”

“Bunu duymalıyım,” dedi Servan. “Dük’ün torunu krallık aristokrasisinden kimi düşünüyor?”

Diğerleri gülmeye başladı.

“İlle bilmeniz gerekiyorsa,” dedi Jim, “Leydi Michele de Fracchette, Montagren Kontu’nun kızı.”

Kahkahalar kesildi.

“Sen ciddi misin? Michele mi?” dedi Servan.

“Evet, ne olmuş?”

Eski üniversite öğrencileri birbirlerine baktılar ve Jommy Tad’e, “Sen söyle,” dedi.

Zane cevapladı. “Sen söylemelisin Jommy.”

“Hayır,” dedi Jommy. “Gerçekten bunu senin yapman gerektiğini düşünüyorum Tad. Sen...” Jim Dasher’a baktı ve devam etti. “... Kral’ın resepsiyonunda ilk dans ettiği kişiydin.”

“Evet,” diyen Tad kuşkuluydu, “ama en fazla... seninle dans etti.”

Jommy içini çekti ve durdu. “Ah, Jim, hepimiz onunla... ah... tanışma mutluluğuna eriştik. Roldem’deki Krallık Sarayı’nda, Tad, Zane ve benim Kraliyet Sarayı Şövalyesi ilan edildiğimiz resepsiyona katılmıştı.” Sırtarak ekledi. “Servan’ın güzel kız kardeşiyle de orada tanıştım.”

Servan’ın yüzü karardı. Tad devam etti. “O, ah...”

“Güzel bir kız,” diye yardımcı oldu Zane. “Gerçekten.”

“Michele mi kız kardeşim mi?” Servan’ın pek mutlu bir ifadesi yoktu.

Tad lafa karıştı. “Güzellik konusunda ikisi de, ama ona aldırma,” dedi Jommy’yi işaret ederek. “Sadece seni kızdırmak için kardeşinden hoşlanıyor.”

“Bu doğru değil!” diye itiraz etti Jommy. “O gerçekten harika bir kız.” Servan’a şakadan kaşlarını çattı. “Ebeveyninizin aynı olduğuna inanmak çok zor.”

“Yeter,” dedi Dasher. “Michele’den bahsedin.”

“Ah, evet, Michele. Güzel, fakat... hırslı,” dedi Jommy. “Mevki sahibi bir koca arıyor diyebiliriz.”

“Ben de bunu diyecektim,” diye onayladı Servan.

“Ve hiç kimse Rillanon Dükü’nün torunundan daha iyi bir mevkide olamaz, değil mi?” dedi Zane.

“Fakat bundan önce... başka taliplere de açıldı,” diye devam etti Zane.

“Yani, diyebiliriz ki, onun... arkadaşlığımı tattık,” dedi Tad.

Jim’in yüz ifadesi tehlikeli bir hal aldı, öfkeleni ve yanakları kızardı. “Ne zaman?”

Jommy, “İkinci Gün’de,” dedi. “Resepsiyon önceki Beşinci Gün’dü.”

“Birinci,” dedi Tad.

“Gerçekten mi?” diye sordu Jommy. “Onunla ilk yemek yiyen benim sanıyordum.”

“Hayır, bendim,” dedi Tad.

“Ya sen?” diye sordu Jommy, Zane’e.

“Dördüncü.”

Jim tamamen zıvanadan çıkacak gibiydi. “Yani diyorsunuz ki, siz üçünüz-”

Servan, “Ah, dördümüz,” dedi. Yüzleri kendisine dönünce ekledi: “Üçüncü Gün.”

Jommy elini Jim’in omzuna koyarak beceribildiğince dostça bir ifadeyle hareketle sıktı. “Şöyle düşün delikanlı. Seni bir hayli utançtan kurtardık, değil mi? Onunla evlenen kişi sarayda epey alay konusu olacak. Dükün torununun bu duruma düşmesini istemeyiz, değil mi?”

Jim teker teker yüzlerine baktı ve yanaklarındaki renk solmaya başladı, idealist bir tip değildi, ama Michele’i mükemmel biri olarak düşünüyordu. Şimdi öğrenmek daha iyi diye kabul etti. Nihayet başını salladı. “Kadınlar.”

Yürümeye devam ederlerken Jommy, “Evet,” dedi.

Tad sordu. “Üniversitedeki La-Timsa keşiflerinin kadınlar hakkında söylediklerini biliyorsunuz, değil mi?”

Jommy, Servan ve Zane o eski espriyi defalarca duymuşlardı; bir ağızdan tekrarladılar. “Kadınlar! Onlarla da yaşayamazsınız, onlarla da yaşayamazsınız.”

La-Timsa takipçilerinin bakir bir tarikat olduğunu anlayan Jim inledi. “Sanırım fahişelerle devam edeceğim.”

Servan, “Roldem Kraliyet Sarayı’ndaki genç kadınları görmüş biri olarak, senin yönteminin daha ucuz olacağını söyleyebilirim,” diye cevap verdi.

“Ve daha az yalan dinlersin,” dedi Zane.

“Hepsi iyi güzel,” dedi Jommy, “ama geri çekilen bir ordunun izlerini görebiliyor musunuz?”

Jim, “Bu taraftan,” diyerek bir döküntü yığınına işaret etti. “Onların attıklarını izliyoruz.”

“Umalım da Dasatiler olmasın. Artçı güçlerinin içine girmeye meraklı değilim,” dedi Tad.

Bir yamaçtan çıkıp diğer bir tepeyi aşarken sohbetleri kesildi. Ardından Jim konuştu. “O büyücünün mırıldandığı ezgiyi hatırladınız mı?”

“Ne olmuş ona?” diye sordu Servan.

“Şimdi tanıdım onu! Karanın Sonu ile Vykor Limanı’ndaki bi-rahanelerde meşhurdur.”

“Yani?” dedi Tad.

“Yani bir Tsurani büyücü, Karanın Sonu’ndaki sarhoş denizcilerin söylediği bir ezgiyi nerede öğrenmiş olabilir?”

Kimsenin verecek cevabı yoktu.

Leso Varen, nedenini açıklayamasa da kendini kesinlikle canlı hissediyordu. Hayatının büyük kısmı açıklayamadığı garip dürtü-

lerden oluşmaktaydı, o da uzun zaman önce mantıklı açıklamalar aramaktan vazgeçmişti. Her şeyin, yıllar önce bulduğu tılsımla ve peşinden gelen rüyalarla başladığını biliyordu. Tılsımı iki kez atmış, ardından yıllar boyu tekrar aramış, bir kez yok etmiş ve sonra parçalarını toplayıp onarmış, bu arada yarım düzine kuyumcuyu öldürmüştü. O tılsım...

O kahrolası korsan, katil canavar Ayı, öldüğünde o tılsımı taşıyordu ve mücevher Acı Deniz'de kaybolmuştu. O tılsımı gerçekten arzulamıştı. Onu taktığında, yapabileceklerini, hayat ve ölümün birbirine ne kadar bağlı olduğunu ve ölüme kayan bir hayattan daha büyük bir güç kaynağı olmadığını görüvermişti.

Denizi yıllar önce taradıysa da tılsımı asla bulamamıştı... İşte, zihni yine uzaklara dalmıştı.

Burada daha büyük bir varlığın iş başında olduğundan emin-di, zira akıma gelen bir fikri hayata geçirmeden huzura kavuşamıyordu. Birkaç kez başkaları onu hayal kırıklığına uğratmış, ama bir şekilde devam etmişti.

Varen, yokuş yukarı çıkarken etrafa dağılmış cesetler gördü. Belki kendini iyi hissetmesinin sebebi buydu. Her yerde o kadar çok ölüm vardı ki, orada burada kaçan hayatlara yapışabiliyordu. Bu Dasatiler ölüm büyüsü konusunda çocuk gibiydiler; çok güçlü çocuklardı, evet, ama büyüünün incelikli yönünü bulma becerileri yoktu ve savurganca çalışıyorlardı. Fakat en azından atıkları etrafta, kendisinin bastona ihtiyaç duymayacak kadar gençleşmesini sağlayacak yaşam gücü bırakmıştı - gerçi, aslına bakılırsa Wyntakata da iyi bir numune sayılmazdı. Varen iyi bir sığınak bulduğunda başka bir beden ele geçirmek için gereken şeylerin yapımına başlayacaktı. Bu yaratıkların eriştiği katliam seviyesiyle neler başarabileceğini düşündü.

Neden geri dönüp Dasatileri tekrar ziyaret etme ihtiyacı duyduğunu merak etti. Onlarla ilk teması mükemmel bir fırsat gibi

görünmüştü gözüne, ama bu dünyadaki ilk küçük kubbelerini kurmalarının ve kendisinin incelemeleri için Miranda'yı onlara götürmesinin ardından açıkça düşmanca davranmaya başlamışlardı. *Kendisini* incelemeye hazırlandıklarından emin olan Varen, veda etmeden ayrılmıştı. Ve kapıdan çıkarken iki Ölüm Rahibi'ni öldürdüğü için hakkında iyi düşünmediklerinden de emindi.

Yine de onlarla geçirdiği zaman tümüyle boşa harcanmamıştı, zira onların sadece hayal edebileceği gibi bir ölüm büyüsü yapabileceğini biliyordu. Şu an da bunun için iyi bir zaman gibi görünüyordu, çünkü yolda üzerine doğru gelen bir Dasati devriyesi vardı.

İçinde gizlediği bir öfke kıvılcımını çekti, yakın zamanda edindiği hayat gücünden büyük bir miktar çağırды ve bekledi. Binekleri üzerinde on iki Ölüm Şövalyesi ona doğru geliyordu; belki de yalnız bir insanın neden durmuş kendilerini beklediğini merak ederek yavaşladılar.

“Merhaba,” dedi Varen, ufak keşif yaratıklarını keşfettikten sonra pazarlığa oturduğu Ölüm Rahipleri'nden öğrendiği iyi Dasati dilinde.

Lider, kılıcını öne uzattı. “Dilimizi konuşuyor musun?”

Leso Varen teatral biçimde içini çekti. “Tanrılar, malumun ustası.” Elinin öne fırlamasıyla bir düzine yeşil enerji iplikçığı çıkıp her biri bir Ölüm Şövalyesi'nin kafasını sardı. Ellerini yukarı kaldırıp boğucu örtülerini tırnaklarken kılıçlarını düşürdüler.

Dakikalar içinde eyerlerinden düşmüş, ciğerleri yanarken yerde acı içinde kıvranıyorlardı. Varen hayatlarının iplikçiklerin arasında titreştiğini ve kendi gücünün arttığını hissediyordu. Kursesiz bir iş çıkarmak isteyen Varen aynı şeyi amaçsızca dolanan varinlere de yaparak hepsinin hayatını kurutup öldürdü. En sonuncusu da öldüğünde büyücü gülümsedi. “Eh, bu canlandırdıydı.”

Kara Dağ'a tırmanışını sürdürürken şarkıyı tekrar mırıldanmaya başladı.

Pug neredeyse tükenmişti. İkinci düzlemden dönüş yolculuğunda bile kendini böylesine bitik hissetmemişti. Gediklerin yaratılması olağan koşullarda bile yeterince güç bir işti ve şu anki koşulları olağan olmaktan epey uzaktı.

Derin bir nefes alarak başıyla Magnus'a işaret verdi. Oğlu ikinci âleme yapılan baskınla ödenen bedelin izini hâlâ üzerinde taşıyordu, fakat elinden gelen yardımı yapmak üzere ebeveynine eşlik etmekte ısrarcı olmuştu.

Magnus babasını, düzlüklerde ilerleyen binlerce canlıyı görebileceği kadar yükseğe kaldırdı. Uzakta, kuzey yönünde Kara Dağ görünüyordu. Önceki gün yine iki kat büyümüş, en son yükselişiyle beraber kilometrelerce yaklaşmıştı. Pug dağın şimdi iki büyük şehri ve nehir boyunca birçok kasabayı kaplayarak kuzey düzlüklerinin büyük bölümünü örttüğünü hesapladı. Öylesine yükselmişti ki, zirvesi bulutların arasında kayboluyordu: Pug, dağın üzerlerine doğru ilerleyen dev kara bir duvara benzediğini düşünüyordu.

Magnus'a işaret ettiğinde oğlu onu aşağı indirdi.

“Daha fazla bir şey yapabilir miyiz?” diye sordu Miranda.

“Hayır,” dedi Pug. “Batının ileri kesimlerinde bir iki gedik daha açabiliriz, ama orada çok fazla insan yok.” İçini çekti. “Korkarım, şu an sadece bekleyip gedikten kaç kişi geçirebileceğimizi ve ne zaman kapatmamız gerekeceğini izleyebiliriz.”

Magnus uzaklara baktı. “Bu şey iki-üç gün içinde tepemize inecek.”

Pug yeni dünyaya açılan gediklerin ilki ve en büyüğüne baktığında insanların aralıksız geçişini gördü, fakat korku içinde bekleyen, yorgun, aç insanlar öylesine fazlaydı ki kuyruk kilomet-

relerce uzanıyordu. İnsanların gedikten geçer geçmez ilerlemeye devam etmesi gerektiğini açıkça belirtmişti, zira gediğin öte tarafındaki vadi tüm bu insanları alacak kapasitede değildi. Ayrıca çok geçmeden, gedikten geçen insanların uzaklaşamayacak kadar bitkin düşeceğini de biliyordu. Magnus'a dönerek konuştu. "Onları birkaç dakika beklet."

Magnus'un emir verdiği imparatorluk Muhafızları, geçmekte olan insanlara durmalarını emretti. Bu emir, normalde saygılı ve itaatkar olan Tsuranilerden homurdanma ve şikayetler yükselmesine neden oldu.

Miranda, "Bunu bir daha yaptığında isyan çıkacak," dedi.

Pug başıyla onayladı.

"Kaç kişi geçti?" diye sordu karısı.

Pug başını salladı. "Açıkçası bilmiyorum. Bugünkü sayı iki yüz bin olabilir. Dün başladığımızda bunun yarısı kadardı."

"Ortalama bir şehrin nüfusu kadar bile değil."

"Yeni bir medeniyet başlatmaya yeterli," dedi Magnus.

Oğluna bakan Miranda, onlara bir şeylerin başarıldığını hissettirmeye çalıştığını anladı. "Eğer önümüzdeki iki-üç nesli çamurdan kulübelerde geçirmeye aldırılmayacaklarsa." Ovaya göz gezdirdiğinde akşamın çökmesiyle ateşlerin yakılmaya başladığını gördü. "Sıcak yemek ve biraz dinlenmek birkaçına iyi gelebilir." Doğu ufkundan batıya doğru ateşler belirmeye başladığında, "Çok fazlalar," dedi.

"Milyonlarcası daha gelecek," dedi Pug. "Pek çoğunu kaybedeceğiz."

"Bunu henüz bilmiyoruz baba." Magnus eliyle işaret etti. "Gidip yeni dünyaya yeni bir gedik açılmasına yardım edeceğim. Bu portaldan geçip kilometrelerce öteye uçacak ve yeni bir-"

"Bu bölgeye yayılmış altı tane gedik var. Birbirlerini bulup bir çeşit iletişim kurmaları haftalar sürecek." Etrafa baktı. "Cennetin

Işığı'm göndermek için çok fazla bekleyemeyiz.”

“Gidecek mi?” diye sordu Miranda. “Onunla konuştuğumda en son geçen kişi olmaya kararlı görünüyordu.”

Magnus gülümsedi. “Bence bu onur için General Alenburga'yla savaşması gerekecek.”

“Önemi yok,” dedi Pug hafifçe. “Son geçecek olan...” Şimdi her yerde yakılmış olan kamp ateşlerine baktı. “Son geçen olmayı bekleyecek kişi burada ölecek Magnus.”

Oğlu cevap vermedi.

Varen güçlkle yürüyor, her saat biraz daha büyüyen fakat nedense hâlâ yaklaşmamış olan Kara Dağ'ın yükselişini izliyordu. “Bu gerçekten büyük,” dedi kendi kendine.

Son bir saat içinde en az dört kez ufak Ölüm Şövalyesi gruplarını yok etmişti, fakat bir tepeyi aşip yüz tanesinin vadiden kendisine doğru geldiğini görünce yenildiğini sezdi. Kaspar'm Olasko'daki kalesinde bulunan eski çalışma odasındaki oyuncaklarının yanında olmasını dileyerek, yıllardır denemediği bir yanılama oluşturdu. Bu eski bir desteğiydi ve kolayca kullanılabilirdi. Herhangi bir Tsurani yol kenarında göreceği muazzam, yaşlı, kurumuş meşeyi incelemek için dururdu, ama Dasatiler bu ağacın bu dünyaya kendileri kadar yabancı olduğunu bilemezdi. Yanından geçip gittiler ve yola devam ederlerken ağaç yanılması kaybolup Varen tekrar ortaya çıktı.

İlerlemeyi sürdürürken, kürenin kenarına ne zaman varacağını düşündü. Perspektif güçtü, şekilsiz kenarlar ona ölçek saptaması için hiçbir şey vermiyordu. Bir sonraki bayırın diğer tarafına bir buçuk kilometre de olabilirdi, sekiz kilometre de.

Aniden etraf karardı, kulakları çınlar ve gözleri yanarken ciğerleri zorlanmaya başladı. Başının tam üzerinde tüm gök gürültülerinin ağababası patlamış gibiydi.

Ve eller onu kavradı.

Varen bir çift Ölüm Şövalyesi'nin her bir kolundan tuttuğunu ve aciz olduğu düşüncesiyle kendisini ileri doğru yürüttüğünü gördü. Ama daha önce bir Dasati kubbesinin içinde bulunmuştu ve ne yapması gerektiğini biliyordu; aniden daha kolay nefes almaya başladı. Ölüm Şövalyeleri'nin kendisini birkaç dakika önce parlak güneş altında olan kırsal yolda sürüklemesine izin verdi. Şimdi ise karanlığa bürünmüş bir patikadaydılar ve o bakarken, yolun iki tarafındaki ağaçların yaprakları kararmaya ve büzüşmeye başlıyordu.

“Ah, bu çok akıllıca!” diye bağırdı.

İki Ölüm Şövalyesi onu daha sıkı tuttu ve biri Varen'e baktı. İlk ölecek olan oydu.

Varen zihniyle adamın içine uzanıp kalbini durdurdu. Hâlâ ayakta duran Ölü Şövalyesi'ne, “Ah, burayı çok seviyorum!” dedi. Savaşçı Varen'i bırakıp kılıcını çekti ve Leso, Tsurani dilinde konuştuğunu fark etti. Dasati diline döndü: “Dedim ki, ‘Ah, burayı çok seviyorum!’” Ölüm Şövalyesi vurmak üzere kılıcını kaldırırken Varen elini uzattı ve yeşil renkte başka bir hayat emici enerji kozası, Ölüm Şövalyesi'ni sarmaladı.

Ölüm Şövalyesi ölürken Varen kıpırdamadı. Yakında bulunan diğerleri, tek bir insanın, ayağının dibinde ölü iki Ölüm Şövalyesiyle durduğunu görüp saldırmaya koştu. Varen, görünürde canlı tek bir Ölüm Şövalyesi kalmayana kadar her birinin hayatını kolayca çekti.

“Bunu daha önce hiç yapamamıştım!” diye bağırdı, yeni elde ettiği gücünden duyduğu keyifle. “Bu mekândan olmalı!”

Etrafına bakıp görüşünü düzeltilti. Baktığı her yerde büyük kürenin ortasına dalan hayat enerjileri görüyordu. “Olmam gereken yer orası,” dedi.

Hayatına hükmeden bu dürtülerin nereden geldiğini bir an

bile düşünmemiştir. Öylece kabulleniyor ve en zalim ve yıkıcı dürtülerine teslim olduğunda, ne kadar acıya sebep olur, ne kadar fazla kaos yaratırsa o kadar mutlu olduğunu biliyordu. Geçmişte zaman zaman kendini yapayalnız, küflü eski mağaralarda ya da tehlikeli bataklıklardaki nemli kulübelerde çalışır bulmuştu. Diğer zamanlarda Karanın Sonu Baronu ya da Olasko Dükü gibi ahmakların ev sahipliğinde lüks içinde yaşayarak konforlu bir hayatın yolunu bulmuştu. Bu sırada acıdan kendi payını da almış ve birkaç dakika içinde sağlıklı, yeni bir bedende uyancak olsa bile ölümün hiç de zevkli bir şey olmadığını keşfetmişti. Ayrıca sırtından kılıçla deşilmenin de en az hoşuna giden ölüm biçimi olduğunu öğrenmişti. Derin bir nefes aldı. Orada bulacağı inanılmaz hayat enerjisine, daha doğrusu hayatın ölümüne döndüğü o inanılmaz, hayret verici güç anına ulaşabilseydi... o bilgi ve güce yıllar önce sahip olabilseydi, şimdi Midkemia'yı yönetiyor olurdu.

“Bunun ne olduğunu öğrenmeliyim!” dedi yüksek sesle. Tüm bu garip ve muhteşem ölüm büyüsünün bağlantı noktasına yöneldi.

Nakor kıpırdandı. TeKarana'nın binlerce kişinin katledilmesini izleyeceği tahtın arkasında bilinçsiz yatıyordu. Pug ile Magnus'a veda edeli ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Ağzındaki kuruluğa bakılırsa, birkaç gün olmasa da en az bir tam gün geçmişti. Kendini zorlayarak doğruldu ve heybesine uzandı. Boştu. İçini çekerek çıkardı ve kendinden uzaklaştırdı. Gerçekte aç değildi, alışkanlıktan bir portakal çıkarmaya davranmıştı. Kuşağındaki su tulumundan biraz su döktü ve ağzındaki kuruluğa karşı susamamış olmasını da garip buldu. Derken olanları anladı. “Ah. Bu... dahice!”

Başını çevirip çukurda neler olduğuna baktı. Manzara onu üz-

müştü. Her dakika yüzlerce beden aşağı atılıyor, Dehşetlordu'nun özünden daha fazlası buhara dönüyor ve çukurun dibinden yükselen çılgin bir kasırgayla döne döne yukarı çıkıyordu.

Tahtın etrafında döndü. Dehşetlordu'nu artık güçlkle görebiliyordu, varlığından çok fazlasını uzanıp bu dünyayı Kelewan'a bağlamak için girdaba feda etmişti.

Ani bir sersemliğin çarptığı Nakor, anladı. "Zamanı geldi!" diye fısıldadı. İlerledi ve TeKarana'nın tahtına neşeyle oturdu. Valko'nun aldırış edeceğini sanmıyordu.

Bekledi.

"Neden gelmiyorlar?" diye sordu Martuch.

Beyaz'ın savaşçıları ve Talnoy muhafızları iki gün boyunca, Karanlık Olan'a sadık Ölüm Şövalyeleri tapınağından bir saldırı beklemişti. Fakat hiçbir saldırı gerçekleşmemişti.

TeKarana'nın özel dairesinde canlı bırakılan birkaç Aşağılık'a, çömelmiş bekleyenler için yemek hazırlama görevi verilmişti.

Bek saldırı beklentisiyle aynı pozisyonda hareketsiz duruyordu. İki gündür ne yemek yemiş, ne de su içmiş veya tuvalete gitmişti. Savaşın en fazla katılaştırdığı Ölüm Şövalyesi'nin bile sınırlarını bozacak bir süreçti bu.

Bek aniden konuştu. "Gelmiyorlar."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Valko.

İri savaşçı dönüp iblisvari bir sırıtışla cevapladı. "Biliyorum. Güvendesiniz. Karanlık Olan meşgul ve dönmeyecek. Çok yakında bu dünyadan ayrılıyor. Artık gidebilirim." Aniden koca savaşçının çevresinde kızıl bir ışık parladı ve Bek yere düştü.

Bedensiz bir ses duyuldu. "Ben Kantas-Barat'ım! Geri döndüm."

Ölüm Şövalyeleri birbirlerine baktı ve Peder Juwon, "Eski tanrılar dönüyor!" dedi.

Hirea, Bek'e koşup onu muayene etti. Başını kaldırdı. "Ölmüş!"

Martuch başım salladı. "O uzun zamandır ölüydü sanırım. İçindeki her neyse, onunla işi bitmişti. Umarım iyi bir amacı vardı." Sesini yükselterek toplananlara hitap etti. "Gelin, bu çılgınlığa son verip ulusumuzu yeniden kurmanın zamanı geldi."

Tezahüratlara Valko da katıldı, ama bir yandan pencereden kargaşa içindeki, her yerde yangın ve duman görünen şehre bakıyor, bu sahte iyimserliğe karşı çatışmanın henüz bitmediğini biliyordu.

Pug uyukluyordu. İrkilerek uyandı ve etrafa baktı.

"Ne?"

"Baba," dedi Magnus. "Ne oldu?"

"Bir şey. Ayağ a kalkıp gözlerini geceye dikti. "Bir şeyler değişiyor."

İmparator ile generallerinin kullandığı kumanda çadırının yanına aceleyle dikilmiş bir çadırda yatıyordu. Etrafına baktığında az ötedeki muazzam gediği gördü; fenerler manzaraya garip bir ışık ve gölge veriyor, aralarına titreşen amber ve kızıl parıltılar serpiyordu.

Sığınmacı akışı artık bir nehir olmuştu; Pug sessizce izlerken yüzlerce gedikten başka bir dünyaya geçti.

"Kaç tane?" diye sordu Magnus'a.

"Kimse bilmiyor baba. Belki tüm geçitlerden geçenler bir milyonu bulmuştur. Belki daha fazla."

"Belki daha az."

Magnus teslimiyetle başını salladı. "Elimizden geleni yapıyoruz."

"Küre nerede?"

"Düzlükler Şehri'nin yaklaşık seksen kilometre kuzeyinde."

Pug ağlayacak gibiydi. En son sorduğunda kürenin uzaklığı yüz altmış kilometreden fazlaydı. Uzun bir nefes verdi. “Bir mucize olmadıkça yarın akşamüstüne doğru gedikleri kaybedeceğiz.”

Magnus babasının neden bahsettiğini biliyordu. Karanlık Olan ulaşmadan önce bu dünyadaki tüm gedikler kapatılmalıydı. Kelewan’i ele geçirecekse, öyle olsun. Midkemia’da tekrar bir araya gelip onu bu dünyaya nasıl hapsedebileceklerine karar verebilirlerdi, bu mümkünse elbette.

Fakat yeni Tsurani dünyasına ya da Midkemia’ya ulaşacak olursa, günlerdir burada izledikleri dehşet er geç tekrarlanacaktı.

Aniden çevrelerinde büyük bir gök gürültüsüyle beraber fırtına çıktı. Kara Dağ’ın yüzeyinde şimşekler çakarken Pug bağırdı. “Şimdi! İmparator’u o geçitten geçirin!”

İmparatorluk Muhafızları kumanda çadırına koştu.

“Ne oldu?” diye sordu Magnus.

“Bilmiyorum, ama yarın akşamüstüne kadar vaktimiz yok.”

Kara Dağ artık şehrin seksen kilometre kuzeyinde değildi. Gediklerin bir buçuk kilometre kuzeyine kadar gelmişti; bu, en az bir milyon insanı yuttuğu anlamına geliyordu.

Pug davetsiz gözyaşlarını hissetti.

UNUTULUŞ

Dasatiler saldırdı.

Çığlık, Pug'ı ve İmparator'un çadırının etrafında toplanmış diğer büyücülerini alarma geçirdi. Tüm nezaket ve rütbelerin kenara atıldığı tartışma bir saattir devam ediyordu.

Genç hükümdar son dakikaya kadar kalmak konusunda inat ediyordu. Nihayet Pug konuştu. "Majesteleri, burada kimse sizin şahsiyetinizden veya cesaretinizden şüphe etmiyor. Giden her bir uyuşgunuzla beraber öldüğünüzü biliyoruz, ama halkınızın her zamankinden fazla ihtiyacı var rehberliğinize."

Büyük çadırın etrafına toplanmış, açıklıktan bakan ve Cennetin Işığı'nın emrini bekleyen yüzler denizini gösterdi. Pug yakınlarında, İmparator'un ölene kadar savaşmalarını emretmesi ihtimaline karşı bekleyen her düzenden rahip ve başrahip gördü. Pug'ın eli kalkarak dışarıdaki herkesi içine alan bir yay çizdi. "Cesur Tsurani soylularınızın büyük kısmı öldü ve her biri hayatını seve seve verdi. Size sadece Yönetici lord unvanlarını alan çocuklar ve korku içinde bir halk kaldı. Halkınız iyi insanlardan oluşuyor, dürüst ve çalışkanlar ama rehberliğe ihtiyaçları var. Büyücülerinizle rahiplerinize ve soylulardan geriye kalanlara şimdi gedikten geçmelerini emredin."

Savaşın yaklaştığını duyabiliyordu, aralarında sadece birkaç yüz metre vardı. "Çok geçmeden panik başlayacak ve kimse ge-

dikten geçemeyecek... benim onu kapatma zamanım gelmeden önce!”

imparator kararlı görünüyordu. “Hayır Yüce. Savaşacağım.”

Pug bıkmıştı. Çocukça isyankarlığın zamanı değildi. Ama hayatının büyük kısmında her arzusu yerine getirilmiş genç bir adamla konuştuğunun farkına vardı. “Efendim, imparatorluk ile Adalar Krallığı arasındaki ilk barış görüşmelerinde tahtta olan doksan birinci imparator Ichindar’ın öyküsünü duydunuz mu?”

“Hayır,” diyen genç hükümdar, bu konuşmanın gittiği yönden emin değildi.

“İyi,” diyen Pug, elini kaldırdı. Genç imparatorun gözleri içeri doğru yuvarlandı ve yere yığıldı. Yarım düzine İmparatorluk Muhafızı kılıçlarını çekince Pug bağırdı. “Durun! Cennetin Işığı sadece uyuyor.”

İmparator’un Birinci Danışmanı Chomata kıkırdadı. “Bu öyküyü biliyorum Yüce. Shinzawailerden Kasumi, gedikten güvenli bir yere taşınması için İmparator Ichindar’ı bir yumrukla bayıltmıştı.”

“Güzel,” dedi Pug. “Uyandığında ona açıklayabilirsiniz.”

İki muhafıza döndü. “İmparator’u alın ve gedikten geçirin. “

General Alenburga, Pug’a baktıktan sonra dışarıdaki kalabalığa döndü. Çadır kapakları açıldığı için uzaktaki savaşı neredeyse panoramik olarak görebiliyordu. Şimdi ne yapacaklarının söylenmesini bekleyen insanların yüzlerine baktı. “Siz, rahipler, büyücüler ve kalan yönetici lordlar, ulusunuzu seviyorsanız, zaman geldi. Gedikten geçip insanlarınızla ilgilenin. Yeni bir Tsuranuanı inşa edin. Gidin!”

Çoğu tereddüt ettiyse de emir verildiği anda birçoğu Pug’ın kurmayları güvenliğe ulaştırmak için hazırladığı küçük bir gedige yönelmişti bile. Magnus sordu. “Baba, sen ne yapacaksın?”

“Ben bir süre daha kalıyorum,” dedi Pug. “Burada işler nere-

deyse bitti ama sadece benim yapabileceğim şeyler var ve yapılmaları gerek.”

“Anneme ne söyleyeyim?”

“Ona hiçbir şekilde buraya dönmemesini söyle.” Uzakta devam eden savaşa baktı. “Onu sevdiğimi ve çok geçmeden eve geleceğimi söyle.”

Magnus başım salladı. “Biliyorsun ki, gelmemesini söylersem gelecektir.”

“Onu ikna et. Birkaç dakika içinde gedik kapısından geçeceğimi söyle.”

“Ona asla yalan söyleyemeyeceğimi biliyorsun.”

“Bu yalan değil. Kapıdan geçeceğim, ama bundan değil.” Karanlığı işaret etti. “İlk kapıdan, Akademi’ye açıldan geçeceğim.” Sesini alçalttı. “Ona çok geçmeden ‘burasının’ olmayacağını söyle.”

“Pekala,” diyen Magnus, Pug’ı kucakladı. “Kendini öldürtme baba.”

Magnus ayrıldıktan sonra Pug genelkurmaydan kalanlara döndü. Alenburga, Kaspar, Erik ve genç subaylar beklerken Pug konuştu. “Artık bitti beyler.”

Erik von Darkmoor uzaktaki savaşa baktı. “Evet, sonunda.”

Alenburga genç subaylara döndü ve Tsurani askerlerine, “Gedikten yeni dünyaya gidin. Bu bir emirdir,” dedi.

Hep birden selam verip ayrıldılar. General daha sonra Jommy, Servan, Jim, Dash, Tad ve Zane’e hitap etti. “Genç beyler, buradaki göreviniz sona erdi. Cesaretinizden dolayı teşekkür ederim.” Ardından Jim Dasher’a bakarak ekledi. “Ve ara sıra yapılan çılgınlıklar için de. Şimdi gidin. Eve dönün.”

Pug, Akademi’ye açılan gediği işaret etti. “Size orada ihtiyacım olacak. O gedik kapısını kullanın.”

Jommy onlara bakınca arkadaşları başlarını salladılar. “Siz kalıyorsanız biz de kalıyoruz.”

Kaspar, “Jommy, sempatik bir delikanlısın, ama berbat bir su-baysın,” dedi. “Gidin!”

Jommy bir an tereddüt ettikten sonra peşinde diğerleriyle dö-nüp dışarı çıktı.

Erik, girişte elini uzatıp Jim Dasher’ı durdurdu. “Büyükbaba-na iyi dileklerimi ilet Jim. Ve ona seninle gurur duyabileceğini söyle.”

Jim yaşlı askerin gözlerine baktı. “Teşekkür ederim efendim.”

Kaspar ile Alenburga, Erik’i süzdü. Alenburga, “Geliyor mu-sun?” diye sordu.

Erik başını salladı. “Hayır. Sanırım burada kalacağım. Tek bir Ölüm Şövalyesi’ni bir dakikalığına bile yavaşlatabilirim bir ya da iki düzine insan gedikten geçebilir. Birkaç yıldır ödünç bir yaşam sürüyorum, şimdi aldıklarımı iade etmeliyim.” Pug’a ba-karak konuştu. “O sinir bozucu küçük kumarbazı görürsen te-şekkür ettiğimi söyle.”

Pug sadece başıyla onaylayabildi, zira kimseye Nakor’un Omadrabar’da kalma kararından bahsetmemiştir. Bunu sadece Magnus biliyordu. Güçlülükle cevap verdi. “Söylerim Erik.”

Krondor’un yaşlı Şövalye-Mareşal’i kılıcını kınından çıkarıp çarpışma seslerinin geldiği yöne kararlılıkla ilerledi. Kalabalığa karıştığında Kaspar, “İşte büyük bir adam gidiyor,” dedi.

Pug söyleyecek söz bulamayarak başıyla onayladı. Nihayet güçlülükle konuştu. “Ya siz ikiniz?”

Alenburga elini kılıcının kabzasına koymuş, Erik’i izleyecek gibi görünüyordu. “Geri dönmeyi hayal edemiyorum,” dedi haf-fifçe. Dışarıdaki gürültüye karşın sesi hâlâ gürdü. Yakındaki ge-dik kapısına ulaşmaya çalışanlar arkadan gelen çarpışma seslerini duydukça panik artıyordu. “Tüm bu insanları geride bırakmak.

Kaspar elini General’in omzuna koydu. “Onlarla beraber öl-menin onlara bir faydası olmayacak Prakesh. Senin bir yuvan var.”

“Çok sessiz olacak Kaspar.” Son birkaç haftadır yoldaşı olan adama baktı. “Burada yaptıklarımızdan sonra, Okanala’yı bir avuç sokak çocuğuyla fethetmeye çalışmak büyük bir mücadele gibi görünmeyecek.”

Yanıt veren Pug oldu. “O zaman gedikten yeni dünyaya gidin General.”

“Ne?”

“Tsurani darmadağın olmuş bir halk. Güçlü liderlere ihtiyaçları olacak.”

Alenburga, “Yakın zamanda bir generale ihtiyaçları olacağını sanmıyorum,” diye cevaplasa da, Pug onun gözlerindeki kıvılcımı görebiliyordu.

“O halde Tsuranileri gerçekten tanıyamamışsınız General,” dedi Pug. “İlk günün şafağı sökmeden, sizi bir yüzyıl sıçratacak kadar komplo ve entrika olacak. Savaş, Konsey Oyunu entrikalarının yanında bir hiçtir. İmparator’un Birinci Danışmanından size Gedik Savaşlarını Tsurani gözünden anlatmasını isteyin: Savaş, oyunda bir taktikten başka bir şey değildi.”

Kaspar, “Git ve yönet. Sana ihtiyaçları olacak,” dedi.

Alenburga tereddüt etti, ardından dönüp kollarını Kaspar’a doladı ve ayı gibi sardı. “Seni özleyeceğim Olaskolu Kaspar.”

“Ben de seni özleyeceğim General.”

General çadırdan kararlı bir tavırla çıkarken Pug sordu. “Kaspar?”

“Kimsenin şehit kahramanı olmaya niyetim yok Pug. Seninle geliyorum.”

Pug, Kaspar’a kendisini izlemesini işaret ederek onu çadırın arkasından eski gedik kapısına götürdü. Az sayıda insan hâlâ geçmeye çalışıyor, ama kendilerini yeni dünyaya açılan büyük geçide yönlendiren Tsurani askerlerince geri çevriliyordu. Bir Kara Cüpel gören muhafızlar kenara çekildi ve Pug içeri adım atmadan

önce, “Artık gidin. Buradaki işiniz bitti,” dedi.

Acoma Hanesi’nin zırhını giymiş iki asker selam verip uzaklaştı ve kılıçlarını çekip savaş sesine doğru koştu. “Kahretsin, bunlar hayret verici bir grup,” dedi Kapsar hayranlıkla.

“Evet, öyleler,” diye onayladı Pug.

Gediğe girdiler.

Varen çukurun kenarından baktığında, çukurun onu hem iğrendirdiğini hem de cezbediğini fark etti. Bir parçası dönüp olabildiğince hızla kaçmasını söylerken diğer parçası içine atlama arzusu duyuyordu. Derin bir nefes alarak etrafına baktı.

Burada bir şehir vardı, diye düşündü. *Etrafında çiftlikler, vadiler, tepeler ve köyler vardı.* Şimdi ise sadece bu çukur. *Delik. Tünel.* Her ne idiyse muazzam bir şeydi, öylesine büyüktü ki kenarında durduğunuzda kıvrımı neredeyse düz bir çizgi gibi görünüyordu.

O *güç!* diye düşündü. Varen’i kendinden geçirmişti. Ölüm üzerinde, hayallerinin ötesinde bir hakimiyeti temsil ediyordu ve Varen, çağlar içinde epey inanılmaz hayaller kurmuştu. Sersemleticiydi. Bu Dasatileri bir şekilde dize getirebilirse, kendisine hizmet ettirebilirse, dünyaları fethedebilirdi.

Atlama dürtüsü neredeyse dayanılmazdı. *Bir sebebim olsaydı,* diye düşündü. Ardından atlayıverdi.

Pug, yanında Kaspar’la mağaranın dışında belirdi.

“Muhafızlar nerede?” diye sordu Kaspar.

“Mümkün olduğunca yardım çağrısında bulunduğumda iki genç büyücüye adaya dönmelerini emrettim. Bu şeylerin daha fazla muhafaza edilmesine gerek olmadığını biliyordum.”

Kaspar omuz silkti. “Öyle diyorsan.”

ilk tünele girdiler ve bir galeriye ilerlediler. Aşağıda, zırlı on bin güür sabırla bekliyordu. “Bunlar gerçekte neyin nesi Pug?”

diye sordu Kaspar. Talnoyu Novindus'ta ilk bulan ve beraberinde Gölgeler Meclisi'ne sürükleyen o olmuştu.

“Bunlar uyuyan tanrdar Kaspar. Kayıp Dasati tanrıları.”

“Buraya nasıl gelmişler?”

“Öykünün bu kısmını belki de hiç bilemeyeceğiz, ama buradaki daha yüksek seviyede bir ajanın onlarla işbirliği yaptığına inanıyorum.” Pug, Ban-ath'ın rolünden bahsetmemenin iyi olacağına karar vermişti. “Burası bir sığınaktı.” Kapının yanma bırakılmış kutuya baktı. “Uzun süre Karanlık Olan'm bir şekilde onları tuzağa düşürdüğünü düşünmüştüm, ama artık o kadar emin değilim. Sanırım üç dünyanın tanrıları, biz konuşurken Kelewan'ı yok etmekte olan şeyden evreni korumak için işbirliği yaptı.”

Kaspar sessiz bir takdirle bakıyordu. Pug kutuyu alıp açtı. İçinde bir yüzük ve kristal vardı. “Nakor bu... varlıkları kontrol etmek için bu kristali şekillendirdi.” Yüzüğü çıkardı.

Kaspar, “Hayır! Uzun süre takarsan seni delirtir!” dedi.

Pug yüzüğü parmağına geçirdi. “Endişelenme. Uzun süre takmayacağım.” Gülümseyerek ekledi. “Bir an kulaklarını tıkamak isteyebilirsin, hatta toza karşı gözlerini de kapat.”

“Ne tozu?”

Pug ellerini başının üzerine kaldırdığında mağaranın tavanına doğru bükümlü, parlak gümüşü izler içeren beyaz bir ışık sarmalı yükseldi. Kıvrılarak tepeyi delmeye başladı. Çok geçmeden bir delik oluştu ve yukarıdan ışık geldi. Pug ellerinin arasındaki boşluğu arttırdığında ışık daha hızlı dönmeye başladı ve Kaspar, Talnoylarm yüzyıllarca yattığı tümseğin tepesini deldiğini anladı.

Tozlar uçuşurken Kaspar gözlerini kıssa da, manzaradan gözlerini alamıyordu. Pug yaklaşık beş dakika boyunca büyüsünü kullandı, durduğunda tepelerinde düzinelerce yaratığın çıkabileceği genişlikte bir delik vardı.

“Şimdi ne olacak?” diye soran Kaspar, tozdan dolayı öksürdü.

“Bir dakika dışarı gel,” dedi Pug.

Kaspar, Pug’ın peşinden mağaradan çıktı ve bayırda deliğe bakabilecekleri kadar uzaklaştılar. Tepeden gelen güneş ışığında Talnoyların zırhlan yeni cilalanmışçasına parlıyordu.

“Görölmeye değer bir manzara,” dedi Olaskolu Kaspar.

“Kesinlikle.”

Pug elini uzatarak gözlerini kapattı. Beş dakika kadar hiçbir şey olmadı, ama Kaspar büyü konusunda sabırlı olmayı uzun zaman önce öğrenmişti. Aniden havada gümüş ışıltılı parlak bir oval belirdi.

Pug, Talnoylara işaret ederek, “Eve gidin,” dedi.

Talnoylar hep birden büyücüye döndü ve birincisi havalanarak yukarı süzöldü. Mağaranın ağzına gelirken hızlanıp yeni oluşturulmuş bir gedik olan ovalin içine uçtu. Onu İkincisi, üçüncüsü takip etti, her biri daha hızlı yükseliyordu; nihayet mağaradan çıkan Talnoylar bulanık şekillere dönecek kadar hız kazandı.

“Bu hızda bile on bin tanesinin geçmesi zaman alacak,” dedi Pug.

“Nereye gidiyorlar?”

“Kelewan’a ve Kara Dağ’m içine, oradan da ikinci âleme. Da-satilerin kadim tanrıları, yurtlarını geri almaya gidiyor.”

“Harikulade.”

Pug sordu. “Şimdi ne yapacaksın Kaspar? Seçim hakkın var. Suçlandığın şeyler ne olursa olsun, Meclis’in gözünde tamamen aklandın. Kalırsan memnun oluruz. Çeşitli yeteneklere sahip, be-cerikli bir insansın.”

Kaspar omuz silkti. “Sanmıyorum Pug, ama teklifin için te-şekkürler. Sanırım Tal Hawkins’i örnek alacağım. Tal gibi, bana ihtiyacınız olursa yardım etmeye çalışırım, ama şimdilik kendime yeni bir hayat kurmam gerek galiba.”

Pug gülümsedi. “Muboya’da yeni bir generale ihtiyaç duyan genç bir kral var.”

Kaspar sırttı. “Biliyor musun, ben de aynısını düşünmüştüm. Alenburga satranç oynarken bana çocuk hakkında yeterince şey anlattı ve orada yapılması gereken şeylere dair iyi bir fikrim var.”

“İstila ve savaş mı?”

“Hayır, o dönem sona erdi, en azından Muboya’nın komşularından biri sapıtana kadar. Şu anda ihtiyaçları olan barış ve becerikli bir yönetim.”

“Eh, her neye ihtiyaçları varsa, hizmetlerinde sen olacağın için şanslılar.”

“Teşekkür ederim Pug.”

“Ne için?”

Kaspar’ın gözleri duyguyla parlıyordu. “Ruhumu geri kazanmama izin verdiğin için. Senin yerinde olsam Olasko’daki kaleyi aldığım anda beni astırırdım. Oğlun ve Tal Hawkins benim olmayı umamayacağım kadar iyi insanlar, ama senin cömertliğine layık olmaya çalışacağım.”

“Oldun bile Kaspar.” Pug hâlâ gedikten geçmekte olan Talnoyları izledi ve sordu. “Seni Muboya’ya nakletmemi ister misin?”

Kaspar başını iki yana salladı. “Gün hâlâ uzun ve yakınlarda at alabileceğim bir köy var. Yaşadıklarımızdan sonra birkaç saat sükunete ihtiyacım olacak. Yürüyüş bana iyi gelecek.”

“Anlıyorum,” diyen Pug, elini uzattı. El sıkıştılar. “Elveda Olaskolu Kaspar.”

“Elveda büyücü.” Kaspar dönerek yoldan aşağı ilerledi. Tepenin eteğine vardığında en son Talnoy ile beraber Pug da gitmişti. Kaspar yukarı bakarken havadaki gedik kayboldu.

Hayatta olduğu için tanrılara şükreden Olaskolu Kaspar, yoldan aşağı kararlılıkla yürüyerek hayatının bir sonraki yolculuğuna başladı.

Pug çalışma odasında belirildiğinde Miranda, Magnus ve Caleb

kendisini bekliyordu. Miranda kollarını kocasının boynuna dolayarak sarıldı. “Bitti mi?” diye sordu.

“Henüz değil.”

Kadın gerileyerek onun yüzünü inceledi. “Geri dönüyorsunuz!” Sorudan ziyade suçlamaydı bu. Pug cevap vermeden karısı devam etti. “Seninle geliyorum.”

“Hayır!” Sesi istediğinden daha sert çıkmıştı: Bitkin ve tükenmiş bir kadın, kocasıyla ciddi bir tartışmaya girmek üzereydi. “Hayır,” dedi, bu sefer daha yumuşak bir tonda. “Burada kalmalısın. Sen olmadan geri dönemem.”

Kadının ruh hali yavaş yavaş değişti. “Neden?”

“Çünkü daha önce sadece bir kez yaptığım bir şey yapacağım.”

“Nedir o?”

“Gediği içeriden kapatmak.”

Miranda bakakaldı. “Başka bir yolu olmalı.”

“Keşke olsaydı, ama Dasati âlemindeki tünelden bu tarafa gelen şeyin gediklerin kontrolünü ele geçirmesinden önce saatlerimiz, belki de dakikalarımız kaldı. Geri dönüp onları kapatmalıyım, ama sonuncusu bu taraftan kapatılamaz. Bunu biliyorsun. Sadece Kelewan tarafından kapatılabilir.”

“Ya da içinden,” dedi Magnus. Gedik büyüüne hakimiyeti babasınınkinin yanına bile yaklaşamazdı, ama bunu annesinden daha titizlikle çalışmıştı. “Baba, bizim ne yapmamızı istiyorsun?”

“Dairemde bir çift değnek var. Lütfen onları getir.”

Magnus aceleyle çıkarken Pug karısına döndü. “Burada kalıp kendi görevini yaparsan iyi olacağım.”

Gözleri yaşla dolan Miranda konuşamadı. Sadece kocasının çüppesini bırakmaya korkar gibi iki eliyle sıkıca tutuyordu. Nihayet başıyla onayladı.

Caleb yanlarına geldi. “Sağ salim döneceğine güvenebilir miyim?” diye sordu.

Pug güldü. Kolun küçük oğlunun boynuna dolayarak sıkıca sarıldı. “Hep en tatlı çocuğum sen oldun Caleb, ve her babanın gurur duyacağı güçlü bir adama dönüşmüş olsan da, o küçük çocuğun içeride bir yerde yaşadığını görmek güzel.”

Caleb hafifçe fısıldadı. “Sen benim babamsın. Seni seviyorum.”

“Ben de sizi seviyorum.”

Magnus döndüğünde Pug, “Fazla zamanımız yok. Dışarı çıkalım,” dedi.

Binadan çıktılar ve evin yanındaki küçük bahçe yolundan az ötede durdular. Pug değneklerden birini alıp kansasına uzattı. “Bunları adanın diğer tarafında yıldırım çarpmış yaşlı bir meşeden yaptırım. Bunlar ikiz ve birinin burada, bu yerin toprağında, bağlantı olarak durmasını istiyorum.”

Miranda değneğin ucunu toprağa daldırdı. Pug, Magnus’un kardeşiyle beraber durduğu yere baktı. “Annenize yardım edebilir misiniz çocuklar?”

Magnus ile Caleb değneği kavrayarak başlarını salladılar.

“Ne olursa olsun, bir saat boyunca değneği asla bırakmayın. Toprağa gömülü tutun. Bu benim tek dönüş yolum.”

“Bunu nereden öğrendin?” diye sordu Miranda.

“Babandan.”

Kadın gözlerini devirdiyse de bir şey söylemedi.

“Geri döneceğim,” diye söz veren Pug kayboldu.

Anne ve oğullar kımıldamadan durdu. Miranda, Caleb ve Magnus değneğe sıkıca tutunuyordu.

Pug Akademi’deki gedik alanında belirlediğinde, gedikten döken sığınmacıları endişeyle izleyen yarım düzine büyücüyle karşılaştı. İçlerinden biri, Tyr-Soglu Malcolm denen uzun boylu bir büyücü, “Pug!” diye bağırdı. “Buna devam edemeyiz! Onları

adadan yeterince hızla gönderemiyoruz ve Shamata'da yiyecek isyanları başladı!”

“O zaman geri kalanını Landreth'e gönderin!” Pug dışarı açılan ikiz gediği göstererek, “Ben geçtikten sonra kapatın. Anlaşıldı mı?” diye sordu.

“Evet, ama bu ne olacak?”

Gelenler paniğin eşiğindedi, itişip bağıriyor ve neredeyse birbirlerinin üzerine yuvarlanıyorlardı. “Onu diğer taraftan kapatacağım.” Pug derin bir nefes aldı. “Bütün gedikleri kapatıyorum!”

Neredeyse kontrolden çıkan durumun yanından geçti ve değneğini omuzlayarak Kelewan'a açılan gedikten geçti.

Delilik ve kaos sahnesine daldı.

Savaşla, yeni dünyaya açılan gedik arasında yüz metre bile kalmamıştı. Kurtulmaya çalışan insan sayısı çok fazlaydı, zayıflar güçlülerin ayakları altında eziliyordu. Pug daha iyi görebilmek için yükseldi.

Dasatiler her yerdedi. Kara Dağ kendisinin gidişinden beri genişlememişti, ama bunun sadece an meselesi olduğunu biliyordu. Hangi gediklerin en fazla tehlikede olduğunu saptamak için» büyü görüşünü kullandı ve durduğu yere en yakın gediğin muhtemelen ilk ele geçirilecek olduğunu saptadı.

Pug tereddüt etti. Beklediği her dakika birkaç Tsurani daha gedikten yeni dünyaya geçiyordu. Bu sığınmacıların zor bir hayatı olacaktı, ama yaşayacaklardı. Bu gediği kapattığı anda ona ulaşmaya çalışan herkesi ölüme terk edecekti; çoğu Omadrabar'ın kalbindeki çukurda gördüğu korkunç kadere mahkum olacaktı. Bir Dasati Ölüm Şövalyesi'nin gediğe çıkan rampanın dibine ulaştığını gördü ve yakıcı bir beyaz enerji şimşeği göndererek zırlı figürü alevler içinde bıraktı.

Bunun hata olduğunu anladı, zira yakındaki iki Ölüm Rahibi ölüm büyülerini kendisine yöneltmişti. Savunma engelini güç-bela zamanında kaldırdı; şimdiyse kendini korunmasız bırakmadan Dasatilere saldıramazdı. Bir an tekrar görünmez olmayı düşündüyse de, önündeki görevin tüm gücünü harcayacağını ve en ufak miktarını bile gözden çıkaramayacağını biliyordu.

Tüm umutlarının kaybolduğuna şahitlik edecek olan aşağıdakilerin halini görmemek ve iradesini toplamak için gözlerini kapattı ve gediğe uzandı. Midkemia'da ve Kelewan'da kimse gedikleri Pug kadar anlayamazdı. Bu gediği kendisi yaratmıştı ve yolunu bilen herkesin kolayca kapatabilmesini sağlamıştı. Gediği varoluştan sildi.

Bir saniye önce yüzeyinde gümüşü bir ışık titreşen gri bir boşluk, umut işareti ve güvenliğe açılan bir kapı vardı, bir saniye sonra ise yoktu. Yükselen umutsuzluk dolu ağıt Pug'ın kalbini dağladı ve Dasatilere saldırma güdüsüyle mücadele etti. Karanlık Olan onları da herkes kadar kötücül biçimde kullanıyordu ve Pug Kelewan'daki her Ölüm Şövalyesi ve Ölüm Rahibi'nin kalan Tsuranilerle beraber ölüme mahkum olduğunu biliyordu. Yine de bu bilgi öfkesini hahfletmeye yetmiyordu.

Tehlikedeki bir sonraki gediğe giderek onu kapattı.

Gediklerin teker teker varoluştan silindiğini gören kalabalık, isteri ve paniğe kapıldı. Anneler, şimdi ölümcül bir kararlılıkla kendilerine yaklaşan canavarlardan saklanabilecekmışçesine çocuklarını kucaklıyordu. Adamlar eşlerini geride bırakarak kaçıyor ya da kendilerini Ölüm Şövalyelerine savuruyor, onlara çıplak yumruklarıyla vuruyor ya da ev aletleriyle saldırıyorlardı. Yaşlılar, zayıflar ve küçükler çabucak öldü.

Pug sertçe yutkunup yeni bir gediği kapattı. Bir sonrakine geçti. Yapacak çok işi vardı ve zaman azalıyordu.

Nakor kımıldadı. Nihayet vücudunun verdiği hisse alışmıştı. Bu çok ilginç bir durumdu ve daha fazla takdir edebilmeyi istiyordu, ama çok geçmeden yapması gereken önemli bir şey olduğunun farkındaydı.

Kalkıp çukurun kenarına yürüdü. Dehşetlordu şimdi turuncu ve yeşil alev denizinde yükseliyor, meydan okur gibi küstahça kükrüyordu. Nakor, Kelewan'daki tanrıların bunu duyup duymadığını merak etti. Önemli olduğundan değil, bu tanrılar yaşlı ve yorgundu, kendi âlemlerini koruyacak halde değillerdi. Tsurani halkıyla beraber yeni dünyaya mı gideceklerini, yoksa yeni tanrılar mı çıkacağını merak etti. İki seçenek arasında bir fark olup olmadığını merak etti. Öğrenemeyecek olması çok kötüydü.

Çukurdaki şekil değiştiren formu inceledi. İki şey eşzamanlı olarak gerçekleşiyordu: Dehşetlordu bugün için tutulan enerjinin büyük kısmını boşaltıyor, işini görmesi için uçuruyor, dünyalar arasında güçlü bir kanal yaratıyor ve bu sırada biçimsiz şekil kendine daha insana benzer, ama muazzam boyda bir şekil veriyordu. Küçücük bedenden büyük bir kafa çıkıyor, onu güçlü bir boyun ve devasa omuzlar izliyordu. Yükselen beden insan biçimiyle alay ederken bir taraftan da bu biçime bağlı kalıyordu, zira bir usta tarafından yontulmaktaydı. Mükemmel orana sahip kollar çıktı ve yumruk kalktı, gözdağı verircesine sallanırken Dehşetlordu bir sonraki varlık düzlemine yükselmeye hazırlandı. Nakor tarafsız biçimde bunu eğlenceli bularak, bu tarafsızlığının artık yaşamıyor olmasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etti.

Nakor yaşıyor olsa hınç duyup duymayacağını merak etti, ama duymayacağını düşündü. Bu eşsiz bir deneyimdi. Yalancılar Tanrısı ona kendi büyüleri enerjisinden bilinç ve mantık sahibi olarak canlanabileceği kadarını bırakmıştı. Nakor kendisine duygu gibi gelen şeyin büyük olasılıkla hayatının yansımaları olduğundan şüpheleniyordu, gerçek ve içten değil, canlanan zihninin

mevcut deneyimin bir parçası olarak gerekli bulduğu bir şeydi. Yine de bu hisler oldukça belirsiz, tarafsızlık ölçüsünde sessizdi. Fakat tüm bu deneyim merakını uyandırıyor ve meraklı olma becerisini koruduğu için memnundu.

Düşen cesetlerin arasından hızla bir şey yaklaşıyordu. Dehşetlordu artık aşağılık arzularını doyurmuyor, yeni ölümlerin enerjilerini açgözlülüğünü tatmin etmektense geçidini inşa etmekte güç kaynağı olarak kullanıyordu. Nakor, Dehşetlordu yükselir, bedeni incelik ve acıkırken daha zeki görünmeye başlamasını ilginç buldu. Zamanı olsa, bu da araştırılacak diğer bir ilginç konu olabilirdi.

Yaklaşmakta olan şey tavandan düştü, ama Dehşetlordu onu fark edemedi Nakor kalan numaralarından biriyle uzanıp kendine çekti. Bu, kara cüppeli bir adamdı ve bu yüzü daha önce görmemiş olmasına karşın Nakor onun kim olduğunu derhal anladı.

Gözleri büyüyen Leso Varen, Isalanlı Nakor'a şaşkınlıkla baktı. Minik adam zihniyle öylece uzanıp kendisini bu aptal tahta sürüklemişti ve bunu engelleme çabaları boşa çıkmıştı.

Varen'in aklı en iyi koşulda nadiren başındaydı ve şu an koşulların iyi olduğu kesinlikle söylenemezdi. Aslında yaşadığı en kötü durumdu bu. Ayrıca, nedenini bilmeseydi de oldukça sinirliydi. "Kim olduğunu bilmiyorum minik adam, ama bunu yapmamalıydın!"

Varen en cezalandırıcı ölüm büyüyle saldırdı, ama minik adam sırtarak hâlâ orada duruyordu. "Zaten ölü olan birini öldürmek zor, değil mi?"

Varen'in zihni hızla çalışıyordu. Zaten ölü mü? Ölüm büyü- sünde bir ustaydı, ama hayatında hiç böyle bir şey görmemişti. Yıllar boyunca birkaç düzine ceset kaldırmış ve bir-iki liçe kar- şılaştırmıştı, ama ölmeyenlerin arasında en zekileri bile çoğunlukla

pek uyanık olmazdı ve hepsi deli olurdu. Diğer tüm ölmeyen varlıklar gibi Nakor'u da kontrol etmeye çalıştıysa da, minik adam sırtımayı sürdürüyordu.

“Bu çok eğlenceli, ama zamanın sona erdi. Sahip olduğun bir şeye ihtiyacım var,” dedi Nakor.

Leso Varen ona bakakaldı. “Ne-?” diye başladı, ama Nakor uzandı ve eli Varen'in göğsünün içine girdi. Varen'in gözleri, müt-hiş bir acı çekercesine açıldı ve Nakor elini geri çekerken aşağı baktı.

Nakor parmaklarını açtığı anda avcunda siyah ve iki ucu sivri, çok yüzlü bir mücevheri andıran ufak bir kristal vardı. İçinde donuk bir ışık yanıyor, mor bir parıltıyla nabız gibi atıyordu. “Biz birer aracı, sen ve ben,” dedi Nakor. “Burada olmamızın tek sebebi bu mekânda başka türlü var olamayacak bir şeyi getirmekti. Ben içimde Ban-ath'ın minicik bir kıvılcımını taşıyorum. Ve bu da,” -Varen'in görmesi için ufak kristali kaldırdı- “İsimsiz'in ufak kıvılcımı. Efendin seni buraya Karanlık Olan'ı yok etmen için gönderdi. Hapsedilmiş, deli ve ana dünyasından kilometrelerce uzakta olabilir, ama başka birinin dünyasını kendisinden almak istemesine o kadar kızgın ki seni yarattı. Sen onun silahısın Leso.”

Varen'in gözleri odağını kaybetti ve Nakor onu itti. “Artık sana ihtiyacımız yok, çünkü Tanrı Katili artık bende!”

Bir zamanların ölüm büyüsü ustası nihayet düşerek öldü. Uzun bir an Nakor elindeki şeyi inceledi, ardından Dehşetlordu'na baktı. “Birkaç dakika daha,” diye söz verdi Nakor. “Sonra işimiz bitecek.”

Pug göğe yükseldi. Kahredici keder duygusunu bir kenara itti: aşağıda her an binlerce kişi ölüyordu. Kara Dağ denen şeye baktığında daha da üzüldü. Şimdi İmparatorluk'un yüzlerce kilometre

toprağının üzerinde uzanıyordu. Bu hızla giderse tüm dünyayı bir ay içinde, belki de daha az zamanda kaplayacağını düşündü.

Aşağıdaki dehşet dolu seslere aldırış etmeksizin, havanın soğuyup seyrekleştiğini hissedene kadar yükseldi. Uzun süre dayanamayacağını bilse de çevresinde bir hava cebi oluşturdu ve altında dünyanın eğrisini görene kadar yükselmeye devam etti.

Acı çekiyordu, zira pek çok yönden yabancı kalsa da, Kelewan yıllarca onun yuvası olmuştu. Tsurani benzersiz ve gururlu bir halktı; insanlığın en iyi ve en kötü halini bünyelerinde toplamışlardı. Zalim, ölümcül ve nefret dolu olabilirdi, ama aynı zamanda cömert ve onurlu da olabilirdi ve inandıkları uğruna hayatlarını verirlerdi. Ayrıca büyük bir sevgi kapasiteleri vardı.

Bunu düşünürken birden Kara Dağ'ın içinde bir şey kaydı. Pug, Dasati dünyasında bilenmiş olan büyülü görüşüyle kubbenin merkezine baktı. Öylesine büyük bir dehşet sahnesiyle karşılaştı ki, öfkesini güçlkle bastırdı.

Yüzlerce Ölüm Şövalyesi iri varninerini kapalı arazide sürüyor, arkalarında ölü ve ölmekte olan Tsuranilerle dolu ağları sürüklüyordu. İkinci âleme ve Dasatilerin dünyası Omadrabar'a açılan tüneli oluşturan geniş çukur kürenin kenarından sabit mesafede duruyordu, böylece genişlemesine karşın Ölüm Şövalyeleri aynı mesafeyi katediyordu. Çukur şimdi yüzlerce kilometre genişlikteydi. Ve Pug, içeride bir şeyin hareket ettiğini görmekten ziyade sezdi.

Nakor garip bir biçimde tarafsızca izliyordu. Ölü olduğundan, gündemdeki konular dışındaki şeylere pek az ilgi duyduğunu fark etti. Yaşarken epey meraklı olduğunu hatırladığı için şimdi pişman olup olmaması gerektiğini düşündü, ama sonradan düşünmeye zamanı olmadığını farkına vardı.

Dehşetlordu gücünü kullanarak çevredeki tüm canlıları kuru-

tuyordu. Yukarıda sadık Ölüm Rahipleri ve tapınağın Ölüm Şövalyeleri cansız devriliyor, ölü bedenleri Kelewan'daki tünelden aşağı iniyordu. Dehşetlordu akışkan ve bulanık biçimiyle hareketsiz duruyordu. Aniden kendini bir kâbus unsuruna çevirdi.

Heybetliydi ve Nakor'un hayalindeki Dehşetlordu gibi görünüyordu. Vücudu muazzamdı, boyu on metreye yakındı ve insan biçimindeydi, bacakları ise keçi ya da at gibi bir hayvana aitti, diz ve kalça yerine diz eklemi ve iç dizi vardı. Belli yönlerde ilerlediğinde görülen kulaklar dışında, kafası şekilsizdi. Kafasının çevresinde altın rengi alevlerle vurgulanan gümüşü ışıktan ufak bir halka salınıyor, şeytani bir taç görünümü oluşturuyordu. Gözleri için için yanan iki kömürdü.

Ardından, sırtında gölgeden kanatlar çıktı ve Nakor bu mistik kanatların yarattığı tünelden Kelevvan'a taşımak üzere tasarlandığını fark etti. Dehşetlordu yukarı fırlamaya hazırlanırken, Nakor Leso Varen'in cesedine basarak tahtın arkasında gizlendiği yerden çıktı.

Dehşetlordu tünelden yukarı yükselerek çukuru ansızın boş ve sessiz bıraktı. Ardından tünelin içinde iki muazzam şey birbirleriyle çarpışmışçasına yüksek sesli bir sarsıntı duyuldu. Nakor neler olduğunu anlayıp hazırlandı.

Yukarıdan siyah zırhlı on bin şekil alçalarak dakikalar önce Dasati yaşam enerjileri denizi olan soğuk taş zemine indi. On bin Dasati tanrısı eve dönmüştü ve her biri yere inerken, tutsak tanrılarının gücünün açığa çıkmasıyla zırhlan ışık parıltısı içinde patlıyordu -gümüş, yeşil, altın, akla gelebilecek her bir renk. Nakor bir zamanlar bu manzara karşısında huşuya kapılabilirdi, ama şimdi görevinin sonuna geldiğini sezerek izlemekle yetiniyordu.

Bunun varoluşunun muhtemelen son faaliyeti olacağını bilen Nakor siyah mücevheri sol elinin avcunda tuttu ve bir çocuğun avcundaki çakıl taşına fiske vurma gibi sağ eliyle bir fiske vurdu.

Kristal uçarak Dehşetlordu'nu tünelin içinde takip etti. Tünelden yukarı çıkarken Tanrı Katili tünelin enerjisini içine çekiyor gibiydi; tüneli Dehşetlordu'nun arkasından kesin biçimde kapatıyordu. Omadrabar'a bu yoldan asla dönemeyecekti. Dehşetlordu varoluşun ikinci düzleminden tamamen gitmişti. Dasatiler için, Karanlık Tanrı ölmüş olarak bile kabul edilebilirdi.

Nakor oturdu ve zihninin boşaldığını hissetti. Son düşüncesi, çok ilginç bir hayat sürdüğü oldu.

Bir şey geliyordu!

Pug dikkatini toplayarak Kara Dağ'a baktı. Ardından bunun Dehşetlordu olduğunu fark etti. Varoluş düzlemleri arasındaki bu geçitten Omadrabar'ı terk edip Kelewan'a geliyordu! Pug'm tahmin ettiği zaman birimi tümüyle yanlıştı. Buna hazırlanmak için ayları veya haftaları, hatta günleri bile yoktu. Canavar birkaç dakika içinde gelecekti...

Pug sahip olduğu her duyuyla araştırma yaparak Kara Dag'da bir zayıflık aradı. Bulamadı, incelemek için günleri ya da haftaları olsaydı, Miranda'nın ilk küreden kaçarken öğrendiklerinin yardımıyla belki bu muazzam şeyi kapatmanın bir yolunu bulabilirdi. Ama ta derininde, bunu yıllar boyu incelese de aradığını bulamayabileceğini biliyordu. Tek bir seçeneği, bu durum ortaya çıktığından beri inkar ettiği bir seçeneği vardı. Kendini katılaştırdı ve etrafındaki enerjileri harekete geçirmeye başladı.

Pug zihnini dışarı uzatarak geniş uzayda aradığı şeyi buldu. Biçimlendirdiği en güçlü büyüü, hayal ettiği ama kullanacağını hiç düşünmediği büyüü çağırırdı. Kelewan'ın etrafında dönen, güneş ve gezegenin uyguladığı güçler dengesi sayesinde mükemmel bir yörüngeye kilitlenmiş tek bir ay vardı. Pug bu dengeyi bozdu.

Uzayda milyonlarca kilometre ötede, ayın önünde muazzam

bir gedik belirdi ve Kara Dağ'ın kubbesinin zirvesinin içinde bu gediğin ikizi ortaya çıktı. Pug eve dönen gediğin yanındaki bir konuma alçaldı; hızlı hareket etmesi gerektiğini biliyordu.

Bu son gediği açık bırakamazdı, aksi halde Midkemia'yı da Keleivan'ın kaderine mahkum etmiş olurdu.

Milyonlarca kilometre ötede, ay gediğe çarptı. Sadece bir parçası geçse de, hızı saniyeler içinde Kelewan üzerindeki en yüksek dağa eş, inanılmaz miktarda taşı geçirmeye yeterliydi. Ayın büyük parçası Kara Dağ'ın içinde belirir ve çukura hesaplanamayacak bir hızda çarparken Pug gediğe girdi. Dehşetlordu çok kısa bir an için, bir şeyin fena halde yanlış gittiğini hissetti. Karanlık Olan'ın çevresindeki hava basıncında oluşan muazzam artış, devasa varlığı sanki müthiş bir el tarafından sıkılmışçasma kavradı. Ardından, çok kısa bir an için bir ışık duvarı üzerine indi.

Ayın parçası ile Nakor'un serbest bıraktığı siyah mücevher parçası aynı anda çarptı. Dehşetlordu ölümlü değildi; ama o anda ezildi.

Evren yırtılmaya başladı.

Gezegenin yüzeyinde kimse acı çekmedi. Bir an dünya dehşet, mücadele ve ölüm sahnesiyken, bir an sonra her şey bitti. Dakikalar önce bir dünya ve ayının bulunduğu yerde, sıcak bir gaz bulutu uzaktaki sarı-yeşil güneşin etrafında dönmeye başladı.

Pug kendini gri bir hiçlikte, duyu, ışık, karanlık, soğuk ve sıcaktan mahrum buldu. Bunu daha önce bir kez yaşamış ve zihnini ileri uzatıp yaşlı öğretmeni Kulgan'ı bulmuştu.

Bu defa zihninin daha zorlu bir hedefi vardı: karısı ve oğulları. Evdekinin ikizi olan değneğine sıkıca tutundu. Büyü duyularını kadim tahtadan geçirdi ve Miranda, Caleb ve Magnus'u hissetti - dünyada her şeyden çok sevdiği üç insan. Onları hissediyordu... bir yerde... orada! Elindeki değneğin yankısını ve sevdiklerinin

temasını hissediyordu ve onlara doğru uzandı. Ardından, muaz-
zam bir acıyla beraber yanlarında duruyor, olabilecek en derin
soğuğa maruz kalmışçasına titriyordu.

“Bitti,” dedi ve oğlunun kollarına yığıldı.

Faint, illegible text at the top of the page, possibly a title or header.

Second line of faint, illegible text.

Main body of faint, illegible text, consisting of several lines.

Third section of faint, illegible text.

Fourth section of faint, illegible text.

Fifth section of faint, illegible text.

Sixth section of faint, illegible text.

SONSOZ

Sakin bir öğle yemeğiydi. Pug bütün gece ve sonraki günün tamamı, takip eden sabahın da büyük bir kısmı boyunca uyumuştı. Kendini uyuşuk hissediyor, ama yaşananların olanca ağırlığının birkaç gün, belki birkaç haftaya kadar üzerine çökmeyeceğini biliyordu. Akim ve kalbin belli bir zamanda iyileştiğini, yaptığı şeyle yüzleşmeye hazır olduklarında yüzleşeceklerini bilecek kadar yaşlıydı.

Caleb, karısı Marie ve oğlanlar Jommy, Tad ve Zane, Magnus ve Miranda'yla beraber, bir araya gelmenin keyfini yaşayan bir ailenin nazik muhabbetine kapılıp gitmişlerdi. Kapalı bir gündü, ama kasvetli hava Pug'a uygun görünüyordu.

Sonunda, "Sonuçta kaç Yüce ulaşabildi?" diye sordu Miranda'ya.

Miranda bir an çiğnemeyi bırakıp lokmasını yuttu. "Sanırım kırk biri Akademi'ye açılan gedikten geçebildi ve belki yüz kişi kadarı da yeni dünyaya açılardan."

"O mekâna yeni bir isim bulmaları gerekecek. Yeni dünya de-yip duramazlar, değil mi?" dedi Jommy.

Pug gülümsedi. Evlatlık üç torununun hayatta kalmasından çok memnundu.

"Peki ya diğerleri?" diye sordu.

"Resmi bir çetele yok," dedi Miranda. "Buraya ve LaMut'a açıl-

lan gediklerden belki on bin Tsurani geçti. Kral'ın şansına çoğu yeni dünyaya gitmek istedi, ama bir kısmı LaMut'ta kalmayı tercih seçti. Kaspar'ın yanındakilerin çoğu onunla Novindus'ta kalacak. Muboyalı Maharaja'yla beraber hizmet etmek için geldiğinde hiç de fena bir ordusu olmayacak.”

“Peki şeyi bilmemiz mümkün mü baba, kaç kişinin...” diye başladı Magnus.

Pug başını kısaca iki yana salladı. “Kaç kişinin öldüğünü mü? Hayır, mümkün değil.”

En iyi tahminle iki milyondan fazla Tsurani yeni dünyaya ulaşmıştı, ama bunun anlamı kurtulan her bir Tsurani'ye karşılık beşinin Dasatilerin elinde veya gezegen havaya uçurulduğunda öldüğüydü. Miranda'ya baktı. “Ya Thuril?”

Miranda güçlkle gülümsedi. “Belli ki olaylar hakkında düşündüğümüzden daha fazla tecrübeliler. Çoğu zamanında kaçabilmiş gibi görünüyor. Kültürlerini göz önünde bulundurunca, yeni bölgelerine Tsurani'nin kıtanın geri kalanına alışacağından daha çabuk adapte olacaklar.”

“Thûn?”

“Kimse bilmiyor. Öğrenmek için oraya birini yollamamız gerekecek.”

Pug, Cho-ja hakkında bir şey sormadı, cevabı zaten biliyordu. Böyle görkemli bir yabancı ırkın dünyalarıyla beraber ölmeyi seçmesi onu derinden üzmüştü. Yağmur damlalarının dövdüğü bir pencereye uzun uzun baktı, sonra şarabından küçük bir yudum aldı ve, “O küçük hilebazı özleyeceğim,” dedi.

Caleb güldü. “Kart oynarken değil.”

“Ya da zar atarken,” dedi Jommy.

Pug iç çekti. “Onunla elli yaşında tanıştığımı biliyorum,” dedi, “ama her zaman etraftaymış gibi geliyor.”

Miranda uzanıp kocasının elini tuttu. “Bir bakıma hâlâ öyle.”

Pug kadehini kaldırdı. “Nakor’a.”

“Nakor’a!” diye kadeh kaldırdı hepsi.

“O gün iki iyi dostumuzu yitirdik,” dedi Jommy.

“Nakor, Erik’in yaşayan en eski arkadaşıydı, biliyor musunuz?” dedi Pug.

“Hayır,” dedi Jommy. “O ikisi hakkında çeşitli hikâyeler olduğuna bahse girerim.”

“Bir-iki tane,” dedi Pug, ayağa kalkarken. “Çalışma odamda icabına bakmak istediğim birkaç şey var, sonra da istirahat edeceğim sanırım.” Diğerleri de ayağa kalkmaya yeltenince, oldukları yerde kalmalarını işaret etti. “Yaralı değilim, yorgunum. Yemeğinizi bitirin.”

Çalışma odasına gidip kapıyı açtı. Masanın ardında, sandalyesinde, kumral bir adam oturuyordu.

“Ban-ath!”

“Evet,” dedi Hırsızlar Tanrısı. “Bir şeyi bilmeyi hak ettiğini hissettim. Karanlık Varlık yok edildi, en azından bir Dehşetlordu ne kadar yok olabilirse o kadar. Boşluğa geri çekildi, yani her açıdan gitti.”

“Nasıl? Kesinlikle-”

“Alevli gezegenle yaptığım o küçük numara mı? Hayli beklenmedikti; etkilendiğimi itiraf etmem gerek. Yeryüzünde bir yank açmaya çalışıp Kutsal Şehir’i Dehşetlordu ile beraber gezegenin eriyik çekirdeğine düşürmeyi ya da denizin dibinde boğmayı deneyeceğini düşünmüştüm, ama bir dünyayı büsbütün toza çevirmek... etkileyiciydi.”

“Sonunda güvende miyiz yani?” diye sordu Pug.

Ban-ath güldü. “Asla,” dedi, sonra da gözden kayboldu.

Pug, Yalancılar Tanrısı’nın söylediğinin doğru olup olmadığını

nı anlayacak durumda olmayı umarak öylece durdu. Derken bir kutu gördü. Ona doğru yürüdü, bir an tereddüt etti, sonra açtı. Bir parşömen rulosu vardı içinde. İçinde kötü bir hisle ruloyu aldı ve açtı.

Tanıdık el yazısıyla bir mesaj yazılıydı üzerinde.

“Belki de iki şey bilmeyi hak ediyorsun,” yazıyordu. “O notları yazıp zamanda geriye yollayan sen değildin. Bendim.”

‘Kalkin’ diye imzalanmıştı.

Pug oturdu ve gülmemeye çalıştı.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS
50 EAST LEXINGTON AVENUE
NEW YORK, N.Y. 10017
1980

Yok oluşa dair bir alamet, kudretli büyücü Pug'ı gecenin bir yarısı uykusundan uyandırır. Büyük ve korkunç bir ordunun Midkemia'nın savunmasız yüreğine saldıracağını işaret eden bir kâbus görmüştür. Tsurani İmparatorluğunun heybetli kuvvetleri bile bu yabancı istilacıları durdurmaya yetmeyecektir. Ve uzaklardaki Yıldızrılımtı'nda, tecrübesiz ve hazırlıksız iki genç oğlan, gizemli Gölgeler Meclisi tarafından diyardaki en yüksek asilzadelere bile bulaşan uğursuz bir komployla yüzleşmek üzere görevlendirilir.

Çünkü ihanet, entrika ve cinayetin birbirine dolandığı bir karabasan, kadim Ölüm Loncası arasında mayalanmaktadır - isimleri yalnızca korku dolu fısıltılarda dile getirilen merhametsiz katiller arasında:

Gece Şahinleri!

RAYMOND E.

**KARANLIK
BİR DİYARA
DOĞRU**

Kırmızı Savaş İnançlı - 2

Yüce Kesh İmparatorluğunu yıkmaya yönelik meşum komplo başarısız olmuştur. Gölge Meclisi, ölüm saçan Gece Şahinleri kardeşliğinin dehşet dolu hükmünü sona erdirmiştir. Fakat deli büyücü Leso Varen, Kelevvan diyarındaki en güçlü insanların arasına sığınmıştır - üstelik Midkemia'yla beraber Kelevvan da, bilinen dünyadaki en korkunç savaşçıların tehdidi altındadır. Kudretli büyücü Pug, bu istilacıların hakkından hiçbir gücün gelemeyeceğinin farkındadır. Ne var ki Pug, Magnus, Nakor ve Bek adındaki sinir bozucu genç yabancı, Dasati diyarının zehirli yüreğine -bugüne dek karşılaştıkları en berbat mekâna- dünyalarını yutacak kıyameti önlemek gibi cesur ama olanaksız bir görevle seyahat etmek zorundadırlar.

RAYMOND E. FEIST

DELİ TANRININ GAZABI

Fantastik kurgunun ustalarından Raymond E. Feist,
Karanlık Savaş Efsanesi'nin üçüncü ve son kitabıyla karşımızda...

"Hepiniz Gedik Savaşı'nın neden patlak verdiğini biliyorsunuz.

Dolayısıyla, zaten bildiğiniz bir şey hakkında size vaaz vermeyeceğim. Politik kazanç için, ganimetten gelecek zenginlik için, zafer imtiyazları için gerçekleştirilecek bir istila değil bu. Bildiğimiz türde bir savaştan da bahsetmiyoruz. Sıradan bir istila değil, bu dünyadaki her bir hayat formunu büsbütün yok edecek bir sömürge sürecinin başlangıcı söz konusu."

Midkemia ve Kelevvan'ın kaderi kimin elinde?

Kudretli büyücü Pug ve Gölge Meclisi, Leso Varen ve deli tanrının gazabıyla mücadele etmeyi başarabilecek mi?

Gece Şahinlerinin Uçuşu ile başlayan, *Karanlık Bir Diyara Doğru* ile devam eden efsanenin son perdesi bu kitapta!

